Bun venit în prima zi a morții tale...

JOHN
KATZENBACH

ANALISTUL

www.virtual-project.eu

JOHN KATZENBACH

ANALISTUL

Original: *The Analist* (2002)

Traducerea:
ANCA ILIE

virtual-project.eu

EDITURA: RAO

2005

Pentru prietenii mei de pescuit:
Ann, Peter, Phil și Leslie

PARTEA ÎNTÂI

O SCRISOARE NEAȘTEPTATĂ

I

În anul în care se aștepta cel mai mult să moară, își petrecu cea mai mare parte a zilei de naștere, când împlinea 53 de ani, la fel ca toate celelalte zile, ascultând văicărelile celor care se plângeau de mamele lor. Mame indiferente, mame rele, mame provocatoare din punct de vedere sexual. Mame dispărute, care însă continuă să trăiască în amintirea copiilor lor. Mame în viață, dar pe care copiii lor doresc să le ucidă. Adică îi ascultă pe domnul Bishop, în special, dar și pe domnișoara Levy și mai ales pe domnul Roger Zimmerman, un exemplu tipic de nefericire, care își împarte apartamentul și, se pare, întreaga viață și visurile cu o femeie ipohondră, manipulatoare și rea de gură, care pare să nu aibă alt scop declarat în viață decât distrugerea oricărui efort, cât de mic, de independență a unicului ei fiu. Toți aceștia își folosiră timpul alocat în aceasta zi ca să-și verse toată otrava acumulată împotriva femeilor care i-au adus pe lume.

Ascultă în liniște valuri întregi de ură ucigătoare, intervenind doar din când în când cu modeste comentarii, fără să întrerupă nici măcar o dată furia care se revărsa dinspre canapea, dorindu-și tot timpul ca măcar unul dintre pacienții lui să inspire adânc o clipă, să se detașeze pentru un moment de furie și să vadă lucrurile așa cum sunt în realitate: furie față de ei înșiși. Experiența și instruirea îi spuneau că, în cele din urmă, după ani de zile de discuții amare în lumea deosebită pe care o reprezenta cabinetul psihanalistului, toți pacienții, chiar și nenorocitul, disperatul și supăratul de Roger Zimmerman, vor ajunge singuri la aceeași concluzie.

Cu toate acestea, ziua lui de naștere, care îi amintea în cel mai direct mod de condiția de muritor, îl făcea să se întrebe dacă va mai avea suficient timp să apuce să-i vadă pe toți ajunși la momentul acela de acceptare, care este „evrika” psihanalistului. Și tatăl lui murise la scurt timp după ce împlinise cincizeci și trei de ani, cu inima slăbită după ani întregi de fumat și stres – fapt care zăcea ascuns în subconștientul lui. Așa că, în timp ce urâciosul Roger Zimmerman suspina și se plângea în ultimele câteva minute ale ședinței finale a zilei, el era puțin distras și nu era atât de atent cum ar fi trebuit, când, deodată, auzi țârâitul de trei ori al soneriei pe care o instalase în sala de așteptare.

Țârâitul acesta era semnalul standard că sosise un pacient. Fiecare nou pacient era instruit, chiar înaintea primei ședințe, că, atunci când sosea, trebuia să sune de două ori scurt, și apoi încă o dată prelung. Aceasta pentru a-i deosebi de vreun comis-voiajor, cititor de contoare, vecin sau curier care ar fi putut apărea la ușa lui.

Fără să-și schimbe poziția, își aruncă ochii pe agenda cu programările pacienților, pe care o ținea lângă ceas, pe măsuța din spatele pacientului de pe canapea. La ora șase nu era programat nimeni. Ceasul arăta ora șase fără douăsprezece minute; Roger Zimmerman încremeni la locul lui pe canapea.

— Credeam că eu sunt ultimul în fiecare zi. Niciun răspuns. Nimeni nu a venit după mine niciodată, cel puțin din câte știu eu. Niciodată. V-ați schimbat cumva programul fără să mă anunțați și pe mine? Din nou niciun răspuns. Nu-mi place ideea că vine cineva după mine, spuse Zimmerman hotărât. Vreau să fiu ultimul.

— De ce crezi că simți asta? veni într-un final întrebarea.

— Într-un fel, ultimul e la fel ca primul, răspunse Zimmerman, cu un ton atât de aspru de parcă ar fi vrut să spună că orice idiot și-ar fi dat seama de asta.

Încuviință din cap. Zimmerman făcuse o observație interesantă și corectă. Dar, așa cum parcă nefericitul era sortit mereu să facă, spusese această observație în ultimele momente ale ședinței, nu la început, când ar fi putut începe o discuție utilă, de-a lungul celor cincizeci de minute pe care le aveau la dispoziție.

— Încearcă să ții minte ideea asta pentru mâine, spuse el. Am putea începe cu ea, pentru că timpul pentru astăzi a expirat.

Zimmerman ezită puțin înainte de a se ridica.

— Mâine? Dacă nu mă înșel, mâine este ultima zi înainte să dispăreți naibii în vacanța prostească din august, așa cum faceți în fiecare an. La ce-mi va folosi mie?

Din nou liniște, întrebarea rămânând suspendata undeva în aer, deasupra capului pacientului. Zimmerman răsuflă zgomotos:

— Indiferent cine-i afară, probabil că e mai interesant decât mine, nu-i așa? spuse el acru. Apoi Zimmerman își coborî picioarele de pe canapea și privi în sus spre doctor. Nu-mi place când se schimbă ceva, spuse el dur. Nu-mi place deloc. Mai aruncă o privire iute și mânioasă către doctor, se ridică, se scutură, și pentru o clipă o umbră de răutate i se putu citi pe față. Trebuia să fie mereu la fel. Vin, mă așez și încep să vorbesc. Ultimul pacient în fiecare zi. Așa trebuia să fie. Nimănui nu-i place schimbarea. Oftă, dar de data asta cu furie, nu cu resemnare.

— Bine, pe mâine atunci! Ultima ședința înainte să decolați spre Paris, Cape Cod, Marte, sau oriunde vă duceți și mă lăsați naibii singur.

Zimmerman se întoarse pe călcâie și traversă cu pas apăsat micul cabinet, ieșind fără să privească în urmă.

Rămase o clipă în fotoliu, ascultând sunetul din ce în ce mai îndepărtat al pașilor bărbatului furios răsunând pe holul blocului. Apoi se ridică, simțindu-se ca și cum vârsta îi întărise încheieturile și musculatura în după-amiaza lungă și sedentară petrecută în spatele canapelei, și porni spre intrare, spre o altă ușă care dădea în modesta lui sală de așteptare. În unele privințe, camera asta, cu designul ei ciudat, sau cel puțin neobișnuit, unde-și începuse practica cu zeci de ani în urmă, era unică în felul ei. Acesta fusese singurul motiv pentru care închiriase apartamentul chiar în anul în care își terminase rezidențiatul și totodată motivul pentru care stătea aici de mai bine de un sfert de secol.

Cabinetul avea trei uși: una dădea în vestibul, pe care îl transformase într-o micuță sală de așteptare, alta dădea afară din apartament, pe holul blocului, și o a treia dădea spre bucătărioară, living și dormitor, adică spre restul apartamentului. Biroul lui era un fel de insulă personală, având porți către aceste alte lumi. Adesea se gândea la biroul lui ca la un fel de spațiu inferior, o punte de legătură între realități diferite. Și îi plăcea acest lucru, pentru că socotea că separarea biroului de marea lume de afară îl ajuta să-și facă meseria cu o mai mare ușurință.

N-avea idee care dintre pacienții săi se întorsese fără programare și nici nu-și amintea de vreun pacient care să fi făcut vreodată asta, în toți anii de practică.

Nu putea nici să-și imagineze care pacient era într-o criză atât de gravă încât să dea peste cap relațiile dintre psihanalist și analizat. Rutina era cuvântul de ordine în ceea ce reușise el să construiască – rutină și longevitate, acolo unde greutatea cuvintelor rostite în sanctitatea artificială, dar

absolută a cabinetului psihanalistului pavau calea spre înțelegere.

Zimmerman avusese dreptate, schimbarea era împotriva firii lucrurilor. Așa că traversă repede camera, adunându-și curajul pentru a întâmpina neprevăzutul, ușor neliniștit la gândul că, în viața pe care adesea o socotea mult prea apatică și cu totul previzibilă, apăruse o urgență.

Deschise ușa către sălița de așteptare și se uită înăuntru.

Încăperea era goală.

Pentru moment, fu mirat și îi trecu prin minte că poate doar i se păruse că aude soneria. Însă și domnul Zimmerman o auzise și recunoscuse, la rândul lui, semnalul distinctiv al cuiva cunoscut prezent în sala de așteptare.

— Hei? spuse el, cu toate că era evident că nu îl auzea nimeni.

Fruntea i se încruntă a mirare și-și potrivi mai bine pe nas ochelarii cu ramă metalică.

— Curios! spuse el cu voce tare. Atunci observă plicul lăsat pe scaunul tapițat, singurul, de altfel, pe care îl avea pentru pacienții care așteptau. Expiră ușor și dădu din cap gândindu-se că era puțin cam melodramatic, chiar și pentru cei înscriși pe lista sa curentă de pacienți.

Se îndreptă spre scaun și ridică plicul pe care era imprimat numele său.

— Cam ciudat spuse el cu voce tare. Ezită puțin înainte de a deschide scrisoarea, ținând-o în schimb în dreptul frunții precum Johnny Carson[1], în timpul scheciului *Carnac the Magnificent*[2], încercând, în același timp, să-și dea seama care

---

1 Gazda emisiunii televizate *Tonight Show* filmată în studiourile din New York, Statele Unite (n.tr.).

2 *Carnac the Magnificent* era una dintre scenetele preferate ale spectacolului televizat *Tonight Show.* În această scenetă, Carnac

dintre pacienți i-l lăsase. Însă lăsarea plicului era un act care nu caracteriza pe niciunul dintre cei aproximativ doisprezece pacienți pe care îi vedea regulat. Toți aceștia preferau să dea glas plângerilor împotriva a tot ce li se părea nepotrivit și neplăcut, în mod direct și destul de frecvent, ceea ce uneori putea fi chiar enervant, dar asta făcea parte din proces.

Rupse capătul plicului și-l deschise, scoțând din el două foi de hârtie bătute la mașină. Citi doar primul rând:

La mulți ani cu ocazia aniversării a cincizeci și trei de ani!

Bun venit în prima zi a morții tale.

Respirația i se acceleră, iar aerul închis din apartament îl făcu să amețească. Se sprijini de perete pentru a-și reveni în fire.

Dr. Frederick Starks, un profesionist al introspecției, locuia singur, urmărit de amintirile altora.

Se duse la biroul său mic și vechi de arțar, primit în dar de la soția lui, în urmă cu cincisprezece ani. Trecuseră trei ani de când ea murise, dar, când se așeza la birou, parcă tot îi mai auzea vocea. Întinse cele două foi de hârtie pe registrul din fața sa și se gândi că trecuseră mai bine de zece ani de când îi fusese frică de ceva, iar atunci lucrul acesta fusese diagnosticul pus de oncolog soției sale. Acum, senzația de

---

scotea un plic dintr-un borcan și îl ținea pe frunte. Apoi citea un răspuns care se afla închis în plic. Lipsea întrebarea, care era dată într-un mod cât mai amuzant. De exemplu: Răspuns: „Aer curat, o femeie virgină și o benzinărie deschisă duminica.” Întrebare posibilă: „Numește trei lucruri de negăsit în Los Angeles.” Acest tip de scenetă avea mare succes (n.tr.).

uscăciune și aciditate din gură era la fel de neplăcută ca accelerarea bătăilor inimii, pe care o simțea zbătându-i-se în piept.

Încercă să se liniștească, așteptând răbdător până când simți că își mai revine. Dintr-odată deveni extrem de conștient de existența sa solitară, urând vulnerabilitatea pe care singurătatea o crease în el.

Ricky Starks – foarte rar lăsa să se înțeleagă cât de mult prefera sunetul familiar al abrevierii informale în locul mult mai sonorului Frederick – era un om de o rutină și o ordine ieșite din comun. Era devotat unei rigori pe care o respecta aproape cu sfințenie și, cu siguranță, aproape obsesiv. Impunând atâta ordine în viața de zi cu zi, credea că găsise unica modalitate sigură de a încerca să sorteze harababura și haosul pe care le aduceau pacienții în fiecare zi. Fizic, părea un om firav, deși avea aproape 1,80 metri înălțime; era însă slăbuț, poate și datorită obișnuinței plimbări de la ora prânzului, precum și datorită refuzului constant de a mânca dulciuri sau înghețată, care totuși îi plăceau atât de mult.

Purta ochelari, ceea ce nu era un lucru neobișnuit pentru un om de vârsta lui. Cu toate astea, se mândrea cu detaliul că dioptriile lor erau minime. După cum se mândrea și cu faptul că, deși rărit, părul său îi stătea încă în sus pe cap, ca grâul pe câmp. Nu mai fuma de mult, iar vin obișnuia să bea doar foarte rar, seara, pentru a-l ajuta sa doarmă. Se obișnuise cu această singurătate, fără să se teamă să ia cina singur, într-un restaurant, sau să meargă singur la vreun spectacol pe Broadway sau la cinema. Socotea că trupul și mintea îi erau în stare excelentă. Adesea se simțea mult mai tânăr decât era în realitate. Dar în același timp era și conștient de faptul că vârsta la care ajunsese era exact vârsta la care murise tatăl său și, în ciuda lipsei de logică a acestei observații, nici el nu crezuse vreodată că va trece de vârsta

de cincizeci și trei de ani, ca și cum asta ar fi fost o purtare necinstită sau cumva nepotrivită față de tatăl său. „Și totuși, își zise el, contrazicându-se, pe când se uita din nou la primele cuvinte ale scrisorii, totuși nu sunt pregătit să mor.” Apoi citi încet, oprindu-se asupra fiecărei propoziții și lăsând teama și neliniștea să pună stăpânire pe el.

Exist undeva în trecutul tău.

Mi-ai distrus viața. Poate că nu știi cum sau de ce, sau nici măcar când, dar asta ai făcut. Mi-ai transformat fiecare clipă a vieții în dezastru și tristețe. Mi-ai distrus viața. Iar acum sunt hotărât să o distrug și eu pe-a ta.

Ricky Starks inspiră iarăși cu greutate. Trăia într-o lume de amenințări și promisiuni false. Și, cu toate astea, știu imediat că aceste cuvinte erau cu totul altfel decât cele pe care era obișnuit să le audă zilnic.

La început, m-am gândit să te omor pur și simplu, ca să fim chit.

Apoi mi-am dat seama că ar fi mult prea simplu. Ești o țintă patetic de facilă, doctore. Nu-ți încui ușile ziua, ai același traseu în fiecare zi, de luni până vineri. La sfârșit de săptămână rămâi la fel de previzibil, până la drumul pe care îl faci duminica dimineața să cumperi ziarul Times, apoi o baghetă cu ceapă și o cafea cu alune, cu doua cuburi de zahăr și fără lapte, la cafeneaua aflată la câteva sute de metri de blocul în care locuiești.

Mult prea ușor. Să te vânez și să te omor n-ar fi fost o provocare prea mare. Și, data fiind ușurința cu care

această crimă ar fi înfăptuită, nu sunt sigur că-mi va oferi satisfacția necesară.

Am decis că ar fi mai bine dacă te-ai omorî singur.

Ricky Starks se foi pe scaun. Simți dogoarea degajată de cuvintele din fața lui, asemenea focului dintr-un șemineu, încălzindu-i fruntea și obrajii. I se uscaseră buzele și în zadar încerca să și le umezească cu limba.

Omoară-te, doctore!

Aruncă-te de pe un pod, zboară-ți creierii cu pistolul! Aruncă-te în fața unui autobuz din oraș sau în fața unui tren de suburbie! Aprinde aragazul și apoi apasă pe un întrerupător! Găsește o bârnă care-ți place și spânzură-te de ea! Metoda pe care o alegi îți aparține în întregime, dar este cea mai bună variantă pe care o ai.

Sinuciderea ta va fi cu mult mai potrivită, date fiind circumstanțele precise ale relației noastre. Și cu siguranță o metodă mult mai satisfăcătoare pentru a-ți plăti datoria față de mine.

Așa că iată jocul pe care îl vei juca: ai la dispoziție exact cincisprezece zile, începând de mâine-dimineață, la ora șase, ca să descoperi cine sunt. Dacă reușești, trebuie să cumperi unul dintre spațiile acelea micuțe de publicitate în josul primei pagini din New York Times și să publici numele meu acolo. Asta-i tot, doar îmi publici numele.

Dacă nu, atunci… ei bine, asta e partea amuzantă. Observi că această a doua foaie de hârtie conține numele a cincizeci și două dintre rudele tale, variind, ca vârstă, de la un nou-născut, abia dacă are șase luni, copilul stră-strănepoatei tale, și până la varul tău

investitor pe Wall Street și un extraordinar capitalist, care e la fel de tern și de neinteresant ca tine. Dacă nu ești în stare sa dai anunțul așa cum ți-am spus, atunci ai această opțiune: te sinucizi imediat sau, dacă nu, voi distruge unul dintre acești oameni nevinovați.

Voi distruge.

Ce cuvânt uimitor! Ar putea să însemne colaps financiar sau ruină sociala. Ar putea să însemne viol psihologic. Sau ar putea să însemne crimă. Rămâne să ghicești ce anume. Ar putea fi cineva tânăr sau cineva în vârstă. Bărbat sau femeie. Bogat sau sărac. Tot ce pot să-ți garantez este că va fi genul de eveniment din care ei – sau cei dragi lor – nu-și vor reveni niciodată, indiferent de tratamentele pe care le vor face.

Și, indiferent ce va fi, vei trăi fiecare secundă din fiecare minuțel care-ți rămâne din viață cu conștiința încărcată, știind că tu singur ai provocat tragedia.

Desigur, doar dacă nu abordezi problema în modul cel mai onorabil cu putință, omorându-te și, astfel, salvând ținta pe care am ales-o, oricare ar fi aceea, de la acea soartă tragică.

E alegerea ta: numele meu sau necrologul tău. În același ziar, desigur.

Ca dovadă că pot sa ajung departe și că planurile mele sunt minuțios făcute, astăzi am contactat unul dintre numele de pe listă cu un mesaj destul de modest. Te-aș sfătui să-ți petreci restul serii aflând cine este cel vizat și în ce fel. Apoi vei putea porni în adevărata aventură fără întârziere, mâine-dimineață.

Sigur că nu mă aștept să-mi ghicești identitatea. Așa că, pentru a da dovadă de sportivitate, am hotărât

ca, din când în când, în următoarele cincisprezece zile, să-ți mai furnizez câte un indiciu. Asta doar ca să fac lucrurile mai interesante, cu toate că un tip inteligent și cu intuiție, ca tine, ar presupune că întreaga scrisoare este plină de indicii. Cu toate acestea, iată un prim indiciu, gratuit

Mai de mult, viața era amuzantă și veselă,
Pentru mamă, tată și copil.
Dar vremurile bune au trecut,
Când tatăl meu a dispărut.
Poezia nu e punctul meu forte.
Ura este.

Poți să pui trei întrebări la care să-ți răspund cu da sau nu. Folosește aceeași metodă a anunțurilor pe prima pagina din New York Times. Îți voi răspunde în modul ales de mine în 24 de ore.

Succes! Ai putea încerca să-ți găsești timp pentru aranjamentele funerare. Incinerarea ar fi de preferat în locul unei înmormântări laborioase. Știu cât de mult îți displac bisericile. Nu cred că ar fi o idee inteligentă să contactezi poliția, pentru că doar vor râde de tine, și nu cred că vanitatea ta ar putea suporta asta. Și probabil că mă va înfuria și mai tare, iar acum probabil că ești deja nesigur în legătura cu stabilitatea mea emoțională. Aș putea răspunde prin orice fel de rău posibil. De un singur lucru trebuie să fii sigur: furia mea nu cunoaște limite.

Scrisoarea era semnată cu majuscule:
RUMPLESTILTSKIN[3]

3 Rumplestiltskin este numele unui pitic dintr-o poveste omonima a fraților Grimm. El îi spune unei femei că o va elibera de o promisiune pe care aceasta o făcuse, cu condiția ca ea să-i

Ricky Starks se lăsă pe spate pe scaun, de parcă furia ce emana din cuvintele aflate în fața lui l-ar fi lovit drept în moalele capului. Se forță să se ridice în picioare, se duse până la fereastră și o deschise puțin, lăsând zgomotele orașului să pătrundă în încăperea liniștită, aduse de o adiere de vânt de sfârșit de iulie, care anunța furtună. Inspiră aerul serii, căutând ceva care să-i dea un sentiment de eliberare din căldura ce-l cuprinsese. Câteva străzi mai încolo se auzea o sirenă de poliție și pretutindeni răzbăteau zgomotele claxoanelor care reprezentau fondul sonor al Manhattanului. Inspiră și expiră adânc de două-trei ori, apoi închise fereastra, făcând astfel să dispară toate zgomotele exterioare ale unei vieți urbane normale.

Se întoarse la scrisoare.

„Sunt în încurcătură", se gândi el. Dar cât de mult, nu știa nici el. Realiza că era serios amenințat, dar parametrii acestei amenințări îi erau neclari. O mare parte din el insista să ignore documentul aflat pe birou în fața lui. Să refuze pur și simplu să joace ceea ce nici nu prea suna a joc. Oftă, lăsând gândul acesta să prindă contur. Toată instruirea și experiența sa îi sugerau că a nu face nimic era cea mai bună strategie. În fond, adesea psihanalistul descoperă că a păstra tăcerea și a nu răspunde celor mai provocatoare și mai nerușinate comportamente ale pacienților este cea mai inteligentă cale pentru a ajunge la substratul psihologic al acestor acțiuni. Se ridică și dădu roată biroului de două ori, ca un câine care simte un miros neobișnuit.

La al doilea tur de masă, se opri din nou cu privirea fixată asupra paginilor de pe birou.

Dădu din cap. „N-o să țină", își dădu el seama Pentru o clipă, admiră, din instinct, rafinamentul scriitorului. Ricky

---

ghicească numele, convins fiind că femeia nu va putea ghici. Când ea îi spune numele, de ciudă, piticul se autodistruge (n.tr.).

recunoscu că la amenințarea: „Am să te omor” ar fi reacționat cu o detașare oarecum plictisită. În fond, trăise destul, așa că a amenința cu moartea un om aflat la mijlocul vieții n-ar fi fost așa un capăt de țară. Dar situația cu care se confrunta el nu se rezuma la atât. Amenințarea nu era așa directă. Altcineva era menit să sufere dacă el ar fi rămas impasibil. Cineva nevinovat și probabil tânăr, pentru că tinerii sunt mereu mai vulnerabili.

Ricky înghiți greu. „M-aș învinovăți și mi-aș trăi restul zilelor într-o adevărată agonie.”

În privința asta, autorul scrisorii avea dreptate, în mod sigur.

„Sau, dacă nu, mă voi omorî.” Simți deodată un gust amar în gură. Sinuciderea ar fi exact opusul teoriilor în care crezuse el toată viața și bănuia că persoana care semna cu numele de „Rumplestiltskin” știa asta.

Se simți deodată ca la tribunal, la judecată.

Din nou începu să se plimbe în jurul biroului, analizând în gând scrisoarea. O voce puternică din interiorul lui voia să respingă mesajul, să nu-i pese de el nici cât negru sub unghie, să nu-l considere nimic altceva decât o exagerare și o fantezie fără nicio bază reală – dar își dădu seama că nu poate. Ricky se dojeni aspru: „Doar pentru că ceva te face să nu te simți în largul tău nu înseamnă că trebuie să ignori problema”.

Dar chiar nu avea nicio idee clară despre cum să reacționeze. Se opri din plimbarea prin cameră și se întoarse la locul său. „E curata nebunie. Dar o nebunie cu bătaie foarte clară și bine țintită, pentru că mă va face să iau parte la ea.”

— Ar trebui să sun poliția, spuse el cu voce tare, dar tăcu imediat.

Și ce să le spună? Să sune la numărul de urgențe 911 și să spună unui sergent de la birou fără pic de imaginație că a primit o scrisoare de amenințare? Ca să-l audă răspunzându-i: „Și ce-i cu asta?” După câte își dădea seama, nicio lege nu fusese încălcată, decât dacă a sugera cuiva să se sinucidă e vreo crimă. Șantaj? „Ce fel de infracțiune ar fi aceasta?” se întrebă el. Îi trecu prin minte să sune un avocat, dar apoi își dădu seama că lucrurile prezentate de Rumplestiltskin nu erau de natură juridică. Fusese abordat pe propriul teren. Jocul sugerat era unul intuitiv și psihologic, despre emoții și temeri. Dădu din cap și-și spuse: „Pot să joc pe terenul ăsta”.

— Ce știi până acum? spuse el cu voce tare, în liniștea încăperii.

„Cineva îmi cunoaște obiceiurile, știe semnalul de intrare a pacienților în cabinet, știe când fac pauza de prânz și ce fac la sfârșit de săptămână. A fost și într-atât de inteligent să depisteze o listă de rude. Asta presupune ingeniozitate.

Îmi știe ziua de naștere.”

Oftă din nou. „Am fost analizat. Fără să știu, cineva m-a urmărit, mi-a cântărit acțiunile. Cineva și-a dedicat timpul și eforturile pentru crearea acestui joc, fără să-mi lase prea mult timp de reacție.”

Își simți gura și limba uscate. Deodată, se simți foarte însetat, dar și fără dorința de a părăsi siguranța biroului ca să meargă la bucătărie după un pahar cu apă.

„Ce am făcut de am determinat pe cineva să mă urască într-atât?” se întrebă el.

Întrebarea asta avu efectul unei lovituri rapide în stomac. Ricky știa că suferea de acea aroganță specifică celor care au grijă de alții, gândindu-se că el a făcut bine acestui mic colț de lume prin înțelegerea și acceptarea existenței altora. Pur și

simplu nu putea concepe ideea de a fi creat o oază de ură monstruoasă în cineva, undeva.

— Cine ești? întrebă el scrisoarea.

Imediat începu să răsfoiască paginile catalogului cu pacienții de demult, cu zeci de ani în urmă, dar se opri la fel de brusc. Își dădu seama că va trebui să facă asta în cele din urmă, dar într-un mod sistematic, disciplinat, perseverent, iar acum nu era pregătit pentru acest lucru.

Ricky nu se credea în stare să fie propriul polițist. Dar apoi dădu din cap, realizând că, de fapt, într-o oarecare măsură, nu era așa. De ani de zile era un fel de detectiv. Diferența consta în natura infracțiunilor investigate și a tehnicilor utilizate. Încurajat oarecum de această idee, Ricky Starks se așeză din nou la birou și scoase din sertarul din dreapta sus o agendă veche, legată în piele, atât de ponosită pe la colțuri că foile se mai țineau în ea doar cu o bandă elastică. „Pentru început, își spuse el, putem să găsim rudele care au fost contactate de această persoană. În mod sigur e vorba de un fost pacient, unul care și-a întrerupt repede tratamentul și a căzut în depresie. Cineva care și-a făcut o fixație aproape psihotică de un număr de ani." Ricky credea că, doar cu puțin noroc și poate cu un imbold pe calea cea bună din partea rudei care a fost contactată, va putea să-l identifice pe fostul pacient nemulțumit. Încercă să-și spună, empatic, că autorul scrisorii – Rumplestiltskin – îi cerea de fapt ajutorul. Dar apoi, aproape la fel de repede, respinse acest gând de tipul „aș vrea eu". Cu agenda telefonică în mână, Ricky se gândi la personajul de basm cu numele căruia semna autorul scrisorii. „Crud", își spuse. Un pitic vrăjit cu inima neagră care nu este mai deștept decât alții, ci pierde concursul doar din ghinion. Dar nici această observație nu-l făcu să se simtă mai bine.

Scrisoarea părea că strălucește pe birou, în fața lui.

Dădu din cap ușor. „Îți spune multe, insistă el. Amestecă cele spuse în scrisoare cu ceea ce a făcut deja autorul ei și te vei afla, probabil, la jumătatea distanței până la aflarea identității lui.”

Așa că împinse scrisoarea deoparte și deschise agenda în căutarea numărului de telefon al primei persoane de pe lista cu cei cincizeci și doi. Făcu o grimasa când începu să apese tastele telefonului. În ultimii zece ani, abia dacă păstrase legătura cu vreuna dintre rudele acestea și era convins că nici ei nu erau nerăbdători să afle vești de la el. Mai ales având în vedere scopul telefonului.

II

Ricky Starks își zise că nu i se potrivea deloc postura de căutător de informații de la rude surprinse să-i audă vocea. Era obișnuit să țină în el orice auzea de la pacienți, ținându-și în frâu orice observație și orice analiză. Dar, pe măsură ce forma numerele la telefon, își dădu seama că se află într-o situație necunoscută și neplăcută în același timp. Îi era imposibil să realizeze o schemă verbala pe care s-o urmeze în convorbirile telefonice cu rudele, adică un salut standard, urmat de o scurtă explicație a motivului pentru care sună. În schimb, tot ce auzea în propria voce era ezitare și nehotărâre, căci se împotmolea în formule de salut tocite și încerca să stoarcă un răspuns la întrebarea „Vi s-a întâmplat ceva neobișnuit?"

Ca urmare, își umplu seara cu o serie de conversații telefonice de-a dreptul enervante. Rudele sale erau fie neplăcut surprinse să-l audă, fie curioase de ce îi sună după atâta timp în care n-a dat niciun semn de viață, fie ocupați cu alte activități din care tocmai îi întrerupsese telefonul lui, fie pur și simplu nepoliticoși. Fiecare apel telefonic era oarecum brutal și nu o dată fu repezit și i se închise telefonul în nas. De mai multe ori fu întrebat:

— Dar ce naiba se întâmplă?

La care trebui să răspundă cu o minciună, potrivit căreia un fost pacient reușise cumva, nu se știe cum, să facă rost de o listă cu rudele lui, iar el era îngrijorat ca nu cumva să-i contacteze. Excluse posibilitatea că vreunul dintre ei s-ar putea confrunta cu o amenințare – ceea ce considera că era cea mai mare minciună.

Era aproape de ora zece seara, adică ora lui normală de culcare, și el mai avea peste douăzeci de nume pe listă. Până

acum, nu reușise să determine în niciuna dintre viețile pe care le examinase nimic ieșit din comun, care să justifice o cercetare ulterioară. Dar, în același timp, avea mari dubii în privința capacității sale de a pune întrebările cele mai potrivite. Ciudata neclaritate a scrisorii lui Rumplestiltskin îl făcu sa se întrebe dacă nu cumva pur și simplu nu făcuse corect conexiunile. În egală măsură, era posibil ca oricare dintre cei cu care avusese scurte conversații în seara asta să fi fost, de fapt, contactat de autorul scrisorii și să nu-i fi spus adevărul lui Ricky. În plus, printre apelurile telefonice fuseseră și câteva la care nu răspunsese nimeni. De trei ori a trebuit să lase mesaje bombastice și criptice pe robotul telefonic.

Refuză să creadă că scrisoarea primită în acea zi era altceva decât o șaradă, cu toate că ar fi fost bine să fie așa. Se îndreptă de spate și realiză că nu mâncase și că-i era foame. În plus, îl durea capul. Își trecu mâna prin păr și se frecă la ochi înainte de a se apuca să sune la următorul număr de pe listă, simțindu-se obosit și, în același timp, tensionat. Fu de părere că migrena era doar o mică pedeapsă pentru că își dăduse brusc seama de viața pe care o ducea: trăia izolat și înstrăinat de cea mai mare parte a familiei sale.

„Răsplata pentru indiferența față de ei”, se gândi Ricky, pregătindu-se să sune la cel de-al douăzeci și unulea nume de pe lista lui Rumplestiltskin. Probabil că nici nu era firesc să creadă că măcar una dintre rudele sale se va bucura că este căutată așa, dintr-odată, după atâția ani de tăcere din partea lui, mai ales rudele îndepărtate, cu care nu prea avea nimic în comun. Nu o dată, cel sunat făcuse o pauză atunci când Ricky își spusese numele, ca și cum trebuia să se gândească de unde să-l ia. Pauzele astea de gândire îl făcură să se simtă ca un călugăr bătrân care se decide să coboare

de pe munte sau ca un urs, în primele minute după ce s-a trezit din hibernare.

Al douăzeci și unulea nume îi părea doar vag cunoscut. Se concentră, încercând să asocieze o figură și un statut literelor care formau numele din fața lui, și o poză începătoșată parcă începu să i se formeze în fața ochilor. Sora lui mai mare, care murise cu zece ani în urma, avea doi fii, iar acesta era cel mai mare din ei. Prin urmare, Ricky era unchiul lui. Cu toate astea, el nu luase legătura cu niciun nepot sau nepoată de la moartea surorii sale. Își scormoni creierii, încercând să-și mai amintească și altceva despre numele din fața lui. Oare avea soție? Familie? Carieră? Cine era?

Clatină din cap – nu-și amintea nimic, de parcă ar fi avut o foaie de hârtie albă în fața ochilor. Persoana pe care trebuia s-o sune avea mai multă personalitate decât un simplu nume într-o carte de telefon. Era furios pe el însuși. „Nu e drept, insistă el, trebuie să-ți amintești ceva." Se gândi la sora sa, cu cincisprezece ani mai mare – o prăpastie de vârstă între acești doi membri ai aceleiași familii, care evoluaseră în direcții absolut diferite. Ea era cea mai mare dintre frați, pe când el, doar un copil născut dintr-o întâmplare, menit să fie mereu mezinul familiei. Ea fusese poetă, absolvise un colegiu de renume pentru femei în anii 1950, lucrase mai întâi în presă, iar apoi se măritase bine – cu un avocat al unei corporații din Boston. Cei doi fii ai ei locuiau în New England.

Ricky se uită din nou la numele de pe hârtia din fața lui. Era o adresă din Deerfield, statul Massachusetts, în zona cu cod telefonic 413. Cu o sclipire de moment își aminti că fiul era profesor la școala privată din acel oraș. „Dar ce materie preda oare?" se întrebă Ricky. Răspunsul veni în câteva secunde: istoria. Istoria Statelor Unite. Strânse din ochi o clipă și reuși să-și aducă aminte o imagine din trecut: un bărbat scund, îmbrăcat într-o jachetă de tweed, cu ochelari

cu rame de os și părul grizonat; un bărbat a cărui soție era cu cel puțin cinci centimetri mai înaltă decât el.

Cu aceste câteva informații în minte, puse mâna pe telefon.

Formă numărul și ascultă cum sună de vreo șase ori până să răspundă o voce neîndoielnică de tânăr. Adâncă, dar grăbită.

— Alo?

— Alo, da. Bună. Aș vrea să vorbesc cu Timothy Graham. Sunt unchiul Frederick. Doctorul Frederick Starks…

— La telefon Tim Junior.

Ricky ezită puțin, apoi continuă:

— Bună, Tim Junior, nu cred că ne-am întâlnit vreodată…

— Ba da, chiar ne-am întâlnit. O singura dată, îmi amintesc, la înmormântarea bunicii. Stăteai chiar în spatele părinților mei, pe al doilea rând de bănci din biserică, și i-ai spus tatălui meu că e bine că bunica nu s-a mai chinuit. Îmi amintesc bine ce ai spus, pentru că pe moment nu am înțeles.

— Iar tu aveai…

— Șapte ani.

— Iar acum ai…

— Aproape șaptesprezece.

— Ai o memorie bună dacă-ți amintești de mine după o singură întâlnire.

Tânărul se gândi puțin la afirmația asta, apoi răspunse:

— Înmormântarea bunicii m-a impresionat foarte mult.

Nu mai oferi explicații suplimentare, ci schimbă subiectul.

— Vrei să vorbești cu tata?

— Da, dacă se poate.

— De ce?

Lui Ricky i se păru că asta era o întrebare cel puțin neobișnuită, dat fiind faptul că venea de la cineva atât de tânăr. Nu pentru că Timothy Junior ar vrea să știe de ce îl

caută el pe taică-său, căci curiozitatea este normala la tineri, dar în acest context întrebarea avea un aer ușor protector. Ricky se gândi că majoritatea adolescenților ar fi dat orice ca tatăl lor să vină mai repede la telefon, pentru ca ei să se poată întoarce la activitatea din care fuseseră întrerupți, indiferent dacă era vorba de uitatul la televizor, sau făcutul temelor, sau de vreun joc pe calculator, pentru că un telefon neașteptat, de la o veche ruda îndepărtată de care nu auziseră de o grămadă de vreme, nu era neapărat ceva ce le-ar fi putut face viața mai interesantă.

— E ceva mai ciudat, spuse el.

— A fost o zi ciudată și la noi, răspunse adolescentul.

Afirmația aceasta îi captă atenția lui Ricky.

— Cum așa? întrebă el.

Dar tânărul nu răspunse la întrebare.

— Nu sunt sigur că tata vrea să vorbească la telefon acum dacă nu știe despre ce e vorba.

— Ei bine, încercă Ricky să-l ia cu binișorul, cred că va fi interesat de ceea ce am să-i spun.

Timothy Junior ascultă explicația și spuse:

— Tata e prins acum, polițiștii sunt încă aici.

Ricky inspiră iute.

— Poliția? S-a întâmplat ceva?

Dar tânărul nu dădu atenție întrebării, ci puse el altă întrebare:

— De ce suni? Adică, nu am mai auzit de dumneata de…

— Mulți ani, cel puțin zece. De când a murit bunica ta.

— Exact. La asta mă gândeam. De ce acum, dintr-odată?

Ricky se gândi că băiatul avea toate motivele să fie suspicios.

Se lansă în discursul pe care și-l pregătise:

— Un fost pacient de-al meu – îți amintești că sunt doctor, Tim, nu-i așa? – ar putea încerca să contacteze unele dintre

rudele mele. Și, chiar dacă nu am păstrat legătura atâția ani, am vrut să atenționez lumea. De asta am sunat.

— Ce fel de pacient? Ești psihiatru, așa-i?

— Psihanalist

— Și pacientul ăsta, e periculos? Sau nebun? Sau și una, și alta?

— Cred că trebuie să vorbesc cu tatăl tău despre asta.

— Ți-am spus, vorbește cu poliția acum. Cred că se pregătesc de plecare.

— De ce vorbește cu poliția?

— Pentru soră-mea.

— Ce s-a întâmplat cu sora ta?

Ricky încercă să-și amintească numele fetei și figura ei, dar tot ce-i veni în minte fu un copilaș blond, cu câțiva ani mai mic decât fratele ei. Și-i aminti pe amândoi cum stăteau deoparte la recepția de după înmormântarea bunicii lor, fără să se simtă în largul lor în hainele bățoase și negre, tăcuți, dar nerăbdători ca totul să se termine și lumea să plece, iar viața să revină la normal.

— Cineva a urmărit-o... începu tânărul, dar se opri. Cred că o să-l chem pe tata, spuse el brusc.

Ricky auzi cum pune receptorul pe măsuță și voci în fundal. Imediat, receptorul fu ridicat, iar Ricky auzi o voce care semăna cu a tânărului, dar avea și un plus de îngrijorare. În același timp, vocea era grăbită, de parcă posesorul ei ar fi fost presat de timp sau prins într-un moment nepotrivit. Ricky se considera expert în analiza vocilor, a modulațiilor și a tonurilor, a cuvintelor alese de o persoană pentru a exprima ceva și a ritmului vorbirii – toate acestea fiind semnale sau ferestre spre ceea ce se întâmpla în sufletul oamenilor. Tatăl tânărului vorbi fără nicio introducere:

— Unchiul Frederick? E foarte ciudat că ne suni, iar eu sunt în mijlocul unei crize de familie, așa că sper că e foarte important ce ai de spus. Cu ce pot să te ajut?

— Bună, Tim. Îmi cer scuze pentru că am sunat așa…

— Nu-i nimic. Tim Junior zice că ai de transmis o avertizare…

— Într-un fel. Am primit o scrisoare de la un fost pacient, scrisă pe un ton amenințător, se poate spune. Amenințarea era la adresa mea, dar scrisoarea menționa și faptul că autorul ei ar putea contacta pe vreuna dintre rudele mele. Așa că mi-am sunat familia ca să-i avertizez și să aflu dacă a fost cineva contactat deja.

Urmă o tăcere rece, mormântală, care ținu aproape un minut.

— Ce fel de pacient? întreba Tim senior brusc, ca un ecou la întrebarea fiului său. E periculos?

— Nu știu exact cine e, scrisoarea nu e semnată. Presupun doar că este un fost pacient, dar nu știu sigur. Ar putea să nu fie. Adevărul este că nu știu nimic sigur până acum.

— E cam vag, mult prea vag.

— Așa e, ai dreptate, îmi pare rău.

— Crezi că amenințarea asta e reală?

Ricky percepu ceva aspru în vocea bărbatului.

— Nu știu. Evident că m-a îngrijorat într-atât încât să pun mâna pe telefon să-mi sun rudele.

— Ai vorbit cu poliția?

— Nu, faptul că am primit o scrisoare nu cred că încalcă în vreun fel legea, nu?

— Asta mi-au spus și mie nemernicii.

— Poftim? întrebă Ricky.

— Polițiștii. Am chemat poliția și au venit până aici doar ca să-mi spună că nu pot face nimic.

— De ce ai chemat poliția?

Timothy Graham nu răspunse imediat. Parcă își trase sufletul, dar, în loc ca acest lucru să-l calmeze, gestul său avu exact efectul opus, de parcă ar fi dat drumul la furie.

— Dezgustător. Un obsedat nenorocit, un dobitoc cretin. Îl omor dacă pun mâna pe el, îl omor cu mâinile mele. Fostul tău pacient este obsedat, unchiule Frederick?

Șuvoiul de obscenități îl luă prin surprindere pe Ricky. Era cu totul neobișnuit pentru un profesor de istorie extrem de tăcut, manierat și nepărtinitor, care lucrează la o școală exclusivistă și conservatoare. Ricky tăcu, neștiind ce ar trebui să răspundă.

— Nu știu, zise el. Spune-mi, ce s-a întâmplat de ești așa de supărat?

Timothy ezită, inspirând adânc, iar zgomotul respirației se auzi ca un șuierat de șarpe pe linia telefonica.

— De ziua ei, dacă poți să-ți imaginezi. Chiar de aniversarea a paisprezece ani, dintre toate zilele care există într-un an. E absolut dezgustător…

Ricky înțepeni pe scaun. Simți că-i explodează totul în cap. Își dădu seama că trebuia să fi văzut legătura de la bun început. Dintre toate rudele sale, doar una, din pură coincidență, se născuse în aceeași zi cu el. Fetița a cărei figură nu reușea să și-o amintească și pe care o întâlnise o singură dată în viață, la acea înmormântare. Se dojeni aspru: „Ăsta trebuia să fi fost primul tău apel telefonic”. Dar nu spuse cu voce tare acest lucru.

— Ce s-a întâmplat? întreba el tăios.

— Cineva i-a lăsat o felicitare în dulapul de la școală. Știi tu, o felicitare dintr-acelea drăguțe, mare, sentimentală, pe care le poți găsi la orice magazin. Tot nu pot să-mi dau seama cum a intrat nenorocitul și cum a reușit să deschidă dulapul fără ca nimeni să-l vadă. Adică, unde naiba erau oamenii de la pază? De necrezut. În fine, și când Mindy a ajuns la

școală, a găsit felicitarea și, crezând că este de la vreun prieten, a deschis-o. Ce crezi? Felicitarea era plină cu fotografii porno dezgustătoare. Color. Fotografii înfățișând femei legate cu frânghii, lanțuri și curele, în timp ce sunt penetrate în orice fel imaginabil și cu orice dispozitiv la care te poți gândi. Chestii grele, pornografice. Și ticălosul a scris pe felicitare: „Asta vreau să-ți fac, de cum te prind singură…"

Ricky se foi pe scaun. „Rumplestiltskin", se gândi el.

— Și poliția? Ce ți-au spus? întrebă el.

Timothy Graham scoase un zgomot pe care Ricky își imagină că îl folosea adesea cu elevii pentru a-i înfricoșa, dar în acest context suna mai degrabă a neputință și a frustrare.

— Poliția locală, spuse el imediat, e formată din idioți. Mi-au spus cu nonșalanța că, dacă nu există nicio dovadă concretă și credibilă că Mindy este supusă unei hărțuiri, ei nu pot face nimic. Cu alte cuvinte, trebuie ca ea să fie mai întâi atacată. Idioții! Ei cred că felicitarea și cele conținute în ea sunt, de fapt, o glumă, poate din partea studenților din anii mai mari de la academie, poate de la un elev căruia i-am dat o notă proastă semestrul trecut. Sigur, nu e exclus, dar… Profesorul de istorie se opri. Mai bine spune-mi despre fostul tău pacient. Este un obsedat sexual?

Ricky ezită la rândul lui, apoi răspunse:

— Nu, nici gând. Nu seamănă cu el deloc. Vorbesc serios, el e inofensiv. Doar enervant.

Se întrebă dacă nepotul își dăduse seama că el nu-i zisese adevărul, dar realiză că era puțin probabil. Omul era furios, tulburat și agitat, așa că aproape sigur nu era în stare să distingă minciuna.

Timothy Graham tăcu pentru o clipa.

— Am să-l omor, spuse el rece. Mindy a plâns toată ziua. Crede că cineva vrea s-o violeze. Are doar paisprezece ani și nu a făcut niciun rău nimănui. E foarte impresionabilă și nu

a văzut niciodată până acum atâta murdărie. Parcă mai ieri se juca liniștită cu ursuleți de pluș și păpușele Barbie. Nu cred că va dormi prea bine la noapte sau în următoarele câteva zile. Sper doar că spaima asta să nu îi fi provocat traume irevocabile. Ricky nu spuse nimic, iar profesorul de istorie continuă, după ce-și trase suflarea: E posibil așa ceva, unchiule Frederick? Tu ești expertul, la naiba. Poate cineva să se schimbe așa de repede?

Din nou nu răspunse, dar întrebarea îi răsună în minte.

— … E groaznic, știi? Absolut groaznic! izbucni Timothy Graham. Încerci din greu să-ți protejezi copiii de lumea asta bolnavă și rea și apoi, cum lași puțin garda jos, bang! Te-a lovit. Poate că ăsta nu e cel mai rău caz de inocență pierdută de care ai auzit până acum, unchiule Frederick, dar n-ai văzut-o pe fetița mea cea dragă, care n-a făcut niciun rău nimănui, cum plânge de i se usucă ochișorii de ziua ei, când împlinește paisprezece ani, pentru că cineva, undeva, îi vrea răul.

Și cu asta, profesorul de istorie închise telefonul.

Ricky Starks se lăsă moale pe spătarul scaunului de la birou. Lăsă să-i scape un oftat lung, printre dinții din față. Într-un fel, era deopotrivă supărat și intrigat de ceea ce făcuse Rumplestiltskin. Se gândi iute la asta; nu era nimic spontan în mesajul trimis fetei; totul fusese bine calculat și extrem de eficient. Evident că petrecuse ceva timp studiind-o și pe ea. De asemenea, demonstra abilitați de care Ricky socoti că ar fi mai bine să țină seama: Rumplestiltskin reușise să evite securitatea de la școală și avusese ușurința unui spărgător de yale în a descuia dulapul fără să-l distrugă. Fusese în stare să iasă din școală la fel de neobservat, apoi să călătorească pe autostrada de la Massachusetts la New York pentru a lăsa un al doilea mesaj în sala de așteptare a lui Ricky. Programarea timpului nu

fusese dificilă: mersul pe autostradă nu durase mult, probabil patru ore. Dar lăsa să se întrevadă faptul că totul era bine gândit.

Dar nu asta îl deranja cel mai tare pe Ricky. Se foi nervos în scaun. Cuvintele nepotului său păreau că răsună ca un ecou în birou, lovindu-se de pereți, ocupând spațiul din jurul lui cu un fel de căldura copleșitoare: *inocența pierdută.*

Ricky se gândi la aceste cuvinte. Uneori, în timpul unei ședințe, un pacient spunea ceva care avea un efect electrizant, pentru că existau momente de înțelegere, fulgerări de comprehensiune, intuiții care prevesteau progresul. Acestea erau momentele pe care le căuta orice psihanalist. De obicei, acestea erau însoțite de un sentiment de aventură și satisfacție, pentru că semnalau pași pe calea spre vindecare.

Dar nu și de aceasta dată.

Ricky simți că-l cuprinde disperarea, combinată și cu teama.

Rumplestiltskin o atacase pe nepoata lui într-o perioada care adesea se caracterizează prin vulnerabilitate – în copilărie. Alesese un moment care ar fi trebuit să-i rămână fetei în amintire ca unul de fericire și bucurie – a paisprezecea aniversare – și îl transformase într-unul urât și înfricoșător. Era cea mai profundă și mai provocatoare amenințare pe care și-o putea închipui Ricky.

Ricky își puse o mână pe frunte, având brusc senzația de fierbințeală, dar fu surprins să constate că nu transpirase deloc. Până acum fusese convins că amenințările reprezintă ceva care îți pune în pericol viața: un om cu un pistol sau un cuțit în mână sau o obsesie sexuala. Sau un bețiv la volanul unei mașini, care gonește ca nebunul pe autostradă. Vreo boală care se instalează pe ascuns, ca aceea care îi omorâse soția.

Ricky se ridică de pe scaun și începu să se plimbe nervos. „Ne temem să nu fim omorâți, dar ceea ce e și mai grav de atât este distrugerea."

Se uită la scrisoarea lui Rumplestiltskin. *A distruge.* Folosise acest cuvânt alături de *a ruina.*

Adversarul său înțelegea că amenințarea cea mai frecventă și mai greu de combătut este aceea care pornește din noi înșine. Impactul și durerea coșmarului pot fi cu mult mai mari decât o lovitură de pumn. La fel, uneori nu numai pumnul, cât mai ales emoția din spatele lui, dă naștere durerii. Se opri brusc și se întoarse spre dulapul de cărți care se afla pe unul dintre pereții biroului. Erau aranjate aici rânduri de cărți – texte medicale, în cea mai mare parte, și reviste de profil. Adunate în acele cărți erau sute de mii de cuvinte care disecau, din punct de vedere clinic și cu răceală, emoțiile omenești. Deodată, își dădu seama că toate aceste cunoștințe îi erau absolut nefolositoare.

Ar fi dorit să poată lua o carte de pe raft, să se uite la indicele de nume, și la litera R să-l găsească pe Rumplestiltskin, apoi să deschidă la o pagină care să-i ofere o descriere exactă și directă a celui care-i adusese scrisoarea. I se făcu frică la gândul ca nu există o astfel de carte. Se îndepărtă de cărțile care, până acum, îi definiseră cariera, iar ceea ce-și aminti fu o secvență dintr-un roman pe care nu-l mai citise din colegiu. „Șobolani, se gândi Ricky. L-au pus pe Winston Smith într-o cameră cu șobolani, pentru că știau că ăsta era singurul lucru pe lumea asta de care îi era frică. Nu moartea. Nu tortura. Șobolanii."[4]

Inspectă apartamentul și cabinetul, un loc care, credea el, îl definea destul de mult, unde se simțise confortabil și fericit

4 Aluzie la romanul lui George Orwell, *1984,* în care protagonistul, Winston Smith, este dus în camera 101 (încăperea de tortură) din Ministerul Iubirii, împreuna cu șobolani (n.tr.).

ani de zile. Se întrebă în secunda următoare, dacă apartamentul său urma să se schimbe și dacă nu cumva, deodată avea să devină Camera 101 a lui. Locul în care erau ținute cele mai groaznice lucruri din lume.

III

Era deja miezul nopții, iar el se simțea amețit și incredibil de singur.

Peste tot prin birou erau împrăștiate dosare și bucățele de hârtie, foi stenografiate smulse din carnete și carnețele, ciorne și un casetofon vechi de mai bine de zece ani, lângă un teanc de mini-casete. Fiecare grămadă reprezenta documentarea limitată pe care o realizase în legătură cu fiecare pacient al său de-a lungul vremii. Erau acolo notițe despre vise, mâzgăleli care atestau asocierile critice făcute de pacienți sau care i se păruseră lui importante în timpul tratamentului – cuvinte semnificative, expresii, amintiri. Dezordinea din jurul lui ar fi exemplul ideal de sculptură menită să exprime credința că analiza este mai mult artă decât medicină. Listele nu vădeau nicio formulă ordonată pe criterii de înălțime, greutate, rasă religie sau loc de origine a pacienților, iar el nici măcar nu avusese prezența de spirit să-și pună în ordine alfabetica documentele care descriu presiunea sângelui, temperatura, pulsul și rezultatele analizelor de urină. Și nici nu-și făcuse vreodată scheme organizate și accesibile, care să cuprindă numele pacienților, adresele, alături de rude și diagnostic.

Ricky Starks nu era nici internist, nici cardiolog și nici patolog, ca să caute un răspuns clar la o durere sau alta sau ca să țină un registru detaliat cu tratamentele aplicate și progresele înregistrate. Specialitatea pe care o alesese el sfida știința care preocupa alte forme de medicină. De fapt, acest aspect era cel care transforma psihanalistul într-un fel de profan într-ale medicinei și, totodată, motivul pentru care majoritatea celor atrași de această profesie ajungeau aici.

Dar, în acest moment, Ricky stătea în mijlocul dezordinii din ce în ce mai mari, simțindu-se ca și cum ar fi ieșit dintr-un adăpost subteran după ce o tornadă măturase totul pe pământ. Se gândi că tot timpul ignorase haosul din viața lui, până acum, când apăruse ceva important care să-i pericliteze existența, distrugând echilibrul pe care reușise el să-l creeze până atunci. Era mult prea îndrăzneață și fără sorți de izbândă încercarea de a-și croi drum prin zeci de ani de pacienți și sute de terapii zilnice.

Și asta pentru că deja bănuia că Rumplestiltskin nu se găsea acolo.

Cel puțin nu într-o formă identificabilă la prima vedere.

Ricky era absolut sigur că, dacă persoana care redactase scrisoarea îi ocupase vreodată canapeaua pentru orice durată măsurabilă de tratament, l-ar fi recunoscut. Tonul, stilul de scris, toate stările evidente de mânie, furie și turbare. Aceste elemente ar fi fost la fel de distinctive și de neîndoielnice pentru el precum amprentele pentru un detectiv. Indicii clare, la care ar fi fost atent.

Știa că o asemenea presupunere conținea și o oarecare doză de aroganță și se gândi că n-ar fi bine să-l subestimeze pe Rumplestiltskin înainte de a ști mult mai multe despre personaj. Cu toate astea, era absolut sigur că niciun pacient de-ai lui, care urmase un tratament sau altul cu el, nu s-ar întoarce atât de mânios și de furios, după ani și ani, într-atât de schimbat încât identitatea lui să rămână pur și simplu o enigmă. Poate că pacienții se întorc, păstrând chiar urmele de boală psihică ce i-au făcut să-l caute de la bun început. Poate se întorc chiar frustrați și acționează într-un fel sau altul, pentru că psihanaliza nu este un antibiotic pentru suflet, ca să vindece „infecțiile de disperare” care-i mutilează pe unii. Poate că sunt nervoși și simt că au pierdut ani de zile în discuții care nu le-au adus nicio schimbare în bine.

Toate astea se pot întâmpla, cu toate că, în cei aproape treizeci de ani petrecuți de Ricky în meseria de psihanalist, se întâmplaseră doar câteva asemenea eșecuri. Cel puțin așa știa el. Dar nu era atât de încrezut încât să fie convins că toate tratamentele, indiferent cât de mult duraseră, avuseseră întotdeauna și întru totul succes. Existau și terapii menite să aibă mai puțin succes decât altele.

Cu siguranță că erau și oameni pe care nu-i ajutase, sau pe care îi ajutase mai puțin, sau care săriseră de la un anumit grad de înțelegere la o stare de dinainte de începerea tratamentului, din nou paralizați de disperare.

Însă Rumplestiltskin prezenta un portret cu totul diferit. Tonul scrisorii și mesajul trimis nepoatei sale de paisprezece ani arătau o persoană calculată, agresivă și extrem de încrezătoare. „Un psihopat", se gândi Ricky, punând astfel o etichetă medicală cuiva încă neclar în mintea lui. Asta nu însemna că nu tratase, măcar o dată sau de doua ori, de-a lungul existenței sale ca psihanalist vreun individ cu tendințe psihopate. Însă niciunul care să fi arătat o asemenea profunzime a urii și o fixație ca Rumplestiltskin. Cu toate astea, cu siguranță un pacient al cărui tratament dăduse greș avea legătură cu scrisoarea.

Șmecheria, după cum își dădea seama, era să vadă cine erau acești foști pacienți și apoi să meargă pe urmele lor până dădea de Rumplestiltskin. Pentru că acolo, cu siguranță, era conexiunea. Cel puțin așa credea acum, după ce se gândise atâtea ore la asta. Persoana care își dorea ca Ricky să se sinucidă era fiul sau fiica, soțul sau soția, iubitul sau iubita cuiva. Prima cerință, se gândi Ricky cu furie, era aceea de a determina care pacient își întrerupsese tratamentul în cel mai critic moment, iar abia apoi va putea începe să-l urmărească înapoi, în timp.

Se strecură cu greu până la birou prin dezordinea pe care o crease și luă scrisoarea lui Rumplestiltskin. „Exist undeva în trecutul tău.” Ricky se uită lung la aceste cuvinte, apoi își întoarse privirile la mormanele de hârțoage aruncate peste tot prin birou.

„Bine, își zise el. Primul lucru pe care-l am de făcut este să-mi organizez istoria profesională, să găsesc segmentele care pot fi eliminate.”

Oftă din greu. Oare când era rezident la spital, cu douăzeci și cinci de ani în urmă, făcuse vreo greșeală care să se fi întors să-l urmărească? Ar putea să-și amintească vreodată acei primi pacienți? Pe când își definitiva pregătirea analitică, fusese implicat într-un studiu al schizofrenicilor paranoici, realizat la secția de psihiatrie a spitalului Bellevue. Studiul urmărea să determine factorii de previzibilitate pentru crimele violente și nu fusese un succes clinic. Dar ajunsese să cunoască și fusese implicat în câteva planuri de tratamente pentru oameni care comiseseră crime grave. Atunci se aflase cel mai aproape de psihiatria judiciară și nu prea îi plăcuse. Când munca lui la acest studiu luase sfârșit, se retrăsese imediat în lumea cu mult mai sigură și mai puțin solicitantă din punct de vedere psihic a lui Freud și a succesorilor acestuia.

Ricky simți deodată o sete cumplita, de parcă îi luase foc gâtul.

Își dădu seama că nu știe aproape nimic despre crime și criminali. Nu avea nicio expertiză specială în violență. Și, într-adevăr, îl interesase prea puțin domeniul. Nu credea să fi cunoscut măcar un psihiatru judiciar. Cel puțin niciunul nu făcea parte din cercul extrem de restrâns de prieteni de ocazie și de cunoștințe profesionale cu care păstra legătura.

Se uită la cărțile de pe rafturi. Era acolo Krafft-Ebing, cu lucrarea sa originală despre patologia sexuală. Dar asta era

tot, iar el oricum avea serioase dubii că Rumplestiltskin era un psihopat sexual, chiar și dacă lua în calcul mesajul pornografic pe care i-l trimisese nepoatei lui.

— Cine ești? întrebă el cu voce tare.

Apoi dădu din cap.

— Nu, spuse el încet. Mai întâi, ce ești? Și abia apoi, își zise el, voi putea să-mi dau seama cine ești.

„Pot să fac asta, se gândi Ricky, încercând să-și facă singur curaj. Mâine o să mă apuc să-mi scormonesc memoria și o să fac o listă de foști pacienți. Apoi am să-i împart pe categorii care reprezintă toate stadiile vieții mele profesionale. Abia apoi am să încep cercetările și am să găsesc legătura care mă va duce la acest individ, Rumplestiltskin."

Epuizat, fără să fie deloc sigur ca realizase ceva, Ricky ieși împleticindu-se din birou și se îndreptă spre micul dormitor. Era o cameră simplă, ca a unui călugăr, cu un singur pat de o persoană, un scrin, un dulap de haine și o masă modestă. Odinioară, aici era un pat matrimonial, cu tăblia ornamentată, cu picturi pline de culoare pe pereții încăperii, dar, după moartea soției, renunțase la pat, alegând în schimb ceva mai simplu și mai îngust, pentru o singură persoană. Majoritatea ornamentelor strălucitoare cu care soția lui decorase odinioară camera nu mai existau. Dăduse de pomană și hainele ei, iar bijuteriile și alte obiecte care-i aparținuseră le trimisese celor trei nepoate de soră ale soției. Păstra o fotografie cu două dintre ele pe birou, făcută cu cinsprezece ani în urmă, în curtea fermei lor din Wellfleet, într-o dimineața senină de vară. Dar, de la moartea soției, Ricky șterse în mod sistematic orice urmă a prezenței ei. O moarte lentă și dureroasă, urmată de o operațiune de trei ani de ștergere din memorie.

Ricky își dădu jos hainele, împăturindu-și cu grijă pantalonii și atârnând halatul albastru pe un umeraș. Puse

în coșul de rufe murdare cămașa cu nasturi pe care o purtase. Cravata o lăsă pe masă. Apoi se așeză pe marginea patului doar în chiloți, dorindu-și să aibă mai multă energie. În sertarul noptierei ținea un flacon cu somnifere pe care le folosea foarte rar. Erau expirate de mult, dar Ricky credea că își vor face efectul în acea noapte. Înghiți o tabletă și încă o bucățică din alta, sperând că-l vor transporta rapid într-un somn adânc.

O clipă își trecu mâna peste cearșafurile de bumbac gândindu-se că e un pic cam ipocrit din partea unui psihanalist să aștepte noaptea sperând cu disperare la un somn fără vise. Visele sunt importante, ghicitori inconștiente, oglindă a sufletului. Știa acest lucru, iar visele erau în general căi pe care apuca, de obicei, cu plăcere. Dar în această noapte se simțea copleșit. Se întinse amețit, simțindu-și pulsul încă la cote alarmante, și aștepta cu nerăbdare ca medicamentul să-l trimită sub valul întunericului. Complet epuizat de o singură scrisoare de amenințare, se simțea cu mult mai bătrân în acel moment decât acumularea efectivă a celor cincizeci și trei de ani.

Primul său pacient, în această ultimă zi de lucru înaintea plănuitei vacanțe în luna august, sosi fără întârziere la ora șapte dimineața, semnalizându-și venirea cu cele trei țiuituri succesive ale soneriei. „Ședința a mers bine", se gândi el. Nimic deosebit de incitant, nimic dramatic, ci doar un progres ferm. Tânăra femeie de pe canapea lucra de trei ani ca asistent social psihiatric. Ea încerca să-și ia atestatul psihanalist fentând școala medicală. Nu era nici cea mai eficientă, nici cea mai ușoară cale de a ajunge psihanalist. În plus, era un drum presărat cu capcane puse de colegii lui mai de modă veche, pentru că nu includea gradul medical tradițional, dar era o metodă pe care el personal o admirase

întotdeauna. Necesita o adevărată pasiune pentru profesie, o devotare pentru canapea și pentru ceea ce putea realiza aceasta. Adesea recunoscuse în sinea lui că trecuseră ani de zile până ajunsese să folosească M.D[5].-ul care urma numelui său. Terapia tinerei femei se concentra în jurul unor părinți extrem de agresivi, care creaseră în copilăria ei o atmosferă plină de realizări, dar lipsită de afecțiune. Prin urmare, în ședințele ei cu Ricky, era adesea agitată, nerăbdătoare să descopere înțelegerea unor lucruri care se potriveau cu lecturile sale de specialitate și cu munca de la Institutul de Psihanaliză. Ricky o domolea, încercând s-o facă să priceapă că a ști unele lucruri nu înseamnă neapărat a le înțelege sensul.

Ricky căscă ușor, foindu-se pe scaun și spuse:

— Ei bine, cred că asta a fost tot pentru astăzi.

Tânăra, care tocmai își descria noul iubit ca fiind un tip cu un potențial îndoielnic, oftă:

— Mă rog, o să vedem dacă mai apare în peisaj peste o lună… ceea ce-l făcu pe Ricky să zâmbească.

Pacienta își dădu picioarele jos de pe canapea și spuse:

— Vacanță plăcută, doctore! Ne vedem după Ziua Muncii[6].

Apoi își luă geanta și ieși iute din cabinet.

Întreaga zi părea că va urma rutina obișnuită.

Pacienții au intrat în cabinet unul după altul, fără prea mare aventură emoțională în suflet. Majoritatea erau deja veterani într-ale vacanței, iar Ricky bănuise nu o dată că ei, în mod inconștient poate, socoteau că este mai înțelept să-și

---

5 Medical Doctor, titlu asociat profesiunii de medic uman, dobândit pe calea studiilor (n.tr.).

6 Ziua Muncii, Labour Day, este sărbătorită în Statele Unite în prima zi de luni din luna septembrie. În general, marchează sfârșitul vacanței și reluarea activității (n.tr.).

reprime sentimente care urmau să fie analizate abia peste o lună. Desigur, ceea ce era reprimat era la fel de surprinzător ca și ceea ce putea fi spus, astfel că la fiecare pacient Ricky era atent la aceste lipsuri din povestiri. Avea o încredere nețărmurită în capacitatea sa de a memora cuvinte și expresii care s-au rostit acum și din care se vor putea extrage lucruri interesante peste o lună.

În minutele de pauză dintre ședințe, începu grăbit să alcătuiască liste de foști pacienți, scriindu-le numele pe o coală de hârtie. Pe măsură ce orele treceau, lista se mărea. Memoria lui era încă în formă, lucru care-l încuraja să meargă mai departe. Singura hotărâre pe care trebui să o ia fu la ora prânzului. De obicei ieșea să se plimbe până la restaurant, așa cum bine observase Rumplestiltskin. Astăzi se gândi îndelung, pentru că o parte din el dorea să rupă, ca un act de sfidare, rutina pe care autorul scrisorii o descrisese atât de bine. Apoi își dădu seama că era cu mult mai sfidător să se țină de rutina zilnică, sperând că individul respectiv va vedea că nu a fost afectat deloc de scrisoare. Așa că ieși la ora prânzului, mergând pe același drum ca întotdeauna, călcând pe aceleași dale ca în fiecare zi, respirând aerul greu al orașului cu aceeași regularitate. Nu era sigur că dorea ca Rumplestiltskin să-l urmărească. Dar descoperi că fiecare pas răsuna cu ecou, și nu o dată trebui să se lupte cu dorința puternică de a se întoarce să vadă dacă era urmărit. Revenit în apartamentul său, răsuflă ușurat.

Pacienții de după-amiază urmară același tipic ca grupul celor de dimineață.

Câțiva avură un sentiment de amărăciune la gândul vacanței doctorului. Unii își exprimară teama și neliniștea. Rutina ședințelor zilnice de cincizeci de minute își pusese amprenta asupra pacienților, iar câtorva dintre aceștia nu le venea ușor să se obișnuiască cu gândul că aveau să fie lipsiți

de ancora lor speciala, chiar și numai pentru o perioadă scurtă. Cu toate astea, și ei, și doctorul știau că timpul trece și, așa cum se întâmpla și cu problemele din psihanaliză, timpul petrecut departe de canapea ar putea aduce înțelegeri ale procesului. Absolut totul, fiecare moment, orice acțiune din viața de zi cu zi, totul putea fi asociat cu înțelegerea. Asta făcea procesul fascinant atât pentru pacient, cât și pentru doctor.

La ora cinci fără un minut se uită afară pe fereastră. Ziua de vară încă domina lumea din afara biroului: soare arzător și temperaturi care săreau de treizeci de grade Celsius. Zăpușeala orașului era extrem de insistentă. Ricky ascultă zgomotul făcut de aerul condiționat și-și aminti deodată cum era pe vremea când de-abia își deschisese cabinetul, când o fereastră deschisă și un ventilator erau tot luxul pe care și-l putea permite ca să mai scape de căldura înăbușitoare de iulie. „Câteodată parcă n-ar fi aer deloc", se gândi el.

Își întoarse privirea de la fereastră când auzi semnalul cunoscut de trei țârâituri ale soneriei. Se ridica și merse la ușa, deschizând-o rapid pentru a-i permite domnului Zimmerman, cu nerăbdarea sa, să intre numaidecât. Lui Zimmerman nu-i plăcea să aștepte în anticameră. Apărea cu doar câteva secunde înainte de a începe ședința și se aștepta să fie primit imediat. Ricky îl văzuse o dată făcând ture în sus și-n jos pe trotuarul din fața blocului, într-o zi geroasă de iarnă, uitându-se furios la ceas la fiecare câteva secunde, doar să nu fie nevoit să aștepte înăuntru. Nu o singură dată, Ricky fusese tentat să-l lase să aștepte câteva minute, ca să vadă dacă-l poate provoca pe Zimmerman să înțeleagă și să spună de ce era așa de important să fie exact. Dar nu făcuse asta niciodată. În schimb, deschidea ușa la cinci fix în fiecare zi, pentru ca nervosul Zimmerman să poată intra în camera de tratament, să se arunce pe canapea și să se lanseze

imediat cu sarcasm și furie asupra tuturor nedreptăților care i se întâmplaseră în acea zi. Ricky inspiră adânc când deschise ușa, adoptând o figură pe care nu se putea citi nimic. Pentru că, indiferent de ceea ce simțea Ricky în sinea lui, fie că era vorba de un ful sau de o mână moartă, întotdeauna Zimmerman avea aceeași privire care nu promitea nimic.

— Bună ziua, începu el cu salutul standard.

Dar nu era Roger Zimmerman în sala de așteptare.

În schimb, Ricky se găsi în fața unei tinere cu o înfățișare izbitoare, ca de statuie.

Purta o haină neagră legată la mijloc cu o cingătoare, lungă până la pământ, cu totul nepotrivită pentru o zi fierbinte de vară, ochelari de soare fumurii, pe care și-i scoase repede, dând la iveala niște ochi verzi pătrunzători. Ricky i-ar fi dat în jur de treizeci de ani. O femeie a cărei frumusețe atinsese punctul culminant, cu o înțelegere a vieții îmbogățită de trecerea primei tinereți.

— Mă scuzați… spuse Ricky ezitant. Dar…

— Ah, făcu tânăra cu grație, dându-și părul blond la o parte de pe umeri și gesticulând diafan. Zimmerman nu vine azi, am venit eu în locul lui.

— Dar el…

— Nu va mai avea nevoie de tine, continuă ea. A decis să-și întrerupă tratamentul fix la ora 2.37 azi după-amiază. În mod destul de curios, era la stația de metrou de pe 92nd Street când a ajuns la această concluzie, după o conversație scurtă cu Domnul R. Domnul R l-a convins că nu mai are nevoie și nici nu mai vrea serviciile tale. Și, spre surpriza noastră, nici nu i-a fost prea greu lui Zimmerman să ajungă la această concluzie.

Apoi trecu pe lângă doctorul încă mut de uimire și intră în birou.

IV

— Așadar, aici este locul unde se dezvăluie misterele, spuse tânăra cu vioiciune.

Ricky o urmase fără comentarii în birou, urmărind-o cum inspectează camera. Privirea femeii se opri asupra canapelei, a scaunului lui, a biroului. Merse la bibliotecă și inspectă cărțile de pe rafturi, dând din cap pe măsură ce citea titlurile pompoase. Își trecu degetul peste un volum, apoi, observând praful pe care-l adunase pe deget, clătină din cap:

— Nu prea sunt folosite… murmura ea. Își ridică ochii spre el o clipă, spunând cu reproș: Cum? N-ai nici măcar un volum de versuri sau de literatură?

Apoi se îndreptă spre peretele de culoare crem pe care Ricky își agățase diploma și câteva mici piese de artă, alături de un portret de dimensiuni modeste, înrămat în lemn de stejar, al marelui Freud însuși. În poză ținea în mână nelipsitul trabuc, aruncând o privire răutăcioasă, cu ochii adânciți în orbite, barba albă acoperindu-i falca afectată de cancer, care trebuie să fi fost extrem de dureroasă în ultimii ani ai vieții. Femeia bătu în sticla tabloului cu unghiile date cu ojă de culoarea focului.

— E interesant cum fiecare profesie are o icoană pe perete. Adică, dacă aș fi mers la un preot, el ar avea un Iisus pe cruce. Un rabin ar avea o stea a lui David sau un candelabru cu șapte brațe. Orice politician de doi bani are pe perete un portret al lui Lincoln sau al lui Washington. Chiar ar trebui să fie dată o lege care să interzică lucrurile astea. Doctorilor le place să aibă la îndemână machetele acelea din plastic reprezentând o inimă sau un genunchi sau alt organ. Din câte știu, un programator care lucrează în Sillicon Valley își atârnă, pe peretele biroului în care lucrează, un portret al lui

Bill Gates pe care îl venerează zilnic. Un psihanalist ca tine, Ricky, are nevoie de portretul Sfântului Sigmund. Asta permite oricărei persoane care intră aici să-și dea seama cine a pus bazele regulilor principale. Iar ție îți conferă puțină legitimitate care, altminteri, ar putea fi pusă la îndoială, presupun.

Fără să spună nimic, Ricky Starks luă un fotoliu și-l mută în spațiul din fața biroului. Apoi el trecu pe partea cealaltă a biroului și-i făcu semn tinerei femei să se așeze.

— Cum? Nu stau pe faimoasa canapea?

— Ar fi prea devreme, răspunse el sec.

Îi făcu din nou semn să se așeze. Tânăra își mai aruncă puțin privirea pătrunzătoare prin cameră, ca și cum încerca să memoreze tot ce conținea, apoi se îndreptă spre locul indicat de Ricky. Se lăsă languros pe fotoliu, în același timp căutând într-unul din buzunarele hainei negre, și scoase un pachet de țigări. Luă una din pachet, o puse între buze, aprinse o brichetă transparentă, dar opri flacăra la doar câțiva centimetri de vârful țigării.

— Ah, spuse ea zâmbind galeș, ce nepoliticos din partea mea. Nu vrei un fum, Ricky? El clătină din cap, iar ea continuă să zâmbească. Sigur că nu. Când te-ai lăsat? Acum cinsprezece ani? Douăzeci? De fapt, Ricky, cred că era în 1977, dacă Domnul R. m-a informat corect. O perioadă curajoasă să te lași de fumat, Ricky. Într-o epocă în care lumea își aprindea țigara lângă tine fără să-și facă probleme pentru că, deși firmele producătoare de țigări negau acest lucru, oamenii știau că țigările dăunează sănătății. Te omoară, așa este. Așa că lumea prefera să nu se mai gândească la asta. Abordarea sănătății prin metoda simțului: bagă-ți capul într-o gaură și ignoră ceea ce este evident. Și atâtea altele se întâmplau pe atunci, în orice caz. Lupte, revolte și scandaluri. Mi s-a spus că era minunat să trăiești

pe-atunci. Dar tânărul doctor încă la studii Ricky a reușit să se lase de fumat când ăsta era un obicei atât de popular și nici pe departe atât de inacceptabil din punct de vedere social cum este astăzi. Asta îmi spune ceva.

Tânăra își aprinse țigara, trase o dată din ea și trimise fumul languros în aer.

— O scrumieră ai? întrebă ea.

Ricky căută într-un sertar al biroului și scoase singura scrumiera pe care o ținea ascunsă acolo. O puse pe marginea biroului. Tânăra își stinse țigara imediat.

— Gata, spuse ea, un fum este destul de înțepător ca să ne amintească de acele vremuri.

Ricky așteptă un moment înainte de a întreba:

— De ce este important să ne amintim de vremurile acelea?

Tânăra își dădu ochii peste cap, lăsându-și capul pe spate, și începu sa râdă zgomotos. Sunetul aspru părea nepotrivit, ca un râs zgomotos în biserică sau un clavecin într-un aeroport. Când râsul încetă, femeia îl fixă pe Ricky cu o privire de smarald, pătrunzătoare.

— Este important să ne amintim totul. Totul în legătură cu această vizită, Ricky. Nu așa faci cu fiecare pacient? Nu știi ce anume vor zice și când vor zice ceva care să le deschidă lumea către tine, nu-i așa? Așa că trebuie să fii vigilent tot timpul. Pentru că nu poți ști cu precizie când se va deschide ușa care îți va arăta secretele ascunse. Astfel că trebuie să fii mereu pregătit și receptiv, atent, întotdeauna vigilent în așteptarea cuvântului sau a poveștii care îți va spune multe, așa-i? Nu este aceasta o descriere corectă a procesului?

El încuviință din cap.

— Bine, spuse ea dintr-odată. De ce crezi că vizita aceasta de astăzi ar fi diferită de oricare alta? Deși, în mod evident, este.

Ricky nu răspunse. Din nou rămase tăcut o clipă, doar uitându-se la femeie, sperând să o tulbure cu privirea sa. În schimb, ea părea să aibă o stăpânire de sine ieșită din comun, iar tăcerea, despre care Ricky credea că este cel mai deranjant sunet din lume, nu o afecta deloc. În cele din urmă, Ricky spuse încet:

— Sunt în dezavantaj. Dumneavoastră păreți să știți atâtea lucruri despre mine și cel puțin câte ceva din cele ce se petrec în această cameră, în timp ce eu nu vă știu nici măcar numele. Aș vrea să știu ce vreți să spuneți cu „Domnul Zimmerman și-a încheiat tratamentul", pentru că domnul Zimmerman nu m-a contactat ca să-mi comunice acest lucru, ceea ce e foarte neobișnuit din partea lui. Și aș mai vrea să știu care este legătura dintre dumneavoastră și individul pe care îl numiți Domnul R. și care presupun că este aceeași persoană cu cel care mi-a trimis scrisoarea de amenințare semnată Rumplestiltskin. Vreau să-mi răspundeți imediat la toate aceste întrebări, că altfel chem poliția.

Femeia zâmbi din nou, deloc impresionată.

— Te deranjează caracterul tău practic?

— Răspunsuri, zise el.

— Nu asta căutăm cu toții, Ricky? Toți cei care pășesc pragul acestei camere caută răspunsuri.

Ricky nu răspunse. În schimb, se întinse după telefon.

— Nu crezi că, în felul lui, asta caută și Domnul R.? Răspunsuri la întrebări care l-au urmărit ani de zile. Haide, Ricky, nu ești de acord că și cea mai aspră răzbunare începe cu întrebări simple?

Asta era de-a dreptul surprinzător. Însă interesul stârnit de această observație era depășit de iritarea tot mai mare provocată de atitudinea femeii. Nu scotea la iveală nimic altceva decât o aroganță și o stăpânire de sine cu totul ieșite

din comun. Puse mâna pe receptorul telefonului, neștiind ce altceva să facă.

— Vă rog să-mi răspundeți imediat la întrebări, spuse el. Altfel am să raportez toate acestea poliției și am să-i las pe ei să se descurce mai departe.

— N-ai niciun fel de spirit de competiție, Ricky? Nu vrei să joci acest joc?

— Nu-mi dau seama ce fel de joc este acela în care este trimisă pornografie dezgustătoare și amenințătoare unei fetițe ușor impresionabile. Cum la fel nu văd în ce constă jocul în cererea ca eu să mă sinucid.

— Dar n-ar fi ăsta cel mai măreț joc dintre toate: să te joci de-a moartea, Ricky? rânji femeia. Să te dovedești mai deștept decât ea?

Asta îl făcu să șovăie puțin, cu mâna încă pe telefon. Tânăra arătă spre mâna lui, spunând:

— Poți să câștigi, Ricky, dar nu și dacă ridici telefonul și formezi 911. Atunci cineva, undeva, va pierde. Promisiunea aceasta a fost făcută și, crede-mă, va fi ținută. Domnul R. n-o fi el altcumva, dar este un om de cuvânt. Și când pierde cineva pierzi și tu. Asta e numai Ziua 1, Ricky. A ceda acum e ca și cum te-ai da bătut imediat după începerea meciului. Înainte chiar de prima runda a jocului.

Ricky își trase mâna de pe telefon.

— Numele dumneavoastră, întreba el.

— Astăzi și pentru scopul jocului, spune-mi Virgil. Orice poet are nevoie de un ghid.

— Virgil e nume de bărbat.

Femeia care-și spusese Virgil ridică din umeri:

— Am o prietenă care se numește Rikki. Are vreo importanță?

— Nu. Și ce legătură ai, Virgil, cu Rumplestiltskin?

— El m-a angajat. Este extrem de bogat și disponibil să angajeze tot felul de ajutoare, indiferent de tipul de ajutor de care are nevoie, pentru a ajunge la mijloacele cu care să își realizeze planurile. Acum tu ești ceea ce-l preocupă.

— Așadar, ca angajat, bănuiesc că ai numele lui, o adresă, o identitate pe care pur și simplu ai putea să mi le dai, punând capăt o dată pentru totdeauna acestei tâmpenii.

Virgil clătină din cap:

— Vai, nu, Ricky! Domnul R. nu e atât de naiv încât să-și dezvăluie identitatea nici măcar oamenilor de încredere ca mine. Și, chiar dacă aș putea să te ajut, n-aș face-o, ar fi lipsit de sportivitate. Ce-ar fi fost dacă poetul și ghidul lui s-ar fi uitat la inscripția pe care scria: „Lăsați orice speranță voi ce intrați aici!…” iar Virgil ar fi spus: „La naiba, nu intra acolo!…” Asta ar fi distrus orice poezie. Nu poți să scrii o epopee despre cum te-ai întors de la porțile iadului, nu-i așa, Ricky? Nu, trebuie să intri pe acea poartă.

— Și atunci, de ce ai venit aici?

— Ți-am spus, el se gândea că ai putea să-i pui la îndoială sinceritatea – cu toate că domnișorica cu un tată plicticos și extrem de previzibil din Deerfield, căreia i-au fost date peste cap atât de ușor emoțiile de tânără adolescentă, ar trebui să fie un mesaj suficient pentru tine. Dar îndoielile lasă loc ezitărilor, iar tu ai doar două săptămâni pentru joc, ceea ce reprezintă un răstimp scurt. De aceea a trimis un îndrumător de bună-credință, ca să te ajute să te pui pe treabă. Eu sunt acela.

— Bine, spuse Ricky. Tot pomenești despre jocul acesta. Ei bine, nu este un joc pentru domnul Zimmerman. El a fost supus analizei timp de aproape un an, iar tratamentul lui se află într-o etapă importantă. Tu și cel care te-a angajat, misteriosul domn R., puteți să vă jucați cu mine, asta e una.

Dar e cu totul altceva când îi amestecați și pe pacienții mei. Asta depășește limita…

Tânăra care-și spunea Virgil ridică mâna.

— Ricky, încearcă să nu fii așa de pompos!

Ricky se opri și se uită cu mânie la femeie.

Ea în schimb ignoră această privire și, cu o mișcare ușoară a mâinii, adăugă:

— Zimmerman a fost ales să ia parte la joc.

Ricky păru foarte surprins, pentru că Virgil adăugă:

— N-a fost foarte încântat la început, mi s-a spus, totuși a fost ciudat de entuziasmat la scurt timp. Dar eu nu am participat la acea conversație, așa că nu te pot ajuta cu detaliile. Rolul meu a fost altul. Însă am să-ți spun cine este cel care s-a implicat. O femeie între doua vârste și oarecum nefericită, care se recomandă LuAnne; un nume drăguț, totuși cam neobișnuit și nepotrivit, dată fiind condiția precară a femeii pe acest pământ. În orice caz, Ricky, cred că ar fi înțelept să ai o discuție cu LuAnne după ce plec. Cine știe ce mai afli? Și sunt sigură că vei încerca să-i ceri o explicație domnului Zimmerman, dar cu siguranța nu va fi disponibil. Așa cum am spus, Domnul R. este un om foarte bogat și obișnuit să facă ce-i place.

Ricky era pregătit să ceară lămuriri, îi stăteau pe buze tot felul de întrebări, dar Virgil se ridică.

— Te superi dacă-mi scot haina? spuse ea cu voce îngroșată.

El făcu un gest larg cu mâna, arătându-i că este de acord.

— Dacă vrei, spuse el.

Ea zâmbi din nou, își descheie încet nasturii de la haină și dezlegă cordonul de la mijloc. Apoi, cu o mișcare sigură și bruscă, își dădu jos haina de pe umeri și o lăsă să cadă pe podea.

Nu purta nimic pe dedesubt.

Virgil își puse o mână în șold și se mișcă provocator înspre el. Se întoarse cu spatele pentru o clipă, apoi se răsuci din nou, cu fața spre el. Ricky îi cuprinse trupul dintr-o singură privire, ochii lucrându-i ca un aparat de fotografiat, și cuprinse cu privirea sânii femeii, sexul, picioarele lungi și, în cele din urmă, se întoarse la ochi, care străluceau, anticipându-i reacțiile.

— Vezi, Ricky? spuse ea moale, nu ești așa bătrân. Nu simți sângele cum îți zvâcnește prin vene? Și un pic de căldură între picioare, nu? Am ce să arăt, nu-i așa? chicoti ea. Nu trebuie să răspunzi. Știu bine răspunsul. L-am primit de la alți bărbați. Rămase cu privirea pironindu-l pe Ricky, ca și cum ar fi spus că poate să controleze din priviri direcția ochilor lui. Mereu apare momentul de uimire, Ricky, spuse Virgil, zâmbind malițios, când un bărbat privește pentru prima dată corpul unei femei. Mai ales corpul unei femei pe care n-a mai văzut-o până atunci. O priveliște care înseamnă aventură. Ochii bărbatului sunt pur și simplu ca apa unei cascade curgând pe o stâncă, de sus în jos. Apoi, exact cum faci tu acum, când ai prefera să te holbezi între picioarele mele, un fel de vinovăție te obligă să te uiți în ochii mei. E ca și cum bărbatul încearcă să spună că totuși mă vede încă pe mine, ca persoană, dar în realitate gândește ca un animal, indiferent cât de educat și sofisticat pretinde că este. Nu asta se întâmplă acum?

Ricky nu răspunse. Realiză însă că trecuseră ani de zile de când nu se mai aflase în prezența unei femei goale, iar asta îi reverberă cu putere în minte. În urechi îi suna fiecare cuvânt pe care îl rostea Virgil și era conștient că ardea, ca și cum căldura zilei de afară dăduse năvală în birou.

Virgil continuă să-i zâmbească. Făcu încă o piruetă, arătându-și întreaga făptură. Poza, luând mai întâi o poziție, apoi alta, precum modelul unui artist care încearcă să

găsească postura corectă pentru a fi fotografiat sau pictat. Fiecare întoarcere a corpului era parcă menită să crească temperatura din birou cu încă vreo câteva grade. Apoi Virgil se aplecă languros și-și ridică haina neagră de pe podea. O ținu o secundă în mână, nehotărâtă dacă s-o îmbrace sau nu, dar apoi, cu mișcare scurta, își băgă mâinile pe mâneci și strânse cordonul din jurul mijlocului. Imediat ce dispăru corpul gol din fața ochilor săi, Ricky se simți ca smuls dintr-o transă hipnotică sau, cel puțin, ce credea că simțeau pacienții când trecea efectul unei anestezii. Începu să vorbească, dar Virgil ridică mâna, oprindu-l.

— Îmi pare rău, Ricky, spuse ea tăios. Ședința de azi a luat sfârșit. Ți-am dat destule informații, acum e rândul tău să acționezi. La asta nu prea te pricepi, așa-i? Tu te pricepi doar să asculți. Nimic altceva. Ei bine, au trecut vremurile acelea, Ricky. Acum trebuie să ieși în lume și să faci ceva. Altfel… Hai să nu ne gândim la „altfel". Când ghidul îți arată calea, tot ce trebuie să faci este s-o pornești într-acolo. Nu sta degeaba într-un loc, cu mâinile încrucișate – bla, bla, bla. Cine se scoală de dimineața, departe ajunge. Ăsta e un sfat extrem de bun. Ar fi bine să-l urmezi.

O luă cu pași repezi spre ieșire.

— Stai, strigă el nestăpânit. Te mai întorci?

— Cine știe? răspunse Virgil cu un surâs enigmatic. Poate doar din când în când. Să vedem cum te descurci.

Apoi deschise larg ușa și ieși.

Ricky ascultă o clipă zgomotul tocurilor ei pe pardoseala coridorului, apoi sări și se repezi spre ușă. O deschise cu putere, dar Virgil dispăruse deja de pe coridor. Se opri descumpănit un moment, apoi se întoarse în birou, îndreptându-se spre fereastră. Se grăbi să scoată capul pe geam, uitându-se în lungul drumului, exact cât s-o vadă pe tânăra femeie ieșind pe ușa blocului. Pe când o privea, o

limuzină neagră apăru, îndreptându-se spre intrarea blocului, iar Virgil păși de pe bordură direct în mașină. Automobilul se puse în mișcare prea rapid pentru ca Ricky să poată observa plăcuță cu numărul de înmatriculare sau alt amănunt, chiar dacă era destul de organizat și inteligent încât să se gândească să observe aceste lucruri.

Uneori pe plajele din Cape Cod, în Wellfleet, lângă casa lui de vacanță, se formează curenți de coastă puternici, care pot fi periculoși, chiar fatali. Aceștia sunt creați de forța repetitiva a oceanului lovind în țărm și care, în cele din urmă, sapă un fel de brazdă sub valuri, în nisipul de pe plajă. Când acest spațiu se deschide, apa care vine găsește deodată altă locație pentru calea de întoarcere spre mare, curgând direct în acest canal subacvatic. La suprafață, curentul de coastă este stabil. Când cineva este prins în vâltoare, sunt câteva trucuri la care trebuie să apeleze și care fac experiența neplăcută, chiar înspăimântătoare, cu siguranță obositoare, dar în primul rând supărătoare. Dacă însă nu ține cont de aceste trucuri, cel prins în curentul de coastă poate chiar să moară. Deoarece zona este îngustă, cel prins de curent nu trebuie niciodată să încerce să se lupte cu el, ci pur și simplu să înoate paralel cu țărmul și, în câteva secunde, înspăimântătoarea smucitură a curentului va slabi, lăsându-l pe cel prins direct pe plajă. De fapt, zonele învolburate sunt scurte de obicei, așa că oricine le poate „călări”, iar când strânsoarea slăbește, respectivul trebuie doar să-și „ajusteze” poziția în consecință și să înoate spre plajă. Ricky știa că toate astea reprezintă cele mai simple instrucțiuni, iar atunci când sunt pomenite pe teren solid, la o petrecere sau chiar stând pe nisipul fierbinte la distanță de ocean, ele sună ca și cum a te extrage dintr-un curent de coastă este la fel de ușor ca a îndepărta o muscă bâzâitoare.

Realitatea, firește, este cu mult mai dură. Atunci când ești măturat în mod inexorabil de ocean, departe de siguranța plajei, intri în panică imediat. Atunci când ești prins de o forță cu mult mai puternică decât orice, ești terifiat. Teama și oceanul sunt o combinație mortală. Le urmează imediat groaza și epuizarea. Ricky citea în *Cape Code Times* cel puțin despre o persoană care se îneca în fiecare vară, iar săracul înotător murise la doar câțiva metri de țărm.

Ricky încerca să-și țină emoțiile în frâu, pentru că se simțea ca și cum era prins într-un astfel de curent de coastă.

Respiră adânc, încercând să lupte cu senzația că este tras spre ceva întunecat și periculos. De îndată ce limuzina în care urcase Virgil ieșise din raza lui vizuală, zărise agenda de programări și găsise numărul lui Zimmerman, acolo unde îl scrisese, pe prima pagină, și apoi uitase de el, niciodată nefiind forțat să-și sune pacientul. Sună imediat la acesta, dar nu-i răspunsese nimeni. Nici Zimmerman, nici mama lui ultraprotectoare, nici măcar robotul sau vreun alt serviciu. Doar sunetul frustrant al țârâitului telefonului.

Hotărâse, în acel moment de confuzie, că mai bine ar vorbi direct cu Zimmerman și, chiar dacă omul fusese cumva mituit de Rumplestiltskin să-și întrerupă tratamentul, poate va putea totuși să arunce vreo lumină asupra identității celui care-l chinuia atâta. Zimmerman era un om acru, însă nu putea să țină un secret, indiferent ce-ar fi fost pus să facă. Ricky trânti telefonul chiar în mijlocul unui alt țârâit la care nu răspundea nimeni și-și înșfăcă haina. În câteva secunde era afară.

Străzile orașului erau încă luminate de razele soarelui, cu toate că se apropia vremea cinei. Și traficul aglomerat continua să stranguleze străzile, deși mulțimile de oameni care se întorceau acasă pe trotuare se mai împuținaseră oarecum. New York, ca orice alt oraș mare, cu toate că pulsa

de viață 24 de ore din 24, funcționa totuși după același ritm ca oriunde în lume: energie dimineața, hotărâre la mijlocul zilei, foame seara. Ricky ignora restaurantele pline de oameni, deși nu o dată simți o aromă ademenitoare când trecu pe lângă ele. Dar, în seara asta, foamea lui Ricky Starks era de cu totul altă natură.

Făcu ceva ce nu făcea aproape niciodată. În loc să facă semn unui taxi să oprească, Ricky porni să traverseze Central Park pe jos. Se gândi că timpul și efortul îl vor ajuta să se liniștească și să apuce să înțeleagă ceva din ceea ce i se întâmpla. Dar, în ciuda pregătirii sale îndelungate și a puterii de concentrare cu care se lăuda, nu putea să-și amintească ce-i spusese Virgil, cu toate că nu avea deloc probleme să-și amintească fiecare nuanță a corpului ei, de la zâmbetul de pe buze, până la curbura sânilor și la forma zonei pubiene.

Căldura zilei se mai prelungea și la începutul serii. După câteva sute de metri, Ricky simți cum transpirația lipicioasa i se aduna pe gât și sub brațe. Își slăbi cravata și-și dădu jos blazerul, ținându-l atârnat pe spate, fapt care-l făcea să pară nonșalant, ceea ce era în contradicție totală cu starea lui. Parcul era încă plin cu oameni care făceau sport și de mai multe ori trebui să se dea la o parte din calea unui grup de persoane care alergau. Văzu oameni obișnuiți care-și plimbau câinii în zona special amenajată și trecu pe lângă vreo șase grupuri care jucau ceva cu mingea. Existau și terenuri de baseball, la care partea mai îndepărtată de locurile de marcare se suprapunea la mai multe jocuri. Observă chiar că jucătorul de pe flancul drept de la un joc stătea mai mult sau mai puțin lângă jucătorul de pe flancul stâng al altui joc. Parcă ar fi existat un fel de cod ciudat, definit de condițiile de oraș, pentru acest spațiu împărțit, fiecare individ încercând să-și păstreze atenția concentrată asupra propriului joc, fără să se bage în altul. Câteodată, o

minge lovită de bâta de baseball invada spațiul jocului de alături, iar acei jucători se dădeau la o parte cu grijă pentru a face loc întreruperii, înainte să-și reia propriul joc. Ricky se gândi că viața era prea rar atât de simplă și aproape niciodată nu semăna cu un balet. „De obicei, se gândi el, ajungem unul în calea altuia."

Îi luă încă un sfert de oră de mers rapid pentru a ajunge în cartierul în care se afla apartamentul lui Zimmerman. Deja era transpirat complet și își dorea să fi fost încălțat cu niște pantofi sport, adidași sau teniși, mai degrabă decât cu pantofii de piele care îl cam strângeau și amenințau să-i facă o bătătură. Simțea o umezeală lipicioasa curgându-i și pătându-i cămașa albastră. Se gândi că și părul îi era încâlcit și lipit de frunte. Ricky se opri în fața unei vitrine uitându-se la imaginea reflectată de aceasta și, în locul doctorului ordonat și calm, care-și primea pacienții cu o figură ce nu lăsa să se citească nicio emoție, văzu un bărbat cu hainele în dezordine, prins într-un labirint de nehotărâri. Arăta chinuit, răvășit și probabil puțin speriat, așa că încercă să-și vină în fire.

Niciodată până acum, în toată experiența lui de aproape treizeci de ani, nu se abătuse de la relația rigidă și formală dintre pacient și doctor. Nici măcar o dată nu-i trecuse prin cap să meargă acasă la un pacient ca să vadă ce mai face. Indiferent cât de mare era disperarea pacientului, ei veneau, cu tot cu depresiile lor, la cabinetul lui. Ei erau cei care îl căutau. Dacă erau înnebuniți și copleșiți, îl sunau și-și făceau o programare pentru a veni la el la cabinet. Asta constituia o parte integrantă din procesul de însănătoșire. Așa greu cum le era unora, așa paralizați de emoții, totuși simplul act fizic de a se deplasa până la cabinetul acestuia constituia un pas important. Iar pentru el, a păși în afara teritoriului cabinetului constituia o raritate de neînchipuit.

Uneori barierele artificiale și distanțele create de relația dintre pacient și doctor păreau crude, însă din aceste bariere și distanțe apărea înțelegerea.

Ricky se opri ezitant la colț, la doar câteva sute de metri de locuința lui Zimmerman, uimit el însuși că se află în acel loc. Însă ceea ce nu înțelegea Ricky era faptul că ezitarea lui de acum nu se deosebea cu nimic de a lui Zimmerman, atunci când mărșăluia prin fața cabinetului, atunci când se întâmpla să ajungă mai devreme.

Făcu doi sau trei pași și se opri.

Dădu din cap și spuse cu voce tare, în timp ce inspira adânc:

— Nu pot să fac asta!

Un cuplu de tineri care trecea pe lângă el îl auzi, căci bărbatul răspunse:

— Sigur că poți, amice, nu-i așa de greu!

Tânăra care atârna la brațul bărbatului izbucni în râs, apoi îi dădu în glumă acestuia un pumn, de parcă l-ar fi pedepsit pentru că a fost spiritual și nepoliticos în același timp. Trecură pe lângă el și-și continuară drumul către ceea ce avea să le rezerve acea seară, în timp ce Ricky stătea pe loc, învârtindu-se ca o barcă ancorată, incapabil să se miște, dar fiind totuși tras cu putere de vânt și de curenți.

„Ce-a spus Virgil?" șopti el pentru sine.

Zimmerman a hotărât să-și încheie tratamentul fix la ora 2.37 într-o stație de metrou din apropiere.

N-avea niciun sens.

Se uită înapoi peste umăr și zări o cabină telefonică la colțul străzii. Se repezi spre ea și introduse o monedă în lăcașul special, formând rapid numărul lui Zimmerman. Din nou telefonul sună de vreo douăsprezece ori, fără să răspundă nimeni.

De data asta, Ricky se simți ușurat. Absența unui răspuns acasă la Zimmerman îl scutea de efortul de a merge la ușa acestuia, cu toate că era surprins că nici măcar mama lui Zimmerman nu răspundea la telefon. Potrivit fiului acesteia, ea stătea în pat mai toată ziua, fără să se poată mișca și bolnavă, cu excepția unei doze neîncătușate și aproape inepuizabile de pretenții mânioase și comentarii umilitoare pe care le exprima non-stop.

Puse jos receptorul și făcu un pas înapoi. Se uită lung la blocul în care se afla apartamentul lui Zimmerman și apoi dădu din cap. Își spuse:

„Trebuie să preiei controlul asupra acestei situații!"

Scrisoarea de amenințare, copilul cu psihicul zdruncinat de pornografie, apariția dintr-odată a unei femei despuiate și destul de năucitoare în biroul lui, toate acestea îi dăduseră echilibrul peste cap. Avea nevoie să preia controlul asupra evenimentelor și apoi să dea un curs simplu jocului în care fusese prins. Ceea ce nu avea nevoie, în opinia lui, era să arunce la gunoi aproape un an de analiză cu Zimmerman pentru că îi era teamă și acționa impulsiv.

Își făcu puțin curaj spunându-și aceste lucruri. Se întoarse, hotărât să se apuce să-și facă bagajul pentru vacanță.

Însă ochii îi surprinseră intrarea la stația de metrou de pe 92nd Street. Ca în multe alte stații de metrou, și aici erau scări care coborau sub pământ, cu un mic indicator galben deasupra. O luă în acea direcție, oprindu-se un moment în capul scărilor, străbătut deodată de un sentiment de vină și teamă, de parcă ceva anume începea să contureze încet din ceață și fum. Coborî scările. Lumina artificială bâzâia și se reflecta în faianța de pe pereți. Un tren se auzea în tunel în depărtare. Îi ajunse la nas un miros urât, de vechi, ca atunci când deschizi un dulap care a stat închis ani de zile, urmat

de o căldură înăbușitoare, de parcă temperatura din timpul zilei se copsese în stația de metrou și abia acum începea să se răcorească. Era puțină lume în stație în acel moment și numai o femeie de culoare lucra în chioșcul de unde se puteau cumpăra cartelele de metrou. Așteptă o clipă momentul în care aceasta nu mai era sâcâită de oameni care cumpărau cartele și se apropie. Se aplecă spre filtrul rotund, metalic, în care se vorbea, plasat în geamul de plexiglas.

— Scuzați-mă, spuse el.

— Vrei cartelă? Instrucțiuni? Hărți găsești pe peretele de-acolo.

— Nu, spuse el, dând din cap. Mă întreb, îmi pare rău dacă vă sună ciudat, dar…

— Ce vrei, omule?

— Păi, mă întrebam, s-a întâmplat ceva aici jos azi? În după-amiaza aceasta…

— Trebuie să vorbești cu polițaii despre asta, spuse ea scurt. S-a întâmplat înainte de tura mea.

— Dar ce…

— N-am fost aici, n-am văzut nimic.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Unu' a sărit în fața trenului. Sau a căzut, habar n-am. Polițiștii au fost aici și au plecat înainte să înceapă tura mea. Au curățat mizeria și au adunat niște martori. Asta-i tot.

— Ce polițiști?

— De la Tranzit. Intersecția 96th Street cu Broadway. Vorbește cu ei. Eu nu știu niciun fel de detalii.

Ricky se dădu un pas înapoi, stomacul îi tremura nervos, capul i se învârtea, aproape că-i era greață. Avea nevoie de aer și nu era deloc aer în stație. Se apropie un tren, umplând stația cu zgomot de scârțâituri, ca și cum îl durea cumplit când încetinea ca să oprească. Zgomotul veni asupra lui, lovindu-l ca un pumn.

— Ți-e bine, dom'le? strigă femeia din chioșc acoperind zgomotul. Arăți cam rău.

Ricky dădu din cap, șoptind un răspuns pe care cu siguranță femeia nu-l auzi.

— Mi-e bine, spuse el, dar era clar o minciună.

Ca un om beat care încearcă să manevreze o mașină pe străzi întortocheate, Ricky se clătină spre ieșire.

V

Tot ce avea legătură cu lumea în care intrase în acea seară îi era străin lui Ricky.

Priveliștile, sunetele și mirosurile de la secția de poliție Autoritatea de Tranzit de la intersecția dintre 96th Street și Broadway îi păreau ca o fereastră a orașului, pe care nu se uitase niciodată până atunci și de existența căreia era doar vag conștient. Chiar în holul de la intrare, un miros slab de urină și vomă lupta cu acela, mai intens, de dezinfectant tare, ca și cum în zonă îi fusese cuiva foarte rău, iar oamenii de la curățenie făcuseră ordine după aceea neglijent și în grabă. Mirosurile înțepătoare îl făcură să ezite, exact înainte de a fi întâmpinat de o larmă curioasă, un amestec de rutină și fantastic. Un bărbat striga un amestec neinteligibil de cuvinte dintr-un loc ascuns vederii, cuvinte ce reverberau lângă intrare, fără a avea legătură cu nimic altceva din cele ce se petreceau acolo. O femeie nervoasă ținea în brațe un copil care plângea, în fața biroului de lemn al sergentului de la recepție, și-i azvârlea imprecații într-o spaniolă iute ca focul. Ofițeri de poliție treceau pe lângă el, cu cămășile bleu pătate de transpirație din cauza căldurii din timpul zilei, iar cingătorile din piele în care-și țineau pistolul contrastau ciudat cu pantofii negri ce sclipeau de lustru. Un telefon suna undeva ascuns vederii și nimeni nu răspundea la el. Unii plecau, alții veneau, râdeau sau plângeau, totul asezonat cu izbucniri de obscenități fie din partea ofițerilor, fie a vizitatorilor ocazionali, unii dintre ei cu cătușe la mâini, toți sub lumina fluorescentă din zona de recepție.

Ricky se strecură pe ușă, asaltat de ceea ce auzea și vedea, neștiind cum să procedeze. Un ofițer se șterse deodată de el în trecere, spunând: „Dă-te la o parte, nene, din drum”,

făcându-l să pășească repede într-o parte, ca smucit de o frânghie.

Femeia care se afla la biroul sergentului ridică pumnul și-l agită spre ofițerul care trecea prin zona de le recepție, lăsă să-i scape o ultimă cascadă de cuvinte, amestecate cu multe insulte, și, luând mai bine copilul în brațe, se întoarse încruntată, împingându-l pe Ricky de parcă acesta ar fi fost la fel de neînsemnat ca un gândac de bucătărie. Ricky se poticni și se îndreptă spre ofițerul aflat în spatele biroului. Cineva care stătuse mai de mult cam în același loc ca Ricky acum scrijelise în lemnul biroului literele FU[7], de care nimeni nu se sinchisise într-atât încât să le șteargă.

— Îmi cer scuze, începu Ricky, dar fu imediat întrerupt.

— Nimeni nu-și cere scuze cu adevărat, omule, doar se spune așa. Dar niciodată nu intenționăm asta. Însă eu să ascult pe toată lumea. Revenind, pentru ce crezi că trebuie să-ți ceri scuze?

— Nu, m-ați înțeles greșit. Ceea ce vreau să spun…

— Nimeni nu spune ce vrea să spună. Lecție importantă în viață. Ar fi bine dacă mai mulți ar învăța-o.

Polițistul avea probabil vreo patruzeci de ani și un zâmbet impasibil pe față, care arăta că văzuse până în acest punct al vieții cam tot ce trebuia văzut. Era un om de statură mare, cu un gât gros, ca al unuia care se antrenează în sala de fitness, și păr negru lucios, pieptănat lins de la frunte spre spate. Suprafața biroului era plină de hârtii aruncate și de rapoarte, adunate acolo fără a fi sortate după vreun criteriu. Din când în când, ofițerul lua câteva dintre ele și le capsa împreună, apăsând capsatorul de biroul demodat cu un zgomot puternic înainte de a arunca hârtiile într-un coș de sârmă.

— Dați-mi voie s-o iau de la capăt, începu Ricky tăios.

7 Fuck You, înjurătura „preferată” de americani (n.tr.).

Dar polițistul rânji din nou, dând din cap.

— Nimeni nu apucă să o ia de la capăt, cel puțin așa știu din experiență. Toți spunem că vrem să găsim o cale prin care să luăm viața de la capăt, dar pur și simplu nu funcționează așa. Dar hei, ia încearcă! Poate vei fi primul. Așadar, cu ce pot să te ajut, amice?

— Astăzi mai devreme a fost un incident în stația de metrou de pe strada 92nd Street. Un om a căzut…

— S-a aruncat, am auzit. Ești martor?

— Nu. Dar l-am cunoscut pe om, cred. Am fost doctorul lui. Am nevoie de informații…

— Doctor, ha? Ce fel de doctor?

— El se afla în tratament psihanalitic la mine de un an.

— Ești psihiatru?

Ricky aprobă dând din cap.

— Interesantă meseria asta, spuse ofițerul. Și folosești una dintre acele canapele?

— Da, așa este.

— Pe bune? Și oamenii mai au despre ce să povestească? Eu cred că pe mine m-ar lua somnul imediat ce aș pune capul jos. Un singur căscat și m-aș stinge ca lumina. Dar oamenii vorbesc vrute și nevrute, ha?

— Uneori.

— Mișto! Ei bine, unul n-o să mai povestească. Mai bine vorbește cu detectivul. Du-te pe ușile duble, mergi mai departe pe coridor, biroul e pe stânga. Riggins a preluat cazul. Sau ce-a mai rămas din el, după ce a trecut expresul de pe Eight Avenue prin stația de pe 92nd Street, la 100 pe oră. Dacă vrei detalii, acolo tre' să mergi. Vorbește cu detectivul.

Polițistul arătă în direcția unor uși care duceau în interiorul secției de poliție. Tot atunci, Ricky auzi un zgomot

care putea veni deopotrivă de jos sau de sus. Sergentul zâmbi.

— Omul ăla o să mă calce pe nervi înainte să treacă noaptea asta, spuse el, întorcându-se și luând alt teanc de hârtii, pe care le prinse cu capsatorul cu un zgomot asemenea unui pistol. Dacă nu tace, o să am și eu nevoie de un psihiatru până dimineață. Doctore, ai nevoie de o canapea portabilă.

Apoi râse ca la o glumă bună, făcu o mișcare de încurajare cu mâna plină de hârtiile care foșniră, indicându-i lui Ricky direcția unde trebuia să meargă.

La stânga era o ușă pe care scria: „BIROUL DETECTIVILOR", pe care Ricky Starks o împinse, făcându-și drum într-un birou mic, plin cu mese gri de oțel și cu mai multă lumină bolnăvicios de incandescentă. Clipi – lumina îi intra în ochi ca apa sărată. Un detectiv, purtând cămașă albă și cravată roșie, așezat la cel mai apropiat birou, se uită în sus spre el.

— Pot să te-ajut?

— Detectivul Riggins?

Detectivul dădu din cap.

— Nu, nu sunt eu. E cea din spate, vorbește cu ultimul dintre cei care l-au văzut p-ăla care s-a aruncat în fața metroului astăzi.

Ricky se uită prin încăpere și zări o femeie de vârstă medie, îmbrăcată cu o cămașă bărbătească de culoare bleu cu nasturi și o cravată de mătase cu dungi – deși cravata era slăbită la gât, semănând mai mult a lasou –, pantaloni de culoare gri care se integrau perfect în decor și, în contradicție cu tot restul, o pereche de pantofi sport albi cu o dungă portocalie fosforescentă pe o parte. Părul blond-cenușiu îl avea strâns într-o coadă la spate, ceea ce o făcea să pară mai

în vârstă decât cei aproximativ treizeci și cinci de ani pe care îi bănuia Ricky. Avea riduri de oboseală la colțul ochilor. Femeia detectiv vorbea cu o pereche de adolescenți de culoare, fiecare purtând blugi exagerat de largi și șepci de baseball întoarse în direcții diferite, ca și cum fuseseră lipite strâmb pe capetele lor. Dacă Ricky ar fi fost mai conștient de lumea din jurul lui, ar fi recunoscut moda la tineri, dar așa, el socoti înfățișarea acestora foarte ciudată și un pic cam neliniștitoare. Dacă i-ar fi întâlnit pe acești tineri afară, pe trotuar, ar fi fost înfricoșat, fără îndoială.

Detectivul din fața lui îl întrebă deodată:

— Ai venit pentru ăla care s-a aruncat azi la 92nd Street?

Ricky aprobă din cap. Detectivul ridică receptorul telefonului. Îi făcu semn spre vreo șase scaune cu spătarul rigid aliniate lângă un perete al biroului. Doar un scaun era ocupat de o femeie murdară și plină de praf, de vârstă greu de precizat, al cărei păr gri-argintiu îi exploda din cap în toate direcțiile și care, după cum își dădu seama Ricky, vorbea singură. Femeia purta o haină jerpelita pe care și-o tot strângea pe lângă corp și se legăna pe scaun, ca și cum ținea ritmul cu electricitatea care-i circula prin corp. „Fără locuință și schizofrenică", îi puse Ricky diagnosticul imediat. Nu văzuse pe nimeni într-o asemenea stare, din punct de vedere profesional, de când absolvise facultatea, deși trecuse în grabă pe lângă oameni de același fel de-a lungul anilor, cu același ritm al pașilor pe trotuar ca orice alt newyorkez. În ultimii ani, numărul de oameni ai străzii parcă se mai redusese, dar Ricky întotdeauna crezuse că aceștia fuseseră goniți în alte zone din motive politice, pentru ca turiștii entuziaști și oamenii cu bani care trec prin centru să nu fie nevoiți să-i întâlnească prea des.

— Ia un loc acolo, lângă LuAnne, spuse detectivul. Îi spun lui Riggins că a mai venit unul cu care să vorbească.

Ricky înlemni când auzi numele femeii lângă care fusese invitat să ia loc. Inspiră adânc și se îndreptă spre rândul de scaune.

— Pot să stau aici? întrebă el, arătând un scaun lângă femeie.

Ea se uită în sus la Ricky, ușor mirată.

— Vrea să știe dacă poate să stea aici. Dar ce sunt eu? Regina scaunelor? Și ce-ar trebui să spun? Da? Nu? Poate să stea unde vrea…

LuAnne avea unghiile rupte și pline de mizerie. Mâinile îi erau pline de julituri și răni, o tăietură părea infectată, pielea tumefiată avea o culoare roșiatică în jurul unei cruste maronii. Ricky se gândi că trebuie să fi fost foarte dureros, dar nu spuse nimic. LuAnne își freca mâinile una de alta ca un bucătar care presară sare deasupra unei farfurii.

Ricky se așeză pe scaunul de lângă ea. Se răsuci puțin, de parcă încerca să se facă mai comod, apoi întrebă:

— Așadar, LuAnne, erai în stația de metrou când omul a căzut pe șine?

LuAnne se uită în sus la neoanele fluorescente, holbându-se la lumina puternica. Ridică ușor din umeri, apoi răspunse:

— Aha, vrea să știe dacă am fost acolo când omul s-a aruncat în fața trenului? Ar trebui să-i spun ce am văzut, sânge peste tot și oameni care țipau, a fost groaznic, apoi a venit poliția.

— Locuiești în stația de metrou?

— Vrea să știe dacă locuiesc acolo, ei bine, uneori, ar trebui să-i spun, uneori locuiesc acolo.

LuAnne își mută privirea de la neoane, clipind des, și își roti capul în toate direcțiile de parcă ar fi văzut fantome în cameră. După un moment, își întoarse privirea spre Ricky.

— Am văzut, spuse ea. Ai fost și tu acolo?

— Nu, răspunse el. Omul care a murit a fost un cunoscut de-al meu.

— Oh, trist, dădu ea din cap. Așa de trist pentru tine. Și eu am cunoscut oameni care au murit. Atunci trist a fost pentru mine.

— Da, răspunse el, e trist.

Se forță să zâmbească spre LuAnne și ea îi răspunse cu un zâmbet.

— Spune-mi, LuAnne, ce ai văzut?

Femeia tuși o dată sau de două ori, de parcă încerca să-și curețe gâtul.

— Vrea să știe ce am văzut, spuse ea, uitându-se la Ricky, dar nu neapărat adresându-i-se acestuia. Vrea să știe despre omul care a murit și apoi despre femeia cea frumoasă.

— Despre ce femeie frumoasă vorbești? întreba Ricky, încercând să rămână calm.

— Nu știe despre femeia cea foarte frumoasă.

— Nu, nu știu. Dar acum mă interesează, spuse el, încercând s-o îndemne, cu grijă, să povestească.

Privirea lui LuAnne părea că s-a mutat undeva în depărtare, încercând să se concentreze asupra unui lucru de departe, ca un miraj, și spuse într-un mod prietenos, apropiat:

— Vrea să știe că frumușica aia a venit la mine, chiar după ce omu' a făcut bum! Și a vorbit ușurel cu mine, și mi-a zis, ai văzut asta, LuAnne? Ai văzut că omu' s-a aruncat în fața trenului? Ai văzut cum a pășit el chiar acolo peste margine, când se apropia trenul, era expresul, vezi, și ăsta nu se oprește, nu, niciodată nu se oprește, trebuie să iei local dacă vrei să te urci în tren, și cum a sărit jos! Groaznic, groaznic! Zice, LuAnne, l-ai văzut cum s-a sinucis? Nimeni nu l-a împins, a spus ea. Chiar nimeni, nimeni. Să fii absolut sigură de asta, LuAnne, nimeni nu l-a împins pe ăla, bum! Pur și

simplu a pășit în gol, așa a spus femeia frumoasă. Atât de trist. Probabil că a dorit cu tot dinadinsul să moară așa deodată, bum! Și atunci era un om chiar lângă ea, chiar lângă femeia frumoasă, și a zis: LuAnne, trebuie să spui poliției ce ai văzut, spune-le că ai văzut că omul a trecut pe lângă toți bărbații și femeile din stație și a sărit, bum! Mort. Și apoi frumușica mi-a spus, zice, să spui asta poliției, LuAnne, e datoria ta ca cetățean să spui că ai văzut omul care a sărit. Și apoi mi-a dat zece dolari. Zece dolari doar pentru mine. Dar m-a pus să promit. LuAnne, zice, promiți că te duci la poliție și le spui că ai văzut omul care a sărit pa, la revedere? Da, zic, promit. Așa că am venit să spun la poliție, exact așa cum a zis ea și așa cum am promis. Ți-a dat și ție zece dolari?

— Nu, zise Ricky încet, mie nu mi-a dat zece dolari.

— A, păcat, răspunse LuAnne, dând din cap. Ghinion.

— Da, mare păcat, aprobă Ricky. Ghinion curat.

Se uită în sus și o văzu pe femeia detectiv traversând camera spre ei.

Arăta chiar mai epuizată de evenimentele de peste zi decât bănuise Ricky văzând-o de la distanță, în celălalt capăt al încăperii. Mișcările polițistei Riggins vădeau dureri musculare, oboseală și un spirit vlăguit cel puțin parțial de căldura zilei și cu siguranță și de faptul că își petrecuse după-amiaza adunând cu grijă rămășițele nefericitului domn Zimmerman, urmat de încercarea de a reconstitui ultimele clipe din viața acestuia înainte de a sări de pe peronul stației de metrou. Faptul că reuși să schițeze un zâmbet slab pe când se prezenta îl surprinse.

— Bună ziua, spuse ea. Bănuiesc că ai venit tot pentru domnul Zimmerman?!

Dar, înainte ca Ricky să apuce să răspundă, detectivul Riggins se întoarse spre LuAnne și adăugă:

— LuAnne, o să pun un ofițer să te ducă cu mașina la adăpostul de pe 102nd Street pentru noaptea asta. Mulțumesc că ai venit. Ai fost de mare ajutor. Să stai la adăpost, da? În caz că mai trebuie să vorbesc cu tine din nou.

— Zice să stai la adăpost, dar nu știe că noi urâm adăpostul. E plin de nebuni care o să te jefuiască și o să te taie dacă știu că ai zece dolari de la o femeie frumoasă.

— O să mă asigur că nu știe nimeni și că ești în siguranță. Te rog.

LuAnne dădu din cap, dar în mod contradictoriu spuse:

— O să încerc, doamna detectiv.

Detectivul Riggins arătă spre ușă, unde așteptau doi ofițeri în uniformă.

— Oamenii ăia o să te lase la adăpost, bine?

LuAnne se ridică, clătinând din cap.

— Călătoria cu mașina o să fie amuzantă, LuAnne. Dacă vrei, le spun să pornească luminile și sirena.

Asta o făcu pe LuAnne să zâmbească. Dădu din cap aprobator, cu entuziasmul unui copil. Detectivul făcu un semn în direcția celor doi polițiști în uniformă și spuse:

— Băieți, dați-i martorului nostru tratamentul „covorul roșu”. Lumini și acțiune pe tot drumul, bine?

Amândoi ridicară din umeri, zâmbind. Asta era o sarcină ușoară și nu avură nimic împotrivă, dacă LuAnne va sta destul de puțin în mașina lor pentru ca mirosul înțepător de transpirație, murdărie și infecție pe care a ducea cu ea ca un parfum să nu persiste în urma ei.

Ricky se uită după femeia bolnavă mintal, cum dădea din cap și vorbea singură din nou, îndreptându-se spre ieșire, însoțită de polițiști. Se întoarse și văzu că și detectivul Riggins privea în urma femeii. Polițista spuse:

— Nu-i nici pe jumătate așa de rău ca alții. Și stă cam în aceleași locuri. Fie în spatele bodegii de pe 97th Street, fie în stația unde era astăzi, sau la intrarea în Riverside Park pe 96th Street. Adică, e nebună și cu mintea plecată cu sorcova, dar nu așa de supărătoare ca alții. Mă întreb cine-o fi cu adevărat. Crezi, doctore, că există cineva, undeva, care-și face griji pentru ea? În Cincinnati sau Minneapolis? Familie, prieteni, rude care s-or întreba ce s-a ales cu mătușa sau verișoara lor excentrică? Poate că a moștenit o avere impresionantă sau a câștigat la loterie. Ar fi chiar frumos, nu? Mă întreb ce i s-o fi întâmplat de a ajuns așa. Toate chimicalele astea micuțe, nebunești, din creier, care bolborosesc și-și pierd controlul. Dar ăsta e mai mult terenul tău, nu al meu.

— Nu prea mă pricep la medicație, spuse Ricky. Nu la fel de bine ca alți colegi ai mei. O schizofrenie atât de profundă ca a lui LuAnne necesită în mod cert medicație, dar ceea ce fac eu probabil că nu ar ajuta-o prea mult.

Detectivul Riggins îi făcu semn spre birou, care avea un scaun tras lângă el. Traversară încăperea împreună.

— Tu ești cu vorbitul, ha? Voci clare, dar cu probleme? Toată vorbăria aia și, mai devreme sau mai târziu, totul se limpezește?

— Asta ar fi o simplificare excesivă a activității mele, doamnă detectiv. Dar nu incorectă.

— O soră de-a mea a mers la terapeut după ce a divorțat. Chiar a ajutat-o să-și pună ordine în viața. Pe de alta parte, verișoara mea Marcie, care e genul de persoană mereu cu corăbiile înecate, a mers la unul trei ani și a sfârșit mai nenorocită decât era înainte.

— Îmi pare rău să aud asta. Ca în orice profesie, există mai multe grade de competență.

Ricky și detectivul se așezară la birou.

— Dar…

Detectivul Riggins îi tăie vorba înainte de a-și termina întrebarea.

— Ai spus că dumneata erai terapeutul domnului Zimmerman, corect?

Scoase un carnețel de notițe și un creion.

— Da. A urmat un tratament de psihanaliză în ultimul an. Dar…

— Și ai observat vreo tendință mai mare de sinucidere în ultimele săptămâni?

— Nu, absolut niciuna, spuse Ricky foarte hotărât.

Detectivul ridică o sprânceană, ușor surprinsă.

— Chiar așa? Niciuna? Deloc?

— Exact asta am spus, spuse Ricky. De fapt…

— Psihanaliza chiar avea efect, în cazul ăsta?

Ricky ezită.

— Ei bine? întrebă detectivul scurt. Era mai bine? Își recâștiga controlul? Se simțea mai încrezător? Mai pregătit să ia viața în piept? Mai puțin deprimat? Mai puțin nervos?

Din nou Ricky făcu o pauza înainte de a răspunde:

— Aș spune că nu a făcut ceea ce dumneavoastră sau eu am putea considera progres. Încă se lupta foarte mult cu problemele care îi otrăveau viața.

Detectivul Riggins zâmbi, dar fără umor. Cuvintele ei avură un ton aspru.

— Prin urmare, după aproape un an de tratament constant, cincizeci de minute pe zi, cinci zile pe săptămână – cât vine, patruzeci și opt de săptămâni pe an –, am putea spune că era încă deprimat și frustrat de viață?

Ricky își mușcă ușor buza, apoi dădu din cap afirmativ.

Detectivul Riggins scrise câteva cuvinte pe carnețelul ei. Ricky nu vedea ce scrie.

— Disperare ar fi un cuvânt prea puternic?

— Da, răspunse Ricky iritat.

— Chiar dacă ăsta a fost primul cuvânt folosit de mama lui, cu care locuia? Și același pe care l-au repetat și câțiva dintre colegii lui de serviciu?

— Da, insistă Ricky.

— Deci nu crezi că avea de gând să se sinucidă?

— V-am spus, doamnă detectiv, nu prezenta nimic din simptomatologia clasică. Dacă ar fi fost așa, aș fi luat măsuri…

— Ce fel de măsuri?

— Am fi încercat să ne concentrăm pe probleme mai specifice în cadrul ședințelor. Poate chiar medicație, dacă aș fi crezut că amenințarea este una reală…

— Parcă ai spus că dumitale nu-ți place să prescrii pastile!

— Nu-mi place, dar…

— Nu pleci în vacanță? Foarte curând?

— Da, mâine. Adică mâine intru în concediu. Dar ce-are asta…

— Așadar, de mâine, viața terapeutică a lui Zimmerman ar fi intrat și ea în vacanță?

— Da, dar nu reușesc să înțeleg…

Femeia detectiv zâmbi.

— Astea sunt cuvinte interesante folosite de un psihiatru.

— Ce cuvinte? întrebă Ricky, exasperarea punând stăpânire pe el.

— „Nu reușesc să înțeleg…” spuse detectivul Riggins. Nu se apropie de ceea ce vouă, băieți, vă place să numiți o scăpare freudiană?

— Nu.

— Deci nu crezi că s-a sinucis?

— Nu, nu. Cred. Eu doar…

— Ai pierdut vreun pacient prin sinucidere în trecut?

— Da, din nefericire. Dar în acel caz semnele erau clare. Însă eforturile mele nu au fost adecvate având în vedere profunzimea depresiei pacientului.

— Eșecul acela te-a urmărit o vreme, doctore, așa-i?

— Da, răspunse Ricky rece.

— Ar fi rău pentru afacerea ta și foarte rău pentru reputația ta dacă încă unul dintre pacienții aflați în tratament de lungă durata ar fi hotărât sa ia de unul singur expresul de Eight Avenue, nu-i așa?

Ricky se lăsă pe spate pe scaun, încruntându-se.

— Nu-mi place ce sugerați cu această întrebare, doamnă detectiv.

Riggins zâmbi, dând ușor din cap.

— Atunci să mergem mai departe! Dacă nu crezi că s-a sinucis, cealaltă varianta ar fi că l-a împins cineva în fața trenului. A vorbit vreodată domnul Zimmerman despre cineva care îl ura atât de tare, sau care-i purta pică pentru ceva, sau care ar fi avut un motiv atât de puternic ca să-l omoare? Vorbea cu dumneata în fiecare zi, așa că, dacă era hărțuit de vreun ucigaș necunoscut, ar fi spus asta. A făcut acest lucru?

— Nu, nu a pomenit niciodată despre nimeni care să se potrivească tiparelor pe care le sugerați.

— N-a spus niciodată: „Cutare sau cutare vrea să mă omoare”?

— Nu.

— Dar ți-ai aduce aminte dacă ar fi spus?

— Bineînțeles.

— Bine, deci nimeni nu încerca în mod evident să-i facă vreun rău. Niciun partener de afaceri? Vreo iubită părăsită? Vreun soț încornorat? Crezi că e posibil ca cineva să-l fi împins în fața trenului expres pentru asta? Vreo lovitură? Sau alt motiv misterios?

Ricky ezită. Își dădu seama ca acesta era momentul potrivit pentru a spune poliției despre scrisoarea care-i cerea să-și ia viața, despre vizita femeii goale, Virgil, despre jocul pe care fusese pus să-l joace. Tot ce avea de făcut era să spună că se comisese o crima și că Zimmerman fusese victima unui act care nu avea nimic de-a face cu Zimermman, cu excepția morții lui. Ricky aproape că deschise gura ca să verse toate aceste detalii, să le lase să curgă, dar ceea ce văzu în schimb fu o femeie detectiv plictisită și prea puțin interesată, care căuta să pună capăt unei zile neplăcute cu un singur formular dactilografiat care oricum n-ar conține o rubrică pentru informațiile pe care era gata să i le furnizeze el.

Așa că hotărî, exact în acel moment, să-și păstreze gândurile pentru el. Asta era firea lui de psihanalist: nu împărtășea cu ușurință și nu făcea publice speculații și opinii personale.

— Poate, spuse el. Ce știți despre aceasta femeie? Femeia care i-a dat zece dolari lui LuAnne?

Detectivul își scărpină fruntea, parcă luată prin surprindere de întrebare.

— Da, ce-i cu femeia?

— Comportamentul ei nu vi se pare deloc suspect? Nu vi se pare că a pus cuvinte în gura lui LuAnne?

Detectivul ridică din umeri.

— Nu știu ce să zic. O femeie și un bărbat văd că unul dintre cetățenii mai nefericiți ai marelui nostru oraș ar putea fi un martor important la un eveniment, așa că au grijă ca săracul martor să primească o compensație ca să iasă în față și să ajute poliția. Asta ar putea fi ceva nu atât suspect, cât mai degrabă ar spune ceva despre un bun-simț civic, pentru că LuAnne a venit imediat și ne-a ajutat, cel puțin parțial, datorită intervenției acestui cuplu.

Ricky tăcu puțin, apoi spuse:

— Și nu ați reușit să aflați cine erau, nu-i așa?

Detectivul clătină din cap.

— Îmi pare rău. Ei au arătat-o pe LuAnne primului polițist care a ajuns la locul accidentului și au plecat imediat ce l-au informat pe polițist că fuseseră prost poziționați și nu văzuseră exact ce s-a întâmplat. Nu, polițistul nu le-a cerut numele, pentru că nu fuseseră martori. De ce?

Ricky nu știa dacă dorea să răspundă la întrebare. O parte din el striga că ar trebui să se elibereze de tot ce-i stătea pe suflet, dar nu avea nici cea mai mică idee despre cât de periculos era acest lucru. Încerca să calculeze, să presupună, să evalueze și să cerceteze, dar dintr-odată părea că toate evenimentele din jurul lui erau încețoșate și imposibil de descifrat, neclare și îi scăpau de sub control. Scutură din cap, de parcă această mișcare ar fi putut să-i pună toate emoțiile în ordine.

— Am dubiile mele sincere că domnul Zimmerman s-ar fi sinucis. Cu siguranță sănătatea lui nu era nici pe departe atât de problematică, spuse Ricky. Scrieți asta, doamnă detectiv, și includeți-o în raportul dumneavoastră.

Detectivul Riggins dădu din umeri și căscă fără să-și mascheze oboseala accentuată de sarcasm.

— Așa voi face, doctore. Părerea dumitale s-a notat pentru raport.

— Au fost și alți martori? Cineva care poate l-a văzut pe Zimmerman ieșind din mulțime pe peron? Cineva care l-a văzut că se aruncă fără să fie împins?

— Numai LuAnne, doctore. Toți ceilalți au văzut doar părți din eveniment. Nimeni nu a văzut că într-adevăr nu a fost împins. Dar totuși, doi tineri l-au văzut stând singur, separat de ceilalți oameni din stație și așteptând trenul local. Tiparul martorilor oculari, doctore, este foarte simplu pentru acest gen de cazuri. Oamenii stau cu privirea înainte, spre tunel, în

direcția de unde este așteptat trenul. În mod normal, cei care se aruncă se duc în capătul din spatele mulțimii, nu în față. Ei vor să se omoare, indiferent ce motiv personal au pentru asta, nu să ofere un spectacol pentru lumea adunată în stație. În 99% din cazuri ei se duc în spatele mulțimii, nu în față. Așadar, chiar acolo unde s-a poziționat și domnul Zimmerman.

Polițista zâmbi.

— Pot să pun pariu că am să găsesc un bilet în lucrurile lui pe undeva sau poate tu o să primești o scrisoare în cutia poștală săptămâna asta. Dacă primești, să faci o copie pentru raportul meu, da, doctore? Sigur, pentru că pleci în vacanță, poate n-o s-o primești înainte de plecare. Totuși, ar fi de folos.

Ricky vru să răspundă, dar își ținu în frâu mânia.

— Îmi dați și mie cartea dumneavoastră de vizită, doamnă detectiv, pentru cazul în care voi avea nevoie de dumneavoastră în viitor? întrebă Ricky cât de rece putu.

— Desigur, sună-mă oricând.

Spuse acest lucru cu un ton evident disprețuitor, care sugera exact contrariul. Apoi se întinse spre o cutie de pe biroul ei și luă o carte de vizită, pe care i-o dădu lui Ricky. Fără să se uite la cartea de vizită, Ricky o puse în buzunar și se ridică să plece. Traversă biroul detectivului repede, întorcându-se doar când ajunse la ușă, atât cât să o vadă pe Riggins aplecată asupra unei mașini de scris vechi și scriindu-și raportul despre moartea evidentă, normală și, din câte se pare, neimportantă a lui Roger Zimmerman.

VI

Ricky Starks trânti ușa după el când intră în apartament, iar ecoul răsună pe coridorul prost luminat al blocului. Răsuci frenetic cheia în yala pe care o folosea atât de rar, baricadând intrarea. Apăsă apoi pe clanță, ca să se asigure că într-adevăr ușa era bine închisă și încuietorile funcționau perfect. Apoi, încă nesigur că încuietorile ar fi de ajuns, înșfăcă un scaun și-l fixă cu spătarul sub clanță, ca o barieră suplimentară de moda veche. Îi trebui ceva stăpânire de sine ca să nu aducă grămadă biroul, cutii și etajere – adică tot ce-i pica în mână – la ușă, ca să se baricadeze și mai bine înăuntru. Transpirația i se scurgea în ochi și, cu toate că aparatul de aer condiționat se auzea zumzăind de zor fără să se vadă, Ricky tot simțea că-l năpădeau valuri de căldură, ca tot atâtea fulgere care îi străbăteau corpul. Soldatul, polițistul, pilotul, alpinistul – adică oricine era puțin obișnuit cu pericolele – ar fi recunoscut aceste simptome drept ceea ce erau de fapt: pusee de frică. Însă Ricky trăise atâția ani departe de oricare dintre aceste pericole, încât nu putea să recunoască nici cele mai evidente semne ale temerii.

Se îndepărtă de ușă, întorcându-se să se uite prin apartament. O singură luminiță slabă deasupra intrării, abia luminând puțin în întuneric, arunca umbre ciudate în colțurile sălii de așteptare. Ricky auzea zgomotul aerului condiționat și, pe lângă acesta, zgomote înfundate de pe stradă, dar, în plus, nimic altceva decât o liniște apăsătoare.

Ușa către biroul său se zărea deschisă în întuneric. Deodată, fu cuprins de senzația că atunci când părăsise sanctuarul casei sale, mai devreme în acea seară, imediat după vizita lui Virgil, închisese acea ușă în urma sa, așa cum

îi era obiceiul. O presimțire urâtă puse stăpânire pe el, făcându-l să se îndoiască. Se uita țintă la ușa deschisă, încercând din răsputeri, cu eforturi disperate, să-și amintească exact pașii de la plecare.

Își amintea perfect când își pusese cravata și haina, când se oprise ca să-și facă nod dublu la șiretul de la pantoful drept, când își pipăise buzunarul de la spate ca să se asigure că are portofelul acolo, când aruncase cheia de la apartament în buzunarul din față și apoi scuturase buzunarul ca să se asigure că este la loc sigur. Se revăzu apoi traversând apartamentul, ieșind pe ușa din față, așteptând liftul să coboare de la etajul al treilea și ieșind în cele din urmă afară, în stradă, unde aerul de deasupra trotuarului ardea încă. Toate astea îi erau extrem de clare în memorie. Fusese o plecare de-acasă la fel cu miile de alte plecări din mai mult de câteva mii de zile. Întoarcerea fusese cea care făcuse să pară totul denaturat sau ușor diform, ca și cum te-ai uita la propria imagine reflectată într-o oglindă de la circ, care distorsionează indiferent din ce unghi te-ai întoarce și te-ai uita în ea. Ricky își striga în sinea lui: „Ai închis ușa aia interioară?”

Își mușcă buza cu frustrare, încercând să-și amintească senzația clanței în palmă sau zgomotul lemnului închizându-se în urma sa. Memoria însă îi juca feste, iar el se simțea încremenit în poziția asta împiedicat de neputința sa de a-și aminti o acțiune singulară, simplă, de fiecare zi. Atunci își puse o întrebare și mai gravă deși nu-și dădu seama imediat: „De ce nu-ți amintești?”

Trase adânc aer în piept și-și dădu singur asigurări: „Sigur ai lăsat-o deschisă. Din greșeală”.

Însă tot nu se mișcă. Deodată se simți vlăguit de puteri. Ca și cum s-ar fi bătut cu cineva sau, cel puțin, așa bănuia el că s-ar fi simțit dacă s-ar fi bătut cu cineva, pentru că trebui să

recunoască dintr-odată că nu făcuse acest lucru în viața lui. Cel puțin nu ca adult și nu punea la socoteală bătăile din adolescență care oricum i se păreau foarte îndepărtate, undeva în trecut.

Întunericul părea că-și bate joc de el. Își ciuli urechile, încercând să distingă ceva în camera întunecată.

„Nu-i nimeni aici", își spuse în sinea lui.

Însă ca și cum ar fi vrut să sublinieze minciuna, spuse cu voce tare:

— Hei?

Sunetul cuvântului rostit în spațiul redus avu un efect de îmbărbătare asupra lui Ricky. Fu cuprins de un sentiment de ridicol. „Copiii se tem de umbre, nu adulții", își spuse el. Mai ales un adult care-și petrecuse întreaga viață având de-a face cu secrete și terori ascunse, ca el.

Înaintă, încercând să-și recapete încrederea. „Sunt acasă, își spuse el, deci sunt în siguranță."

Totuși, se întinse rapid spre întrerupătorul de lumină de pe perete, încă ezitând în spațiul negru-cenușiu de la intrare, bâjbâind cu mâna pe perete până găsi butonul pe care îl răsuci imediat.

Dar nu se întâmplă nimic. Întunericul camerei rămase intact. Ricky gâfâia, înghițind parcă și o parte din întuneric. Răsuci întrerupătorul de mai multe ori, refuzând să creadă că nu se făcea lumină în cameră. Înjură cu voce tare:

— La dracu…

Dar nu intră în cameră. În schimb, își lăsă ochii să se acomodeze cu întunericul, ascultând cu atenție tot timpul, încercând să prindă vreun zgomot care să-i confirme că nu era singur. Își dădu din nou asigurări: „Când ai o experiență neplăcută ca aceasta din seara asta, mintea îți joacă în mod natural tot felul de feste". Totuși, așteptă câteva secunde până când privirea i se obișnui puțin cu încăperea

întunecata. Apoi străbătu spațiul mic, îndreptându-se spre lampa care ocupa un colț de pe birou. Se simți ca un orb, cu mâinile întinse înainte, încercând să-și croiască drum printr-o zonă unde nu era nimic de atins cu mâna. Se ciocni cu putere de birou, pentru că apreciase greșit distanța, lovindu-se la genunchi, lucru care îl făcu să reverse un torent de înjurături. De câteva ori zise „căcat" și „la dracu" și o singura dată „futu-i", toate fiind, de altfel, total neobișnuite pentru Ricky, care înainte de evenimentele din ultima zi înjura extrem de rar.

Se strecură pe lângă birou, găsind în cele din urmă lampa cu mâna și localizându-i întrerupătorul. Oftând ușurat, apăsă întrerupătorul lămpii, așteptând lumina.

Dar nici aceasta nu funcționa.

Ricky apucă marginea biroului, ținându-se bine să nu cadă. Își spuse că probabil era o pană de curent, provocată de căldură și de cererea tot mai mare de electricitate din oraș; însă în spatele biroului putu să vadă pe fereastră luminile felinarelor aprinse, iar aerul condiționat continua să scoată zumzăitul specific. Apoi își spuse că nu era absolut imposibil ca două becuri să se ardă exact în același timp. Neobișnuit, dar nu imposibil.

Cu o mână ținându-se încă de marginea biroului, se întoarse în direcția celei de-a treia lămpi pe care o avea în birou. Era o veioză cu picior, neagră, din fier forjat, pe care soția lui o achiziționase cu ani în urmă ca să o ia la casa de vară de la Wellfleet, dar pe care o păstrase în biroul lui, în spatele scaunului, la căpătâiul canapelei. O folosea la citit, dar și, în zilele ploioase și întunecate, ca să mai alunge din încăpere ceva din mohoreala de noiembrie a orașului, astfel încât pacienții să nu fie complet distrași de vreme. Veioza se afla cam la patru metri și jumătate de locul unde era el, lângă birou, însă în acel moment distanța părea cu mult mai

mare. Își imagină încăperea, știind că sunt doar câțiva pași până acolo și că nimic nu stătea între el și scaun, iar odată ajuns acolo, lampa va fi ușor de găsit. În acel moment își dori ca mai multă lumină să intre pe fereastră, însă și aia puțină care exista părea că se oprește la geam, ca și cum n-ar fi putut să intre în mica încăpere. „Patru pași, își spuse. Nu te lovi cu genunchiul de scaun."

Păși înainte cu grijă, pipăind neantul din fața lui cu mâinile întinse în față. Se îndoi puțin din mijloc, întinzând mâna să simtă vechiul lui scaun de piele, care să-i dea senzația de siguranță. Îi trebui mai mult decât crezuse ca să traverseze spațiul respectiv, dar scaunul era acolo unde fusese dintotdeauna, iar el îi pipăi brațul, spătarul și apoi se așeză pe el, cu zgomotul bine cunoscut și bine-venit de piele. Mâinile pipăiră și găsiră măsuța pe care își ținea agenda și ceasul, apoi căutară lampa. Întrerupătorul era sus, pe piciorul lămpii, chiar sub bec, și după ce bâjbâi puțin, îl găsi. Fără ezitare, îl răsuci cu un clic hotărât.

În cameră era la fel de întuneric.

Răsuci întrerupătorul în sus și-n jos de vreo zece ori, iar camera răsună de zgomotul clicăitului.

Nimic.

Ricky încremeni pe scaun, încercând să găsească o explicație evidentă și benefică a motivului pentru care niciuna dintre luminile din birou nu funcționa. Dar nu reuși.

Respirând greu, ascultă zgomotele nopții, încercând să distingă ceva din sunetele adiționale ale orașului. Nervii îi erau întinși la maxim, auzul i se ascuțise, toate simțurile se adunaseră într-un efort de a determina dacă într-adevăr era singur. O parte din el voia s-o zbughească spre ușa de la intrare și să iasă pe coridor, iar apoi să găsească pe cineva care să-l însoțească înapoi în apartament. Însă luptă cu

această dorință, în care recunoștea panica pe care o implica un asemenea gest. Încercă să se forțeze să rămână calm.

Nu se auzea nimic, dar asta nu avea darul de a-l convinge că nu mai era nimeni în apartament cu el. Încercă să-și imagineze unde ar fi putut să se ascundă cineva, în ce dulap, în ce colț, sub ce masă. Apoi încercă să se concentreze asupra acelor locuri, ca și cum de pe scaunul lui din spatele canapelei de psihanalist ar fi putut să vadă aceste zone ascunse. Dar nici acest efort nu fu încununat de succes, după cum își dădu seama. Încercă să-și amintească unde ar fi putut să țină o lanternă sau lumânări, gândindu-se că, dacă ar avea așa ceva în casă, probabil că ar fi în bucătărie pe un raft, eventual chiar lângă becurile de rezervă. Rămase așezat încă un minut, pentru că nu dorea să-și părăsească scaunul care-i era așa familiar. În cele din urmă reuși să se convingă să se ridice doar atunci când recunoscu în sinea lui că trebuia să caute o lumină, că asta era singura mișcare cât de cât rezonabilă.

Merse precaut spre mijlocul camerei, ținându-și din nou mâinile întinse în față, ca un orb. Era deja la jumătatea distanței, când auzi telefonul sunând.

Soneria telefonului parcă îl incendie pe dinăuntru.

Se împiedică întorcându-se spre locul de unde venea zgomotul, îndreptându-se spre sunet. Lovi cu mâna o cană cu pixuri și creioane pe care o ținea pe birou, împrăștiindu-le. Ajunse la telefon chiar înainte ca acesta să sune a șasea oară, când ar fi intrat în funcțiune robotul telefonic.

— Alo? Alo?

Nu răspunse nimeni.

— Alo? E cineva acolo?

Legătura se întrerupse imediat.

Ricky rămase cu receptorul în mână în întuneric, înjurând încet, apoi și mai tare.

— Pe toți dracii! spuse el cu voce tare. La dracu, la dracu, la dracu!

Așează receptorul în furcă și-și întinse ambele mâini pe birou, de parcă ar fi obosit și ar fi avut nevoie să-și recapete suflul. Înjură din nou, dar mai ușor.

Telefonul sună din nou.

Tresări surprins, apoi se repezi bâjbâind, lovind receptorul de birou, după care îl apucă și îl aduse repede la ureche.

— Nu e deloc amuzant! spuse el.

— Doctor Ricky, gânguri vocea adâncă, dar pisicoasă, a lui Virgil. Nimeni nu a sugerat că asta ar fi o glumă. De fapt, Domnul R. e chiar lipsit de simțul umorului, cel puțin așa mi s-a spus.

Ricky își reținu toate vorbele mânioase care îi stăteau pe limbă. În schimb, lăsă tăcerea să vorbească în locul lui.

După câteva secunde, Virgil râse. Sunetul era groaznic pe linia telefonică.

— Ești tot în întuneric, nu-i așa, Ricky?

— Da, spuse el. Ai fost aici, tu sau altcineva a intrat aici când eram plecat și…

— Ricky, se miorlăi Virgil, aproape seducător. Tu ești psihanalistul. Când te afli în întuneric în legătură cu ceva, mai ales ceva simplu, ce faci? Ricky nu răspunse, iar ea râse din nou. Haide, Ricky. Și mai crezi că ești un maestru în simbolism și în interpretarea oricăror mistere!? Cum faci lumină când este doar întuneric? Asta-i meseria ta, nu-i așa? Dar nu-l lăsă să răspundă. Urmează cea mai simplă cale pentru a afla răspunsul.

— Ce? întrebă el.

— Ricky, văd că o să ai nevoie din plin de ajutorul meu în următoarele zile dacă intenționezi să faci un efort cinstit de a-ți salva viața. Sau poate preferi să stai în întuneric până când vine ziua să te sinucizi?

Ricky se simți nedumerit.

— Nu înțeleg, spuse el.

— Vei înțelege imediat, spuse ea ferm.

Apoi închise, lăsându-l neputincios la telefon. Îi luă câteva secunde până să pună receptorul în furcă. Noaptea din cameră părea că-l înfășoară, umplându-l de disperare. Rememoră cuvintele lui Virgil, care-i părură obtuze, criptice și de neînțeles. Voia să strige că nu avea nici cea mai vagă idee despre ce intenționase să spună ea, frustrat deopotrivă de întunericul ce-l înconjura și de sentimentul că spațiul său privat îi fusese încălcat și violat. Ricky scrâșni din dinți cu mânie, apucându-se cu mâinile de marginea biroului și spumegând de furie. Voia să apuce ceva și să-l rupă.

— O simplă cale, aproape că strigă. Nu există căi simple în viață!

Sunetul propriilor vorbe care dispăreau în camera întunecată avură efectul imediat de a-l liniști. Clocotea de mânie.

— Simplu… simplu… spuse el cu voce joasă.

Atunci avu o idee. Fu chiar surprins că ideea reușise să se strecoare pe lângă furia lui din ce în ce mai mare.

Nu se poate să fie asta, spuse el, în timp ce întindea mâna stângă spre lampa de pe birou.

Pipăi la baza veiozei și găsi cablul de alimentare care ieșea dintr-o parte. Ținându-l între degete, îl urmă în jos, unde știa că este băgat într-un prelungitor care mergea pe lângă perete până la priză. Se lăsă în genunchi pe podea și în câteva secunde găsi ștecărul. Fusese scos din prelungitor. Îi trebuiră alte câteva secunde de bâjbâială împrejur pentru a găsi prelungitorul, dar reuși. Le conectă, iar camera se umplu de lumină dintr-odată. Sări de pe podea, se întoarse la lampa din spatele canapelei și imediat văzu că și aceasta fusese

scoasă din priză. Se uită în sus spre lumina din tavan și ghici că becul din plafonieră fusese ușor deșurubat.

Pe birou, telefonul sună a treia oară.

Îl ridică și întrebă:

— Cum ai intrat aici?

— Nu crezi că Domnul R. își poate permite un lăcătuș capabil? spuse Virgil încet. Sau un hoț profesionist? Un expert în încuietori vechi și demodate, cum e cea de la ușa ta de la intrare, Ricky. Nu te-ai gândit niciodată la ceva mai modern? Sisteme electrice de închidere, cu lasere și detectoare de mișcare cu infraroșu? Tehnologie de recunoaștere după amprenta palmară sau poate sistemele alea de recunoaștere după retina ochiului, pe care le folosesc la instituțiile guvernamentale. Știi că genul ăsta de lucruri sunt disponibile și publicului larg, dacă ai cunoștințele care trebuie. N-ai avut niciodată dorința de a fi mai modern în securitatea personala?

— N-am avut niciodată nevoie de prostiile alea, ripostă Ricky vehement și pompos.

— Nu ți-a intrat nimeni în casă până acum? N-ai fost niciodată jefuit? În toți anii ăștia de când ești în Manhattan?

— Nu.

— Păi, spuse Virgil vesel, cred că nimeni nu s-a gândit vreodată că ai avea ceva care să merite furat. Dar nu mai e cazul acum, nu-i așa, doctore? Șeful meu așa crede și pare mai mult decât dispus să-și asume toate riscurile.

Ricky nu răspunse. Se uită brusc în sus, pe fereastra biroului.

— Mă vezi, spuse el iritat. Te uiți la mine chiar acum, nu-i așa? Cum altfel ai fi putut să-ți dai seama că am aprins luminile?

Virgil izbucni în râs.

— Bravo, Ricky. Faci progrese. În sfârșit, te prinzi de ceea ce este evident.

— Unde ești? întrebă Ricky.

Virgil se opri din râs, înainte de a răspunde:

— Aproape. Sunt la umărul tău, Ricky. Sunt în umbra ta. La ce bun să ai un ghid spre iad dacă nu-i acolo când ai nevoie de el? Ricky nu răspunse. Ei bine, continuă Virgil, cu o inflexiune alintată a vocii care pe Ricky începea să-l enerveze, dă-mi voie să-ți dau un mic indiciu, doctore. Domnul R. este un tip sportiv. Cu toată planificarea pe care a făcut-o pentru acest modest exercițiu de răzbunare, crezi că ar juca după reguli pe care să nu le înțelegi? Ce ai învățat în seara asta, Ricky?

— Am învățat că tu și cel care te-a angajat sunteți niște oameni bolnavi și dezgustători, izbucni Ricky. Și nu vreau să am nimic de-a face cu voi.

Râsul lui Virgil la telefon se auzi rece și neschimbat.

— Asta ai învățat? Și cum ai ajuns la concluzia asta? Asta nu înseamnă că neg, scuză-mă. Dar aș fi interesată să știu prin ce teorie psihanalitică sau medicală ai ajuns la acest diagnostic, pentru că, după mintea mea neinstruită, nu ne cunoști deloc. Noi doi am avut o singură ședință. Și încă tot n-ai nici cea mai vaga idee cine este domnul Rumplestiltskin, așa-i? Dar te grăbești să tragi tot felul de concluzii pripite. Știi ce, Ricky, cred că este periculos să te grăbești să tragi concluzii, dată fiind situația ta atât de instabilă. Eu aș încerca să-mi păstrez mintea limpede.

— Zimmerman… începu el propria versiune cu un amestec de răceală și furie. Ce s-a întâmplat cu Zimmerman? Ai fost acolo. L-ai împins de pe peron? I-ai dat un brânci sau poate doar un mic ghiont, ca să-și piardă echilibrul și să cadă? Crezi că poți să scapi de crimă?

Virgil ezită, dar apoi răspunse direct:

— Da, Ricky, așa cred. Cred că oamenii din ziua de azi și în vremurile astea scapă basma curată de tot soiul de infracțiuni, inclusiv de omor. Se întâmplă tot timpul. Dar în cazul nefericitului tău pacient – sau, ar trebui să spun, fost pacient – sunt dovezi mult mai clare că s-a aruncat. Ești absolut sigur că nu? Nu-i un secret că era profund răvășit. Ce te face să crezi ca nu s-a omorât, printr-o metodă ieftină și eficientă, deloc neobișnuită în New York? O metodă pe care în curând ar trebui și tu s-o iei în considerație. Nu e o metodă așa groaznică de a muri, dacă te gândești. O senzație de teamă și îndoială de moment, hotărârea, un singur pas decisiv de pe peron, niște zgomote de scârțâituri, o lumină puternică, și apoi binecuvântata uitare.

— Zimmerman nu s-ar fi sinucis. Nu prezenta niciunul dintre simptomele clasice. Tu sau cineva ca tine l-a împins în fața metroului.

— Îți admir siguranța, Ricky. Trebuie să fie o viața foarte fericită aceea în care ești sigur de toate.

— O să merg înapoi la poliție.

— Păi, cu siguranță ești liber să le mai acorzi o șansă, dacă tu crezi că ai ceva de câștigat. Ți s-a părut că te ajută în vreun fel? S-au arătat nerăbdători să-ți asculte interpretarea analitică a evenimentelor la care n-ai fost martor de fapt?

Întrebarea îl amuți pe Ricky. Așteptă puțin înainte de a spune:

— Bine. Atunci ce urmează?

— Un cadou pentru tine. Pe canapea, îl vezi?

Ricky se uită repede spre canapea și văzu un plic de mărime medie pe locul unde de obicei își puneau capul pacienții.

— Îl văd, răspunse el.

— Bine, spuse Virgil. Aștept să-l deschizi.

Înainte de a apuca să lase receptorul pe birou, o auzi deja fredonând o melodie pe care o recunoscu vag, dar nu fu în stare să-și dea seama ce e. Dacă Ricky s-ar fi uitat mai mult la televizor, și-ar fi dat seama că Virgil fredona melodia concursului de cunoștințe generale *Jeapardy.* În schimb, se ridică, traversă camera repede și luă plicul. Era subțire și îl rupse repede, scoțând o singură foaie de hârtie.

Era o pagină din calendar. Un „X“ mare roșu fusese desenat în dreptul zilei în care erau, prima din luna august. Treisprezece zile care urmau erau lăsate albe, iar a cincisprezecea zi era încercuită cu roșu. Restul zilelor din lună erau înnegrite.

Ricky simți că i se usucă gura. Se uită în plic, dar nu mai era nimic altceva.

Se mișcă ușor până la birou și ridică receptorul.

— Bine, spuse el. Asta nu-i greu de înțeles.

Vocea lui Virgil pluti în aer și era aproape dulceagă.

— Un memento, Ricky, atât. Ceva care să te ajute să te mobilizezi. Ricky, Ricky, te-am mai întrebat: Ce ai învățat?

Întrebarea avu darul să-l înfurie și era cât pe ce să izbucnească în injurii. Dar își stăpâni furia care se acumula din nou în el și, ținându-și bine în frâu emoțiile, răspunse:

— Am învățat că se pare că nu există limite.

— Bine, Ricky, bravo! Un progres. Altceva?

— Am învățat să nu subestimez ce se întâmplă.

— Excelent, Ricky! Altceva?

— Nu, asta-i tot până acum.

Virgil începu să facă „nț-nț” din buze, ca o caricatură de profesor de școală.

— Nu-i adevărat, Ricky. Ce ai învățat, Ricky, este că totul în acest joc, inclusiv rezultatul, se joacă pe un teren menit să vină în întâmpinarea ta. Cred că patronul meu a fost mai mult decât generos, dacă te gândești la alternativele pe care

le avea. Ți s-a acordat o șansă, deși foarte mică, de a salva viața cuiva și pe a ta dacă răspunzi la o simplă întrebare: Cine este el? Și, pentru că nu vrea să fie necinstit, ți-a oferit o soluție alternativă, mai puțin atrăgătoare pentru tine, desigur, însă una care va da existenței tale serbede un sens în ultimele zile. Nu mulți sunt cei care primesc această șansă, Ricky. Să ajungă la mormânt știind că sacrificiul lor a salvat pe cineva de la distrugerea într-o manieră necunoscută, dar cu siguranță groaznică. Păi asta se apropie de martiriu, Ricky, și unde mai pui că îți este acordată fără cele trei miracole pe care biserica catolică le cere de obicei, cu toate că, cred eu, mai renunță și ei la un miracol sau două pentru candidații care merită. Cum poate cineva să renunțe la un miracol, când asta e condiția standard pentru a fi acceptat în club? A, bine, o întrebare interesantă, pe marginea căreia putem să dezbatem pe larg cu altă ocazie. Însă acum, Ricky, trebuie să te întorci la indiciile care ți-au fost date și să te pui pe treabă. Timpul trece și n-a mai rămas mult. Ai făcut vreodată o analiză cu termen limită, Ricky? Pentru că exact despre asta e vorba. Ținem legătura. Ține minte, Virgil nu e niciodată prea departe. Femeia trase adânc aer în piept, apoi adăugă: Ai reținut tot, Ricky? El tăcu, iar Virgil repetă, cu voce aspră: Ai reținut tot, Ricky?

— Da, spuse el.

Dar știu că nu era așa, de îndată ce puse receptorul jos.

VII

Fantoma lui Zimmerman râdea de el.

Era dimineața de după o noapte agitată. Nu dormise prea mult, iar atunci când apucase să doarmă avusese un vis care părea cât se poate de real, în care soția lui moartă stătea alături de el într-o mașină roșie sport cu două locuri pe care nu o recunoștea, dar despre care știa că este a lui. Se făcea că mașina era oprită pe marginea oceanului în nisip, pe o plajă familiară, aproape de casa lor de vacanță de la Cape. Lui Ricky i se părea în vis că apele gri-verzui ale oceanului Atlantic, culoare pe care o căpătau înaintea furtunii, măturau nisipul foarte aproape de mașină, riscând ca un val mai mare să le ia mașina cu totul, iar el se chinuia cu frenezie să deschidă ușa. Dar pe când tot încerca disperat închizătoarea ușii, îl vedea pe Zimmerman cum rânjea plin de sânge în afara mașinii, ținând ușa închisă, iar Ricky se simțea prins înăuntru ca-ntr-o capcană. Mașina nu pornea și știa cumva că roțile erau adânc împotmolite în nisip. În vis, soția lui părea extrem de calmă și-i făcea semn cu mâna de parcă îl întâmpina. Ricky avu ceva probleme în interpretarea visului, în timp ce se afla la duș, lăsând apa să-i curgă pe cap, nici rece, nici caldă, într-o cascadă ușor neplăcută, dar care se potrivea foarte bine cu starea sa jalnică.

Ricky își trase pe el niște pantaloni ponosiți de culoare kaki, roși pe la manșete și arătând toate semnele unei folosiri îndelungate, pentru care tinerii din ziua de azi ar da bani grei, dar care, în cazul lui, erau rezultatul anilor de utilizare în timpul vacanțelor de vară, singurul prilej cu care îi purta, de altfel. În picioare își puse o pereche la fel de ponosită de pantofi sport, iar în sus, o cămașă albastră închisă cu nasturi, prea uzată pentru a putea fi purtată în orice alt

moment decât în weekend. Își dădu cu pieptenele prin păr. Se uită în oglindă și fu de părere că avea aspectul unui om împlinit, care se pregătește să pornească în vacanța de vară. Se gândi cum, de ani de zile, se trezea pe 1 august și se îmbrăca în hainele ponosite, dar foarte confortabile care erau semnul că, pentru următoarea lună de zile, urma să iasă din pielea personajului atent construit și înregimentat al psihanalistului din zona Upper East a Manhattanului și să intre în pielea unui cu totul alt gen de personaj. Vacanța era definită de Ricky ca timpul când se murdărea pe mâini muncind în grădină la Wellfleet, când îi intra nisip între degetele de la picioare în timpul plimbărilor lungi pe plajă, când citea romane ieftine polițiste sau de dragoste și bea o băutură locală dezgustătoare numită Cape Codder, un amestec nefericit de suc de afine și votcă. Vacanța asta nu promitea nimic din întoarcerea la această rutină, chiar dacă, din încăpățânare sau în încercarea de a avea o gândire pozitivă, se îmbrăcase ca pentru prima zi de vacanță.

Scutură din cap și se sili să intre în bucătărioară. Pentru micul dejun își pregăti o singură felie de pâine de grâu prăjită și niște cafea neagră, care avea un gust amar indiferent câte linguriță de zahăr puse în ea. Mestecă felia de pâine cu o indiferență care îl surprinse. Nu avea poftă de mâncare absolut deloc.

Își luă cafeaua în birou, unde puse scrisoarea lui Rumplestiltskin pe masă, în fața lui. Din când în când, își arunca câte o privire pe fereastră, de parcă se aștepta să o vadă pe Virgil plimbându-se goală pe trotuarul din fața blocului sau apărând deodată la o fereastră din blocul de peste străduța îngustă. Știa că trebuie să fie undeva pe-aproape, sau cel puțin așa credea, bazându-se pe ceea ce îi spusese ea.

Ricky se scutură deodată involuntar. Se uita într-una la cuvintele din indiciul lui Rumplestiltskin.

Pentru o clipă, simți o amețeală amestecată cu căldură.

— Ce se întâmplă? spuse el cu voce tare.

I se părea că Roger Zimmerman intra în cameră în acel moment, la fel de iritat și de arțăgos și mort, cum fusese și viu. Ca întotdeauna, cerea răspunsuri la tot felul de întrebări eronate.

Ricky formă din nou numărul de telefon al mortului, în speranța că-i va răspunde cineva. El știa că trebuia să discute cu cineva despre moartea lui Zimmerman, dar nu știa exact cu cine. În continuare mama lui Zimmerman nu răspundea la telefon, în mod cu totul inexplicabil, iar Ricky își dori să o fi întrebat pe Riggins unde era femeia. Se gândi că probabil era cu vreun vecin sau într-un spital. Zimmerman avea un frate mai mic în California, cu care se întâlnea foarte rar. Fratele lucra în industria filmului în Los Angeles și nu dorea să aibă grijă de mama dificilă și parțial invalidă, ceea ce-l făcea pe Zimmerman să se plângă mereu de asta. Zimmerman fusese un om care se desfăta cu nenorocirea vieții lui, preferând să se vaite și să se plângă decât să schimbe ceva. Exact această trăsătură îl făcea un candidat nepotrivit pentru sinucidere – în opinia lui Ricky. În ceea ce poliția și colegii săi de breaslă văzuseră disperare, Ricky recunoscuse adevărata și singura bucurie a lui Zimmerman. Trăia pentru aversiunile sale. Sarcina lui Ricky ca psihanalist era de a-i da puterea să se schimbe. Spera că va veni și acea zi în care Zimmerman va realiza cât de infirm era, trecând neputincios de la o mânie la alta. Acel moment, când schimbarea ar fi fost posibilă, ar fi fost periculos, pentru că Zimmerman ar fi căzut în mod sigur într-o depresie foarte puternică la gândul că nu mai trebuia să-și ducă viața în felul în care o făcuse până atunci. Ar fi fost foarte

vulnerabil atunci când și-ar fi dat seama cu-adevărat de numărul zilelor irosite. Acea înțelegere i-ar fi creat o disperare reală și posibil fatală.

Dar acel moment era la multe luni sau chiar, mai probabil, la mulți ani depărtare.

Zimmerman încă venea la ședințele lui zi de zi, fără să considere psihanaliza ca fiind altceva decât o oportunitate de a ieși din casă cincizeci de minute, asemenea sirenei cu aburi a unei locomotive, așteptând să fie trasă de conductor. Înțelegerea și-așa puțină pe care o câștiga o folosea să-și paveze noi bulevarde de mânie.

Îl distra să se vaite. Nu era amenințat și încercuit de disperare.

Ricky clătină din cap. În douăzeci și cinci de ani, avusese trei pacienți care se sinuciseseră. Doi dintre ei veniseră deja cu toate semnele clasice și urmaseră tratamentul doar o scurtă perioadă de timp înainte să-și ia viața. Se simțise neputincios atunci, dar o neputință care nu purta niciun fel de vină. La a treia sinucidere însă nu-i plăcea să se gândească, pentru că persoana respectivă îi fusese pacient vreme îndelungată, iar Ricky nu fusese în stare să împiedice căderea acestuia, nici chiar cu medicamente pentru ridicarea moralului, pe care oricum nu le prescria prea des. Trecuseră ani de zile de când nu se mai gândise la acel pacient și nu dorise să i-l menționeze lui Riggins, chiar dacă ascunsese detalii ale cazului, fără să le spună polițistei nepoliticoase și prea puțin interesate de caz.

Cutremurându-se ușor, ca și cum încăperea s-ar fi răcit dintr-odată, Ricky se gândi: „Acela a fost un portret de sinucigaș. Dar Zimmerman nu”.

Însă ideea că Zimmerman a fost împins în fața metroului, pentru a-i trimite un mesaj lui Ricky, era mult mai

înfricoșătoare. Îl lovea drept în inimă. Era genul de idee care semăna cu o scânteie aruncată într-un rezervor cu benzină.

Era o idee de-a dreptul imposibilă. Se și vedea întorcându-se în biroul murdar al detectivului Riggins și pretinzând că niște străini omorâseră în mod deliberat un individ pe care nu îl cunoșteau și de care nu le păsa câtuși de puțin, doar ca să-l forțeze pe Ricky să intre într-un soi de joc al morții.

Ricky se gândi: „E adevărat, dar totuși de necrezut, în special de către o polițistă prost plătită și cu mult prea mult de muncă de la Autoritatea de Tranzit".

Și în același moment realiză că ei chiar pe asta mizau.

Bărbatul care-și spunea Rumplestiltskin și femeia numită Virgil înțelegeau clar că nu exista nicio altă dovadă care să facă legătura între ei și această crimă în afara protestelor behăite ale lui Ricky. Chiar dacă Riggins n-ar râde de Ricky și nu l-ar da afară din birou – cum, de altfel, era foarte probabil –, ce motiv ar fi avut ea ca să urmărească o poveste ciudată, spusă de un doctor care, credea ea, ar fi preferat o explicație de roman polițist în locul uneia de sinucidere evidentă, dar care îl punea pe el însuși într-o lumină proastă?

Răspunsul la această întrebare era evident: niciunul.

Moartea lui Zimmerman era făcută să ajute la uciderea lui Ricky. Și nimeni n-ar fi putut să știe asta, cu excepția lui Ricky.

Gândul ăsta îi dădu amețeli.

Lăsându-se pe spate pe scaun, Ricky realiză că se afla într-un moment critic. În orele care se scurseseră de când primise scrisoarea în cutia poștală, fusese prins într-o serie de acțiuni asupra cărora nu avea nicio perspectivă. Psihanaliza înseamnă răbdare, iar el nu avea deloc. Înseamnă timp, iar acesta părea să nu aștepte. Ochii îi căzură pe calendarul pe care i-l dăduse Virgil. Cele paisprezece zile rămase păreau un interval de timp imposibil de scurt. Pentru o clipă, se gândi la

un condamnat la moarte, căruia șeful închisorii îi comunicase data exactă, ora și locul execuției. Asta era o imagine care-l chinuia, așa că o alungă, spunându-și că și în închisoare oamenii se luptau pentru viață. Ricky trase aer în piept cu putere. „Ăsta e marele lux al existenței noastre, se gândi el, faptul că nu știm numărul exact de zile care ne-au fost alocate." Calendarul de pe birou parcă râdea de el.

— Nu este un joc, spuse el, conștient că vorbea singur. N-a fost niciodată un joc.

Se întinse și luă scrisoarea lui Rumplestiltskin, examinând din nou poezioara. „Există un punct de reper – își strigă el însuși. Un punct de reper de la un psihopat. Uită-te cu atenție!"

„… Mamă, tată și copil…"

Ei bine, se gândi el, e interesant că autorul scrisorii folosește cuvântul „copil", pentru că acesta nu indică genul.

„… Când tatăl meu a dispărut…"

Tatăl a dispărut. „A dispărut" ar putea avea sens literal sau simbolic, dar în ambele cazuri, tatăl a părăsit familia. Oricare ar fi fost cauza acestui abandon, Rumplestiltskin trebuie să fi simțit resentimentul acesta ani de-a rândul. Probabil că a continuat să fie apoi alimentat de către mamă, care a fost părăsită. Probabil că tatăl jucase un rol în acumularea furiei care, în câțiva ani, a devenit criminală. Dar ce rol jucase? Aceasta era ceea ce trebuia să înțeleagă Ricky.

Ricky presupunea că Rumplestiltskin era copilul unui pacient, întrebarea era, ce fel de pacient?

Evident, un pacient nefericit și fără succes. Posibil vreunul care și-a întrerupt tratamentul. Dar ce loc ocupa acest pacient: al mamei părăsite cu resentimente și copii sau al tatălui, care și-a abandonat familia? Oare el eșuase în tratamentul femeii aflate în derivă sau fusese impulsul care-i trebuise bărbatului să plece de acasă? Se gândi că asta

semăna cu filmul japonez *Rashomon,* în care același eveniment este examinat din puncte de vedere diametral opuse, cu interpretări uneori extrem de diferite. Într-o situație critică, el jucase un rol, dar nu știa de partea cui. „Indiferent de asta, își zise Ricky, în ceea ce privește factorul timp, probabil că asta s-a întâmplat cu douăzeci și cinci de ani în urmă, pentru că Rumplestiltskin trebuia să aibă timp să crească, să devină adultul care să pună la cale detaliile elaborate ale jocului. În cât timp – se gândi Ricky – se formează un criminal? În zece ani? În douăzeci de ani? Într-o clipă?"

Nu știa, dar credea că poate să afle.

Asta îi dădu prima satisfacție de când deschisese scrisoarea în sala de așteptare. Îl cuprinse un sentiment nu chiar de încredere, ci mai degrabă de pricepere. Fără să-și dea seama, se simțea în derivă în lumea reală și mizeră a detectivului Riggins, copleșit și nelalocul lui, dar, odată ce funcționa din nou în lumea pe care o cunoștea, lumea emoțiilor și a acțiunilor definite de psihologie, se simțea din nou confortabil.

Zimmerman, un nefericit care avea nevoie de mult ajutor pe care îl primea prea încet, dispăru treptat din gândurile lui Ricky, exact în momentul când realiză altceva, ceva ce-l făcu să înțepenească: începuse să joace un joc, pe un teren special construit pentru el, exact așa cum îl avertizase Rumplestiltskin că va face.

Psihanalistul nu seamănă cu chirurgul, care se uită pe aparatul care monitorizează inima pacientului și poate recunoaște succesul sau eșecul în funcție de impulsurile de pe ecran. La el, măsurătorile sunt mult mai subiective. „Vindecat" – un cuvânt cu tot felul de sensuri ascunse, nu

este legat de un curs analitic de tratament, chiar dacă profesiunea presupune multe legături medicale.

Ricky se întoarse la alcătuirea unei liste. Luă o perioadă de zece ani, începând din 1975, când își începuse rezidențiatul, până în 1985, și scrise numele tuturor celor pe care îi avusese ca pacienți la tratament în acel interval de timp. Descoperi că era relativ ușor să parcurgă an de an în căutarea numelor pacienților pe termen lung, cei care avuseseră parte de ședințe tradiționale. Acele nume îi veneau imediat în minte și era fericit că putea să-și amintească fețele lor, vocile și detalii despre situația lor personală. În unele cazuri, își amintea numele soților sau soțiilor acestora, ale părinților, ale copiilor, unde munceau sau unde crescuseră, pe lângă diagnosticul clinic și evaluarea problemelor lor. Asta îi era de mare folos, însă el se cam îndoia că o persoană care beneficiase de un tratament de lungă durată s-ar fi transformat în individul care îl amenința acum.

Rumplestiltskin era probabil copilul cuiva a cărui legătură cu doctorul nu fusese prea strânsă. Cineva care întrerupsese brusc tratamentul. Cineva care încetase să mai vină la cabinetul lui după numai câteva ședințe.

Iar a-și aminti numele acestora era o sarcină mult mai dificilă.

Stătea la birou, cu o foaie de hârtie în față, făcând asociații între nume și figuri și încercând să-și amintească oameni din urmă cu un sfert de secol. Ăsta era echivalentul psihanalitic al ridicării greutăților, nume, figuri, probleme îi reveneau încet, încet în memorie. Își dorea să fi ținut o evidență mai strictă, dar ce mai găsise, puținele notițe și documente pe care le mai avea din acele vremuri îndepărtate, erau toate despre persoane care se ținuseră de tratament și care, la rândul lor, după ani de zile de stat pe canapea și povestit, lăsaseră urme în memoria lui Ricky.

Însă el trebuia să îl găsească pe cel care îi lăsase o cicatrice.

Ricky aborda dilema în singurul mod care-i era familiar. Recunoștea că nu era prea eficient, dar nici nu știa cum altfel ar fi putut proceda.

Treaba mergea încet, minutele dimineții evaporându-se în liniște. Lista pe care o crea era la întâmplare. Dacă s-ar fi uitat cineva la Ricky, l-ar fi văzut aplecat ușor în scaun, cu stiloul în mână, ca un poet blocat în căutarea unei rime imposibile.

Ricky muncea din greu și singur.

Era aproape ora prânzului când se auzi soneria de la ușă.

Sunetul avu efectul similar scoaterii din visare. Se îndreptă brusc, simțindu-și mușchii spatelui întinși și gâtul uscat dintr-odată. Soneria se auzi a doua oară – fără îndoiala cineva care nu cunoștea semnalul de avertizare al pacienților.

Se ridică și traversă biroul, trecu și prin camera de așteptare și se apropie cu grijă de ușa pe care o ținea foarte rar încuiata. În mijlocul ușii de stejar se afla un vizor, pe care nu-și amintea când îl folosise ultima oară, și își apropie ochiul să se uite prin el, în timp ce soneria se auzi a treia oară.

De partea cealaltă a ușii era un tânăr cu cămașă albastră pătată de transpirație, de la Federal Express, ținând în mână un plic și o planșeta electronică. Părea ușor iritat și se pregătea să plece, când Ricky descuie ușa. Totuși nu deschise, ci puse lanțul de siguranță.

— Da? întrebă Ricky.

— Am o scrisoare pentru un doctor Starks. Dumneavoastră sunteți?

— Da.

— Am nevoie de o semnătură.

Ricky ezită.

— Aveți vreun act de identitate?

— Ce? întreba omul rânjind. Uniforma nu este de ajuns? Se întoarse și-i arătă o poză din plastic inserată pe cămașa lui. Puteți să citiți asta? întrebă el. Tot ce vreau este o semnătură, apoi am plecat.

Ricky deschise ușa îndoielnic.

— Unde trebuie să semnez?

Omul îi întinse planșeta și-i arătă la al douăzeci și doilea rând.

— Acolo, spuse el.

Ricky semnă. Omul verifică semnătura, apoi trecu un cititor de coduri electronic peste un cod de bare, iar mașinăria scoase două sunete prelungi. Ricky nu avea nicio idee despre ce era vorba. Apoi omul de la Federal Express îi întinse plicul de carton trimis prin curierat rapid.

— O zi bună, spuse el, pe un ton care arăta că, de fapt, nu-i păsa ce fel de zi avea Ricky, dar că fusese instruit să spună așa și urma procedura în toate situațiile.

Ricky se opri în ușă, uitându-se mirat la eticheta de pe plic. Adresa expeditorului era Societatea Psihanalitică din New York, o organizație al cărei membru era de multă vreme, dar cu care nu prea avusese de-a face de-a lungul timpului. Societatea era un fel de organism de guvernare al psihanaliștilor din New York, dar Ricky evitase mereu manifestările în care se creau legături și relații care însoțeau orice asemenea organizație. Ocazional, mergea la conferințe sponsorizate de societate și răsfoia jurnalele bianuale ale societății pentru a se ține la curent cu colegii de breaslă și opiniile acestora, dar evita să participe la cercurile de discuții pe care le organiza societatea, așa cum evita petrecerile sau cocktailurile în vacanțe.

Se întoarse în camera de așteptare, încuind toate ușile în urma lui, întrebându-se mirat de ce i-o fi scris societatea

chiar acum. Bănuia că aproape toți membru societății își iau vacanță în august. Ca multe alte aspecte ale procesului, în lumea psihanalitică această lună de vară era sacră.

Ricky găsi semnul de deschidere al plicului de carton și îl desfăcu. Înăuntru era un plic de scrisoare de mărime normală, cu adresa societății în relief într-un colț. Pe plic era tipărit numele lui, iar în partea de jos a plicului un singur rând: „PRIN CURIERAT RAPID – URGENT".

Ricky deschise plicul și scoase două foi de hârtie. Prima avea antetul societății. Imediat văzu că scrisoarea era de la președintele organizației, un medic cu vreo zece ani mai în vârstă decât el, pe care îl cunoștea doar vag. Nici măcar nu-și amintea să fi stat vreodată de vorbă cu acesta mai mult decât e necesar pentru salut și politeți.

Scrisoarea suna astfel:

> Stimate domnule Starks, îmi revine nefericita îndatorire de a vă informa că Societatea Psihanalitică este în posesia unei reclamații deloc de neglijat, privind relația dumneavoastră cu o fostă pacientă. Am atașat o copie a scrisorii de reclamație.
>
> În conformitate cu regulamentul societății și în urma consultărilor cu conducerea organizației, am transferat întreaga problemă consiliului de investigație privind etica medicală și probabil veți fi contactat de personalul respectiv în viitorul foarte apropiat.
>
> V-am sfătui să obțineți consiliere juridică competentă cât mai repede cu putință. Am speranțe că vom putea să păstrăm natura acestei reclamații departe de mass-media, deoarece acuzațiile de acest fel aruncă o pată neagră asupra reputației întregii noastre profesii.

Ricky își aruncă o privire și pe semnătură, apoi trecu repede la a doua foaie. Și aceasta era o scrisoare, dar de data aceasta adresată președintelui societății, cu copii adresate vicepreședintelui, președintelui comitetului de etică medicală, fiecăruia dintre cei șase doctori care formau comitetul de etică medicala, secretarului societății și administratorului acesteia. De fapt, își dădu seama Ricky, toți doctorii care aveau vreo legătura cu conducerea societății primiseră o copie a scrisorii. Aceasta spunea:

Stimate Domnule, Stimata Doamnă,

În urma cu șase ani, am început un tratament psihanalitic cu doctorul Frederick Starks, membru al organizației dumneavoastră. Cam după trei luni, în ședințe de patru ori pe săptămână, doctorul a început să îmi pună ceea ce ar putea fi considerate ca fiind întrebări nepotrivite. Tot timpul acestea aveau legătură cu relațiile mele sexuale cu diferiți parteneri pe care i-am avut până atunci, inclusiv o căsătorie eșuată. Am crezut că aceste întrebări fac parte din procesul analitic. Cu toate acestea pe măsură ce continuau ședințele, doctorul îmi cerea detalii cât mai explicite despre viața mea sexuală. Tonul acestor întrebări devenea din ce în ce mai pornografic. De fiecare dată când încercam să schimb subiectul, el mă forța să mă întorc la aceste discuții, sporind mereu calitatea și cantitatea descrierilor. M-am plâns de acest lucru, dar doctorul mi-a spus că rădăcinile depresiei mele stăteau în incapacitatea mea de a mă lasă în voia evenimentelor sexuale din viața mea. La scurt timp după această sugestie, m-a violat prima oară. Spunea că, dacă nu mă supun, nu mă voi simți niciodată bine cu mine însămi.

Apoi a face sex cu doctorul în timpul ședințelor de terapie a devenit o cerință obligatorie pentru continuarea tratamentului. Era de nepotolit. După șase luni, mi-a spus că tratamentul meu a luat sfârșit și că nu poate face nimic pentru mine. Spunea că îmi reprimam pornirile atât de profund, încât probabil că erau necesare medicamente și spitalizare. M-a pus să mă internez într-un spital psihiatric privat din Vermont, dar el însuși nu a fost dispus să dea un telefon directorului acelui spital. M-a forțat să fac sex anal cu el în ziua în care a pus capăt ședințelor.

Mi-au trebuit câțiva ani ca să-mi revin din relația cu doctorul Starks. În tot acest timp, am fost spitalizată de trei ori, de fiecare dată pentru mai mult de șase luni. Port cicatricile a două încercări eșuate de sinucidere. Doar cu ajutorul constant al unui terapeut atent am început procesul de vindecare, iar această scrisoare către organizația dumneavoastră face parte din acest proces.

Pentru moment, cred că trebuie să-mi păstrez anonimatul, cu toate că doctorul Starks va ști cine sunt. Dacă veți hotărî să acționați în vreun fel în această privință, vă rog să luați legătura cu avocatul și/sau doctorul meu.

Scrisoarea nu era semnată, dar conținea numele unui avocat cu adresă în centrul orașului și a unui doctor psihiatru cu cabinet în suburbiile Bostonului.

Lui Ricky îi tremura mâna. Era amețit și se ținu de un perete ca să-și recapete echilibrul. Se simțea de parcă ar fi fost un boxer profesionist și tocmai încasase o serie de lovituri – dezorientat, îl durea tot corpul, gata să cadă

imediat ce aude gongul ce anunță sfârșitul luptei, dar deocamdată încă în picioare.

Nici măcar un cuvințel din scrisoare nu era adevărat. Cel puțin, el nu găsea niciunul.

De altfel, se întreba dacă mai conta acest lucru.

VIII

Se uită la minciunile din fața lui și se simți puternic contrariat. Își simțea sufletul împovărat și inima rece, de parcă tenacitatea îi fusese absorbită și înlocuită cu o furie atât de neobișnuită pentru caracterul său normal, încât Ricky devenise de nerecunoscut. Mâinile începură să-i tremure, fața i se înroși puternic și pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Simțea aceeași căldură și pe ceafă, sub braț și pe gât. Își întoarse privirea de la scrisori și-și ridică ochii în căutarea unui lucru pe care să-l poată apuca și sparge, dar nu găsi nimic, ceea ce-l enervă și mai tare.

Ricky se plimbă încoace și-ncolo prin birou câteva momente, de parcă întregul corp îi fusese cuprins de o convulsie puternică. În cele din urmă, se aruncă pe vechiul său fotoliu de piele de la capul canapelei, lăsând scrâșnitul cunoscut al tapițeriei și senzația de material lustruit din palmă să-l calmeze puțin.

N-avea nicio îndoială în privința persoanei care născocise plângerea împotriva lui. Falsul anonimat al victimei închipuite îi întărea bănuiala. Întrebarea mai importantă acum era de ce. Înțelese că exista un plan și trebuia să-și dea seama exact despre ce era vorba.

Ricky ținea un telefon și pe podea, lângă scaunul de piele, și întinse mâna după el. În câteva secunde, obținu de la serviciul de informații numărul de telefon al Societății Psihanalitice. Refuzând oferta electronică a acestui serviciu de a-l asista în realizarea legăturii, pocni furios butoanele telefonului formând el însuși numărul, apoi se lăsă iar pe spate, așteptând un răspuns.

La telefon răspunse o voce vag familiară a unui confrate psihanalist, însă cu lipsa de emoție și aplatizarea care vădeau prezența unei înregistrări.

— Bună ziua. Aici este biroul doctorului Martin Roth. Voi lipsi de la birou de pe 1 până pe 29 august. În caz de urgențe, formați 555-1716 și veți fi direcționați la un serviciu care poate lua legătura cu mine când sunt în vacanță. De asemenea, puteți forma 555-2436 pentru a vorbi cu doctorul Albert Michaels la Columbia Presbyterian Hospital, care îmi ține locul luna aceasta. Dacă simțiți că este vorba de o criză reală, vă rog să sunați la ambele numere, iar noi, eu și doctorul Michaels vă vom căuta.

Ricky închise și formă primul din cele doua numere pentru urgențe. Știa că al doilea număr era al unui rezident în psihiatrie de la spital, aflat în anul doi sau trei de facultate. Rezidenții le țineau locul doctorilor pe timpul vacanțelor, acordând pacienților asistență medicamentoasă în locul tratamentului psihanalitic prin discuții.

Primul număr format însă era un serviciu de recepționare a apelurilor telefonice.

— Alo, răspunse o voce feminină, plictisită. Serviciul doctorului Roth.

— Trebuie să-i transmit un mesaj doctorului, spuse Ricky grăbit.

— Doctorul este în vacanță. În caz de urgențe, trebuie să-l sunați pe doctorul Michaels la…

— Am numărul, o întrerupse Ricky, dar nu este acel gen de urgență și nici acel gen de mesaj.

Femeia se opri, mai mult surprinsă decât tulburată.

— Păi, începu ea, nu știu dacă ar trebui să-l sun în vacanță chiar pentru orice mesaj…

— O să vrea să audă astă spuse Ricky.

Era greu să-și ascundă răceala din voce.

— Nu știu, repetă femeia. Avem procedurile noastre.

— Toți avem proceduri, spuse Ricky tăios. Procedurile există pentru a preveni comunicarea, nu pentru a o facilita. Oamenii își umplu mințile înguste și lipsa de imaginație cu programe și proceduri. Oamenii de caracter însă știu când să ignore protocolul. Sunteți acel gen de persoană doamnă?

Femeia ezită.

— Care e mesajul? întrebă ea brusc.

— Spuneți-i doctorului Roth că doctorul Starks… Mai bine scrieți pentru că vreau să-i spuneți exact…

— Dar scriu, spuse femeia tăios.

— … Că doctorul Starks a primit scrisoarea lui, a văzut și plângerea conținută în ea și dorește să-l informeze că niciun cuvânt nu este adevărat. E o fantezie completă și totală.

— … Niciun cuvânt adevărat… bine. Fantezie. Am scris. Și vreți să-l sun pentru mesajul ăsta? E în vacanță.

— Toți suntem în vacanță spuse Ricky, la fel de direct. Doar că unii au vacanțe mai interesante decât alții. Acest mesaj cu siguranță îi va face și lui vacanța mai interesantă. Aveți grijă să-l primească și să-l primească exact așa cum l-am spus, că altfel al naibii să fiu dacă nu o să mă asigur că vă căutați de lucru până la Ziua Muncii. Ați înțeles?

— Am înțeles, răspunse femeia, care părea netulburată de amenințarea lui Ricky. Dar, v-am spus, avem proceduri clare și bine definite. Nu cred că asta se potrivește…

— Încercați să nu fiți atât de previzibila, spuse Ricky. Și, în felul ăsta vă puteți păstra locul de muncă.

Apoi închise telefonul și se lăsă iar pe scaun. Nu-și mai amintea să fi fost atât de nepoliticos și de tăios, darămite amenințător, de ani de zile. Asta era împotriva firii sale. Dar apoi recunoscu că, probabil, va trebui să facă multe lucruri împotriva firii sale în următoarele zile.

Se întoarse la scrisoarea de la doctorul Roth și apoi citi încă o dată plângerea anonimă. În el se mai dădea încă bătălia între mânie și indignare față de falsele acuzații. Încercă să măsoare impactul scrisorilor și se întoarse la întrebarea „De ce?" Era convins că Rumplestiltskin avusese în minte un efect anume, dar care era acela?

Totuși, unele chestiuni apărură mai clare acum, că se gândea la ele.

Ricky realiză că plângerea în sine era mult mai subtilă decât s-ar fi putut crede la prima vedere. Autorul scrisorii anonime striga: „Viol!", dar plasa acțiunea destul de departe în timp pentru a fi la adăpost de orice investigații legale. Poliția nu trebuia să fie implicata în niciun fel. În schimb, trebuia să declanșeze o anchetă greoaie a Comitetului Național de Etică Medicală. Aceasta avea să se desfășoare cu încetineală și fără eficiență, deci fără să împiedice în vreun fel jocul contra cronometru deja lansat. O plângere care să implice poliția ar primi un răspuns imediat, or Rumplestiltskin în mod clar nu dorea ca poliția să se amestece decât, cel mult, tangențial. Pe de altă parte, făcând scrisoarea provocatoare, deși anonimă, autorul ei păstra distanța. Nimeni de la Societatea Psihanalitică nu ar fi sunat ca să ceară lămuriri, ci ar pasa problema mai departe, așa cum se pare că și făcuseră, spălându-se pe mâini cât mai repede pentru a evita ceea ce putea deveni o adevărată povară.

Ricky reciti ambele scrisori a treia oară și găsi un răspuns.

— Vrea să rămân singur, îi scăpă cu voce tare.

Ricky se lăsă pe spate în scaun pentru o clipă, fixând tavanul de parcă întinderea albă de deasupra lui ar fi reflectat vreun fel de claritate. Vorbea singur, iar vocea părea că răsună cu ecou în spațiul biroului.

— Nu vrea să primesc ajutor. Vrea să joc jocul lui fără nici cel mai mic sprijin. Și astfel, a luat măsuri ca să se asigure că nu vorbesc cu nimeni din profesia mea.

Aproape că zâmbi la gândul lucrului oarecum diabolic pe care-l făcuse Rumplestiltskin. Acesta știa că Ricky va fi chinuit de întrebări legate de moartea lui Zimmerman. Știa că Ricky era fără îndoială înfricoșat de invadarea casei și a biroului personal în orele când plecase în căutarea adevărului despre Zimmerman. Știa că Ricky era tulburat și nesigur, probabil puțin panicat și șocat de rapida desfășurare a evenimentelor. Rumplestiltskin anticipase toate acestea și apoi speculase care va fi următoarea mișcare a lui Ricky: să caute ajutor. Și unde era cel mai probabil ca Ricky să caute ajutor? Probabil că va vrea să vorbească – nu să acționeze, ci să vorbească –, pentru că asta era natura profesiei lui, și avea să caute un alt psihanalist. Un prieten care să aibă rolul de bun ascultător. Cineva care-l va face să vorbească și va asculta fiecare detaliu, ajutându-l pe Ricky să pună cap la cap cele întâmplate din bogăția de evenimente care se succedaseră atât de repede.

Dar Ricky își dădu seama că toate astea nu se vor mai întâmpla acum.

Plângerea cu acuzația de viol, incluzând portretul gratuit și extrem de urât al așa-zisei ultime ședințe, fusese trimisă tuturor din ierarhia Societății Psihanalitice chiar când toți se pregăteau să plece în vacanța din luna august. Nu mai era timp pentru a nega acuzațiile și niciun forum pregătit pentru a face acest lucru eficient. Acuzația dezgustătoare va face înconjurul lumii psihanalitice din New York asemenea unei bârfe la o lansare oficială de la Hollywood. Ricky era un om cu mulți colegi, dar puțini prieteni adevărați, și știa asta. Iar acești colegi mai mult ca sigur că nu doreau să fie pângăriți de contactul cu un doctor care violase singurul și cel mai

mare tabu al profesiei. Acuzația că s-a folosit de poziția de terapeut și psihanalist pentru a smulge cele mai crude și mai frivole favoruri sexuale, întorcând apoi spatele dezastrului psihologic pe care el însuși, chipurile, îl crease, reprezenta echivalentul psihanalitic al ciumei, iar el se transformase într-o clipă într-o Maria Tifoida[8] modernă. Cu această acuzație atârnându-i deasupra capului, în mod sigur nimeni nu era dispus să îi sară în ajutor lui Ricky, oricât de mult și-ar fi pledat el cauza, oricât de mult ar fi negat acuzațiile aduse, până când nu era absolvit de vină. Iar asta putea dura luni de zile.

Mai era un alt efect, secundar: dădea naștere unei situații în care oamenii care credeau că-l cunosc pe Ricky se întrebau acum cât de bine îl cunoșteau și ce știau de fapt despre el. Era o minciună nemaipomenită, deoarece simplul fapt de a o nega îi va face pe colegii de profesie să creadă că ascunde faptele.

„Sunt singur, se gândi Ricky. Izolat. În voia valurilor."

Ricky inspiră adânc, de parcă aerul din birou se răcise brusc. Își dădu seama că asta și dorea: singurătate.

Din nou se uită la cele două scrisori. În falsa plângere autorul anonim inclusese numele unui avocat din Manhattan și a unui terapeut din Boston.

---

8 Maria Tifoida, pe numele ei real Mary Mallon, a fost prima persoană descoperită ca fiind aparent sănătoasă, dar care purta și transmitea febra tifoidă în Statele Unite. Se spune că Mallon a infestat 47 de persoane cu febră tifoidă, dintre care trei au murit. Oficialități din lumea medicală au încercat să o vindece cu mai multe tipuri de tratamente, dar niciunul nu a dat roade. Din această cauză, Mallon a trăit izolată în insula North Brother timp de 26 de ani (n.tr.).

Ricky nu-și putu reprima un fior de spaimă. „Acele nume au fost puse acolo special pentru mine. Asta este ruta pe care trebuie să călătoresc”, se gândi el.

Reflectă la întunericul înfricoșător din biroul lui din seara precedentă. Tot ce avusese de făcut a fost să urmeze calea cea simplă și să bage în priză ceea ce fusese deconectat, pentru a face lumină în încăpere. Credea că și acum situația era oarecum identica. Doar că nu știa unde îl va duce această cale.

Își petrecu restul zilei examinând fiecare detaliu al primei scrisori a lui Rumplestiltskin, încercând să analizeze mai departe poezia, apoi scrise notițe exacte despre tot ce i se întâmplase, fiind foarte atent la fiecare cuvânt rostit, recreând dialogurile asemenea unui reporter care pregătește o știre, căutând o perspectivă care însă îi scăpa. Își dădu seama că problemele cele mai mari le avea în a-și aminti exact cuvintele pe care le rostise femeia care își spunea Virgil, lucru care îl tulbura. Nu avea nicio dificultate să-și amintească forma feței ei sau șiretenia din voce, dar realiză că frumusețea juca, pentru femeie, rolul unei paveze protectoare, care îi acoperea cuvintele în uitare. Lucrul ăsta îl tulbura, pentru că era împotriva pregătirii și al obiceiului lui și, ca orice bun psihanalist, se întrebă de ce era incapabil să se concentreze, când, de fapt, adevărul era atât de evident încât i-l putea spune orice adolescent.

Aduna notițe și observații, căutând scăparea în lumea în care se simțea confortabil. Dar dimineața următoare, după ce se îmbracă la costum și-și puse o cravată, iar apoi desenă un X peste încă o zi din calendar, începu să simtă încă o dată presiunea timpului care îl apăsa. Se gândi că era momentul să pună și el prima întrebare și sună la ziarul *Times* pentru a-și plasa, conform înțelegerii, întrebarea într-un anunț.

Căldură dimineții parcă-și bătea joc de el, pentru că asudă imediat în costum. Bănuia că era urmărit, dar încă o dată refuză să se întoarcă și să verifice. După părerea lui, oricum n-ar ști cum să-și dea seama dacă se ține cineva după el. Se gândi că în filme era mereu atât de ușor pentru erou să detecteze forțele răului aflate pe urmele lui. Oamenii răi poartă mereu pălării negre și au o privire piezișă. Dar în viața reală este cu totul altfel – realiză Ricky. Toți sunt suspecți, toți sunt preocupați. Tipul de la colț, care aprovizionează un magazin alimentar, omul de afaceri care merge grăbit pe trotuar, bărbatul fără adăpost din gang, fețele din spatele ferestrei de sticlă a unui restaurant sau o mașina care tocmai trece. Oricine ar putea să-l urmărească sau nu. Îi era imposibil să-și dea seama. Ricky era obișnuit cu lumea din biroul său de psihanalist, unde rolurile erau bine definite. Afară, pe stradă, îi era imposibil să spună cine ar putea fi cel care joacă jocul și îl urmărește și cine doar face parte dintre cei aproximativ opt milioane de indivizi care îi populaseră lumea dintr-odată.

Ricky ridică din umeri și făcu semn unui taxi la colț. Șoferul avea un nume străin greu de pronunțat și asculta un post de radio ciudat, cu muzică din Orientul Mijlociu. O solistă ținea isonul pe o voce pițigăiată, după cum se schimba și ritmul melodiei. Când începea o altă melodie, doar ritmul se schimba, modulațiile vocii parcă erau la fel. Nu putea distinge niciun cuvânt, dar șoferul bătea apreciativ ritmul cu degetele pe volan. Șoferul mormăi ceva când Ricky îi spuse adresa și se avântă cu viteză în trafic. Ricky se gândi o clipă câți oameni săreau în taxiul acesta în fiecare zi. Omul de dincolo de geamul de plastic nu putea ști dacă transporta pe cineva spre un moment important din viață sau doar spre o altă clipă trecătoare. Șoferul de taxi apăsă claxonul o dată

sau de două ori într-o intersecție și îl duse prin străzile aglomerate fără niciun comentariu.

Un camion mare alb pentru mutări mobilier bloca cea mai mare parte din străduța laterală unde se afla biroul avocatului, lăsând loc doar cât să se strecoare o mașină. Trei sau patru oameni zdraveni intrau și ieșeau pe intrarea principală a clădirii de birouri, cărând cutii de carton de culoare maronie și piese de mobilier, scaune de birou, canapele, cu care urcau cu grijă pe o rampă, încărcându-le în camion. Un bărbat îmbrăcat într-un blazer de culoare albastră și având un ecuson care arăta că e de la securitate stătea deoparte, urmărind progresul pe care-l făceau cei care se ocupau cu mutatul și uitându-se la trecători cu o precauție care dovedea că omul nu avea decât un singur scop pentru prezența sa acolo și o rigiditate care ajuta la îndeplinirea acestui scop. Ricky coborî din taxiul care demară în trombă de îndată ce trânti portiera și se îndreptă spre bărbatul în blazer albastru.

— Caut biroul unui domn Merlin, este avocat…

— Etajul șase, sus de tot, spuse bărbatul în blazer, fără să-și ia ochii de la parada celor care mutau mobila. Aveți întâlnire? E cam aglomerație acolo cu toată mutarea asta.

— Se mută?

Bărbatul în blazer făcu un semn cu mâna.

— După cum vedeți, spuse el. A dat de vremuri mai bune și de bani mai mulți, din câte am auzit. Puteți să urcați, dar nu stați în drum.

Liftul bâzâi, dar din fericire nu cânta nicio melodie. Când se deschiseră ușile la etajul al șaselea, Ricky văzu imediat biroul avocatului. O ușă fusese proptită ca să stea deschisă și doi bărbați se chinuiau cu un birou, pe care îl ridicau și îl înclinau spre ușă, iar o femeie de vârstă medie purtând blugi, pantofi sport și un tricou îi urmărea cu atenție.

— Ăsta e biroul meu, la naiba, și îi știu fiecare pată și zgârietură. Dacă mai adăugați una, o să-mi cumpărați altul.

Cei doi bărbați se opriră, încruntându-se. Biroul încăpea prin ușa deschisă, la numai câțiva milimetri de margini. Ricky se uită dincolo de bărbați și văzu cutii unele peste altele pe holul interior, fișete goale și mese – toate obiectele pe care le-ai asocia de obicei cu un birou aglomerat – în neorânduială, adunate ca pentru mutare. Din interiorul biroului se auzi o bufnitură și niște înjurături. Femeia în blugi își aruncă ușor capul pe spate scuturându-și coama de păr castaniu-roșcat cu o iritare evidentă. Avea aspectul unei femei căreia îi plăcea organizarea, iar haosul temporar al mutării era aproape dureros pentru ea. Ricky se duse repede înspre ea.

— Îl caut pe domnul Merlin, spuse el. Este prin preajmă?

Femeia se întoarse rapid.

— Sunteți client? Nu avem nicio întâlnire stabilită pentru astăzi. E zi de mutare.

— E un fel de-a spune, răspunse Ricky.

— Ei bine, spuse femeia bătoasă, ce fel de-a spune e acela?

— Sunt doctorul Frederick Starks și cred că eu și domnul Merlin avem ceva de discutat. Este aici?

Femeia fu surprinsă o clipă, apoi zâmbi neplăcut, dând din cap.

— Asta e un nume pe care îl recunosc. Dar nu cred că domnul Merlin aștepta o vizită atât de repede.

— Chiar așa? spuse Ricky. Aș fi zis că este exact invers.

Femeia se opri când un alt bărbat care transporta mobilă trecu pe lângă ei cu o lampă într-o mână și o cutie cu cărți sub celălalt braț. Se întoarse spre el și spuse:

— Un obiect la fiecare transport. Dacă duci prea multe, se poate sparge ceva. Lasă unul din obiecte jos și-l iei la următorul drum.

Bărbatul se holbă surprins, dădu din umeri și lăsă jos lampa, nu prea atent.

Femeia se întoarse apoi către Ricky.

— După cum vezi, doctore, ai sosit într-un moment dificil…

Ricky avu impresia că femeia voia să scape de el, când din birourile din spate apăru un bărbat pe la treizeci de ani, puțin cam gras și cu un început de chelie, îmbrăcat cu o salopetă kaki, o cămașă sport scumpă și mocasini bine lustruiți, cu ciucuri. Era o apariție foarte curioasă, pentru că era prea bine îmbrăcat pentru cărat mobilă și prea prost îmbrăcat pentru a conduce o afacere. Hainele pe care le purta erau ostentative și scumpe și demonstrau că înfățișarea lui, chiar și în situații cu totul informale, era într-o oarecare măsură guvernată de reguli clare. Ricky observă că nu era nimic comod în hainele pe care le îmbrăcase bărbatul acela pentru a se simți în largul său.

— Eu sunt Merlin, spuse omul, scoțând o batistă bine călcată din buzunar și ștergându-și palmele înainte de a-i întinde mâna lui Ricky. Dacă scuzați haosul dimprejur, am putea vorbi câteva momente în sala de conferințe. O mare parte din mobilă este încă acolo, deși nu aș putea spune pentru cât timp.

Avocatul făcu semn înspre o ușă.

— Doriți să iau notițe, domnule Merlin? întrebă femeia.

Merlin refuză din cap.

— Nu cred că vom discuta atât de mult.

Ricky fu condus într-o încăpere dominată de o masă lungă din lemn de cireș și cu scaune. O măsuță de protocol se afla la capătul mesei celei lungi, având pe ea un filtru de cafea, o cană și niște pahare. Avocatul îi indică un scaun, apoi merse și inspectă filtrul de cafea. Se întoarse către Ricky.

— Îmi pare rău, doctore, spuse Merlin. Nu mai e cafea, iar cana de apă este goală și ea. Nu vă pot oferi nimic.

— E în regulă, răspunse Ricky. N-am venit aici pentru că-mi era sete.

Răspunsul îl făcu pe avocat să zâmbească.

— Nu, desigur că nu, spuse el. Dar nu sunt sigur cum pot să vă ajut…

— Merlin este un nume neobișnuit, îl întrerupse Ricky. Mă întreb dacă nu cumva sunteți un fel de vrăjitor[9].

Din nou avocatul zâmbi.

— În profesia mea, domnule doctor Starks, un nume ca al meu este adesea un avantaj. Adesea suntem solicitați de clienți să scoatem iepurele de urechi din pălărie.

— Și puteți să faceți asta? întrebă Ricky.

— Oh, nu, răspunse Merlin. Nu am o baghetă magică. Însă, pe de altă parte, am un succes răsunător când e vorba să oblig iepurii recalcitranți și nesupuși să iasă din ascunzători aflate în tot felul de pălării, bazându-mă, firește, mai puțin pe puteri magice, cât mai ales pe un torent de hârtii legale și pe o vijelie de cereri legale. Poate că în această lume astfel de lucruri au aceeași putere ca magia. Unele procese cu siguranță funcționează asemenea blestemelor și descântecelor de care se face vinovat numele meu.

— Și vă mutați?

Avocatul scoase dintr-un buzunar un suport pentru cărți de vizită, din piele. Luă din el o carte de vizită și i-o întinse lui Ricky peste masă.

— Noua adresă, spuse el cu emfază. Succesul aduce cu el nevoia de expansiune, angajarea unor noi asociați. Avem nevoie de spațiu ca să ne întindem.

Ricky se uită la cartea de vizită, pe care era scrisă o adresă din centru.

— Iar eu o să fiu o altă victimă pe peretele dumneavoastră?

---

9 Potrivit legendelor arthuriene, Merlin era numele vrăjitorului care a îndeplinit rolul de consilier personal al regelui Arthur (n.tr.).

Merlin aprobă din cap, zâmbind plăcut impresionat.

— Probabil, spuse el. De fapt, este de așteptat. N-ar trebui să vorbesc cu dumneavoastră, domnule doctor, mai ales fără să fie prezent și avocatul dumneavoastră. Puneți-l să mă sune și vom rezolva totul pe calea poliței de asigurare pentru malpraxis… Sunteți asigurat, nu-i așa, domule doctor? Și apoi reglăm lucrurile repede și profitabil pentru toate părțile implicate.

— Am asigurare, dar mă îndoiesc că acoperă plângerea pe care a inventat-o clienta dumneavoastră. Nu cred că am avut motive să citesc polița de asigurare în zeci de ani de când am întocmit-o.

— Nu aveți asigurare? Asta-i rău… Iar *inventat* este un cuvânt pe care va trebui să nu-l iau în considerație.

— Cine este clienta dumneavoastră? întrebă Ricky deodată.

Avocatul clătină din cap.

— Nu am încă permisiunea de a-i divulga numele. Se află în plin proces de recuperare și…

— Nimic din toate astea nu s-au întâmplat vreodată, îi reteză Ricky vorbele avocatului. Totul nu-i decât fantezie. Invenție. Niciun cuvânt adevărat. Clientul dumneavoastră este altcineva, am dreptate?

Avocatul se opri.

— Pot să vă asigur că este vorba de o clienta reală, spuse el. Și la fel sunt și reclamațiile ei. Doamna X este o tânără înnebunită de durere…

— De ce nu-i spuneți doamna R.? întrebă Ricky. R. de la Rumplestilstkin. N-ar fi mai potrivit?

Merlin se uită la el oarecum nedumerit.

— Nu cred că pot să vă urmez șirul gândurilor, domnule doctor. X, R, oricum ar fi. Nu asta e problema, așa-i?

— Corect.

— Problema, domnule doctor, este că vă aflați într-o mare belea. Și, credeți-mă, doriți ca problema asta să dispară din orizontul dumneavoastră cât de repede se poate. Dacă va trebui să deschid un proces, ei bine, răul va fi făcut. Cutia Pandorei, domnule doctor. Toate relele vor ieși la suprafață. Totul va ajunge la cunoștința publicului. Acuzații și negări, cu toate că, vă spun din experiență, negarea nu reușește niciodată să aibă același impact ca acuzația, nu-i așa? Negarea nu se înfige în amintirea oamenilor.

Avocatul dădu din cap.

— Niciodată nu am abuzat de încrederea unui pacient în maniera pretinsă acolo. Nu cred că această persoana există măcar. Eu personal nu am înregistrat nicio pacientă ca aceasta.

— Ei bine, domule doctor, asta-i grozav! Sper să fiți sută la sută sigur de asta. Pentru că – și, pe măsură ce vorbea, vocea avocatului scăzu cu o octavă, iar intonația fiecărui cuvânt avea acum ceva tăios, ca de lamă –, până când voi termina de intervievat fiecare pacient pe care l-ați avut în ultimii aproximativ zece ani, până când voi vorbi cu fiecare coleg cu care ați avut vreo dispută vreodată, până când voi examina fiecare fațetă a ceea ce sperați să fie viața dumneavoastră de sfânt și cu siguranță fiecare secundă petrecută în spatele canapelei, ei bine, dacă există sau nu această clienta a mea, asta chiar va fi un aspect cu totul irelevant, pentru că dumneavoastră nu veți mai avea absolut nicio viață și nicio reputație. Niciuna, de niciun fel, zero.

Ricky vru să răspundă, dar nu o făcu.

Merlin continua să se uite țintă la Ricky, fără măcar să clipească.

— Aveți dușmani, domnule doctor? Dar colegi invidioși? Credeți că vreun pacient, de-a lungul anilor, a fost prea puțin mulțumit de tratament? Ați lovit vreodată un câine? Poate nu

ați apucat să frânați când o veveriță v-a sărit în fața mașinii acolo, la casa de vacanță de la Cape Cod? Merlin zâmbi din nou, de astă dată cu un zâmbet răutăcios. Știu deja despre acel loc, spuse el. O casă de țară, pe un câmp încântător, la marginea pădurii, cu grădină și o mică vedere spre ocean. Doisprezece acri. Cumpărați de la o femeie de vârstă medie, al cărei soț abia murise, în 1984. Ați cam profitat de pierderea femeii în acea tranzacție, nu-i așa, domnule doctor? Aveți idee cât a crescut valoarea acelei proprietăți? Sunt sigur că știți. Dați-mi voie să vă sugerez, domnule doctor Starks, doar un singur lucru. Indiferent dacă există sau nu vreun pic de adevăr în acuzațiile clientei mele, acea proprietate va deveni a mea mai înainte ca toate acestea să se termine. Așa cum voi deține apartamentul dumneavoastră, și contul de la banca Chase, și pensia privată de la Dean Witter de care nu v-ați atins încă, și portofoliul modest de acțiuni pe care le țineți la aceeași firmă. Dar voi începe cu locuința de vară. Doisprezece acri. Cred că pot să împart locul în părți mai mici și să dau lovitura. Ce credeți, domnule doctor?

Ricky îl ascultă pe avocat, amețit în sinea sa.

— Cum de știți… îngână cu greutate.

— E treaba mea să știu, i-o reteză Merlin imediat. Dacă n-ați fi avut ceva ce-mi doresc eu, nu-mi băteam capul. Dar aveți și, credeți-mă, domnule doctor, pentru că și avocatul dumneavoastră vă va spune același lucru, lupta asta nu merită.

— Integritatea mea merită cu siguranța, răspunse Ricky.

Merlin ridică iarăși din umeri.

— Nu vedeți limpede lucrurile aici, domnule doctor. Încerc să vă arăt cum vă puteți păstra integritatea mai mult sau mai puțin nepătată. Dar se pare că preferați să credeți, în mod de-a dreptul prostesc, că asta are legătură cu a avea sau nu dreptate. Cu a spune adevărul, nu minciuna. Asta mi se pare

de-a dreptul uimitor, din partea unui vechi psihanalist ce sunteți. Este adevărul, ceva ce auziți frecvent, autentic și limpede? Sau, dimpotrivă, adevărurile sunt tăinuite, ascunse și mascate de tot felul de încărcături psihologice, și ele scapă și se ascund, odată identificate? Și niciodată albe sau negre. Mai degrabă tonuri de gri, maro sau chiar roșu. Nu asta predică profesia dumneavoastră?

Ricky se simți prost, cuvintele avocatului lovindu-l ca tot atâția pumni într-un meci de box pe care îl pierdea în mod evident. Inspiră profund, gândindu-se că fusese o idee proastă să vină la biroul avocatului, iar mișcarea cea mai inteligentă ar fi să plece cât mai repede. Se pregătea să se ridice, când Merlin adaugă:

— Iadul poate lua multe forme, domnule doctor Starks. Gândiți-vă la mine ca fiind una dintre ele.

— Cum ați spus? spuse Ricky. Dar ce își amintea erau cuvintele spuse de Virgil la prima vizită, și anume că îi va fi ghid pe drumul către iad și de acolo îi venea și numele. Avocatul zâmbi.

— În vremea lui Arthur, începu el, cu siguranța omului care-și dă seama că opoziția dispune de forțe mai slabe, iadul era foarte real în mintea oamenilor, chiar și al celor educați și sofisticați. Credeau cu adevărat în demoni, diavoli, posedare de către spiritele răului, tot ce vreți. Simțeau mirosul de foc și pucioasă așteptându-i pe cei mai puțin credincioși, cu toate că gheena iadului și torturile veșnice nu erau rezultate nerezonabile pentru vieți prost duse. Astăzi, lucrurile sunt mai complicate, domnule doctor, nu-i așa? Nu mai credem că vom îndura clești în flăcări și damnarea veșnică în vreo groapă înfricoșătoare. Și atunci, ce avem în schimb? Avocați. Și, credeți-mă, domnule doctor, pot cu ușurință să vă transform viața în ceva asemănător unei picturi medievale gravate de acei artiști ai coșmarului. Ceea ce vă doriți în

acest moment este să găsiți o cale lesnicioasă de a ieși din asta, domnule doctor. Calea cea mai ușoară. Așa că mai bine verificați-vă încă o dată polița de asigurare.

Ușa sălii de conferințe se deschise chiar în acel moment și doi dintre oamenii de la mutări ezitară înainte de a intra.

— Am vrea să luăm și astea acum. E cam tot ce a rămas.

Merlin se ridică.

— Nicio problemă. Cred că domnul doctor Starks tocmai se ridica să plece.

Ricky se ridică și aprobă dând din cap.

— Da, așa este.

Apoi se uită la cartea de vizită a avocatului.

— Astea sunt numerele și adresa la care trebuie să vă caute avocatul meu?

— Da.

— Bine, spuse el. Și veți putea fi disponibil…

— Oricând doriți, domnule doctor. Cred că vreți să rezolvați această problemă cât mai repede. N-ați vrea să vă irosiți toată vacanța prețioasă făcându-vă griji în legătură cu mine, nu-i așa?

Ricky nu răspunse, deși observase că nu-i menționase avocatului despre planurile de vacanță. Doar dădu din cap, apoi se întoarse și ieși din birou fără să privească în urmă.

Ricky se strecură într-un taxi și-i spuse șoferului să-l ducă la Plaza Hotel, care se afla la câteva străzi distanță. Dar, pentru ceea ce avea Ricky în minte, taxiul părea cea mai bună alegere. Taxiul se avântă prin mijlocul traficului spre centru în acel fel unic pe care îl au taxiurile: accelera, nu mergea cu o viteză cât de cât constantă oprea brusc, schimba banda, făcea slalom prin trafic, dar fără să reușească să ajungă mai repede sau mai încet decât dacă ar fi urmat un drum normal și direct. Ricky se uită la ecusonul de

identificare al șoferului care, așa cum se aștepta, era un alt nume străin greu de pronunțat. Se lăsă pe spate gândindu-se cât de greu era uneori să găsești un taxi în Manhattan și ce uimitor era că găsise unul disponibil pe când ieșea, tremurând încă, din biroul avocatului. Ca și cum l-ar fi așteptat.

Șoferul opri brusc la marginea trotuarului de la intrarea în hotel. Ricky înghesui niște bani prin despărțitura din plexiglas și coborî din taxi. Îl ignoră pe portar și urcă sărind treptele, intrând prin ușile rabatabile ale hotelului. Holul de la intrare era plin de musafiri care se învârteau pe-acolo, iar Ricky își făcu rapid drum printre câteva grupuri și grupulețe de oameni, ocolind grămezi de bagaje și hamali grăbiți. Se îndreptă către The Palm Court. În partea mai îndepărtată a restaurantului se opri, se uită o clipă la meniu, apoi își băgă capul în pământ și, aplecat de spate, se îndreptă către coridor, mergând cât de repede putea fără a atrage atenția în mod nedorit, mai mult ca un om care a întârziat la gară. Se îndreptă chiar spre ieșirea dinspre Central Park South, pășind prin ușile glisante direct în stradă.

Acolo era un portar care chema taxiuri pentru musafiri, când aceștia ieșeau. Ricky trecu pe lângă o familie adunată lângă bordură

— Îmi dați voie? se adresă el unui tată de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un tricou vopsit în culori vii, care conducea un cârd de trei copii gălăgioși, toți cu vârste cuprinse între șase și zece ani. O soție timidă stătea deoparte, mama acestor progenituri. Am o urgență Nu vreau să fiu nepoliticos, dar…

Tatăl se uită la Ricky ca tâmpit, de parcă o călătorie cu familia de la Idaho la New York n-ar fi fost completă fără să apară cineva care să le fure taxiul, și apoi gesticula către ușa mașinii fără cuvinte. Ricky sări în mașină și trânti ușa, tocmai la timp pentru a o mai auzi pe soție spunând:

— Ralph, ce faci? Era al nostru…

Ricky se gândi că măcar șoferul de taxi nu mai era unul angajat de Rumplestiltskin. Îi dădu șoferului adresa biroului lui Merlin.

Așa cum bănuia, camionul de mutări mobilier nu mai era parcat în fața clădirii. La fel cum dispăruse și agentul de securitate în blazerul lui albastru.

Ricky se aplecă înainte și ciocăni în despărțitura de plexiglas spre șofer.

— M-am răzgândit, spuse el. Du-mă la adresa asta, te rog – și citi noua adresă de pe cartea de vizită a avocatului. Dar, când te apropii, oprește la o stradă depărtare, da? Nu vreau să tragi chiar în față.

Șoferul dădu din umeri tăcut și aprobă.

Le luă un sfert de oră să se lupte prin trafic. Adresa de pe cartea de vizită a lui Merlin era aproape de Wall Street. Avea un iz de prestigiu.

Șoferul făcu așa cum fusese rugat și trase pe dreapta la un bloc de adresă.

— Acolo este, spuse omul. Vreți să vă duc?

— Nu, răspunse Ricky. Aici e bine.

Plăti și coborî.

Așa cum aproape că ghicise, nu era nici urmă de camion pentru mutări în fața clădirii de birouri. Se uită în sus și-n jos pe stradă, dar nu văzu nici urmă de avocat, compania lui sau mobilierul de birou. Mai verifică o dată adresa de pe cartea de vizită, asigurându-se că este corectă, apoi se uită spre clădire și văzu că există un birou de pază la intrare, lângă ușa principală. Un singur paznic în uniformă, care citea un roman broșat, stătea în spatele unor monitoare și a unui panou electronic care monitoriza funcționarea liftului. Ricky intră în clădire și mai întâi se uită la un panou prins în perete, care conținea numele companiilor care își aveau

sediul în acea clădire. Verifică rapid, dar nu găsi nicio plăcuță cu numele lui Merlin. Ricky se îndreptă spre paznic, iar acesta își ridică privirea, urmărindu-l.

— Vă pot fi de folos? spuse el.

— Da, răspunse Ricky. Sunt derutat. Am cartea de vizită a acestui avocat, cu adresa lui, dar nu-l găsesc pe panou. Ar trebui să se mute aici astăzi.

Paznicul verifică și el cartea de vizită, mormăi și clătină din cap.

— Adresa e bună, spuse el, dar nu avem pe nimeni cu numele acesta.

— Poate aveți un birou liber? V-am spus, se mută azi aici.

— Nimeni nu a spus nimic la pază. Și nu sunt birouri libere. De ani de zile.

— Atunci e ciudat. Poate e o greșeală de tipar pe cartea de vizită.

Paznicul îi dădu înapoi cartea de vizită.

— S-ar putea, spuse el.

Ricky puse cartea de vizită în buzunar, gândindu-se că tocmai a câștigat prima lui rundă cu omul care-l pândea din umbră. Dar cu ce avantaj nu știa exact.

Ricky se mai umfla încă în pene în sinea lui, atunci când ajunse la blocul său. Nu știa sigur cu cine se întâlnise de fapt în biroul avocatului și se întreba dacă omul care-și zicea Merlin nu era cumva însuși Rumplestiltskin. Asta chiar era o posibilitate, pentru că era sigur că persoana care se afla la originea acestei situații ar vrea să-l vadă personal pe Ricky, față în față. Nu era sigur care era motivul pentru care credea acest lucru, dar părea să aibă un sens. Era greu să-și imagineze că ar putea avea cineva vreo plăcere să-l chinuiască fără măcar să-și vadă opera cu ochii.

Dar această observație nu-l ajută nici măcar să contureze portretul pe care știa că trebuie să-l creioneze pentru a ghici numele persoanei.

„Ce știi despre psihopați?" se întrebă el, mergând spre clădirea care adăpostea biroul și apartamentul lui, alături de alte patru apartamente. „Nu prea multe", își răspunse el în gând. Tot ce știa despre asta erau tulburările și nevrozele celor afectați – de la ușor, până la ceva mai grav. Știa despre minciunile pe care oamenii cu stare și le spuneau lor înșiși pentru a-și justifica comportamentul. Însă nu știa prea multe despre cineva care ar putea crea o întreagă lume de minciuni cu scopul de a-i aduce lui moartea. Ricky fu nevoit să recunoască că toate acestea reprezentau un teren neexplorat pentru el.

Într-o clipă dispăru satisfacția pe care o simțise la gândul că ghicise, măcar o dată, manevrele lui Rumplestiltskin. Își spuse în sinea lui, cu răceală: „Amintește-ți care este miza!"

Văzu că avea ceva în cutia poștală, așa că o deschise. Găsi un plic lung și subțire, cu ștampila oficială a Autorității de Tranzit din New York, în colțul din stânga sus. Ricky deschise plicul.

Conținea o bucățică de hârtie, capsată împreună cu o foaie mai mare, fotocopiată. Citi mai întâi bilețelul.

> Stimate domnule Starks,
>
> Cercetările noastre au scos la iveală, printre efectele personale ale domnului Zimmerman, scrisoarea atașată. Pentru că vă menționează și pe dumneavoastră și comentează în legătură cu tratamentul psihanalitic acordat de dumneavoastră, v-o trimit. Dosarul despre această moarte este acum închis.
>
> Cu sinceritate,

Detectiv J. Riggins

Ricky dădu la o parte biletul și citi fotocopia. Era scurtă, bătută la mașină, și îl umplu de groază.

> Adresată celor interesați:
>
> Vorbesc și vorbesc, dar niciodată nu mi-e mai bine. Nimeni nu mă ajută. Nimeni nu mă ascultă cu adevărat. Am făcut pregătiri pentru mama. Acestea pot fi găsite, alături de testament, hârtiile de asigurare și alte documente, în biroul meu de la serviciu. Scuze tuturor celor implicați, mai puțin doctorului Starks. La revedere tuturor celorlalți.
>
> Roger Zimmerman

Chiar și semnătura era scrisă la mașină. Ricky se holbă la biletul de sinucidere, simțindu-se dintr-odată copleșit de emoții.

IX

„Biletul lui Zimmerman nu poate fi real”, își zise Ricky. În sinea lui, rămase neclintit în ceea ce știa: Zimmerman nu era mai decis să-și ia viața decât era Ricky. Nu manifesta niciun semn al dorinței de sinucidere, nicio înclinație pentru autodistrugere, nicio predilecție pentru violență îndreptată împotriva propriei persoane. Zimmerman era nevrotic și încăpățânat și de-abia acum începea să înțeleagă substratul său psihologic; era un om care trebuia încă împins de la spate ca să facă orice, exact așa cum credea Ricky că fusese împins în fața acelui metrou. Dar Ricky începuse să aibă dificultăți în a discerne ce era real și ce nu. Chiar cu scrisoarea de sinucidere în față, după vizita la stația de metrou și la secția de poliție, încă îi venea greu să accepte realitatea morții lui Zimmerman, care rămăsese fixată undeva în suprareal. Se uită la scrisoarea de adio și realiză că era singura persoană menționată acolo. De asemenea, observă că nu era semnată de mână. În schimb, persoana care scrisese biletul, bătuse la mașină și numele lui Zimmerman. Sau Zimmerman își bătuse și numele la mașină, dacă într-adevăr el fusese cel care scrisese biletul.

Ricky era amețit și complet năucit.

Orice urmă de exaltare pe care o simțise când ghicise manevra avocatului în acea dimineață se risipi, înlocuită de o senzație de greață amestecată cu amețeală, care părea să pornească din stomac, dar care probabil că era psihosomatică. Luă liftul până la apartament, cu senzația de greutate care-i apasă pe umeri. Primele semne de autocompătimire i se strecurară în suflet, iar întrebarea „De ce tocmai eu?” își făcu și ea apariția. Până ajunse în birou, se simțea deja epuizat.

Se aruncă pe scaunul din spatele biroului și zări scrisoarea de la Societatea Psihanalitică. Lăsă deoparte pentru moment numele avocatului, deși își închipuia că va mai auzi de Merlin. Numele terapeutului cu sediul la Boston pe care îl frecventa presupusa lui victimă era, de asemenea, inclus în scrisoare, iar Ricky înțelese că acesta trebuia să fie următoarea persoană de contactat. Pentru o clipă, vru să ignore numele și să nu facă ceea ce se presupunea că trebuie să facă, dar apoi își dădu seama că, dacă nu va protesta cu tărie și nu-și va declara nevinovăția, va fi considerat vinovat. Așa că, deși acest lucru era anticipat și la fel de inutil, trebuia să dea acel telefon.

Încă simțindu-se rău de la stomac, Ricky formă numărul de telefon al terapeutului. Telefonul sună o singură dată și, așa cum era de așteptat, imediat se auzi apoi robotul telefonic:

— Aici doctorul Martin Soloman. Nu vă pot răspunde acum. Vă rog, lăsați-vă numele, numărul de telefon și un scurt mesaj și vă voi suna înapoi.

„Cel puțin, se gândi Ricky, nu plecase în vacanță încă."

— Domnule doctor Soloman, spuse Ricky, schimbându-și glasul și punând mânie și indignare în voce. La telefon doctorul Frederick Starks din Manhattan. Am fost acuzat de o pacientă a dumneavoastră de serioase fapte reprobabile. Țin să vă informez că toate aceste acuzații sunt total false, de domeniul fanteziei, fără niciun fel de bază reală. Vă mulțumesc.

Apoi închise. Siguranța mesajului său avu darul de a-i readuce puțin din încrederea în sine. Se uită la ceas. „Cinci minute, se gândi, maxim zece, până să fiu sunat înapoi."

Avu dreptate în legătură cu asta. După exact șapte minute, telefonul sună.

Răspunse cu o voce hotărâtă, profundă:

— Doctorul Starks la telefon.

Omul de la celălalt capăt al firului păru să tragă aer în piept înainte de a spune:

— Domnule doctor, sunt Martin Soloman. Am primit mesajul dumneavoastră scurt și m-am gândit să vă sun imediat.

Ricky așteptă o secundă sau două, lăsând liniștea să se așternă la telefon, apoi continuă:

— Cine este pacienta dumneavoastră care mă acuză de un astfel de comportament reprobabil?

I se răspunse cu un timp de tăcere egal cu al său, apoi Soloman spuse:

— Nu știu dacă am permisiunea să-i divulg numele încă. Mi-a spus că, atunci când anchetatorii de la autoritățile de etică medicală vor contacta acest birou, va fi disponibilă. Simplul fapt că a depus plângerea la Societatea Psihanalitică a constituit un prim pas important în recuperarea sa. Are nevoie să acționeze cu prudență. Dar mi se pare incredibil, domnule doctor. Cu siguranță știți care v-au fost pacienții cu atât de puțin timp în urmă, nu? Iar afirmații ca ale ei, cu detaliile pe care mi le-a furnizat în ultimele șase luni, au sporit, categoric, credibilitatea celor spuse.

— Detalii? Ce fel de detalii?

Doctorul ezită.

— Păi, nu știu cât de mult…

— Nu fiți ridicol! Nu cred nicio secundă că această persoană există măcar, îl întrerupse Ricky scurt.

— Pot să vă asigur că e cu totul reală. Iar suferința ei, substanțială, spuse doctorul, repetând cuvintele pe care i le spusese și avocatul mai devreme. Serios, domnule doctor, găsesc negările dumneavoastră prea puțin convingătoare.

— Atunci despre ce detalii este vorba?

Soloman ezită înainte de a spune:

— V-a descris, fizic și intim. A descris biroul dumneavoastră. Poate să vă imite vocea într-un fel care, acum îmi dau seama, auzindu-vă, este destul de corect…

— Imposibil! izbucni Ricky.

Doctorul Soloman se opri din nou, apoi întrebă:

— Spuneți-mi, domnule doctor, pe peretele din biroul dumneavoastră, lângă portretul lui Freud, este o gravură din lemn reprezentând un apus de soare la Cape Cod?

Ricky aproape că se înecă. Dintre puținele obiecte pe care le păstrase în lumea monastică din biroul și apartamentul său, ăsta era unul. Fusese un cadou de la soția sa la cea de-a cincisprezecea aniversare a căsătoriei și una dintre puținele piese care rezistase dorinței sale de a elimina orice prezență a ei după ce murise, răpusă de cancer.

Soloman continuă:

— Este acolo, nu-i așa? Pacienta mea spune că s-a concentrat pe acea piesă de artă, încercând să se transpună în tablou, în timp ce dumneavoastră o abuzați sexual. Ca o experiență în afara trupului. Cunosc și alte victime ale criminalității sexuale care au procedat la fel, încercând să se imagineze în alt loc decât în realitate. Este un mecanism de apărare destul de obișnuit.

Ricky înghiți cu greu.

— Nimic din ceea ce spuneți nu s-a întâmplat.

— Ei bine, spuse Soloman brusc, nu pe mine trebuie să mă convingeți, nu-i așa?

Ricky făcu o pauză înainte de a întreba:

— De cât timp vă frecventează cabinetul această pacientă?

— De șase luni. Și am avut un drum al naibii de greu de parcurs.

— Cine a adus-o?

— Poftim?

— Cine v-a recomandat ei pe dumneavoastră?

— Nu știu dacă-mi amintesc…

— Vreți să spuneți că o femeie care suferea o asemenea traumă pur și simplu v-a ales din cartea de telefon?

— Trebuie să-mi verific notițele.

— Ce vă amintiți ar trebui să fie suficient.

— Totuși, trebuie să-mi verific notițele.

Ricky oftă disprețuitor.

— Veți găsi în notițe că nimeni nu a adus-o la dumneavoastră. Ea v-a ales pentru un motiv evident. Așa că vă întreb din nou: De ce dumneavoastră, domnule doctor?

Soloman se opri puțin, gândindu-se, iar apoi spuse:

— Mi-am câștigat o reputație în acest oraș pentru succesul cu victimele abuzurilor sexuale.

— Ce vreți să spuneți cu *reputație?*

— Am scris câteva articole despre munca mea în presa locală.

Ricky gândea rapid.

— Depuneți des mărturie la procesele de la tribunal?

— Nu foarte des, dar cunosc procedura.

— Cât de des înseamnă „nu foarte des”?

— De două sau de trei ori. Și știu unde vreți să ajungeți cu asta. Da, au fost cazuri la nivel înalt.

— Ați fost vreodată citat ca martor expert?

— Da, desigur. În câteva procese civile, inclusiv unul împotriva unui psihiatru acuzat cam de aceleași lucruri de care sunteți și dumneavoastră acuzat. Am și un post de profesor la Centrul Medical al Universității din Massachusetts, unde țin cursuri despre diferite tipuri de recuperare în urma actelor criminale…

— Numele dumneavoastră a apărut în ziare cu puțin timp înainte ca această pacientă să vină la dumneavoastră, bine pus în evidență?

— Da, într-un articol în *Boston Globe.* Dar nu văd de ce…

— Și insistați că pacienta dumneavoastră este credibilă?

— Da. Se află în terapie la mine deja de șase luni. Câte două ședințe pe săptămână. A fost întotdeauna foarte consecventă. Nimic din ce a spus până acum nu mă face să mă îndoiesc de cuvintele ei. Domnule doctor, amândoi știm cât de greu este, dacă nu aproape imposibil, să minți un terapeut, mai ales vreme îndelungată.

Fără îndoială că ar fi fost de acord cu această afirmație cu câteva zile în urmă. Dar acum nu mai era la fel de sigur.

— Și unde este acum?

— Este în vacanță până în a treia săptămână din luna august.

— A lăsat cumva un număr de telefon unde poate fi găsită în luna august?

— Nu, nu cred. Doar am stabilit o întâlnire pentru o dată cu puțin înainte de Ziua Muncii.

Ricky se gândi, apoi mai puse o întrebare:

— Și are ochii verzi extraordinari, de un verde puternic, penetrant?

Soloman se opri. Când vorbi, vocea-i trăda o răceală ca de gheață.

— Deci o știți, până la urmă?

— Nu, spuse Ricky, doar făceam presupuneri.

Apoi închise telefonul. „Virgil", își spuse.

Ricky se surprinse uitându-se la tabloul de pe perete care figura atât de evident în falsele amintiri ale presupusei paciente din Boston. Nu era nicio îndoială în mintea lui că doctorul Soloman era real și că fusese ales cu grijă. La fel, nu era nicio îndoială, după cum își dădea seama Ricky, că această tânără atât de frumoasă și atât de tulburătoare, care căutase ajutorul și grija celebrului doctor Soloman, nu va mai fi revăzută de acesta. Cel puțin, nu în contextul

presupus de Soloman. Ricky clătină din cap. Existau mulți terapeuți ale căror păreri erau atât de profunde încât ajunseseră să le placă atenția presei și devotamentul pacienților lor. Se comportau de parcă aveau o înțelegere unică și oarecum magică asupra modului în care era făcută lumea și lucrările oamenilor, lansând cu regularitate păreri și declarații. Ricky bănuia că Soloman se apropia mai mult de acei psihologi de talk-show care îmbrățișau imaginea cunoașterii fără ca, de fapt, să muncească din greu pentru a ajunge la acea cunoaștere și înțelegere. E mult mai ușor să asculți pe cineva doar superficial și apoi să te grăbești cu concluziile, decât să îl asculți în fiecare zi, pătrunzând prin straturi de lumesc și trivial, în căutarea profunzimii. Nutrea doar dispreț pentru acei membri ai profesiei lui care se foloseau de numele lor pentru opinii în tribunale și articole în ziare.

„Totuși, se gândi Ricky, problema e că reputația și notorietatea lui Soloman vor da credibilitate acuzațiilor. Prin scrierea numelui acestui doctor la sfârșitul acuzațiilor, acestea capătă o greutate care se va menține atâta cât este nevoie pentru scopurile pe care și le-a propus semnatarul lor. Ce ai învățat astăzi? Multe, își răspunse el. Dar în special faptul că ițele rețelei în care sunt implicat au fost, fuseseră cu multe luni înainte."

Se uită din nou la tabloul de pe perete. „Fuseseră aici, se gândi el, cu mult înainte de zilele trecute." Cuprinse cu privirea tot biroul. Nimic nu era sigur aici. Nimic nu era privat. „Au fost aici cu luni în urmă și eu n-am știut nimic."

Îl lovi mânia, asemenea unui pumn în stomac, iar prima lui reacție fu să se ridice, să traverseze biroul și să apuce tabloul menționat de doctorul din Boston, smulgându-l cu furie din cuiul în care era prins pe perete. Luă tabloul și îl aruncă în coșul de gunoi de lângă birou, iar rama se rupse și

geamul se sparse. Zgomotul răsună ca un glonț în spațiul biroului. De pe buze îi ieși un val de înjurături care nu-l caracterizau deloc și care sunau dur, umplând aerul. Se întoarse și se apucă de marginile biroului ca să-și recapete echilibrul.

La fel de repede cum venise, furia i se și risipi, înlocuită de un alt val de amețeală care i se târa prin trup. Se simțea buimac, capul i se învârtea – senzația pe care o ai când te ridici brusc de pe scaun, în special în cazul unei gripe sau răceli puternice. Ricky își pierdea stabilitatea emoțională. Respirația îi era rapidă și șuierată și se simțea de parcă cineva îi legase strâns o frânghie în jurul pieptului, împiedicându-l să respire.

Îi trebuiră câteva minute pentru a-și recăpăta echilibrul și chiar și atunci tot se simțea slăbit, aproape epuizat.

Continuă să se uite prin birou, dar acum totul părea diferit De parcă toate obiectele care îi înfrumusețaseră viața deveniseră brusc sinistre. Se gândea că nu mai poate avea încredere în nimic din ceea ce vedea. Se întreba ce altceva îi mai descrisese Virgil doctorului din Boston; ce alte detalii ale vieții lui se aflau acum pe masa de disecție a Comitetului Național de Etică Medicală. Își aminti ocazii în care pacienții veneau imediat după o cădere sau un atac și vorbeau despre viol, cât de tare le dăduse viețile peste cap. El ascultase mereu aceste plângeri cu compătimire, cu detașare clinică, dar fără să înțeleagă cu adevărat cât de puternică era senzația. Acum avea o părere mai clară.

Și el se simțea violat.

Din nou se uită prin cameră. Ceea ce odinioară i se păruse sigur acum părea să-și piardă această calitate.

„Să faci o minciună să sune a adevăr este o muncă anevoioasă, se gândi. Necesită planificare."

Ricky se strecură în spatele biroului și văzu că ledul roșu al robotului telefonic pâlpâia. Contoarul de mesaje pâlpâia și el, la numărul patru. Se așeză, apăsă butonul care activa robotul și ascultă primul mesaj. Imediat recunoscu vocea unui pacient al său, un jurnalist de la *New York Times* aflat la vârsta a doua, un om țintuit într-o meserie bine plătită, dar extrem de plicticoasă, de editare a povestirilor pentru rubrica de știință scrise de reporteri mai tineri și mai energici. Era un om care tânjea să facă mai mult cu viața lui, să investigheze creativitatea și originalitatea, dar îi era teamă de ruperea de ritm pe care o astfel de întreprindere ar aduce-o unei vieți altfel bine înregimentate. Cu toate acestea, acest pacient era inteligent, sofisticat și făcea progrese semnificative în terapie, începând să înțeleagă legătura dintre educația sa rigida din est – fiind copilul unor academicieni dedicați muncii lor – și propria teamă de aventură. Lui Ricky chiar îi plăcea omul și se gândea că va fi candidatul ideal pentru a-și duce la bun sfârșit psihanaliza și a vedea libertatea pe care ți-o dă acest lucru, ceea ce reprezintă o mare satisfacție pentru orice terapeut.

— Domnule doctor Starks, spuse omul încet, aproape șovăielnic, după ce se prezentă. Îmi cer scuze că vă las mesaj pe robot în timpul vacanței dumneavoastră. Nu vreau să vă întrerup concediul, dar poșta din această dimineață a adus o scrisoare foarte tulburătoare. Ricky inspiră adânc. Vocea pacientului continuă încet: Scrisoarea era copia unei plângeri trimise împotriva dumneavoastră la Comitetul Național de Etică Medicala și la Societatea Psihanalitică din New York. Recunosc că anonimatul acuzației o face extrem de greu de luat în seamă. Copia scrisorii mi-a fost trimisă acasă, nu la birou, și nu purta niciun fel de adresă a expeditorului sau alt semn de identificare. Din nou pacientul ezită. Mă aflu în mijlocul unui conflict de interese. Nu mă îndoiesc că

plângerea merită să fie povestită la ziar și că, prin urmare, ar trebui să o dau mai departe unui reporter pentru investigații suplimentare. Pe de altă parte, acest lucru cu siguranță ar compromite puternic natura relațiilor dintre noi. Sunt foarte tulburat de aceste acuzații, pe care presupun că le negați... Pacientul păru să-și tragă suflarea, apoi adăugă cu un fel de mânie amară: Toată lumea neagă mereu faptele rele, „N-am făcut eu asta, n-am făcut asta, n-am făcut asta”... Până când sunt într-atât de prinși de evenimente și de împrejurări, încât nu mai pot continua să mintă. Președinți, membri ai guvernului, oameni de afaceri, doctori, cercetași și antrenori din ligile inferioare, pentru numele lui Dumnezeu! Apoi sunt obligați să spună adevărul și se așteaptă ca lumea să înțeleagă că au fost nevoiți să mintă, de parcă e în regulă să minți întruna până când ești prins și nu mai poți să minți...

Pacientul se opri din nou, apoi închise telefonul. Mesajul părea retezat, fără să fi pus întrebările la care îi cerea lui Ricky să răspundă.

Ricky tremură ușor când apăsă din nou pe butonul „play” al robotului. Următorul mesaj era doar o voce de femeie care plângea cu suspine. Din nefericire, recunoscu vocea ca fiind a unei alte vechi paciente. Ricky ghici că și ea primise o copie a scrisorii. Derulă rapid caseta. Și celelalte două mesaje erau de la pacienți. Unul, un coregraf pentru producții de pe Broadway, îl împroșcă furios, cu mânie nedisimulată. Altul, o femeie fotograf, părea în egală măsură nedumerită și îngrozită.

Îl cuprinse disperarea. Pentru prima oară, poate, în cariera sa profesională nu știa ce să le spună pacienților. Ricky era de părere că persoanele care nu sunaseră încă nu-și verificaseră corespondența până acum.

Unul dintre elementele-cheie ale psihanalizei constă în relația specială dintre pacient și terapeut, în care pacientul își deșartă cele mai intime detalii ale vieții în fața unei persoane care nu face același lucru și care foarte rar reacționează chiar la cele mai provocatoare informații. În jocul pentru copii *Truth or Dare*[10] se stabilește o relație de încredere bazată pe riscul împărțit. Tu îmi spui mie, eu îți spun ție. Tu îmi arăți ce ai, eu îți arăt ce am. Psihanaliza pervertește această relație, transformând-o într-una unidirecțională. Într-adevăr, Ricky știa că fascinația pe care o aveau pacienții față de cine era Ricky, ce gândea și simțea el, cum reacționa, toate acestea reprezentau impulsuri de semnificație și făceau parte din marele proces de transfer care avea loc în biroul lui, unde, faptul că stătea tăcut la capul pacienților când ei erau întinși pe canapea, îl transforma simbolic în multe lucruri, dar, cel mai adesea, ajungea să simbolizeze pentru fiecare dintre ei altceva, ceva tulburător. Și astfel, luând rând pe rând roluri diferite pentru fiecare pacient, putea să-l conducă pe fiecare printre propriile probleme. Tăcerea lui ajunsese să imite, din punct de vedere psihologic, mama unui pacient, tatăl altuia, șeful unui al treilea. Tăcerea lui ajunsese să reprezinte dragostea și ura, mânia și tristețea. Putea să devină pierdere sau respingere.

10 Jocul (în traducere – „Spui adevărul sau ai curaj să faci ceva?”) se joacă de obicei în grupuri de cinci sau șapte oameni. Unul dintre ei începe prin a pune cuiva întrebarea „Truth or Dare?”, iar dacă acesta răspunde cu „Truth”, persoana care a început jocul poate să-i adreseze o întrebare stânjenitoare, la care respectivul e obligat să răspundă. Dacă însă cel întrebat a răspuns cu „Dare“, atunci i se cere să facă ceva stânjenitor sau rușinos. Jocul se termină când toți au fost întrebați, pe rând „Truth or Dare” (n.tr.).

În unele privințe, psihanalistul este un cameleon care-și schimbă culoarea față de orice obiect cu care vine în contact.

Nu sună înapoi pe niciunul dintre pacienții care îi lăsaseră mesaje, iar până seara sunaseră toți. „Editorul de la *Times* are dreptate, se gândi el. Trăim într-o societate care și-a reformulat întregul concept al negării. Acum negarea poartă în ea presupunerea că totul nu e decât o minciună de convenienţă, construită astfel încât să poată fi amintită și croită pe măsură la un moment ulterior, când un adevăr acceptabil va fi fost negociat."

Ore de discuții în fiecare zi, care totalizau săptămâni, care deveniseră luni și se transformaseră în ani cu fiecare pacient – toate au fost distruse de o singură minciună bine ticluită. Nu știa cum să le răspundă pacienților, dacă trebuie măcar să le răspundă tuturor sau nu. Doctorul din el înțelegea că ar fi fost bine să examineze reacția fiecărui pacient la acuzațiile aduse lui, dar în același timp nu vedea eficiența acestui lucru.

În acea zi își prepară la cină o supă de pui la plic.

În vreme ce ducea lingura cu amestecul fierbinte la gură se întreba dacă faimoasa putere regenerantă a fierturii ajungea și la inima lui.

Își dădu seama că încă nu avea un plan de acțiune, o schemă pe care s-o poată urmări. Un diagnostic, urmat de un tratament. Până acum, Rumplestiltskin îi părea lui Ricky un fel de cancer insidios, care îi ataca diferite părți. Încă nu-și definise o abordare. Problema era că asta venea împotriva pregătirii sale. Dacă ar fi fost oncolog, ca acela care nu reușise să-i salveze soția, sau chiar dentist, putând să vadă și să scoată dintele cu probleme, ar fi procedat în consecință. Dar pregătirea lui Ricky era foarte diferită. Un psihanalist, cu toate că recunoaște anumite caracteristici și sindromuri bine definite, în cele din urmă îl lasă totuși pe pacient să-și

inventeze propriul tratament în contextul simplu al procesului. Ricky era paralizat în abordarea lui față de Rumplestiltskin și de amenințările acestuia de însăși natura lui, care-i fusese un avantaj atâția ani de zile. Pasivitatea, semnul distinctiv al profesiei sale, devenise deodată periculoasă.

Pentru prima dată își făcu griji, în acea seară, că asta avea să-l coste viața.

X

Dimineață Ricky mai tăie o zi de pe calendarul lui Rumplestiltskin și compuse următoarea ghicitoare:

Am căutat în jos și-n sus,
Douăzeci de ani care s-au dus.
Anul ăsta e corect?
(Fiindcă timp n-am berechet).
Și chiar de este o problemă, o dramă,
Oare-o caut pe-a lui R. mamă?

Ricky își dădu seama că nu respectă regulile lui Rumplestiltskin, mai întâi prin faptul că adresează două întrebări în loc de una singură, și apoi nici măcar nu le formulează în așa fel încât să necesite un răspuns de tip „da" sau „nu", așa cum i se spusese. Dar se gândi că, dacă folosește același gen de poezie copilărească pe care o folosise și cel care îl chinuia atâta, Rumplestiltskin va fi tentat să ignore încălcarea regulilor și poate că va răspunde cu mai multe detalii. Ricky știa că, pentru a putea să-și dea seama cine îl prinsese în capcană, avea nevoie de informații. Mult mai multe informații. Nu-și făcea iluzii că Rumplestilskin va lăsa să-i scape un mic detaliu care să-i spună lui Ricky exact unde să-l caute sau că îi va furniza o cale spre un nume, care să poată apoi să fie dat pe mâna autorităților – cu condiția ca Ricky să-și dea seama căror autorități ar trebui să se adreseze. Omul își pusese la cale aventura de răzbunare prea amănunțit pentru ca aceasta să se consume rapid. Dar psihanaliștii sunt considerați oameni de științe indirecte și ascunse. „El ar trebui să fie expert în lucruri ascunse și tainice, se gândi Ricky, iar dacă ar fi să găsesc un

răspuns la numele lui Rumplestiltskin, asta ar trebui să vină dintr-o scăpare pe care omul, oricât de complicat și de încâlcit a făcut totul, pur și simplu nu a anticipat-o."

Doamna de la *Times* care preluă anunțul pentru prima pagina din ziarul de a doua zi fu plăcut surprinsă de poezie.

— E foarte neobișnuit, spuse ea. De obicei, astea sunt doar felicitări la aniversarea a cincizeci de ani de căsnicie pentru mama și tata sau anunțuri de lansare de noi produse pe care le vinde unul sau altul, spuse femeia. Asta însă pare cu totul altfel. Cu ce ocazie? întreba ea.

Încercând să fie politicos, Ricky răspunse cu o minciuna:

— Face parte dintr-o ghicitoare elaborată. E doar o diversiune de vară pentru câțiva dintre noi, care apreciază enigmele și jocurile de cuvinte.

— Oh, răspunse femeia. Mi se pare distractiv.

Ricky nu răspunse, pentru că știa că era prea puțină distracție în ceea ce făcea. Femeia de la ziar îi mai citi o dată poezia ca să se asigure că o notase corect, apoi preluă și informațiile despre plata anunțului. Întrebă dacă dorea să plătească direct sau cu carte de credit, iar Ricky alese varianta de plată cu cartea de credit, și auzi zgomotul tastelor de la calculator când îi dicta numărul cardului său Visa.

— Atunci, spuse femeia, asta e tot. Anunțul va apărea în ziarul de mâine. Succes cu jocul, adăugă ea. Sper să câștigați.

— Și eu sper la fel, spuse el.

Îi mulțumi și închise telefonul. Apoi se întoarse la grămada de notițe și înregistrări.

„Îngustează și elimină, se gândi el. Fii sistematic și atent."

Aranjează de o parte bărbații și de alta femeile sau aranjează-i în funcție de vârstă. Găsește cea mai corectă

succesiune a timpului. Află relația corectă. Asta va scoate la iveala un nume. Iar un nume va conduce la altul.

Ricky inspiră adânc. Până acum își petrecuse viața încercând să-i ajute pe oameni să înțeleagă forțele emoționale care provocaseră anumite lucruri care li se întâmplaseră. Psihanalistul izolează sentimentul de vină și îl transformă în ceva controlabil, pentru că el crede că nevoia de răzbunare este o nevroză paralizatoare, de care poate suferi oricine. Psihanalistul dorește ca pacientul să găsească o cale să treacă peste această nevoie, dincolo de mânie. Era destul de obișnuit ca un pacient să înceapă terapia cu un sentiment de furie care solicita o acțiune-răspuns, răzbunarea. Tratamentul în astfel de cazuri era astfel croit încât să elimine această dorință de răzbunare, iar pacienții să-și poată vedea de viața lor mai departe, fără să fie împiedicați de nevoia impulsivă de a fi chit.

Să fii chit, ochi pentru ochi, în lumea psihanalistului, reprezenta o slăbiciune. Poate chiar o boală.

Ricky clătină din cap.

Când tocmai simțea că îi vâjâie capul, în încercarea de a sorta ceea ce știa deja și cum să aplice ce știe la situația de față, sună telefonul de pe birou. Ezită surprins, întinzându-se după telefon și întrebându-se dacă nu cumva era Virgil.

Nu era ea, era doamna de la *Times.*

— Domnul doctor Starks?

— Da.

— Îmi cer scuze că vă sun, dar avem o mică problemă.

— O problemă? Ce fel de problemă?

Femeia ezită, de parcă se temea să spună, dar în cele din urmă continua:

— Numărul cardului Visa pe care mi l-ați dictat la telefon, ei bine, mi-a dat eroare de operare, spune că este anulat. Sunteți sigur că mi-ați spus cifrele în ordinea corectă?

Ricky roși, fără să fie văzut.

— Anulat? Imposibil! spuse el indignat.

— Atunci, poate că am scris eu numărul greșit…

Ricky luă portofelul și scoase cardul, citind din nou succesiunea de cifre, dar rar.

Femeia spuse:

— Nu, acesta este exact numărul pe care l-am cerut pentru aprobarea tranzacției. Dar am primit răspuns că de curând cardul a fost anulat.

— Nu mai înțeleg nimic, spuse Ricky din ce în ce mai frustrat. N-am anulat nimic. Și achit datoriile la bancă, în fiecare lună…

— Companiile de carduri fac mai multe greșeli decât ați crede, răspunse femeia, ca o scuză în apărarea lui. Mai aveți alt card? Sau poate preferați să vă trimit factura și puteți plăti direct?

Ricky începu să scoată alt card din portofel, apoi se opri brusc. Înghiți cu greutate.

— Îmi pare rău pentru neplăcerea cauzata, spuse el încet, dintr-odată luptându-se cu greu să-și mențină controlul. Voi contacta compania de carduri de credit. Între timp, vă rog să-mi trimiteți factura, așa cum ați sugerat.

Femeia mormăi că este de acord, verificând de două ori adresa poștală, și apoi adăuga:

— Se mai întâmplă. V-ați pierdut cumva portofelul? Uneori hoții iau numerele de card de pe declarații mai vechi care sunt aruncate. Sau cumpărați ceva și vânzătorul vinde numărul dumneavoastră unui escroc. Sunt mii și mii de moduri de a anula un card, domnule doctor. Dar mai bine sunați compania care a emis cardul ca să rezolve situația. Că doar nu vreți să plătiți cheltuieli pe care nu le-ați făcut dumneavoastră. Oricum, probabil că vă vor da un al card chiar a doua zi.

— Sunt sigur, spuse Ricky și închise telefonul.

Încet, scoase toate cardurile de credit din portofel. „Toate sunt inutile", își spuse în sinea lui. Toate fuseseră anulate. Nu știa cum, dar știa cu siguranță de cine.

Și, cu toate astea, începu procesul dificil de a suna pentru a afla ceea ce știa deja că se întâmplase. Funcționarii de la serviciul cu clienții de la toate companiile emitente de carduri erau amabili, dar fără să fie de folos. Ori de câte ori încerca să le explice că nu își anulase cardurile de credit, era informat că ba da, așa făcuse. Cel puțin asta le arătau computerele, iar ce spune computerul trebuie să fie adevărat. Întrebă fiecare companie despre modul în care fusese făcută anularea și de fiecare dată i se spuse că cererea venise pe cale electronica, prin intermediul site-urilor web ale băncilor respective. Tranzacțiile simple precum aceasta, îi explicau funcționarii amabili, puteau fi realizate doar din câteva tastări pe orice tastatură de computer. Acesta era, după cum spuneau ei, un serviciu oferit de bancă pentru a face viața clienților mai ușoară, deși Ricky, în starea lui actuala, nu era deloc de acord cu asta. Toți s-au oferit să-i deschidă conturi noi.

Le spuse tuturor că va reveni. Apoi lua o foarfecă pe care o ținea în sertarul de sus al biroului și tăie fiecare dreptunghi de plastic nefolositor în doua jumătăți. Ricky își dădu seama că acționa exact ca unii dintre pacienții săi atunci când depășeau creditul și intrau în datorii.

Ricky nu știa cât de adânc intrase Rumplestiltskin în finanțele sale. Așa cum nu știa nici cum o făcuse. „*Datoria* e un concept asemănător jocului creat de acesta, se gândi Ricky. Crede că îi sunt dator, dar nu cu o plată care se poate face prin cec sau card de credit."

Se cerea o vizita matinală la sucursala locală a băncii sale. De asemenea, îi dădu telefon brokerului care îi administra un modest portofoliu de acțiuni, lăsând un mesaj la secretară să fie sunat înapoi imediat. Apoi se așeză o clipă, încercând să-și imagineze cum reușise Rumplestiltskin să pătrundă în acest colțișor al vieții sale.

Ricky era un adevărat profan în materie de computere. Cunoștințele sale despre Internet, AOL, Yahoo, ebay, site-uri web, camere de chat și spațiu virtual se limitau la o vagă familiaritate cu terminologia, dar nu cu realitatea. Pacienții lui vorbeau adesea despre viața conectată la tastatură și în acest fel căpătase și el oarece cunoștințe despre ceea ce putea să facă un calculator, dar mai mult despre ceea ce le făcuse lor calculatorul. Nu văzuse niciodată utilitatea de a învăța el personal ceva din toate acestea. El folosea pentru scris stiloul și blocnotesul. Dacă trebuia să scrie o scrisoare, folosea o mașină de scris electrică, veche de mai bine de douăzeci de ani, pe care o păstra într-un dulap. Avusese un computer. Soția lui cumpărase unul în primul an când se îmbolnăvise, apoi îi făcuse un upgrade cu un an înainte de a muri. Ricky era conștient că ea folosise computerul pentru a contacta grupuri de susținere a bolnavilor de cancer și pentru a conversa cu alte victime ale cancerului în acea lume ciudat de detașată a internetului. Nu o însoțise niciodată în aceste incursiuni, gândindu-se că astfel îi respecta intimitatea, dar la fel de bine s-ar fi putut spune că pur și simplu nu era interesat. La scurt timp după moartea soției, Ricky luase mașinăria de pe biroul din colțul dormitorului, unde o folosea ea atunci când putea să se dea jos din pat, o împachetase într-o cutie și o depozitase în beciul de la subsolul blocului. Intenționase să-l arunce sau să-l dea unei școli sau biblioteci, dar nu mai ajunsese prin preajma lui. Acum însă se gândea că i-ar putea fi de folos.

Pentru că, bănuia el, Rumplestiltskin știa să-l folosească.

Ricky se ridică de pe scaun, hotărând exact în acel moment să aducă din subsol calculatorul soției sale moarte. În sertarul din dreapta sus avea un mănunchi de chei, pe care le luă cu el.

Se asigură că a încuiat ușa de la intrare când ieși din casă, apoi luă liftul până la subsol. Trecuseră luni de zile de când nu mai intrase în zona de depozitare și strâmbă din nas la mirosul închis, de mucegai. Era un aer fetid, stătut și încins de căldura de peste zi. Imediat ce coborî din lift, avu senzația astmatică de apăsare asupra pieptului. Se întrebă de ce oare administrația clădirii nu curăță niciodată zona aceasta. Pe perete era un întrerupător de lumină pe care îl răsuci, și o lumină slabă se răspândi de la un bec de 100 de wați fără abajur. Ori de câte ori se mișca, făcea umbre în jurul său, care arătau grotesc în întuneric. Fiecare dintre cele șase apartamente ale blocului avea câte o cameră de depozitare la subsol, cu o ușă de sârmă și ramă de lemn și cu numărul apartamentului lipit afară. Acolo era locul pentru scaune rupte și cutii pline de hârțoage, biciclete nefolosite și ruginite, schiuri și cufere vechi, precum și valize inutile. Praful și pânzele de păianjen acopereau aproape totul, în aceasta categorie intrând lucruri care sunt cu puțin prea prețioase ca să fie aruncate, dar nu atât de importante încât să fie ținute prin preajmă în fiecare zi. Lucruri adunate din când în când de prin casă și puse bine, că poate vor mai trebui vreodată.

Ricky se aplecă puțin, mergând cocoșat, deși era destul loc deasupra capului. Senzația de apăsare era cea care îl făcea să se aplece. Se apropie de propriul cubiculum de depozitare, cu cheile în mână.

Dar lacătul era descuiat deja. Atârna de mânerul ușii, asemenea unui ornament uitat de la bradul de Crăciun.

Se uită mai cu atenție și văzu că fusese tăiat cu pânza de bomfaier.

Ricky sări înapoi șocat, de parcă un șobolan ar fi alergat prin fața lui.

Primul lui instinct fu să se întoarcă și s-o ia la fugă, al doilea – să înainteze. Și asta și făcu, pășind încet spre ușa din sârmă și deschizând-o. Observă imediat că lipsea exact obiectul după care coborâse la subsol – cutia cu computerul soției sale. Înaintă mai mult în depozit. Becul de deasupra era parțial acoperit de corpul său, așa că numai limbi de lumină cădeau împrejur, luminând zona. Se uită mai bine și văzu că mai lipsește o cutie. Era un container mare de plastic în care păstra copii ale chitanțelor de plată a taxelor.

Restul lucrurilor păreau să fie intacte.

Simțindu-se cuprins de un profund sentiment de înfrângere, Ricky se îndreptă spre lift. Până nu ieși din subsol, la lumina zilei și la aer curat, departe de mirosul închis și de praf, Ricky nu-și permise să se gândească la impactul pe care l-ar putea avea computerul și chitanțele de plată a taxelor care lipseau.

„Ce a fost furat de fapt?" se întrebă el.

Se cutremură brusc. Își răspunse singur la întrebare: probabil că totul fusese furat!

Lipsa chitanțelor îi dădu o senzație groaznică, de aciditate la stomac. Nu-i de mirare că avocatul Merlin știa așa de multe despre domeniile și bunurile pe care le deținea! Probabil că știa totul despre finanțele modeste ale lui Ricky. O chitanță de taxă e ca o hartă rutieră, de la numărul asigurărilor sociale, până la donații caritabile. Etalează toate drumurile bine bătătorite ale existenței unei persoane, fără istorie. Asemenea unei hărți, arată cum poți ajunge dintr-un loc în altul în viața unei persoane, unde încep barierele și căile dosnice. Nu-i lipsesc decât culoarea și descrierile.

Și lipsa computerului îl înspăimântă la fel de tare pe Ricky. N-avea nici cea mai mică idee ce rămăsese pe hard disk-ul computerului, dar știa că era ceva. Încercă să-și amintească orele petrecute de soția lui la computer înainte ca boala să-i răpească chiar și puterea de a mai tasta. Cât din durerea ei, din amintirile, ideile intime și călătoriile electronice erau acolo n-avea nici cea mai vagă idee. Știa doar că tehnicieni talentați într-ale computerelor puteau să recupereze dintre cipurile de memorie ale computerului tot felul de călătorii trecute. Bănuia că Rumplestiltskin dispunea de îndemânarea de a extrage din mașinărie orice era acolo.

Ricky se prăbuși în apartamentul său. Sentimentul de violare pe care îl simțea era atât de puternic, încât avea o senzație ciudată – de parcă ar fi fost tăiat cu o lamă încinsă. Se uită în jurul său și-și dădu seama că tot ce crezuse că este sigur și privat în viața lui era, de fapt, vulnerabil.

Nimic nu era secret.

Dacă ar mai fi fost copil, realiză deodată Ricky, în acel moment ar fi izbucnit în lacrimi.

Visele în acea noapte îi fură populate de imagini violente – se făcea că era tăiat de cuțite. Într-unul dintre vise, se vedea încercând să străbată o încăpere prost luminată și știa tot timpul că, dacă se împiedică și cade, va cădea, prin întuneric, într-un fel de uitare, dar, pe măsură ce visul avansa, el devenea din ce mai neîndemânatic și mai greoi, întindea degete tremurătoare spre pereți vaporoși, iar călătoria sa părea fără sfârșit. Se trezi în semiîntunericul dormitorului copleșit de acea panică din momentul trecerii de la inconștient la conștient, transpirația îi șiroia pe spate, gâfâia și înghițea cu greutate, cu durere în gât, de parcă ar fi țipat ore în șir de disperare. O clipă nu fu sigur că a lăsat coșmarul în urmă și abia după ce aprinse veioza de pe

noptieră și putu să distingă spațiul familiar al dormitorului său, inima își recăpătă ritmul normal. Își lăsă capul pe pernă, dornic de odihnă, dar neavând parte de ea. Nu avea nicio problemă în interpretarea viselor sale. Erau la fel de îngrozitoare cum începea și viața lui să fie.

Anunțul apăru în *Times* în acea dimineață, pe prima pagină, în partea de jos, așa cum specificase Rumplestiltskin. Ricky îl citi de câteva ori, apoi se gândi că măcar îi va da ticălosului ceva la care să se gândească. Nu știa cât timp îi va lua acestuia pentru a răspunde, dar se aștepta la un răspuns rapid, probabil în ziarul de a doua zi. Între timp, se hotărî că ar fi bine dacă ar continua să lucreze la jocul de cuvinte.

Simți un fior de succes doar de-o clipă și iluzoriu, când văzu anunțul, ca și cum ar fi fost încurajat pentru următorul pas și ar fi primit un pic de motivare. Chiar dacă nu uită complet, cel puțin lăsă deoparte disperarea copleșitoare din ziua precedentă, când descoperise lipsa computerului și a chitanțelor. Anunțul îi dădea senzația că măcar astăzi nu va mai fi victimă. Își dădu seama că era mai atent, se putea concentra mai bine, memoria sa era mai ageră și mai exactă. Ziua zbură repede, așa cum s-ar fi întâmplat în orice zi cu pacienți, în timp ce Ricky își verifica amintirile și călătorea prin propriul peisaj interior.

Până la sfârșitul dimineții, crease două liste de lucru distincte. Limitându-se tot la deceniul cuprins între 1975 și 1985, pe prima listă identifică în jur de șaptezeci și trei de persoane pe care le avusese la tratament. Intervalul de tratament varia de la șapte ani în cazul unui bărbat puternic tulburat, până la o răbufnire de trei luni a unei femei care trecea prin dificultăți în căsătorie. În medie, majoritatea pacienților săi fuseseră la tratament între trei și cinci ani. Câțiva chiar mai puțin. O mare parte dintre pacienții săi beneficiaseră de analize tradiționale, bazate pe teoriile

freudiene, de patru-cinci ori pe săptămână, folosind canapeaua și diferite tehnici specifice profesiei. Câțiva nu se înscriau în aceste teorii; acestea fuseseră mai degrabă întâlniri între patru ochi, mai mult ședințe de discuții libere, unde el se purtase mai puțin ca un psihanalist și mai mult ca un terapeut obișnuit, întâlniri completate cu păreri, opinii și sfaturi, adică exact ceea ce psihanaliștii se chinuiesc să evite. Își dădu seama că, pe la mijlocul anilor 1980, renunțase la cea mai mare parte din acești pacienți și începuse să se limiteze doar la experiența profundă a psihanalizei.

Știa însă că avusese și pacienți, poate în jur de douăzeci și cinci, în acel interval de zece ani, care începuseră tratamentul și apoi îl întrerupseră. Motivele pentru întreruperea tratamentului erau complexe: unii nu aveau bani sau asigurări de sănătate care să le acopere plata acestor servicii; alții fuseseră nevoiți să se mute din cauza serviciului sau a școlii. Câțiva pur și simplu deciseseră mânioși că nu erau ajutați suficient sau destul de repede sau erau prea supărați pe viață și pe ceea ce le promitea aceasta pentru a mai continua. Aceștia reprezentau cazuri rare, dar totuși existau.

Ei formau a doua listă, o listă mult mai greu de realizat.

Asta era, după câte își dădea seama la o primă vedere, lista mult mai periculoasă. Ei erau cei susceptibili să fi transformat mânia în obsesie față de Ricky, și apoi să fi lăsat moștenire acea mânie.

Puse ambele liste pe birou în fața lui și se gândi că ar trebui să înceapă procesul de urmărire a numelor. Odată ce va primi răspunsul lui Rumplestiltskin, va putea să elimine un număr de persoane de pe fiecare listă, înaintând apoi mai departe.

Toată dimineața așteptă telefonul să sune, cu un răspuns de la contabilul lui. Fu puțin surprins că nu primi nicio veste de la el, pentru că până acum acesta îi administra mereu banii lui Ricky cu o sârguință și o încredere de-a dreptul plictisitoare. Formă din nou numărul și dădu tot de secretara lui.

Femeia păru neliniștită să-i audă vocea.

— A, domnule doctor Starks, domnul Williams tocmai voia să vă sune. S-a produs o confuzie cu contul dumneavoastră, spuse ea.

Stomacul lui Ricky se strânse ca un arc.

— Confuzie? întrebă el. Cum pot banii să creeze confuzie? Doar oamenii pot crea confuzie. Câinii pot crea confuzie. Dar nu banii.

— Vă fac legătura cu domnul Williams, răspunse secretara.

Un moment fu liniște, apoi se auzi vocea nu foarte familiară, dar nici cu totul necunoscută, a contabilului său la celălalt capăt al liniei. Investițiile lui Ricky erau toate conservatoare, plictisitoare, fonduri mutuale și bonuri de tezaur. Nimic care să scadă și să crească rapid sau agresiv, doar investiții modeste și cu o creștere constantă. Nici nu erau prea substanțiale. Dintre toate profesiile din lumea medicală, psihanaliștii erau printre cei mai limitați în ceea ce privește cuantumul de plată pe care îl puteau cere și numărul de pacienți pe care îl puteau avea. Nu erau asemenea radiologilor, care aveau trei pacienți programați în trei cabinete diferite, dar în același interval de timp, nici asemenea anesteziștilor, care treceau de la o operație la alta, dintr-un bloc operator în altul. Analiștii nu ajungeau bogați prea des, iar Ricky nu făcea excepție de la această regulă. Deținea casa de la Cape Cod și apartamentul în care locuia, și asta era tot. Nu avea Mercedes sau avion bimotor. Nici iaht

de aproape treisprezece metri numit *Icutknees*[11] ancorat la Long Island Sound. Doar niște investiții prudente, menite să-i asigure destui bani la pensie, dacă va decide vreodată să renunțe la pacienți. Ricky vorbea cu brokerul său o dată sau de două ori pe an, și atât. Întotdeauna crezuse că el era doar un mic peștișor în helești eul contabilului.

— Domnule doctor Starks, începu el brusc și vorbind repede, îmi pare rău că v-am lăsat să așteptați, dar încercăm să dăm de capăt unei probleme…

Stomacul lui Ricky părea gol, strâns ca un ghem.

— Ce fel de problemă?

— Păi… Ați deschis un cont de tranzacții personal la unul dintre noile servicii online? Pentru că…

— Nu, n-am deschis. Și chiar nu înțeleg despre ce vorbiți.

— Ei, tocmai asta e partea încurcata. Se pare că ați efectuat o mare activitate de tranzacționare zilnică în contul dumneavoastră.

— Ce este tranzacționarea zilnică? întreba Ricky.

— Înseamnă tranzacționarea de stocuri de acțiuni foarte rapid, încercând să rămâi deasupra fluctuațiilor pieței.

— Bine, înțeleg acum. Dar eu nu fac asta.

— Mai are altcineva acces la conturile dumneavoastră? Poate soția…

— Soția mea a murit acum trei ani, spuse Ricky rece.

— Sigur, răspunde brokerul repede. Îmi amintesc și-mi cer scuze. Atunci altcineva. Aveți copii?

— Nu, nu am copii. Unde sunt banii mei? întrebă Ricky pe un ton acuzator.

— Păi, cercetăm. Poate că asta se va dovedi o chestiune de competența poliției, domnule doctor Starks. De fapt, chiar

---

11 Joc de cuvinte în limba engleză, un cuvânt compus: I cut knees, „tai genunchi” (n.tr.).

încep să cred asta. Dacă cineva a reușit să aibă acces ilegal la contul dumneavoastră…

— Unde sunt banii? întrebă Ricky a doua oară.

Brokerul ezită.

— Nu pot spune exact. Revizorii noștri contabili verifică chiar acum contul. Tot ce pot să spun este că există o activitate semnificativă…

— Cum adică activitate? Banii doar stau acolo…

— Păi, nu chiar. Sunt de-a dreptul zeci, dacă nu chiar sute de tranzacții, transferuri, vânzări, investiții…

— Și unde sunt banii acum?

Brokerul continuă:

— … Un extraordinar șir de tranzacții financiare extrem de complexe și agresive…

— Nu-mi răspundeți la întrebare, spuse Ricky, iar exasperarea începea să-i transpară în voce. Fondurile mele, contul meu pentru pensie, rezervele mele în numerar…

— Facem cercetări. I-am pus pe cei mai buni oameni să se ocupe de asta. Șeful securității vă va suna imediat ce vor da de vreun fir. Nu pot să cred, cu atâta activitate, că nimeni de aici nu a observat nimic în neregulă…

— Dar toți banii mei…

— Acum, începu brokerul încet, nu mai sunt bani deloc. Cel puțin noi nu dăm de urma lor.

— Nu este posibil!

— Aș vrea să fie așa cum spuneți, dar mă tem că nu e, continuă brokerul. Nu vă faceți griji, domnule doctor Starks. Angajații noștri de la investigații vor da de urma tranzacțiilor. Vom ajunge la originea acestei probleme. Iar conturile dumneavoastră sunt asigurate, cel puțin parțial. În cele din urmă, vom rezolva chestiunea. Doar că va lua ceva vreme și, cum am mai spus, probabil că vom implica poliția sau

Comisia de Investiții și Bursă, pentru că spuneți că e vorba de un furt.

— Cât timp va dura?

— E vară și o parte dintre angajați sunt în vacanță. Presupun că nu mai mult de două săptămâni. Cel mult.

Ricky închise telefonul. Nu avea la dispoziție două săptămâni.

Până la sfârșitul zilei, își dădu seama că singurul cont pe care îl avea și care nu fusese atacat și golit de cineva care să fi avut acces la el era un mic cont pe care îl avea la First Cape Bank în Wellfleet. Era un cont menit să-i faciliteze chestiunile legate de concediul de vară. Abia dacă erau zece mii de dolari în acel cont, bani pe care îi folosea ca să plătească facturile de la magazinul de pește local și la cel alimentar, la magazinul de băuturi și la cel de articole de menaj. Plătea uneltele de grădinărit, plantele și semințele din acel cont. Erau doar bani care să-l ajute să aibă o vacanță fără griji. Un cont micuț, pentru luna pe care o petrecea cu treburile casnice în vacanța petrecută acolo.

Fu oarecum surprins să constate că Rumplestiltskin nu asaltase și aceste fonduri. Se simțea ca o jucărie în mâinile lui Rumplestiltskin, ca și cum îi lăsase lui Ricky această sumă de bani doar ca să-l hărțuiască. Oricum, indiferent de motivele pe care le avusese Rumplestiltskin să-i lase acest cont neatins, Ricky se gândi că trebuia să găsească o cale pentru ca acești bani să ajungă în mâna lui, înainte ca și aceștia să dispară în vreun loc financiar obscur și ciudat. Îl sună pe directorul de la First Cape Bank și-i spuse că va trebui să-și închidă contul și-i vor trebui toți bani din cont în numerar.

Directorul îl informă pe Ricky că trebuia să fie prezent pentru efectuarea tranzacției, lucru care îi conveni lui Ricky.

Își dori ca și unele dintre celelalte instituții care dețineau bani de-ai lui să fi avut aceeași politică. Ricky îi explică directorului băncii că avusese unele probleme cu alte conturi ale sale și că era important ca nimeni altcineva în afara lui personal să nu aibă acces la bani. Directorul se oferi să scrie suma pe un cec, pe care să-l păstreze personal până la sosirea lui Ricky, lucru cu care Ricky fu de acord.

Problema era cum să ia banii.

În sertarul biroului său zăcea nebăgat în seamă un bilet de avion din La Guardia la Hyannis, iar Ricky se întrebă dacă rezervarea mai era valabila. Deschise portofelul și numără aproximativ trei sute de dolari bani gheață. În sertarul de sus al dulapului din dormitor mai avea o mie cinci sute de dolari în cecuri la purtător. Ăsta era un anacronism; în această eră a numerarului instant de la bancomatele care se găsesc pe toate drumurile, ideea că cineva mai păstrează bani de rezervă în cecuri la purtător era de-a dreptul demodată. Ricky se bucură puțin la gândul că ideile sale învechite se vor dovedi de ajutor. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva acesta era un concept pe care trebuia să-l îmbrățișeze în mai mare măsură.

Dar nu avea timp să se gândească prea mult la asta.

Putea să ajungă la Cape și înapoi. O să-i ia cel puțin douăzeci și patru de ore. Dar, în același timp, fu năpădit deodată de un sentiment de letargie, de parcă nu mai putea să-și miște mușchii, de parcă sinapsele din creierul său, care erau responsabile cu emiterea comenzilor către tendoane și țesuturi în tot corpul, pur și simplu intraseră brusc în grevă. O neagră epuizare îi puse stăpânire pe întregul corp. Se simțea amorțit și răpus de oboseală.

Ricky se legănă pe scaun, cu capul lăsat pe spate, uitându-se țintă în tavan. Recunoscu semnele care anunțau o depresie clinică, la fel de repede cum o mamă recunoaște

răceala la copilul care strănută. Întinse mâinile și le ținu așa în fața lui, uitându-se dacă tremură sau pulsează. Încă erau în regulă. „Dar pentru cât timp?” se întrebă el.

XI

Ricky primi un răspuns în ziarul *Times* de a doua zi dimineață, dar nu așa cum se aștepta. Ziarul îi fu adus la ușa apartamentului ca în fiecare zi, cu excepția zilei de duminică, când obiceiul lui era să iasă până la chioșcul din apropiere și să-l cumpere, îndreptându-se apoi spre cafenea, exact așa cum foarte bine observase Rumplestiltskin în scrisoare sa de amenințare cu care începuse totul. Avusese probleme cu somnul noaptea precedentă, așa că, atunci când auzi ziarul căzând lângă ușa apartamentului, era deja atent și în doar câteva secunde îl luă și îl deschise pe masa din bucătărie. Ochii îi căzură imediat pe anunțurile mici din josul primei pagini, dar era doar o felicitare de aniversare, un anunț de lansare a unui nou serviciu de întâlniri cu ajutorul computerului și un al treilea anunț pe o coloană spunea: „OPORTUNITĂȚI SPECIALE, VEZI PAGINA B-16".

Frustrat, Ricky aruncă ziarul în celălalt capăt al bucătărioarei. Ziarul se lovi de perete și făcu un zgomot asemenea unei păsări care încearcă să zboare cu o aripă frântă. Ricky era furios, aproape că se îneca și scuipa într-o explozie de mânie fără egal. Se așteptase să găsească o poezioară, un alt răspuns criptic și ațâțător, în josul primei pagini, așa cum fusese și întrebarea lui. „Nicio poezie, niciun răspuns", mârâi el în sinea lui.

— Cum vrei să mă înscriu în afurisitul ăla de termen limită dacă tu nu răspunzi la timp? aproape că strigă Ricky, ridicând vocea la nimeni prezent efectiv fizic, dar care cu siguranță ocupa un spațiu important.

Când își făcea cafeaua de dimineață, observă că mâinile îi tremurau ușor. Lichidul fierbinte îl ajută să se calmeze puțin. Încercă să se relaxeze cu câteva exerciții de respirație, dar

acestea nu reușiră decât să-i domolească pentru moment bătăile inimii. Își simțea furia străbătându-i tot corpul, de parcă mânia lui putea să ajungă la fiecare organ de sub suprafața pielii, făcându-l să se încordeze. Capul îi era deja greu și se simțea de parcă ar fi fost prins în capcană în apartamentul pe care îl avea drept casă. Transpirația îi curgea la subsuoară, fruntea îi ardea îngrozitor, iar gâtul îi era uscat și aspru.

Stătu la masă ore în șir, impasibil la suprafață, dar fierbând de furie în sinea lui, aproape ca în transă, incapabil să-și imagineze care ar trebui să fie pașii următori. Știa că trebuie să facă planuri, să ia decizii, să acționeze într-o direcție sau alta, dar faptul că nu primise un răspuns atunci când îl așteptase îl paralizase. Se gândea că nu se mai poate mișca, de parcă, deodată, încheieturile mâinilor și picioarelor sale ar fi devenit imobile și și-ar fi pierdut dispoziția să-i asculte comenzile.

Ricky nu știa cât timp rămăsese așa, când își ridică ochii și se uită în direcția unde aruncase ziarul, care zăcea acum cu paginile în dezordine. Nici nu își dădea seama cât timp se holba la maldărul de pagini până să observe mica pată de un roșu-aprins care se zărea cumva de pe o pagină de sub grămada de foi. Abia atunci realiză anormalitatea acestui fapt – în fond, *Times* nu era numit degeaba Doamna Gri – și făcu legătura. Se uită fix la acest petic roșu și în cele din urmă își spuse: „Nu există cerneală roșie în *Times.* Cea mai mare parte a ziarului este alb-negru, pe șapte coloane, într-un format pe două secțiuni, cu regularitate de ceasornic”. Chiar și culorile pozelor de președinți sau fotomodele care prezintă ultima modă de la Paris păreau să ia automat culoarea cenușie a ziarului.

Ricky se forță să se ridice de pe scaun și traversă încăperea, aplecându-se deasupra grămezii de pagini în

dezordine. Scoase ceea ce se vedea roșu și trase pagina spre el.

Era pagina B-16, pagina de anunțuri funerare.

Dar peste fotografii, știri și alte anunțuri funerare era scris cu cerneală tipătoare de un roșu-aprins, următorul text:

Ești pe urmele corecte,
Călătorind în timp în trepte.
Douăzeci de ani sunt de ajuns.
Iar mama mea este cazul ascuns.
Dar numele ei e greu de aflat,
Dacă un indiciu eu nu ți-am dat.
Așa că îți spun asta, ai cunoscut-o
Când domnișoară era.
Și în zilele care au urmat,
Nu i-ai mai auzit râsul niciodat'.
Ai promis multe, dar nu ai dat nimic,
De aceea răzbunarea îi revine fiului celui mic.
Tata a plecat, mama a murit:
De aceea capul ți l-am dorit.
Aici pun capăt la poezie,
Pentru că ceasul ticăie.

Sub poezie era un mare R roșu și sub el, de astă dată în cerneală neagră, era desenat un dreptunghi în jurul unui necrolog, cu o săgeată spre poza bărbatului și spre textul de acolo, împreună cu cuvintele: „O să te potrivești perfect aici!"

Se uită la poezie și la mesajul conținut de aceasta pentru un moment care se transformă în câteva minute și apoi o oră, digerând fiecare cuvânt așa cum face gurmandul cu o mâncare fină pariziană, doar că, în cazul lui Ricky, gustul era amar și sărat. Dimineața trecuse, și cu ea aproape încă o zi din calendarul groazei, când Ricky își dădu seama de ceea ce

era evident: Rumplestiltskin avusese acces la ziarul lui în momentele dintre sosirea lui la intrarea în bloc și livrarea lui la ușa apartamentului. Degetele îi tremurară spre telefon și în câteva minute obținu numărul de telefon al serviciului de livrări la domiciliu. Telefonul sună de două ori înainte să audă o înregistrare automată:

— Pentru noi abonamente, apăsați tasta 1. Pentru plângeri în legătură cu livrarea ziarului sau dacă nu ați primit ziarul, apăsați tasta 2. Pentru informații despre contul dumneavoastră, apăsați tasta 3.

Niciuna dintre aceste opțiuni nu-i părea exact pentru scopul său, dar bănuia că o plângere ar fi putut mai degrabă să-i aducă un răspuns uman, așa că apăsă tasta 2. Urmă un sunet de apel, apoi o voce feminină:

— Ce adresă, vă rog? spuse ea fără nicio introducere.

Ricky ezită, apoi dădu adresa de acasă.

— La noi apare că au fost făcute toate livrările la această adresă, spuse ea.

— Da, zise Ricky. Am primit un ziar, dar aș vrea să știu cine l-a livrat…

— Care-i problema, domnule? Nu doriți o altă livrare?

— Nu…

— Linia aceasta este pentru persoanele care nu au primit ziarul…

— Înțeleg, spuse el, începând să fie exasperat. Dar e o problema de livrare…

— Nu au ajuns la timp?

— Nu. Ba da, au ajuns la timp…

— A făcut prea mult zgomot serviciul de livrări?

— Nu.

— Linia aceasta este pentru persoanele care au plângeri legate de livrări.

— Da, ați mai spus asta. Sau poate nu chiar asta, iar eu înțeleg…

— Ce problemă aveți, domnule?

Ricky făcu o pauză, încercând să găsească un limbaj comun cu tânăra de la celalalt capăt al liniei.

— Ziarul meu a fost deteriorat, spuse el fără nicio introducere.

— Vreți să spuneți că era rupt, sau ud, sau imposibil de lecturat?

— Vreau să spun că cineva mi-a violat corespondența.

— Uneori ziarele ies de la tipar cu erori de paginare sau de îndoire; în cazul dumneavoastră e vorba de acest gen de amestec în corespondența dumneavoastră?

— Nu, spuse Ricky, începând să-și piardă cumpătul. Ceea ce vreau să spun este că cineva a scris pe ziarul meu folosind un limbaj ofensator.

Femeia rămase tăcută pentru un moment.

— Asta e nouă, spuse ea încet. Răspunsul ei aproape că o transformă într-o persoană reală, în locul vocii impersonale de până atunci. N-am mai auzit de asta. Ce fel de limbaj ofensator?

Ricky se hotărî să nu fie foarte direct. Vorbi repede și agresiv:

— Domnișoară, sunteți evreică? Știți cum e să primiți un ziar pe care cineva a desenat o svastică? Sau poate sunteți portoricană? În cazul ăsta, cum v-ați simți dacă cineva v-ar scrie pe ziar: „Întoarce-te la San Juan?” Sau sunteți afro-americancă? Știți cuvântul care naște ura, nu-i așa?

Funcționara tăcu, de parcă încerca să țină pasul cu cele spuse de Ricky.

— Cineva a desenat o svastică pe ziarul dumneavoastră? întrebă ea.

— Cam așa ceva, răspunse Ricky. De aceea vreau să vorbesc cu cei care s-au ocupat de această livrare.

— Cred că mai bine vorbiți cu superiorul meu.

— Desigur, spuse Ricky. Dar mai întâi vreau numele și numărul de telefon al persoanei responsabile de livrările din blocul meu.

Femeia ezită din nou, iar Ricky o auzi frunzărind prin niște hârtii, iar apoi se auziră niște taste de calculator în fundal. Când reveni la telefon, citi numele furnizorului de pe ruta lui Ricky, a unui șofer, numerele lor de telefon și adresele.

— Aș vrea să vorbiți și cu superiorul meu, spuse ea după ce îi dădu aceste informații.

— Spuneți-i să mă sune, răspunse Ricky înainte de a închide telefonul.

În câteva secunde sună la numărul pe care îl primise. Îi răspunse o altă femeie.

— Serviciul de livrare a ziarelor.

— Cu domnul Ortiz, vă rog, ceru el politicos.

— Ortiz este afară, la platforma de încărcare. Despre ce e vorba?

— O problemă de livrare.

— Ați sunat la dispecerat…?

— Da, de acolo am numele și numărul lui de telefon.

— Ce fel de problemă?

— Ce-ar fi să discut asta cu domnul Ortiz?

Femeia ezită.

— Poate că a plecat acasă, spuse ea.

— Ce-ar fi să verificați? zise Ricky cu răceală. Și în felul ăsta putem evita neplăceri inutile.

— Ce fel de neplăceri? întrebă femeia, încă în defensivă.

Ricky minți.

— Alternativa ar fi să apar eu acolo, cu un polițist sau doi și probabil și cu avocatul meu.

Ricky vorbea adoptând acel ton care parcă voia să spună: „Sunt bogat, alb și am toată lumea la picioare”.

Femeia tăcu.

— Așteptați. Îl chem pe Ortiz.

În câteva secunde, un bărbat cu accent hispanic ridică receptorul.

— Ortiz la telefon. Despre ce e vorba?

Ricky nu ezită.

— La ora cinci și jumătate azi-dimineață ați livrat un exemplar din *Times* la ușa mea, așa cum faceți în fiecare zi a săptămânii și sâmbăta dimineața. Singura diferență este că astăzi cineva a lăsat un mesaj înăuntrul ziarului. De asta am sunat.

— Nu, de asta nu știu nimic…

— Domnule Ortiz, nu ați încălcat niciun fel de legi cu asta și nu despre dumneavoastră e vorba aici. Dar, dacă nu cooperați, voi face o mare zarvă în legătură cu asta. Cu alte cuvinte, nu aveți nicio problemă încă, dar vă voi face eu probleme dacă nu încep să aud câteva răspunsuri mai folositoare de la dumneavoastră.

Furnizorul făcu o pauză, digerând amenințarea lui Ricky.

— N-am știut că e o problemă, spuse el. Individul ăla mi-a zis că n-o să fie nicio problemă.

— Cred că a mințit. Povestiți-mi, îl îndemnă Ricky încet.

— Opresc mașina pe stradă – avem livrări la șase clădiri din zonă, eu și Carlos, nepotul meu, aia e ruta noastră. O limuzină mare și veche era parcată în mijlocul străzii, cu motorul pornit, ne aștepta. Iese unu’, chiar când vede camionul nostru, și întreabă cine merge în blocul dumneavoastră. Întreb: „De ce?” și-mi zice că nu e treaba mea, apoi zâmbește și zice că nu e mare lucru, vrea doar să facă o mică surpriză unui vechi prieten de ziua lui. Vrea să scrie ceva în ziar pentru el.

— Mai departe.

— Îmi spune la ce apartament. La care ușă. Pe urmă scoate ziarul și un pix și scrie direct pe el. Pune ziarul pe capota mașinii, dar nu văd ce scrie…

— Mai era cineva acolo cu el?

Ortiz tăcu, gândindu-se.

— Păi, trebuie să fi fost șoferul la volan. Deci unul sigur. Toate ferestrele de la limuzină erau negre, dar poate că mai era și altcineva. Omu' se bagă înăuntru, parcă cineva verifică dacă a scris bine, apoi revine. Îmi dă ziarul înapoi. Îmi dă douăzeci de dolari…

— Cât?

Ortiz ezită.

— Ei, poate erau o sută…

— Și pe urmă?

— Am făcut cum a zis omu'. Am dus ziarul la ușa care trebuia

— Vă aștepta la ieșire?

— Nu, omu', limuzina, toți plecaseră.

— Puteți să descrieți omul cu care ați vorbit?

— Un bărbat alb, cu un costum de culoare închisă, poate albastru. Cu cravată. Frumoase haine, plin de bani. A scos suta aia dintr-un sul de bani, de parcă ar fi scos douăzeci de cenți ca să-i arunce în cana unui cerșetor.

— Și cum arăta?

— Avea ochelarii d-ăia fumurii, nu prea înalt, și părul chiar haios, de parcă ar fi stat pe cap, răsucit…

— Ca o peruca?

— Da, așa e. Putea să fie perucă. Și un pic de barbă. Poate și aia era falsă. Nu e un tip prea mare. Dar cu siguranță mănâncă prea mult. Cam treizeci de ani…

Ortiz ezită.

— Ce?

— Îmi amintesc că am văzut felinarele reflectându-se din pantofii lui, așa erau de lustruiți. Scumpi rău. Un fel de mocasini cu niște ciucuri în față. Cum se numesc ăștia?

— Nu știu. Credeți că îl puteți recunoaște dacă-l mai vedeți?

— Habar n-am. Poate. Probabil că nu. Era foarte întuneric pe stradă. Felinarele, atât. Și cred că m-am uitat mai atent la suta aia decât la el.

Asta i se păru normal lui Ricky. Încercă apoi o altă cale.

— Ați luat cumva, din întâmplare, numărul de înmatriculare al limuzinei?

Furnizorul tăcu puțin înainte de a răspunde.

— Nu, nu m-am gândit la asta. La naiba! Ar fi fost bine, nu?

— Da, zise Ricky.

Dar știa că nu era necesar, pentru că se întâlnise deja cu omul care fusese pe stradă de dimineață așteptând camionul cu ziare după ce Ricky dăduse anunțul. Ricky era sigur că era avocatul care-și spunea Merlin.

Pe la prânz primi un telefon de la vicepreședintele băncii First Cape Bank, aceeași persoană care-i ținea lui Ricky la păstrare banii pe care-i mai avea. Directorul avea o voce foarte nervoasă la telefon. În timp ce vorbea, Ricky încercă să vizualizeze figura omului, dar nu reuși, cu toate că era sigur că se văzuseră în carne și oase.

— Domnul doctor Starks? La telefon Michael Thompson de la bancă. Am vorbit ieri…

— Da, răspunse Ricky. Îmi țineți niște bani numerar…

— Îi păstrez. Sunt încuiați în dulapul meu. Nu de asta vă sun. Am înregistrat o activitate cam neobișnuita cu contul dumneavoastră. Un eveniment, s-ar putea spune.

— Ce fel de activitate neobișnuită? întreba Ricky.

Omul se gândi o clipă înainte de a răspunde:

— Ei bine, nu-mi place să speculez, dar semăna a efort neautorizat de a vă accesa contul.

— Cum adică efort neautorizat?

Din nou omul ezita puțin.

— Pai, știți, recent am adoptat și noi serviciul de electronic banking, ca toți ceilalți. Dar, pentru că suntem o instituție mică, locală, ei bine, știți, ne place să ne considerăm de moda veche în mai multe privințe…

Ricky recunoscu în această afirmație sloganul băncii. Mai știa însă că administratorii băncii ar fi de acord cu orice tentativă de preluare a băncii, dacă o ofertă destul de profitabilă le-ar călca pragul.

— Da, spuse el. Ăsta a fost mereu unul dintre punctele tari în vânzări ale băncii dumneavoastră…

— Mulțumim. Ne place să credem că oferim servicii personalizate…

— Dar ce e cu accesul neautorizat?

— La scurt timp după ce am închis contul urmând instrucțiunile dumneavoastră, cineva a încercat să facă modificări în cont, folosind serviciul de electronic banking. Am aflat de aceste încercări doar pentru că cineva a dat telefon după ce i-a fost refuzat accesul.

— A dat telefon?

— Cineva care s-a dat drept dumneavoastră.

— Ce a spus?

— Voia să facă o plângere, dar, imediat ce a auzit că acel cont fusese anulat, a închis. Totul a fost foarte misterios și neclar, pentru că înregistrările noastre privind folosirea serviciilor de electronic banking arată că vă cunoșteau parola. Ați spus cuiva acest cod?

— Nu, răspunse Ricky.

Dar pe loc se simți un tâmpit. Parola sa era 37383, ceea ce se traducea din cifre în litere drept FREUD[12] și era atât de evident încât îi venea să roșească. Poate doar folosirea datei lui de naștere ar fi putut să fie mai rău de-atât.

— Cred că ați făcut bine că ați închis contul.

Ricky se gândi o clipă, înainte de a întreba:

— Securitatea dumneavoastră are vreo posibilitate de a urmări și a afla fie numărul de telefon, fie computerul de unde a existat tentativa de a accesa banii?

Vicepreședintele băncii se opri o clipă, apoi spuse:

— Da, sigur. Avem această posibilitate. Dar majoritatea hoților pe cale electronică știu să se țină la adăpost. Folosesc computere furate și coduri telefonice ilegale și alte lucruri de acest gen pentru a-și ascunde identitatea. Uneori FBI-ul are succes, dar ei dețin cea mai sofisticată securitate computerizată din lume. Securitatea noastră locală este mai puțin evoluată și deci mai puțin eficientă. În plus, n-a avut loc niciun furt, așa că răspunderea penală este limitată. Suntem obligați prin lege să raportăm această încercare către autoritățile de reglementare bancară, dar acest lucru va constitui încă o pagină la dosarul, regret s-o spun, și așa tot mai stufos. Totuși, am să-l pun pe un angajat al băncii să ruleze programul de urmărire pentru dumneavoastră, însă nu cred că va aduce vreun rezultat. Hoții ăștia de bănci pe cale electronică sunt ai naibii de deștepți. De obicei, cercetarea duce la un capăt mort, undeva.

— V-aș ruga să încercați și să mă contactați. Imediat. Sunt sub presiunea timpului, spuse Ricky.

— O să încercăm și vă sunăm înapoi, răspunse omul, și apoi închise.

Ricky se lăsă pe spate pe scaun. Pentru o clipă, își imagină că Departamentul de securitate al băncii îi va furniza un

12 Combinația se obține folosind tastele telefonului (n.red.).

nume și un număr de telefon și doar această unică scăpare îi va deschide calea către identitatea celui care-l chinuia atât. Apoi dădu din cap, pentru că se întreba dacă Rumplestiltskin, atât de atent la toate până acum, ar face o eroare atât de simplă. Mult mai probabil era ca omul să fi accesat contul și apoi să dea așa-zisul telefon cu intenția precisă de a-l conduce pe Ricky pe o pistă greșită. Iar gândul ăsta îl îngrijora foarte tare.

Cu toate astea, pe măsură ce ziua se apropia de sfârșit, Ricky își dădu seama că știa mult mai multe despre cel care-l vâna. Indiciul pe care Rumplestiltskin i-l dăduse în poezie era, în mod curios, foarte generos, mai ales venind de la cineva care insistase așa de mult la început pe întrebări la care să poate răspunde cu „da" sau „nu". Răspunsul scurtase considerabil distanța dintre Ricky și ghicirea numelui persoanei. Douăzeci de ani, plus sau minus vreo doi ani, îl situa în intervalul din 1978 până în 1983. Iar pacientul său fusese o femeie singură, lucru care elimina un număr semnificativ de persoane. Acum avea un cadru în care putea acționa.

Ceea ce trebuia să facă era să recreeze cinci ani de terapii. Să examineze fiecare pacientă pe care o avusese în acel interval. Undeva aici trebuia să se găsească și femeia cu combinația potrivită de nevroze și probleme, care fuseseră apoi direcționate asupra copilului. „Găsește psihoza în floare", se gândi el.

Potrivit obiceiului, Ricky se așeză, încercând să se concentreze, elimină sunetele din jurul său și încercă să-și amintească. „Cine eram eu cu douăzeci de ani în urmă? se întrebă el. Și pe cine tratam?" Există un principiu în psihanaliză care ajută la punerea bazelor terapiei: toți își amintesc totul. Poate că cineva nu-și amintește cu acuratețe

jurnalistică, până-n cel mai mic detaliu, percepțiile sau răspunsurile pot fi încețoșate sau influențate de tot felul de forțe emoționale, evenimente pe care ni le amintim clar ar putea, de fapt, să fie întunecate, dar, când lucrurile s-au sortat în cele din urmă, toți își amintesc totul. Dureri și temeri zac adânc ascunse sub straturi de constrângeri, dar ele sunt acolo și pot fi găsite, indiferent cât de puternice sunt forțele psihologice ale negării. În experiența sa, Ricky era adeptul acestui proces de „jupuire", dând la o parte straturi de amintiri până la cea mai ascunsă, care zăcea sub toate celelalte.

Astfel, singur în birou, Ricky începu să-și sondeze propria memorie. Din când în când, își arunca privirea pe puținele notițe și imagini care reprezentau înregistrările sale, supărat pe sine că nu fusese mai ordonat. Orice alt doctor, confruntat cu o problemă cu mulți ani în urmă, doar ar scutura de praf vreun dosar vechi și ar scoate din el numele potrivit și diagnosticul. Însărcinarea lui era mult mai dificilă, pentru că toate fișierele și dosarele se aflau în memoria sa. Și, cu toate astea, Ricky era încrezător că va putea să se descurce. Se concentră mult, cu un carnețel în poală, reconstituind trecutul.

Una după alta, prindeau formă figurile oamenilor. Era ca și cum ar fi încercat să stea de vorbă cu fantomele.

Lăsă la o parte bărbații, chiar dacă îi apăreau în aceste amintiri, și păstră doar femeile. Numele și le amintea foarte greu; în mod cu totul ciudat, aproape că era mai ușor să-și amintească plângerile decât numele lor. Descria pe carnețel orice figură de pacient, fiecare detaliu despre tratament. Totul era încă împrăștiat și dezmembrat, ineficient și aleatoriu, dar cel puțin era un progres.

Când își ridică ochii, văzu că biroul se umpluse de umbre. Aproape că trecuse ziua, lăsată în urmă de această

semireverie. Pe hârtiile galbene din fața lui scrisese despre douăsprezece paciente din perioada pe care o analiza. Cel puțin optsprezece femei fuseseră la tratament la el în acea perioadă. Acesta era un număr cu care putea lucra, însă îi era teamă că mai erau și altele de care nu-și putea aminti pe loc. Din grupul pe care îl compusese, își amintea numele doar la jumătate dintre paciente. Și acestea erau paciente de termen lung. Însă avea senzația că mama lui Rumplestiltskin fusese o pacientă pe care o văzuse doar o scurtă perioadă.

Memoria și amintirea erau ca amantele lui Ricky. Acum ele erau alunecoase și capricioase.

Se ridică de pe scaun; simțea că-i amorțiseră și-l dureau genunchii și umerii, senzația pe care o capătă cineva care stă mult prea mult în aceeași poziție. Se întinse încet și se aplecă, masându-și un genunchi, de parcă ar fi putut să-l încălzească și să-l revigoreze. Își dădu seama că nu mâncase în acea zi, nici măcar o înghițitură, și deodată i se făcu foame. Știa că nu prea avea ce să-și pregătească în bucătărioara lui și se întoarse să se uite afară pe fereastră la noaptea care se așternea cu repeziciune peste oraș; își dădea seama că trebuia să iasă și să-și cumpere ceva. Gândul de a ieși din apartament aproape că-i alungă foamea și-i uscă gâtul.

Era o reacție ciudată: avusese atât de puține temeri în viață, atât de puține îndoieli! Acum simplul fapt de a ieși din casă îl făcea să ezite. Dar alungă aceste gânduri și se convinse să iasă și să meargă la două străzi distanță de blocul său, până la un mic bar unde putea mânca un sendviș. Nu știa dacă va fi urmărit – asta începuse să fie o întrebare permanentă, dar decise să ignore sentimentul și să-și vadă de drum. „Și, la urma urmei, își spuse el, am progresat.”

Căldura trotuarului îl lovi în față, ca atunci când deschizi cuptorul încins. Parcurse distanța de două străzi spre sud ca un soldat, cu privirea înainte. Locul pe care-l căuta se afla în mijlocul unui cvartal și avea vreo șase măsuțe așezate afară pe perioada de vară și un interior îngust și întunecat, cu un bar lângă un perete și alte zece mese înghesuite în spațiul mic. Un amestec de decorațiuni împodobea pereții, pornind de la suvenire sport la postere de pe Broadway, fotografii cu actori și actrițe, în compania politicienilor momentului. Era ca și cum locul nu reușise să-și creeze o identitate ca aparținând unui grup oarecare care îl frecventa și de aceea încerca să facă fericiți o întreagă gamă de clienți, dând naștere unui fel de amestec de genuri. Dar bucătărioara, ca atâtea alte locuri similare din Manhattan, putea să pregătească un hamburger sau un sendviș Reuben mai mult decât mulțumitor, iar uneori avea și paste în meniu, toate la un preț relativ mic, factor de care Ricky își dădu seama târziu, când intră pe ușă. Nu mai avea nicio carte de credit funcțională, iar rezervele de numerar îi erau pe terminate. Își notă în minte să înceapă să folosească cecurile la purtător.

Înăuntru era întuneric și Ricky clipi, adaptându-și ochii la lumina slabă. Erau câțiva oameni la bar, iar o masă sau două erau libere. O chelneriță de vârstă medie îl văzu că ezită.

— Iei cina, ha? întrebă ea, cu o familiaritate care păru nelalocul ei într-un bar care încuraja anonimatul.

— Așa este, spuse el.

— Singur, da? întrebă ea.

Tonul ei indica mai degrabă faptul că știa că era singur și că Ricky mânca singur în fiecare seară, numai că acea curtoazie de modă veche, cu totul nepotrivită cu orașul acesta, îi cerea să-l mai întrebe.

— Din nou aveți dreptate.

— Stai la bar sau la masă?

— La masă, dacă se poate, și aș prefera mai în spate.

Chelnerița se întoarse pe călcâie, zări un loc liber și-i făcu semn din cap.

— Vino după mine, zise ea. Îi făcu semn către un scaun și deschise un meniu. Vrei ceva de la bar? întrebă chelnerița.

— Un pahar de vin. Roșu, vă rog, spuse Ricky.

— Imediat. Specialitatea zilei sunt paste cu somon. Nu-s rele deloc.

Ricky se uită după chelnerița care se îndrepta spre bar. Meniul era mare, având o copertă din aceea de plastic care să îl protejeze de pete, mult mai mare decât ar fi fost necesar pentru oferta modestă. Îl deschise și îl propti pe masă în fața sa, uitându-se la lista de burgeri și aperitive descrise cu numeroase înfloriri literare, care urmăreau să ascundă simplitatea realității lor. După o clipă, puse meniul pe masă, așteptându-se să o vadă pe chelneriță cu vinul pe care îl ceruse. Dispăruse, probabil în bucătărie.

În schimb, Virgil stătea în fața lui.

Avea în mâini două pahare, fiecare plin cu vin roșu. Purta blugi decolorați și un tricou sport de culoare mov, iar la subraț ținea o mapă scumpă de piele. Așeză băuturile pe masă, apoi își trase un scaun și se așeză în fața lui Ricky. Se întinse și luă meniul din mâinile lui Ricky.

— Am comandat deja câte o porție de specialitatea zilei pentru fiecare, spuse ea zâmbind. Chelnerița are dreptate sută la sută: nu e rău deloc.

XII

Deși era foarte surprins, Ricky nu arătă acest lucru. În schimb, se uită cu insistență peste masă la tânăra femeie, continuând să arboreze mina lipsita de expresie atât de familiară pacienților săi. Când vorbi, spuse doar:

— Deci tu crezi că somonul este proaspăt?

— Aproape că mai înoată în farfurie, răspunse Virgil jovială.

— Asta chiar ar putea să fie așa, spuse Ricky liniștit.

Femeia sorbi puțin de pe marginea paharului ei de vin, doar înmuindu-și buzele în lichidul întunecat. Ricky împinse paharul lui deoparte și bău în schimb apă.

— Chiar așa, ar trebui să bem vin alb cu paste și pește, spuse Virgil. Dar nu suntem în acel gen de local unde se ține cont de fiecare detaliu, nu-i așa? Nu-mi pot imagina aici un chelner încruntat care să vină să ne explice nepotrivirea alegerii noastre.

— Și eu mă îndoiesc, răspunse Ricky.

Virgil continuă să vorbească rapid, dar fără nervozitatea care uneori însoțește cuvintele rostite cu repeziciune. Părea mai mult un copil emoționat de ziua lui.

— Pe de alta parte, să bei vin roșu e ca și cum te-ai juca cu focul, nu-i așa, Ricky? E o atitudine îngâmfată care arată că nu prea ne pasă de convenții – facem ce vrem. Nu simți la fel, doctore Starks? Un fel de aventură și fărădelege, un joc în afara regulilor. Ce crezi?

— Cred că regulile se schimba tot timpul, răspunse el.

— Regulile de etichetă?

— Despre asta discutăm? răspunse el cu o întrebare.

Virgil clatină din cap, făcându-și coama de păr blond să se unduiască seducător. Își lăsă capul pe spate ușor ca să râdă, dând la iveala un gât lung, atrăgător.

— Nu, sigur că nu, Ricky. Ai dreptate.

În acel moment, chelnerița le aduse un coș de răchită plin cu chifle și unt, lăsându-le pe amândouă cu o tăcere înăbușitoare – un mic moment de conspirație împărtășită. Când se îndepărtă, Virgil se repezi la pâine.

— Sunt lihnita de foame, spuse ea.

— Să-nțeleg că ruinarea vieții mele consumă calorii? întrebă Ricky.

Din nou, Virgil râse.

— Așa se pare, spuse ea. Îmi place foarte mult. Cum s-o numim, doctore? „Dieta de ruinare”? Îți place așa? Am putea să facem avere împreună și apoi să ne retragem pe o insulă exotică, paradiziacă.

— Nu cred că se va întâmpla așa ceva, spuse Ricky rece.

— Nici eu nu prea cred, fu și Virgil de acord, în timp ce-și unse din abundență chifla cu unt și mușcă dintr-o margine care crănțăni.

— De ce te afli aici? întrebă Ricky cu voce joasă, totuși o voce care avea toată insistența pe care o putea aduna. Tu și șeful tău se pare că ați planificat întreaga metodă a distrugerii mele. Pas cu pas. Ai venit ca să râzi de mine? Poate să mai adaugi o picătură la chinul existent?

— Nimeni nu a descris până acum compania mea drept un chin, spuse Virgil, adoptând o figură de falsă surpriză. Aș fi crezut că ți s-a părut, ei bine, dacă nu plăcută, cel puțin curioasă. Și gândește-te la statutul tău, Ricky. Ai intrat aici singur, bătrân și nervos, măcinat de îndoială și anxietate. Oricine s-ar fi uitat spre tine ar fi simțit o milă de moment care apoi ar fi dispărut, căci omul ar fi fost ocupat să mănânce și să bea, ignorându-l pe bătrânul care cu

siguranță ai devenit. Dar totul se schimbă când mă așez în fața ta. Deodată nu mai ești atât de previzibil, nu-i așa? zâmbi Virgil. Nu e chiar așa de rău.

Ricky dădu din cap. Stomacul i se făcu ghem, iar în gură simțea un gust amar.

— Viața mea… începu el.

— Viața ta s-a schimbat și va continua să se schimbe. Cel puțin pentru încă vreo câteva zile. Și apoi… ei bine, aici e-aici, așa-i?

— Prin urmare, îți place asta? întrebă Ricky deodată. Să mă vezi cum sufăr. E ciudat, pentru că nu aș fi crezut că ești un sadic inveterat. Domnul R. al tău poate, dar nu sunt încă sigur în ce îl privește, pentru că păstrează distanța. Dar, dacă s-ar apropia, mi-aș da seama. Însă pe dumneata, domnișoară Virgil, nu te văzusem ca posesoarea unei psihopatologii. Dar, desigur, aș putea să mă înșel. Și despre asta e vorba aici, așa este? Despre un moment în care eu m-am înșelat în legătură cu ceva, corect?

Ricky bău din apă, sperând că a momit-o pe tânără, făcând-o să dea la iveală ceva. Pentru o clipă, văzu semnele mâniei adunându-se la colțul ochilor și al gurii lui Virgil. Dar ea își reveni iute și flutură chifla pe jumătate mâncată în spațiul dintre ei, parcă alungind cuvintele lui Ricky.

— Ai înțeles greșit rolul meu aici, Ricky.

— Vrei să-l mai explici o dată?

— Toți au nevoie de un ghid pe drumul spre iad, Ricky. Ți-am mai spus asta.

Ricky aprobă din cap.

— Îmi amintesc.

— Cineva care să te însoțească printre malurile stâncoase și bancurile de nisip ascunse ale lumii de dedesubt.

— Și tu ești acel cineva, știu. Mi-ai spus.

— Ei bine, ai ajuns deja în iad, Ricky?

Ricky dădu din umeri, încercând s-o înfurie. Dar nu avu succes.

Ea râmji.

— Poate doar bați la poarta iadului, atunci?

Ricky clătină din cap, dar ea îi ignoră negarea.

— Ești un om mândru, doctore Ricky. Te doare să pierzi controlul asupra propriei vieți, așa este? Ești mult prea orgolios. Și cu toții știm ce vine imediat după mândrie. Știi, vinul nu e deloc rău. Ai putea încerca o înghițitură.

El luă paharul de vin, îl ridică spre gură, dar, în loc să bea, vorbi:

— Ești fericită, Virgil? Fericită de criminalitatea ta?

— Ce te face să crezi că am comis o crimă, doctore?

— Tot ce ai făcut tu și cel care te plătește este crimă. Tot ce plănuiți este crimă.

— Chiar așa? Am crezut că ești expert în nevroză de lux și anxietate a clasei medii și superioare. Dar ai dezvoltat abilități de detectiv în ultimele zile, cred.

Ricky se opri. Jocul de cărți nu era distracția sa favorită. Psihanalistul le împarte una câte una, căutând reacții, încercând să provoace călătorii pe cărările memoriei. Dar acum avea atât de puțin timp. Și, uitându-se la femeia care se foia pe scaun în fața lui, nu era sigur că această întâlnire decurgea exact în felul în care o dorise Domnul R. Iar asta îi dădea satisfacție, gândul că stricase, chiar dacă numai puțin, planul după care trebuia să se desfășoare totul.

— Desigur, spuse el cu atenție, până acum ai comis un număr de fărădelegi, care se întind de la posibila ucidere a lui Roger Zimmerman…

— Moartea lui a fost deja clasificată drept sinucidere de către poliție…

— Ați reușit să faceți o crimă să para sinucidere. De asta sunt deja convins.

— Ei bine, dacă ești atât de încăpățânat, nu voi încerca să te conving. Dar credeam că a-ți păstra mintea limpede reprezintă o trăsătură caracteristică a profesiei tale.

Ricky ignoră aceasta digresiune și continuă:

— … La furt și fraudă…

— Oh, mă îndoiesc că există pe undeva vreo dovada a acestor fapte. E ca în proverbul ala din bătrâni cu pomul care cade în pădure: dacă nu e nimeni acolo ca să fie martor, face el vreun zgomot? Dacă nu există dovezi, a avut oare loc vreun act criminal? Iar dacă exista vreo dovadă, ea este acolo, în spațiul virtual, la un loc cu fondurile tale…

— Ca să nu mai spun de mica ta calomnie, cu scrisorile false către Societatea Psihanalitică. Tu erai în spatele acestei acțiuni, așa e? L-ai păcălit pe idiotul ăla din Boston cu ficțiunea ta plăsmuită. Ți-ai scos hainele și pentru el?

Virgil își dădu din nou la o parte părul care-i aluneca pe chip, lăsându-se ușor pe spate în scaun.

— Nu a trebuit să fac asta. E unul dintre aceia care acționează precum cățelușii când îi cerți. Pur și simplu se rostogolește pe spate și-și expune organele genitale cu scâncete sclifosite. Este absolut incredibil câte crede o persoană atunci când vrea să creadă!

— O să-mi recapăt reputația, spuse Ricky violent.

Virgil râânji.

— Trebuie să fii în viață pentru asta, iar eu am îndoielile mele.

Ricky nu răspunse, pentru că și el avea îndoielile lui. Ridică privirea și o văzu pe chelneriță apropiindu-se cu mâncarea lor. Așeză farfuriile și întrebă dacă mai trebuie să aducă ceva la masă. Virgil mai vru un pahar de vin, dar Ricky dădu din cap că nu mai vrea nimic.

— Asta e bine, spuse Virgil, pe când chelnerița se îndepărta. Păstrează-ți mintea limpede.

Ricky se uită doar la farfuria de mâncare aburindă din fața lui.

— De ce îl ajuți pe omul ăsta? întrebă el deodată. Ce ai tu la treaba asta? De ce nu vrei să lași baltă această înșelătorie, să nu te mai porți prostește și să vii cu mine la poliție? Am putea să oprim jocul ăsta imediat și o să am grijă să-ți recâștigi o viață normală. Fără niciun fel de acuzații de crimă asupra ta. Aș putea să fac asta.

Virgil se uită și ea în farfurie, jucându-se cu furculița în grămăjoara de paste și cu bucățelele de somon. Când își ridică ochii din farfurie și privirea i se întâlni cu a lui, ochii săi nu ascundeau mânia.

— Tu o să ai grijă să mă întorc la o viață normală? Ești cumva magician? Și, oricum, ce te face să crezi că ar fi ceva nemaipomenit într-o viață normală?

El insistă, ignorându-i întrebarea:

— Dacă nu ești o criminală, de ce ajuți un criminal? Dacă nu ești sadică, de ce lucrezi pentru un sadic? Dacă nu ești psihopată, de ce te alături unui psihopat? Și dacă nu ești o ucigașă, de ce ajuți pe cineva să comită o crimă?

Virgil continuă să se uite fix la Ricky. Toată maniera ei jovială și plină de viață se disipase, înlocuită de o bruschețe care izbucni cu răceală de peste masă.

— Poate pentru că sunt bine plătită, spuse ea. În ziua de azi, mulți oameni sunt dispuși să facă orice pentru bani. Poți să crezi asta despre mine?

— Nu prea, răspunse Ricky atent, cu toate că adevărul era exact opus celor afirmate.

Virgil dădu din cap.

— Deci nu crezi că banii stau la baza acțiunilor mele? Ce alte motive ar putea fi? Tu ar trebui să fii expert pe teritoriul ăsta. Oare conceptul de „căutare de motive” nu definește destul de clar ceea ce faci tu? Și nu e același concept parte

integrantă din micul exercițiu pe care îl facem? Așa că, haide, Ricky, noi doi am avut până acum două ședințe împreună. Dacă nu banii, atunci ce mă motivează?

Ricky se uită insistent la tânăra femeie.

— Nu știu destule despre tine… începu el cu greutate.

Virgil lăsă jos cuțitul și furculița cu un gest care arăta că nu era de acord cu acest răspuns.

— Poți mai mult, Ricky. De dragul meu. Până la urmă, în felul meu, sunt aici ca să te ghidez. Problema este că, dragă Ricky, cuvântul „a ghida" are conotații pozitive care ar putea fi incorecte. S-ar putea să fie nevoie să te fac să mergi în direcții în care nu vrei să mergi de unul singur. Dar un lucru este sigur: fără mine nu te vei putea apropia de un răspuns, iar acest lucru te va ucide fie pe tine, fie pe cineva apropiat ție, care n-are în niciun fel cunoștință de toate acestea. Și să mori orbește e o prostie, Ricky. În felul ei, o crimă chiar mai rea. Așa că răspunde-mi la întrebare acum: Ce alte motive aș putea avea?

— Mă urăști. Mă urăști exact cum mă urăște și acest domn R., doar că nu știu de ce.

— Ura este un sentiment imprecis, Ricky. Crezi că îl înțelegi?

— E ceva ce aud în fiecare zi în practica mea…

Virgil clătină din cap.

— Nu, nu, nu. Nu auzi. Tu auzi despre furie și frustrare, care sunt elemente minore ale urii. Auzi despre abuz și cruzime, care sunt jucători mai importanți pe această scenă, dar totuși, doar colegi de echipă. Dar cel mai mult auzi despre inconvenientă. Plictisitoarea, vechea și terna inconvenientă. Și asta are așa de puțină legătură cu ura, cum are un nor întunecat cu fulgerul. Norul ăla trebuie să se alăture altora și să crească, înainte de a da drumul la ploaie.

— Dar tu…

— Nu te urăsc, Ricky. Cu toate că probabil aș putea învăța s-o fac. Încearcă altceva.

Ricky nu credea nimic din toate astea, dar, în același timp, se simțea amețit, ca și cum se învârtea, încercând să găsească un răspuns. Inspiră adânc.

— Din dragoste, atunci, spuse Ricky deodată.

Virgil zâmbi din nou.

— Dragoste?

— Acționezi așa pentru că îl iubești pe omul ăsta, Rumplestiltskin.

— Asta e o idee interesantă. Mai ales că ți-am spus că nu știu cine este. Nu l-am întâlnit niciodată.

— Da, îmi amintesc că ai spus asta. Doar că nu te cred.

— Dragoste. Ură. Bani. Astea sunt singurele motive pe care poți să le scoți?

Ricky făcu o pauză.

— Poate și teamă.

Virgil aprobă din cap.

— Teama este bună, Ricky. Poate să scoată la iveală tot felul de comportamente neobișnuite, nu-i așa?

— Da.

— Analiza ta asupra acestei relații sugerează că poate Domnul R. are vreun fel de influență bazată pe amenințări asupra mea? Ca răpitorul care își forțează victimele să plătească bani în speranța patetica că el le va înapoia câinele sau copilul pe care l-a răpit. Ți se pare că mă comport ca o persoană care a fost pusă sa acționeze împotriva voinței sale?

— Nu, răspunse Ricky.

— Bine atunci. Știi ceva, Ricky? Cred că ești un om care nu știe să profite de oportunități atunci când i se ivesc. Acum este a doua oară când stau în fața ta și, în loc să încerci să te ajuți, pledezi pentru ca eu să te ajut, când tu n-ai făcut nimic pentru a-mi merita ajutorul. Ar fi trebuit să prevăd asta, dar

am avut speranțe în ce te privește. Pe bune, chiar am avut. Dar nu mai am…

Virgil făcu un semn cu mâna pe deasupra mesei, ca și cum i-ar tăia replica, înainte chiar ca el să scoată un sunet.

— … înapoi la afaceri. Ai primit răspunsul la întrebări în ziarul de azi dimineață?

Ricky făcu o pauză, apoi răspunse:

— Da.

— Bine. De asta m-a trimis aici în seara asta. Pentru a mai verifica o dată. N-ar fi fost cinstit, s-a gândit el, dacă n-ai fi primit răspunsurile pe care le căutai. Am fost surprinsă, desigur. Domnul R. s-a hotărât să te țină mai aproape de el. Mai aproape decât mi s-ar părea prudent. Alege-ți următoarele întrebări cu atenție, Ricky, dacă vrei să câștigi. Mi se pare că ți-a acordat o mare oportunitate. Dar de mâine dimineață vei mai avea doar o săptămână la dispoziție. Șapte zile și doar două întrebări disponibile.

— Sunt conștient de factorul timp.

— Chiar ești? Mi se pare că nu înțelegi pe deplin termenul limită. Dar, pentru că tot am vorbit de motivație, Domnul R. ți-a trimis ceva care să te ajute să sporești ritmul investigațiilor.

Virgil se aplecă și ridică mapa mica de piele pe care o purtase sub braț când îl abordase pe Ricky și pe care o pusese apoi pe podea. Deschise închizătoarea și scoase un plic, ca multe altele pe care le mai văzuse Ricky. Îi întinse plicul peste masă.

— Deschide-l, spuse ea. E plin de motivații.

El desfăcu plicul. Înăuntru erau șase fotografii alb-negru, de dimensiune 20x25. Le scoase și le examină. Erau trei subiecte diferite, fiecare în centrul a câte două fotografii. Primele înfățișau o tânără în vârstă de șaisprezece sau șaptesprezece ani, îmbrăcată în blugi și un tricou sport

transpirat, cu o curea de piele din cele purtate de tâmplari în jurul taliei și cu un ciocan uriaș în mână. Părea că lucrează la un șantier de construcții. Următoarele două fotografii erau tot cu un copil, o fetiță poate de doisprezece ani, așezată într-o canoe și vâslind pe un lac, într-o regiune de munte. Prima dintre cele două poze era ușor neclară, iar a doua, care părea luată de la mare distanță cu un obiectiv extrem de puternic, era un prim-plan, destul de aproape pentru a lăsa să se vadă aparatul dentar dezvăluit în efortul pe care îl făcea când vâslea. Apoi era un al treilea set de poze înfățișând un adolescent, un băiat cu părul lung și un zâmbet indiferent, discutând cu un vânzător ambulant pe o stradă ce părea a fi din Paris.

Toate cele șase fotografii păreau făcute fără știința subiecților. Era clar că fotograful făcuse pozele fără să fie văzut de cei trei tineri.

Ricky examină pozele cu atenție, apoi se uită la Virgil. Ea nu mai zâmbea.

— Recunoști pe cineva? întrebă ea rece.

El negă din cap.

— Trăiești într-o splendidă izolare, Ricky. Care face ca totul să fie al naibii de simplu. Uită-te mai cu atenție. Știi cine sunt acești tineri?

— Nu, nu știu.

— Sunt poze cu unele dintre rudele tale îndepărtate. Copiii ăștia sunt pe lista de nume pe care ți-a trimis-o Domnul R. la începutul jocului.

Ricky se uită încă o dată la fotografii.

— Paris, Franța, Habitat for Humanity, Honduras și Lake Winnipesaukee din New Hampshire. Trei copii în vacanța de vară. Exact ca tine.

Ricky dădu din cap.

— Vezi cât sunt de vulnerabili? Crezi că a fost greu să facem pozele astea? S-ar putea înlocui aparatul de fotografiat de mare putere cu o pușcă sau un pistol? Cât de ușor ar fi să smulgi unul dintre copiii ăștia din mediul lui benefic de care se bucură? Crezi că vreunul dintre ei are cea mai vagă idee cât de aproape este de moarte? Îți imaginezi că vreunul dintre ei are cea mai mică informație despre faptul că viața le poate ajunge la un final brusc și însângerat în doar câteva zile? Virgil arătă spre fotografii. Mai uită-te o dată cu atenție, Ricky, spuse ea și așteptă până când el studie cu atenție imaginile. Apoi se întinse peste masă și-i luă pozele din mână. Cred că trebuie să rămâi doar cu niște portrete schițate în memorie, Ricky. Întipărește-ți bine în minte zâmbetele acestor copii! Încearcă să-ți imaginezi zâmbetele de pe fețele lor peste câțiva ani, când se vor maturiza și vor fi adulți! Ce fel de vieți vor duce? Ce fel de persoane vor deveni? Vrei să furi viitorul unuia dintre ei – sau a altuia ca ei – doar pentru că tu te agăți ostentativ și patetic de câțiva ani care ți-au mai rămas de trăit? Iau eu astea, spuse ea, punând fotografiile înapoi în mapă. Se ridică apoi de la masă, lăsând să cadă în același timp o bancnotă de 100 de dolari în farfuria ei pe jumătate goală. Mi-a trecut foamea din cauza ta, îl informă ea. Dar știu că situația ta financiară a avut de suferit, așa că plătesc eu cina.

Se întoarse spre chelnerița care-și făcea la lucru la o masă din apropiere:

— Aveți cumva tort de ciocolată? întreba ea.

— Avem tort de brânză cu ciocolată, răspunse femeia. Virgil aprobă din cap:

— Aduceți-i o felie prietenului meu, spuse ea. Viața lui s-a acrit deodată și are nevoie de ceva dulce care să-l ajute în următoarele zile.

Apoi se întoarse pe călcâie și ieși, lăsându-l pe Ricky singur. El se întinse după paharul de apă și observă că mâna îi tremura ușor, căci cuburile de gheață zdrăngăniră în pahar.

Ricky merse acasă pe când se întuneca deja, iar el se simțea tot mai izolat.

Lumea din jurul lui părea plină de conexiuni, o tachinare constantă de oameni care se întâlnesc cu alți oameni, în comerțul existenței. Ricky se simțea aproape invizibil pe străzi, în drumul spre casă. În mod destul de curios, era aproape transparent. Niciunul dintre cei care treceau pe lângă el pe jos sau în mașină, nici măcar o persoană nu i-ar fi înregistrat prezența pe drumul lor prin viață. Fața lui, înfățișarea lui, însăși existența lui nu însemnau nimic pentru nimeni cu excepția celui care îl vâna. Moartea lui, în schimb, era de real folos unei rude îndepărtate și anonime. Rumplestiltskin și, prin procură, Virgil și avocatul Merlin și probabil și alte personaje pe care nu le întâlnise încă erau punțile de legătură între a trăi și a muri. Lui Ricky i se părea că intrase într-o lume subterană locuită de oameni cărora medicul le pusese cele mai grave diagnostice sau cărora judecătorul le fixase data execuției: adică aceia puțini care știu dinainte ziua când vor muri. Ricky simțea cum un nor de disperare îi atârnă deasupra capului. Își amintea de faimosul personaj de desene animate din tinerețea lui, Joe Bflspk creat de Al Capp, sortit să meargă sub un nor de ploaie personal, care revărsa asupra lui umezeală și fulgere oriunde se ducea.

Figurile celor trei adolescenți îl urmăreau ca niște fantome – vaporoase, transparente. Știa că trebuie să creeze substanță în jurul lor, pentru a fi reali. Ar fi vrut să știe cum îi cheamă, știa doar că trebuia să facă ceva pentru a-i proteja. Concentrându-se pe figura lor, așa cum o avea în

memorie, grăbi pasul. Vedea aparatul dentar dezvăluit de zâmbet, părul lung, transpirația provocata de muncă și, pe măsură ce revedea fiecare fotografie în memorie, la fel de clar pe cât le văzuse când Virgil le aruncase pe masa de la restaurant, își mări pașii, mușchii i se încordară și începu să se grăbească. Își auzea pantofii tropăind pe trotuar, ca și cum sunetul venea de undeva din afara propriei vieți, până când se uită în jos și văzu că aproape alerga. Ceva se slăbea în el, dând naștere unei senzații pe care n-o recunoștea, însă oricine care trecea pe lângă el pe trotuar ar fi spus că Ricky era cuprins de panică.

Ricky o luă la fuga, respirația îi era din ce în ce mai grea, scrâșnind printre dinți. Un cvartal, apoi încă unul, nu se opri nici când traversă străzile, lăsând în urmă o rafală de claxoane și înjurături, fără să audă nimic, fără să vadă nimic, cu capul plin doar de imagini ale morții. Nu încetini pasul decât când văzu intrarea blocului său. Se opri, aplecându-se și trăgându-și suflarea, cu transpirația scurgându-i-se în ochi. Rămase așa câteva minute, ca să-și recapete suflul, refuzând să simtă ceva, cu excepția căldurii și a durerii provocate de alergare, fără să audă nimic în afara de respirația-i sacadată.

Când în sfârșit ridică privirea, se gândi: „Nu sunt singur”.

Aceasta senzație nu era cu nimic diferită de ceea ce simțise în ultimele zile, când fusese cotropit de același sentiment că este observat de cineva. Senzația aceasta era aproape previzibilă, deși nu se baza pe nimic altceva decât pe paranoia, pur și simplu. Încercă să se controleze, să nu cedeze senzației, ca și cum nu ar fi dorit să se dedea unei pasiuni secrete, unei pofte de ceva dulce sau de o țigară. Nu reuși.

Se întoarse brusc, încercând să-l zărească pe cel care îl urmărea, cu toate că știa că această acțiune n-avea sens.

Privirea i se mută rapid de la persoanele care se plimbau agale pe stradă, la ferestrele goale de la clădirile din împrejurimi. Se răsuci, ca și cum ar fi putut să surprindă vreo mișcare care să-i indice persoana angajată să-l urmărească, dar orice posibilitate de acest gen era prea vagă și-i scăpa.

Ricky se întoarse și porni în direcția blocului său. Era copleșit de sentimentul că fusese cineva în apartamentul său cât timp fusese plecat și glumise cu Virgil. Sări înainte, apoi se opri. Cu un imens efort de voință, se forța să-și regăsească un minim control asupra emoțiilor ce ricoșau în jurul său, spunându-și să fie calm, să se concentreze, să-și păstreze spiritul treaz. Inspiră adânc și-și spuse că exista o mare probabilitate ca în orice moment să se întâmple să iasă din apartamentul său, indiferent din ce motiv, iar Rumplestiltskin sau unul dintre acoliții acestuia să se furișeze în urma lui. Această vulnerabilitate nu putea fi rezolvată cu o cerere către un lăcătuș și, de altfel, fusese dovedită deja cu o zi mai înainte, când se întorsese într-o casă fără lumini.

Ricky simți că i se strânge stomacul, ca al unui atlet imediat după o cursă. Se gândi că tot ceea ce i se întâmplase până acum funcționase pe doua niveluri. Toate mesajele pe care le primise din partea individului fuseseră deopotrivă simbolice și literale.

Casa lui nu mai era sigură.

Cum stătea așa, pe stradă, în fața apartamentului în care trăise cea mai mare parte a vieții, Ricky aproape că era copleșit de sentimentul că nici măcar un colțișor din existența lui nu rămăsese nescotocit de cel care-l urmărea.

Pentru prima oară își zise: „Trebuie să găsesc un loc sigur”.

Fără să aibă cea mai mică idee unde ar putea să găsească acest loc sigur, fie el intern sau extern, Ricky se urni spre casă.

Spre mirarea lui, nu se zărea niciun semn evident de spargere. Ușa nu era întredeschisă. Luminile funcționau normal. În fundal se auzea zumzăitul aparatului de aer condiționat. Nicio senzație copleșitoare sau o percepție gen al șaselea simț nu-i spunea că intrase cineva în casă în lipsa lui. Închise și încuie ușa în urma sa, răsuflând ușurat pentru o clipă. Totuși, inima continua să îi bată foarte tare și simțea că-i tremură mâinile, așa cum observase și în restaurant după plecarea lui Virgil. Își întinse mâna în fața ochilor, căutând orice urmă de nervozitate, dar mâna se menținea fermă. Nu avea încredere în metoda asta. Era ca și cum ar fi simțit în interiorul mușchilor și tendoanelor că avusese loc o slăbire și că în orice moment putea să-și piardă controlul.

Îl lovi epuizarea, ajungând în fiecare colțișor al corpului. Respira greu, fără să înțeleagă de ce, pentru că cerințele din punct de vedere fizic erau modeste acum.

— Ai nevoie de un somn bun, își spuse, vorbind cu voce tare de unul singur și recunoscând tonul pe care îl folosea de obicei cu pacienții, acum adresat sieși. Trebuie să te odihnești, să-ți aduni gândurile și să faci progrese.

Pentru prima dată, se gândi serios să-și caute carnețelul pentru rețete și să-și prescrie un medicament care să-l ajute să se relaxeze. Știa că trebuie să se concentreze, iar asta îi era din ce în ce mai greu. Ura pastilele, dar se gândi că măcar de această dată ar putea să-l ajute. „Un adjuvant în creșterea bunei dispoziții”, se gândi el. O pastilă de dormit care să-l ajute să se odihnească. Apoi, poate, un pic de amfetamină care să-l ajute să se concentreze de dimineață și

în cursul săptămânii care i-a mai rămas până la termenul fixat de Rumplestiltskin.

Ricky ținea în sertarul biroului un *Ghid de referință pentru doctori* pe care erau listate medicamentele și o porni spre sertar, gândindu-se că farmacia non-stop care se afla la doua blocuri distanță îi va furniza orice ar solicita. Nici măcar nu trebuia să riște să iasă din casă.

Ricky se așeză pe scaunul de la birou, examinând definițiile medicamentelor din acel ghid, și nu-i trebui mult să-și dea seama de ce are nevoie. Își găsi și carnețelul pentru prescrierea rețetelor, iar apoi sună la farmacie și își citi numărul de înregistrare pentru prima dată în ani de zile, sau cel puțin așa avea impresia. Avea nevoie de trei medicamente diferite.

— Numele pacientului? întrebă farmacistul.

— Sunt pentru mine, răspunse Ricky.

Farmacistul ezită.

— Medicamentele acestea nu e bine să fie amestecate, domnule doctor Starks, spuse el. Trebuie să fiți foarte atent la dozaje și combinații.

— Mulțumesc pentru grijă. Voi fi foarte atent…

— Vreau să știți că supradozarea poate fi fatală.

— Știu asta, replică Ricky. Dar prea mult din orice poate fi fatal.

Farmacistul luă drept glumă remarca aceasta și râse.

— Da, cred că da, dar cu unele lucruri putem să mergem pe stradă cu zâmbetul pe buze. Persoana care face livrări la domiciliu va veni cu aceste medicamente la dumneavoastră într-o oră. Doriți să vi le trec în cont? A trecut ceva vreme de când nu l-ați mai folosit.

Ricky se gândi o clipă și apoi spuse:

— Da, sigur.

Simți o puternică împunsătură dureroasă, ca și cum farmacistul îi tăiase din greșeală inima în două cu cea mai inocentă întrebare. Ricky știa că ultima dată când folosise contul de la farmacie fusese pentru soția lui, când aceasta era pe moarte, pentru morfină, care să o ajute la calmarea durerilor. Asta fusese cu cel puțin trei ani în urmă.

Se scutură de această amintire, încercând să o zdrobească sub talpă. Inspiră adânc și zise:

— Și spuneți-i, vă rog, persoanei care aduce medicamentele să sune în felul acesta: de trei ori scurt, de trei ori lung, de trei ori scurt. Astfel o să știu că el este și o să-i deschid.

Farmacistul păstră un moment de tăcere, iar apoi întrebă:

— Ăsta nu e codul Morse pentru S.O.S.?

— Ba da, răspunse Ricky.

Închise telefonul și se lăsă greu în scaun, cu capul invadat de imaginile soției lui în ultimele zile ale vieții. Era prea dureros pentru el, așa că își întoarse privirea spre birou, încercând să-și îndrepte gândurile în altă parte. Observă că lista cu rudele sale, pe care i-o trimisese Rumplestiltskin, era așezată ostentativ deasupra tuturor celorlalte hârtii, în mijlocul biroului, iar Ricky nu-și amintea să o fi lăsat acolo. Se întinse ușor și trase foaia de hârtie spre el, iar în minte îi năpădiră din nou imaginile tinerilor din pozele pe care i le arătase Virgil. Începu să examineze numele de pe listă, încercând să atașeze imagini la literele care îi fluturau în fața ochilor. Încercă să se convingă că trebuia să facă o legătură, că era important acest lucru, că viața cuiva ar putea să fie în pericol, fără ca acea persoană să știe măcar.

Tot încercând să se concentreze, se uită în jos.

O senzație de confuzie îl lovi deodată. Începu să se uite în jurul său, ochii îi fugeau dintr-o parte în alta ca niște săgeți,

iar tulburarea puse stăpânire pe el. Își simți gura uscată și stomacul agitat și deodată i se făcu greață.

Luă notițele, carnețelele și alte nimicuri care mai erau pe birou, căutând febril.

Dar, în același timp, știu cu siguranță că ceea ce căuta dispăruse.

Prima scrisoare de la Rumplestiltskin, cea care descria condițiile jocului și care conținea primele indicii, fusese luată de pe birou. Dovada fizică a amenințării asupra lui Ricky dispăruse. Tot ceea ce rămăsese, își dădea el seama, era doar realitatea.

XIII

Ricky mai bifă o zi din calendar și apoi scrise două numere de telefon pe o foaie de hârtie aflată în fața lui. Primul era al detectivului Riggins de la Poliția Autorității de Tranzit a New Yorkului. Al doilea era un număr de telefon pe care nu-l mai folosise de ani de zile și se îndoia că mai era valabil încă, dar se hotărî să-l încerce oricum. Era al doctorului William Lewis. Cu douăzeci și cinci de ani în urmă, dr. Lewis fusese profesorul lui psihanalist, adică doctorul care îl psihanalizase pe Ricky însuși, când acesta își obținea certificatul de practică. În mod curios, cei care doresc să practice psihanaliza trebuie să suporte, la rândul lor, același tratament. Un chirurg cardiolog nu-și oferă propria inimă pentru operație ca parte a instruirii pe care o parcurge, dar un psihanalist așa face.

„Cele două numere de telefon, se gândi el, reprezintă polii opuși ai ajutorului de care am nevoie." Nu era sigur dacă vreunul din ei ar fi putut, de fapt, să îi vină în ajutor, dar, în ciuda recomandărilor lui Rumplestiltskin de a ține totul pentru el, fără să dezvăluie nimănui nimic, nu mai era sigur că putea să facă acest lucru. Trebuia să vorbească neapărat cu cineva. Dar nu știa cu cine.

Detectivul răspunse la telefon la al doilea apel, doar prin pronunțarea scurtă a numelui său:

— Riggins.

— Doamna detectiv, sunt doctorul Frederick Starks. Vă amintiți că am vorbit săptămâna trecută despre moartea unuia dintre pacienții mei…

O clipă fu liniște, dar nu din cauză că detectivul avea probleme să repereze persoana cu care vorbea, ci mai degrabă din pricina surprizei.

— Desigur, doctore. Ți-am trimis o copie după biletul de sinucidere pe care l-am găsit. Credeam că asta a lămurit lucrurile pe de-a-ntregul. Care-i problema?

— Mă gândeam dacă aș putea să vorbesc cu dumneavoastră în legătură cu unele circumstanțe legate de moartea domnului Zimmerman?

— Ce fel de circumstanțe, doctore?

— Aș prefera să nu discutăm la telefon.

Detectivul râse scurt, amuzată.

— Sună cam melodramatic, doctore. Dar, desigur, cum dorești. Vrei să vii aici?

— Bănuiesc că există un loc acolo unde putem vorbi în liniște.

— Desigur, avem o camera pentru interogatoriu, unde smulgem mărturisiri de la suspecții de diferite infracțiuni. Mai mult sau mai puțin ce faci și dumneata în cabinetul psihiatric, doar că mai puțin civilizat și mult mai rapid…

Ricky făcu semn cu mâna unui taxi la colț, care îl duse vreo zece străzi spre nord, lăsându-l la intersecția străzii Madison cu 96th Street. Intra în primul magazin pe care îl întâlni, un magazin de încălțăminte de damă, se uită la pantofii expuși exact nouăzeci de secunde, uitându-se în același timp prin vitrina magazinului și așteptând să se facă verde la semaforul din colț. Imediat ce se schimbă culoarea semaforului, ieși, traversă strada și făcu semn cu mâna altui taxi. Îi spuse șoferului să meargă spre sud, spre gara Grand Central.

Gara Grand Central nu era prea aglomerată pentru mijlocul unei zile de vară. Un flux constant de oameni împrăștiați prin interiorul semiîntunecat al gării, îndreptându-se spre trenurile lor de legătură sau spre stațiile de metrou, evitând oamenii fără adăpost care cântau sau mormăiau ceva pe la intrările în gară și ignorând reclamele

luminoase stridente, care parcau că umplu gara cu o lumină nefirească. Ricky intră în valul de oameni, încercând să pară cât mai puțin ezitant în trecerea lui prin gară. Acela era un loc în care oamenii nu erau nehotărâți, iar el se înscrise în acea paradă de oameni decișI și nesovăitori, toți având pe fețe întipărită acea expresie impenetrabilă de oțel care părea că-i ferește de toți ceilalți oameni, astfel că orice călător era ca o mică insulă de emoții proprii, ancorat în sine însuși, și nu plutea în derivă, nu oscila, ci înainta hotărât și ușor de distins dintre ceilalți. Ricky însă nu avea un țel interior, ci doar se prefăcea. Luă primul metrou spre vest, merse o singură stație, sări din metrou în timp ce acesta închidea ușile, ieși în căldura înăbușitoare a trotuarelor și din nou făcu semn cu mâna primului taxi pe care îl zări. Se asigură că taxiul mergea spre sud, adică exact în direcția opusă decât unde dorea de fapt să ajungă. Îl puse pe taximetrist să facă înconjurul unui cvartal, apoi pe o străduță laterală, printre camioane de marfă, în timp ce el se uita tot timpul în oglinda retrovizoare să vadă dacă nu cumva erau urmăriți.

Ricky se gândi că, dacă Rumplestiltskin, sau Virgil, sau Merlin, sau oricine lucrează pentru cel care îl hăituia ar putea să-l urmărească pe calea întortocheată pe care venise, atunci într-adevăr nu mai avea nicio șansă, iar soarta îi era pecetluită. Ricky se așeză ca lumea pe canapeaua mașinii și merse în liniște până la secția de poliție a Autorității de Tranzit de la intersecția dintre 96th Street și Broadway.

Riggins se ridica atunci când Ricky intră la ea în birou. Arăta mult mai puțin obosită decât la prima lor întâlnire, deși costumul nu se schimbase prea mult: pantaloni la modă de culoare închisă care veneau în contradicție cu pantofii sport, o cămașă bărbătească cu nasturi de culoare albastru-deschis și o cravată roșie legată lejer în jurul gâtului. Cravata venea până în dreptul unui ham maro de piele, iar un pistol

automat atârna în stânga sânului femeii. Era o apariție foarte curioasă. Detectivul combina hainele bărbătești cu accente feminine, era fardată și parfumată, în contrast cu masculinitatea apariției sale. Părul îi cădea pe umeri în bucle mătăsoase, dar pantofii sport din picioare indicau grabă și rapiditate.

Dădu mâna cu el într-o strângere fermă.

— Doctore, mă bucur să te vad, deși, trebuie să recunosc, nu mă așteptam.

Evaluă aspectul lui Ricky dintr-o privire, măsurându-l din cap până-n picioare ca un croitor care inspectează un gentleman de joasă condiție care vrea să îmbrace un costum modern și stilat.

— Mulțumesc pentru că ați fost de acord… începu el, dar ea îi reteză vorba:

— Arăți groaznic, doctore. Cred că iei prea în tragic confruntarea lui Zimmerman cu o garnitură de metrou.

Ricky clătină din cap zâmbind ușor.

— Nu prea am dormit, mărturisi el.

— Ei, pe naiba! spuse Riggins.

Făcu semn cu mâna spre o sălită alăturată, care era exact camera pentru interogatorii pe care o menționase la telefon.

Încăperea era sumbră și implacabilă, un spațiu îngust lipsit de orice ornament, cu o singură masă de metal în centru și trei scaune pliante de oțel. O lumină de neon ilumina încăperea. Masa avea o suprafață de linoleum, plină de scrijelituri și pete de cerneală. Ricky se gândi la propriul birou și mai ales la canapea și la modul în care fiecare obiect pe care cădea privirea pacientului avea un impact în procesul confesiunii. Se gândea că această cameră, atât de austeră, era un loc îngrozitor pentru a ajunge la actul explicațiilor, dar apoi înțelese că și explicațiile care luau naștere în acel loc erau îngrozitoare ele însele.

Riggins probabil că observă modul în care Ricky evalua încăperea și spuse:

— Bugetul de amenajări al orașului este foarte subțire anul acesta. A trebuit să renunțam la toate Picasso-urile de pe pereți și la mobila Roche Bobois.

Făcu un semn cu mâna înspre unul dintre scaunele de oțel.

— Trage-ți un scaun, doctore, și spune-mi ce te frământă.

Riggins încercă să se abțină să zâmbească.

— Nu așa spui dumneata pacienților, mai mult sau mai puțin?

— Mai mult sau mai puțin, răspunse Ricky. Deși nu înțeleg ce vi se pare amuzant în asta.

Riggins dădu din cap, lăsând deoparte ceva din ironia din voce, dar nu toată:

— Îmi cer scuze, spuse ea. E vorba de inversarea rolurilor, doctore Starks. Nu prea primim aici vizita unor personalități atât de proeminente, din clasa superioară, ca dumneata. Poliția de tranzit are de-a face în general cu infracțiuni de rutină destul de urâte. Cel mai adesea tâlhării. Probleme cu găștile de cartier. Oamenii fără locuință care se bat și ajung la crimă. Ce te tulbură așa de tare? Și promit să fiu cât se poate de serioasă.

— Va amuză să mă vedeți…

— Stresat. Da, recunosc că mă amuză.

— Nu vă pasă de psihiatrie?

— Nu. Am avut un frate care avea depresie cronică și era schizofrenic, a fost internat și externat de la toate spitalele psihiatrice din oraș, iar toți doctorii – doar vorbărie întruna, fără să-l ajute niciun pic. Experiența asta mi-a fost de ajuns. Dar să lăsăm asta!

Ricky tăcu puțin, apoi spuse:

— Soția mea a murit acum câțiva ani de cancer ovarian, dar nu am ajuns să urăsc oncologiștii care n-au putut să o ajute. Urăsc boala.

Riggins dădu din cap.

— Ai dreptate, m-ai atins aici, spuse ea.

Ricky nu știa cu ce să înceapă, dar se gândi că Zimmerman era un început la fel de bun ca oricare altul.

— Am citit biletul de sinucidere, spuse el. Ca să fiu cinstit, nu părea deloc să fie scris de pacientul meu. Mă întreb dacă ați putea să-mi spuneți unde l-ați găsit.

Riggins ridică ușor din umeri.

— Sigur. A fost găsit pe perna patului din propriul apartament. Frumos și curat împăturit, n-aveai cum să nu-l vezi.

— Cine l-a găsit?

— Chiar eu. După ce am audiat toți martorii, am vorbit cu dumneata și am terminat și hârțogăria care era de făcut, am mers acasă la Zimmerman în ziua următoare și am văzut biletul imediat ce am intrat la el în dormitor.

— Mama lui Zimmerman… este invalidă…

— A fost atât de distrusă după primul telefonul în care am anunțat-o, încât a trebuit să chem salvarea să o transfere la un spital câteva nopți. Cred că va fi mutată la un centru de asistență pentru persoane invalide din Rockland County zilele următoare. Fratele lui Zimmerman se ocupă de toate aranjamentele. Prin telefon, din California. Mi se pare că el nu e tocmai afectat de toate acestea și nu prea știe ce e compasiunea, în special în ce o privește pe maică-sa.

— Să lămurim un lucru, spuse Ricky. Mama este transportată la spital și ziua următoare dumneavoastră găsiți biletul…

— Corect.

— Deci nu aveți cum să știți când a fost pus biletul în acea cameră, așa este? Apartamentul a fost gol un timp semnificativ?

Riggins abia zâmbi.

— Ei bine, știu că Zimmerman nu l-a pus acolo după ora trei după-amiază, pentru că tocmai atunci a prins trenul cu mult înainte ca acesta să încetinească, ceea ce e o idee proastă în sine.

— Poate l-a pus altcineva.

— Sigur, dacă ești genul care vede conspirații peste tot. Abordarea stufoasa a investigațiilor. Doctore, era nefericit și a sărit în fața metroului. Se mai întâmplă.

— Biletul ăla, începu Ricky, era dactilografiat. Și nu era semnat, cu excepția unei semnături tot dactilografiate.

— Da, aici ai dreptate.

— Scris la un computer, presupun.

— Da, și aici ai dreptate. Doctore, începi să semeni cu un detectiv.

Ricky se gândi un moment, apoi spuse:

— Cred că îmi amintesc că am citit undeva că mașinile de scris pot fi identificate, că felul în care fiecare dintre ele lovește foaia de hârtie este unic și distinct. E adevărat și în ce privește imprimantele de computer?

Riggins dădu din cap.

— Nu.

Ricky tăcu un moment.

— Nu știu prea multe despre computere, spuse el. Nu am avut niciodată nevoie de ele în munca mea… Se uita insistent spre detectiv, care începea să nu se simtă în largul ei cu toate întrebările astea. Dar computerele astea nu țin o evidență undeva, în interiorul lor, a tot ceea ce s-a scris la ele?

— Ai dreptate și în legătură cu acest lucru. Pe hard diskul computerului. Și înțeleg și unde bați cu asta. Nu, nu am

verificat computerul lui Zimmerman ca să mă conving că a scris biletul la computerul din dormitorul lui. Așa cum n-am verificat nici computerul de la el de la birou. Un tip sare în fața metroului și eu găsesc un bilet explicativ la el pe pernă. Acest scenariu descurajează orice fel de investigații ulterioare.

— Computerul de la el de la birou… o mulțime de oameni ar fi putut avea acces la el, așa este?

— Bănuiesc că avea o parolă care să-i protejeze fișierele. Dar răspunsul scurt este: Da.

Ricky dădu din cap, apoi tăcu pentru un moment.

Riggins se foi în scaun înainte de a continua:

— Ai spus că sunt anumite „împrejurări" în jurul acestei morți, despre care vrei să discutam. Care-s astea?

Ricky inspiră adânc înainte de a continua:

— O rudă a unui fost pacient al meu ne amenință, pe mine și familia mea, că ne va face un rău pe care nu-l precizează. Până acum, au făcut câte ceva ca să-mi distrugă viața. Asta include acuzații false care privesc integritatea mea profesională, atacuri electronice asupra situației mele financiare, intrări neautorizate la mine acasă, invadarea vieții mele private și sugestia să-mi iau singur viața. Am motive să cred că moartea lui Zimmerman face parte din acest sistem de hărțuire prin care am trecut în ultima săptămână. Nu cred că a fost sinucidere.

Riggins ridică din sprâncene:

— Doamne, doctore Starks, se pare că ai probleme mari. Un fost pacient?

— Nu, fiul unui fost pacient. Încă nu știu care.

— Și crezi că persoana asta care are ceva cu dumneata l-a convins pe Zimmerman să sară în fața trenului?

— Nu l-a convins. Poate că a fost împins.

— Era aglomerație și nimeni nu a văzut că ar fi fost împins. Nici măcar o singură persoană.

— Lipsa unui martor ocular nu împiedică un lucru să se întâmple. Cum se apropia metroul de stație, nu era normal ca toată lumea să se uite în direcția în care mergea acesta? Dacă Zimmerman se afla în partea din spate a mulțimii, după cum o demonstrează și lipsa de depoziții exacte de la martorii oculari, cât de greu putea să fie înghiontit sau îmbrâncit doar puțin?

— Da, sigur, doctore, este corect. N-ar fi fost greu. N-ar fi fost greu deloc. Și, desigur, scenariul pe care îl descrii este unul cu care suntem destul de familiarizați. Am avut câteva omoruri de-a lungul timpului, care se potrivesc cu acest stil. Și ai dreptate că privirile oamenilor se îndreaptă de obicei în direcția de mers a metroului, pe măsură ce acesta se apropie de stație, permițând să se întâmple neobservat aproape orice la capătul din spate al peronului. Dar aici o avem pe LuAnne care spune că a sărit și, chiar dacă nu prea este de încredere, tot e ceva. Și mai avem un bilet de sinucigaș și un om deprimat și supărat și aflat într-o relație dificila cu mama lui, cu o viață pe care mulți ar considera-o dezamăgitoare…

Ricky clătină din cap.

— Acum dumneavoastră sunteți cea care parcă îi căutați scuze. Faceți mai mult sau mai puțin ceea ce mă acuzați pe mine când ne-am întâlnit data trecută.

Această remarcă o reduse la tăcere pe detectivul Riggins. Îl fixă pe Ricky cu o privire pătrunzătoare, apoi continuă:

— Doctore, mi se pare că ar trebui să mergi cu povestea asta la cineva care te poate ajuta.

— Și cine ar putea fi acesta? întrebă el. Sunteți detectiv. V-am povestit despre crime. Sau ceea ce ar putea fi crime. Nu ar trebui să faceți un raport, ceva?

— Vrei să faci o plângere scrisă?

Ricky se uită insistent la femeia din fața lui.

— Ar trebui să fac? Ce se întâmplă atunci?

— O prezint superiorului meu, care o să creadă că e o nebunie și apoi o s-o canalizeze prin birocrația polițienească și în vreo două zile o să te sune alt detectiv, care o să fie chiar mai sceptic decât mine. Cui i-ai mai spus despre toate astea?

— Păi, autorităților bancare și Societății de Psihanaliză…

— Dacă ei decid că e vorba de o infracțiune, nu transmit problema mai departe fie la FBI, fie la detectivii statali? Mie mi se pare că trebuie mai degrabă să vorbești cu cineva din domeniul furtului și fraudelor de la Departamentul de poliție din New York. Și, dacă aș fi în locul tău, aș căuta să angajez un detectiv particular. Și un avocat al naibii de bun, pentru ca vei avea nevoie de ei.

— Și cum fac asta? Adică să contactez PD…?

— Îți dau eu un nume și un număr de telefon.

— Și nu credeți că trebuie să acordați atenție acestor lucruri. Ca o urmare a cazului Zimmerman?

Întrebarea asta o făcu pe detectivul Riggins să amuțească. Nu luase niciun fel de notițe în timpul discuției.

— S-ar putea, spuse ea cu atenție. Trebuie să mă gândesc la asta. E greu să redeschizi un caz odată ce a primit statutul de caz închis.

— Dar nu imposibil.

— Dificil. Dar nu imposibil.

— Nu puteți să cereți permisiunea de la superiorul dumneavoastră…? începu Ricky.

— Nu cred că vreau să deschid ușa aceea încă, răspunse detectivul. De îndată ce îi spun șefului meu că există o problemă oficială, apar tot felul de chestiuni birocratice. Cred că doar o să fac cercetări de una singură. Poate. Să-ți spun cum facem, doctore – eu o să studiez mai întâi câteva lucruri și apoi luăm din nou legătura. Cel puțin pot să mă duc să

verific computerul din dormitorul lui Zimmerman. Trebuie să fie o marcă temporală pe fișierul care conține biletul de sinucidere. Mă duc acolo chiar în seara asta sau mâine. Cum ți se pare?

— Bine, spuse Ricky. Diseară ar fi mai bine decât mâine. Sunt sub presiunea timpului. Și între timp puteți să-mi spuneți numele și numărul de telefon al celor pe care trebuie să-i contactez la PD…

Părea un aranjament rezonabil. Detectivul aprobă din cap. Ricky se bucură în sinea lui văzând că Riggins își schimbase tonul sarcastic și ironic de la început imediat ce apăruse posibilitatea să o fi dat în bară. Chiar dacă această posibilitate părea foarte îndepărtată, într-o lume în care promovările și măririle de salariu erau atât de strâns legate de ducerea la bun sfârșit a investigațiilor, ideea că ar fi putut să clasifice o crimă drept sinucidere era genul de greșeală de care oricare birocrat se temea.

— … Aștept să mă sunați cu prima ocazie, spuse el.

Apoi Ricky se ridică, simțindu-se ca și cum ar fi marcat un punct și pentru sine. Nu chiar o senzație de victorie dar cel puțin una care îl făcea să se simtă mai puțin singur pe lume.

Ricky luă un taxi până la Centrul Lincoln, la Opera Metropolitană, care era goală cu excepția câtorva turiști și a unor gardieni. Acolo, chiar lângă toaletele femeilor și bărbaților, erau câteva telefoane publice. Avantajul acestor telefoane era că de acolo putea să dea telefon și în același timp să fie cu ochii pe oricine ar fi încercat să-l urmărească până la clădirea operei. Oricum, se îndoia că ar fi putut cineva să se apropie atât de mult încât să vadă ce număr forma.

Numărul doctorului Lewis pe care îl avea se schimbase între timp, așa cum bănuia. Însă fu conectat la un al doilea

număr, cu prefix diferit de zonă. Ricky folosi aproape toate fisele pe care le avea ca să obțină legătura cu acest număr. Pe când suna telefonul, se gândi că doctorul Lewis avea probabil vreo optzeci de ani și nu era sigur că-i putea fi de ajutor în vreun fel. Dar Ricky știa că ăsta era singurul mod în care putea să primească un fel de imagine de ansamblu a propriei situații. Așa că, având în vedere disperarea fiecărui pas pe care îl făcea, acesta era un demers care trebuia făcut.

Telefonul sună cel puțin de opt ori înainte ca în receptor să se audă o voce.

— Da?

— Cu domnul doctor Lewis, vă rog.

— La telefon.

Era o voce pe care n-o mai auzise de douăzeci de ani și totuși îl năpădi emoția, pe neașteptate. Era ca și cum o furtună de furii, temeri, iubiri și frustrări izbucnise în el și se luptă cu toate aceste sentimente, străduindu-se să rămână calm.

— Domnule doctor Lewis, la telefon doctorul Frederick Starks…

Amândoi bărbații tăcură un moment, ca și cum simpla întâlnire la telefon, după atâția ani, îi copleșise.

Doctorul Lewis vorbi primul:

— Măi să fiu al naibii! Îmi pare așa de bine să te aud, Ricky, după atâția ani! Sunt foarte surprins.

— Îmi cer scuze, domnule doctor, că sunt așa direct. Dar nu știam spre cine altcineva să mă îndrept.

Din nou, o scurtă tăcere.

— Ești tulburat, Ricky?

— Da.

— Și n-ai instrumente potrivite pentru introspecție?

— Da. Speram să vă pot răpi puțin timp ca să discutăm.

— Nu mai lucrez cu pacienții, spuse Lewis. M-am retras. Vârsta, infirmitatea. Îmbătrânesc, ceea ce e groaznic. Tot felul de lucruri care apar pe neașteptate.

— Mă primiți?

Bătrânul tăcu o clipă.

— Vocea ta îmi spune că e ceva foarte urgent. E important? Ești profund tulburat?

— Sunt într-un pericol foarte mare și nu prea am timp.

— Bine, bine, bine. Ricky parcă vedea un zâmbet pe fața bătrânului psihanalist. M-ai făcut foarte curios. Crezi că te pot ajuta?

— Nu știu, dar ați putea încerca.

Bătrânul psihanalist digeră un moment cele spuse de Ricky, apoi zise:

— Ai vorbit ca un adevărat membru al breslei noastre. Mă tem că trebuie să vii aici. Nu mai am un birou în centru.

— Unde anume? întrebă Ricky.

— Rhinebeck, răspunse doctorul Lewis, adăugând o adresă de pe River Road. Un loc minunat atunci când te retragi la pensie, doar că e al naibii de rece și înghețat iarna. Dar acum este frumos. Poți să iei un tren de la Gara Pennsylvania.

— Dacă ajung azi după-amiază…

— Te voi primi imediat ce ajungi. Ăsta e unul dintre puținele avantaje ale retragerii la pensie. O lipsă acută de întâlniri presante. Ia un taxi de la gară și am să te aștept în jur de ora cinei.

Se aruncă pe un loc într-un colț al compartimentului, la capătul trenului, și petrecu cea mai mare parte a după-amiezii uitându-se pe fereastră. Trenul mergea drept spre nord, pe cursul râului Hudson, uneori atât de aproape de malul râului încât apa era doar la câțiva metri. Ricky se uita la întinderea de apă, fascinat de diferitele nuanțe de verde și

albastru pe care le lua râul, de la un albastru-închis, aproape negru, în apropierea malurilor, care se transforma într-un albastru mai deschis, viu, la mijlocul apei. Apele erau despicate de bărci care lăsau în urmă dâre albe de spumă și uneori câte un vapor de marfă uriaș și hidos se scălda în apele adânci de la mijlocul râului. Munții Palisades răsăreau în depărtare, coloane de piatră gri-maronii, acoperite de copaci de un verde-închis. Case impunătoare se zăreau pe pajiștile întinse, atât de imense că bogăția pe care o reprezentau părea de necuprins. La West Point zări academia militară sus pe un deal, cu fața spre râu. Ricky se gândi la clădirile terne, la fel de gri și aranjate precum formațiile uniforme de cadeți. Râul era larg și limpede și i se păru destul de ușor să și-l imagineze pe exploratorul care dăduse numele apei cu cinci sute de ani în urmă. se uită în fugă la suprafața apei, fără să-și dea seama exact în ce direcție curgea, dacă se scurgea înapoi înspre oraș și înspre oceanul de dincolo de el sau dacă urca spre nord, împins de refluxuri și de rotația Pământului. Asta îl tulbură puțin, pentru că nu știa, nu putea să-și dea seama în ce direcție curgea apa dacă se uita la suprafața ei.

Doar un mic grup de oameni coborî la Rhinebeck, iar Ricky mai zăbovi puțin pe peron, uitându-se cu atenție la fiecare dintre ei, îngrijorat încă de faptul că, în ciuda tuturor eforturilor sale, cineva ar fi putut să-l urmărească. Erau vreo doi-trei tineri, puști de liceu îmbrăcați în blugi sau pantaloni scurți, care râdeau; o mamă de vârstă medie cu trei copii, care încerca sa aibă răbdare cu un băiețel blond; doi oameni de afaceri grăbiți, care vorbeau la telefoanele mobile chiar în timp ce se îndreptau spre clădirea gării. Niciunul dintre cei care se dădură jos din tren nici măcar nu se uită în direcția lui Ricky, cu excepția băiețelului blond, care se opri și se strâmbă la el, iar apoi o zbughi în sus pe scări. Ricky așteptă

până când trenul începu să se îndepărteze cu puternice zgomote metalice pe măsură ce prindea viteza. Convins că nu mai era nimeni care nu plecase încă, urcă și el în gară. Era o clădire veche de cărămidă, cu pardoseală de gresie care făcea să-i răsune pașii, plină de un aer rece care sfida căldura după-amiezii târzii. Pe un indicator cu o săgeată roșie, deasupra unei uși duble, se putea citi: „TAXI". Ricky ieși din gară și zări doar o mașină albă plină de noroi, având o emblemă pe o parte și un semn neluminat deasupra, pe capotă, și o zgârietură mare pe partea din laterală. Șoferul era gata să plece, dar îl zări pe Ricky și se opri imediat.

— Ai nevoie de o mașina, dom'le?

— Da, vă rog, răspunse Ricky.

— Eram cât pe ce să plec când te-am văzut pe dumneata că ieși pe ușă. Hai sus!

Ricky urcă și-i spuse șoferului adresa doctorului Lewis.

— Ah, frumoasă casa aia, zise șoferul, accelerând, iar cauciucurile scrâșniră ușor.

Drumul până la casa bătrânului psihanalist era o șosea șerpuitoare pe două benzi, printr-o zonă rurală. Stejari falnici formau o boltă peste drumul pietruit, astfel că lumina blândă a serii de vară părea să cadă ușor pe pământ precum făina dintr-o sită, cernând umbre în dreapta și-n stânga. Peisajul rural se întindea pe dealuri blânde, asemenea valurilor pe oceanul liniștit Ricky vedea herghelii de cai pe unele câmpuri, iar în depărtare, case mari, impozante. Casele din apropierea șoselei erau vechi, adesea din șindrilă, și aveau mici plăcuțe pătrate cu data pe ele, astfel că trecătorul să știe că această casă a fost construită în 1788 sau asta în 1802. Zări grădini de flori pline de culoare și mai mulți oameni în tricouri cu mânecă scurtă, călare pe aparatele de tuns iarba, traversând agresiv o pajiște cu iarbă absolut impecabilă. „E o zonă care îndeamnă la evadare", se gândi Ricky. Probabil că

majoritatea rezidenților își începuseră existența în cavernele din Manhattan, lucrând cu bani, putere sau prestigiu și, cel mai adesea, cu toate la un loc. Astea erau case de weekend și case de vacanță, extrem de scumpe, dar cu cântece de greieri autentici noaptea.

Șoferul îl văzu că inspectează locurile și spuse:

— Nu-i rău, ha? Unele dintre locurile astea te-ar scutura de ceva bani.

— Nu găsești loc la restaurant în weekend, pun pariu, răspunse Ricky.

— Vara sau în preajma vacanțelor nu găsești, ai dreptate. Dar nu toată lumea vine de la oraș. Sunt și câte unii care prind rădăcini aici. Destul cât să nu fie un oraș fantomă. E un loc drăguț. Încetini mașina și apoi o luă brusc la stânga pe o stradă. Problema este că e prea aproape de oraș. Oricum, am ajuns. Aici este locul, spuse el.

Casa doctorului Lewis era una dintre fermele vechi și renovate, o casă simplă cu două etaje model Cape, vopsită într-un alb-viu, strălucitor, cu o plăcuță pe care scria „1791” într-un colț. Nu era nici pe departe cea mai mare dintre casele pe lângă care trecuse. În curte se vedea o boltă de viță-de-vie, la intrare erau plantate flori și se zărea un mic helești într-o parte a curții. Un hamac și niște scaune de grădină din lemn erau puse deoparte. Un Volvo albastru vechi de zece ani era parcat în fața unui fost staul de vite, care acum servea drept garaj.

Taxiul demară în spatele lui, iar Ricky se opri la marginea aleii pietruite. Deodată deveni conștient de faptul că venise cu mâinile goale. Nu avea nicio geantă, niciun bagaj, niciun cadou sau omniprezenta sticlă de vin alb la jumătate de preț. Inspiră profund, simțind în același timp un tumult de emoții contradictorii. Nu era chiar frică, dar era senzația pe care o are un copil atunci când știe că trebuie să-și anunțe părinții

că a făcut o prostie sau a greșit cu ceva. Lui Ricky îi veni să zâmbească la gândul că explozia de sentimente care îi făcuse picioarele de plumb și inima să bată așa de tare era normală. Relația dintre psihanalist și obiectul analizei sale este adâncă și provocatoare, funcționând în multe feluri diferite, din care niciunul nu seamănă cu o autoritate și un copil. Asta făcea parte integrantă din procesul de transfer, în care psihanalistul angrenat în proces își asumă, încetul cu încetul, diferite roluri, toate conducând, în final, la înțelegere. „Cu toate acestea, își zise Ricky, nu mulți medici au acest impact asupra pacienților lor. Un ortoped, de exemplu, nici măcar nu-și mai amintește genunchiul sau șoldul operat după atâția ani și atâtea articulații. Dar psihanalistul e mai probabil să-și amintească dacă nu tot, oricum mult, mintea fiind mult mai sofisticată decât genunchiul, chiar dacă, uneori, nu chiar la fel de eficientă."

Înaintă încet, cuprinzând cu privirea tot ce putea de jur împrejur. Își aminti că acesta este un alt punct-cheie spre analiză: doctorul știe practic fiecare intimitate emoțională și sexuală a pacientului care, la rândul său, nu știe aproape nimic despre acesta. Misterul imită misterele esențiale ale vieții și ale familiei. Și este întotdeauna fascinant și trepidant să pătrunzi în necunoscut. Se gândi: „Doctorul Lewis știe atâtea despre mine, acum voi ști și eu ceva despre el, iar asta schimbă lucrurile". Această observație îl făcu să transpire de emoție.

Ricky era la jumătatea distanței până la scările de la intrare, când ușa se deschise. Auzi vocea înainte de a-l vedea pe purtătorul acesteia:

— Puțin neconfortabil, pun pariu.

Ricky răspunse:

— Îmi citiți gândurile. Asta era o glumă între analiști.

Fu condus într-un birou, la dreapta ușii de la intrare, în casa cea veche. Încerca să cuprindă totul cu privirea, dintr-un capăt în altul al încăperii, întipărindu-și, în același timp, detaliile în memorie. Cărți pe un raft, lămpi cu abajur de pânză, covor persan. Asemenea multor case vechi, interiorul era întunecat, însă în contrast cu pereții de un alb imaculat. Lui Ricky interiorul i se părea plăcut, nu aglomerat, ci cu un aer de prospețime, ca și cum ferestrele fuseseră deschise noaptea trecută, iar casa reținuse temperaturile scăzute. Simți un ușor miros de liliac, iar din fundul casei se auzeau zgomote specifice gătitului.

Doctorul Lewis era un om uscățiv, adus puțin de umeri, chel, cu smocuri agresive de păr care-i ieșeau din urechi, lucru care-l făcea să pară foarte ciudat. Purta niște ochelari pe vârful nasului, astfel că foarte rar se uita chiar prin ei. Avea niște pete lăsate de vârstă pe dosul palmelor, iar degetele îi tremurau vag. Se mișca încet, șchiopătând ușor, și în cele de urmă se așeză într-un fotoliu mare din piele roșie, indicându-i lui Ricky să se așeze într-un alt fotoliu, ceva mai mic, aflat la câțiva metri distanță. Ricky se prăvăli pe perne.

— Sunt foarte încântat să te văd, Ricky, chiar și după atâția ani. Cât să fi trecut?

— Mai mult de zece ani, cu siguranță. Arătați bine, domnule doctor.

Doctorul Lewis zâmbi și dădu din cap.

— Cred că n-ar trebui să începi cu o minciună, deși la vârsta mea omul apreciază mai mult minciunile decât adevărul. Adevărurile sunt al naibii de neplăcute. Am nevoie de un șold nou, de o vezică nouă, o prostată nouă, ochi și urechi noi și ceva dinți noi. Și picioare noi mi-ar prinde bine. Probabil aș avea nevoie și de o nouă inimă, dar nu voi primi nimic din toate acestea. Mi-ar prinde bine o mașină nouă în garaj, iar casa ar avea nevoie de o nouă instalație sanitară.

Acoperișul e bun, totuși. Doctorul Lewis se bătu cu degetele pe frunte: Și al meu la fel. Apoi continuă: Dar sunt sigur că nu ai venit atâta drum până aici doar ca să afli despre mine. Mi-am uitat și meseria, și manierele. Mă vei întovărăși, desigur, la cină, și am pus să ți se pregătească camera de oaspeți. Iar acum am să-mi țin gura închisă, ceea ce noi, în profesia noastră, credem că facem cel mai bine, iar tu ai să-mi spui de ce ai venit.

Ricky se opri, fără să știe bine de unde să înceapă. Se uită spre bătrânul înghițit de fotoliul său și se simți ca și cum se rupsese deodată un arc în interiorul lui. Simți că-și pierde controlul, iar vorbele pe care le rosti i se rostogoliră împleticite printre buze:

— Cred că nu mai am decât o săptămână de trăit, spuse el.

Sprâncenele doctorului Lewis se arcuiră mult în sus:

— Ești bolnav, Ricky?

Ricky dădu din cap:

— Cred că trebuie să mă sinucid, răspunse el.

Bătrânul psihanalist se aplecă înainte:

— Asta e într-adevăr o problemă.

XIV

Ricky vorbi fără să se oprească mai bine de o oră, fără să fie întrerupt de nici cea mai mică remarcă sau întrebare din partea doctorului Lewis, care stătea aproape nemișcat în fotoliul său, sprijinindu-și bărbia în palmă. O dată sau de două ori Ricky se ridică, măsurând camera în lung și-n lat, de parcă mișcarea sa ar fi putut să impulsioneze povestea; apoi se așeză la loc pe fotoliul moale și-și continuă relatarea. Nu o dată, simți sudoare la subraț, cu toate că încăperea era răcoroasă, cu fereastra deschisă spre Hudson Valley.

Auzi un fulger în depărtare, venind dinspre Catskills, la kilometri depărtare, dincolo de râu, ca o artilerie de zgomote explozive. Își aminti legenda locală potrivit căreia se credea că asemenea zgomote aparțineau unor forțe supranaturale, pitici și spiriduși care se rostogoleau în vâlcelele verzi din zonă. Îi povesti doctorului Lewis despre prima scrisoare pe care o primise, despre poezie și amenințări, despre miza jocului. Îi descrise pe Virgil și pe Merlin și biroul avocatului, care nu exista, încercă să nu omită nimic, de la asalturile electronice asupra contului său în bancă și conturile de investiții la mesajul pornografic trimis rudei sale îndepărtate care-și sărbătorea ziua de naștere în aceeași zi cu el. Vorbi apoi pe larg despre Zimmerman, despre tratamentul și moartea acestuia, precum și despre cele două vizite la detectivul Riggins. Povesti apoi despre falsa acuzație de indecență sexuală care i se adusese în consiliul medicilor, înroșindu-se puțin la față pe când povestea acestea. Uneori bătea câmpii, de exemplu atunci când povesti despre spargerile de la biroul lui, despre sentimentul ciudat de violare pe care l-a simțit sau atunci când descrise primele sale întrebări din ziarul *Times* și răspunsul lui

Rumplestiltskin. În cele din urmă nu mai respectă cronologia și vorbi despre impactul pe care l-au avut asupra lui fotografiile cu cei trei tineri, pe care i le-a arătat Virgil. Se lăsă pe spatele fotoliului, în liniște, și pentru prima oară se uită la bătrânul psihanalist care își ridicase ambele mâini la obraji, sprijinindu-și capul și reflectând, de parcă încerca să aprecieze tot răul care coborâse asupra lui Ricky.

— Foarte ciudat, spuse doctorul Lewis în cele din urmă, lăsându-se pe spătarul fotoliului și lăsând să-i scape un oftat prelung. Mă întreb dacă Rumplestiltskin ăsta al tău e filosof. Oare nu Camus a fost cel care spunea că adevărata și singura alegere a oricărui om în viață este dacă să se sinucidă sau nu? Întrebarea existențială de bază.

— Credeam că Sartre a spus asta, răspunse Ricky. Ridică din umeri.

— Cred că asta este întrebarea centrală aici, Ricky, prima și cea mai importanta întrebare pe care o pune Rumplestiltskin.

— Îmi pare rău, ce…

— O să-ți iei viața ca să salvezi altă viața, Ricky?

Ricky fu surprins de întrebare.

— Nu sunt sigur, se bâlbâi el. Nu cred că mi-am pus cu adevărat problema în felul acesta.

Doctorul Lewis se foi în fotoliu.

— Nu e cu totul o întrebare fără sens, continuă el. Și sunt sigur că individul care te chinuiește a petrecut multe ore gândindu-se care va fi răspunsul tău. Ce fel de om ești, Ricky? Ce fel de medic? Pentru că, după ce totul a fost spus și făcut, asta este esența acestui joc: Te vei sinucide? El pare că a dovedit sinceritatea amenințărilor sau, cel puțin, te-a făcut să crezi că deja a comis o crimă, așa că următoarea nu e o problemă pentru el. Și astea sunt, dacă-mi dai voie, Ricky, să fiu așa de dur, crime extrem de ușor de înfăptuit.

Subiecții nu înseamnă nimic pentru el. Sunt doar mijloace care-l ajută să ajungă la tine. Și mai au și avantajul de a fi crime pe care probabil că niciun agent FBI sau polițist din lume, nici măcar Maigret sau Hercule Poirot, sau doamna Marple, sau vreuna dintre creațiile lui Mickey Spillane sau Robert Parker nu ar putea efectiv să le rezolve. Gândește-te la asta, Ricky, pentru că este de-a dreptul diavolesc și existențial: o crimă are loc în Paris, Guatemala sau Bar Harbour, Maine. Este neașteptată, iar persoana vizata nu are niciun motiv să își imagineze că urmează să fie ucisă. Pur și simplu, sunt executați într-o secunda. Ca și cum ar fi fulgerați. Iar persoana care ar trebui să sufere direct pentru aceste uciderи este la sute sau mii de kilometri distanță. Un coșmar pentru orice autoritate polițienească, care ar trebui să te găsească pe tine, să afle cine este criminalul creat de tine cândva în trecut, apoi să facă cumva legătura între toate acestea și crima înfăptuită undeva, într-o țară aflată la mare distanță, cu tot frecușul diplomatic pe care îl presupune un asemenea demers. Și asta presupunând că ar găsi criminalul. Care probabil este bine apărat de identități și piste false de toate felurile, încât ar fi imposibil să-i dai de urmă. Poliția are probleme să obțină condamnări chiar și atunci când are mărturii, probe ADN și martori oculari. Nu, Ricky, eu cred că asta ar fi o crimă care le depășește mult capacitatea.

— Deci, vrei să spuneți că…

— Mi se pare că alegerea ta e relativ simplă: Poți să câștigi? Poți să afli identitatea celui care-și spune Rumplestiltskin în cele câteva zile care-ți mai rămân? Iar dacă nu, atunci te vei sinucide pentru a salva altă viață? Asta e cea mai interesantă întrebare pe care o poți pune unui doctor. Treaba noastră este, până la urmă, să salvăm vieți omenești. Dar resursele noastre pentru această salvare sunt medicamentele,

cunoștințele și îndemânarea cu bisturiul. În acest caz, viața ta este, poate, salvarea altei vieți. Poți că faci acest sacrificiu? Iar dacă nu ești dispus să faci asta, poți să mai trăiești după aceea, având o crimă pe conștiință? La suprafață, cel puțin, nu e chiar așa de complicat. Partea complicată este, firește, înlăuntrul tău.

— Îmi sugerați... începu Ricky să vorbească, împleticindu-se în vorbe.

Se uită în partea cealaltă a camerei și văzu că bătrânul psihanalist se lăsase pe spate în fotoliul său, astfel că veioza lăsa o umbră pe fața lui, care părea astfel tăiată-n două. Doctorul Lewis gesticula cu o mână ce părea ca o gheară, lungă, cu degete alungite, subțiate de bătrânețe.

— Nu sugerez nimic. Doar subliniez că mi se pare o alternativă viabilă să faci exact ceea ce solicită acest domn. Oamenii se sacrifică mereu pentru ca alții să trăiască. Soldații în luptă, pompierii într-o clădire în flăcări, polițiștii pe străzi. Viața ta este atât de dulce, de productivă și de importantă încât putem presupune automat că este mai valoroasă decât viața pe care o vei duce la pierzare?

Ricky se foi pe scaun, de parcă tapițeria moale se transformase brusc într-una de lemn.

— Nu pot să cred... începu el, dar apoi se opri.

Doctorul Lewis se uită la el și ridică din umeri.

— Îmi pare rău. Desigur, nu ai luat în calcul alternativa asta cu adevărat conștient. Dar mă întreb dacă nu cumva ți-ai pus și tu aceleași întrebări în subconștient, lucru care te-a făcut să ajungi la mine.

— Am venit pentru ajutor, spuse Ricky, poate prea repede. Am nevoie de ajutor în acest joc.

— Așa să fie? Poate doar pe un nivel. Dar poate, pe un alt nivel, ai venit pentru altceva. Să ceri permisiunea? Sau binecuvântarea?

— Trebuie să-mi readuc în memorie acea perioadă din trecut, când mama lui Rumplestiltskin era pacienta mea. Am nevoie de dumneata, să mă ajuți să fac asta, pentru că mi-am blocat acel segment al vieții. E ca și cum n-aș putea să ajung acolo, e dincolo de atingerea mea. Am nevoie de dumneata să mă ajuți să pătrund prin amintiri până acolo. Știu că pot să dau de urma pacientului care are legătură cu Rumplestiltskin, dar am nevoie de ajutorul dumitale și mai cred că pacienta care are legătură cu omul ăsta se afla în tratament la mine în același timp când urmam procesul de psihanaliză cu dumneavoastră, când îmi erați psihanalist instructor. Trebuie să fi pomenit de această persoană în timpul ședințelor noastre împreună. Deci am nevoie de o cutie de rezonanță. Cineva care să mă facă să-mi amintesc acele vremuri. Sunt sigur că pot să scot acel nume din subconștient.

Doctorul Lewis dădu din nou din cap.

— Nu e o cerere nerealistă și, în plus, e o abordare inteligentă. Abordarea psihanalistului. Vindecarea stă în vorbă, nu în acțiune. Ți se pare că vorbesc ca un om crud, Ricky? Cred că am devenit mai irascibil și mai nerușinat acum, la bătrânețe. Desigur, te voi ajuta. Dar, pe măsură ce disecăm problema, mi se pare că trebuie să te uiți și în prezent, căci va trebui să cauți răspunsuri deopotrivă în trecutul, dar și în prezentul tău. Poate și în viitor. Poți să faci asta?

— Nu știu.

Acum fu rândul doctorului Lewis să zâmbească neplăcut.

— Ăsta e un răspuns clasic de psihanalist. Un jucător de fotbal sau un om de afaceri modern ar fi spus: „Sigur că pot, la naiba!” Dar noi, psihanaliștii, suntem mereu pe marginea dintre două extreme, nu-i așa? Certitudinea este ceva cu care nu ne simțim bine. Inspiră adânc și se foi puțin. Problema

este că omul ăsta care-ți vrea capul pe tavă nu pare la fel de indecis și de nesigur, nu-i așa?

Ricky răspunse grăbit:

— Nu. Pare să aibă totul planificat și gândit cu mult înainte. Am senzația că a anticipat fiecare mișcare pe care am făcut-o, ca și cum mi-ar fi făcut dinainte un plan al acțiunilor.

— Sunt sigur că așa a și făcut.

Ricky aprobă adevărul acestei observații. Doctorul Lewis continuă cu întrebările:

— Ai putea spune că este abil, din punct de vedere psihologic?

— Asta este impresia mea.

Doctorul Lewis aprobă din cap.

— În unele jocuri, asta e esențial. În fotbal, de exemplu, dar cu siguranță și în șah.

— Sugerați…

— Pentru a putea câștiga un joc de șah, trebuie să planifici cu mult înaintea oponentului. Acea unică mutare care depășește orice așteptare stă la baza mutării de șah mat și definește victoria. Cred că și tu ar trebui să faci același lucru.

— Cum pot eu să…

Doctorul Lewis se ridică.

— Asta trebuie să ne dăm seama împreună, la modesta cină la care te invit acum. Zâmbi din nou, un ușor rictus strâmbându-i colțul gurii. Desigur, presupui un important factor.

— Care este acela?

— Se pare că acest domn Rumplestiltskin a petrecut luni de zile, probabil ani de zile, plănuind tot ce ți s-a întâmplat până acum. Este o răzbunare care ia în calcul mulți factori și, așa cum corect ai observat, ți-a anticipat practic fiecare mișcare.

— Da, este adevărat.

— Mă întreb atunci, spuse doctorul Lewis încet, de ce presupui și de ce crezi că nu m-a cooptat deja și pe mine, poate cu amenințări sau vreo presiune externă de alt fel, pentru a-l ajuta să-și ducă dorința la îndeplinire. Poate că m-a plătit cumva. De ce, Ricky, presupui că aș fi de partea ta în toată povestea asta?

Apoi, cu un gest la mâinii care îi sugera lui Ricky să-l însoțească în loc să răspundă la întrebare, bătrânul psihanalist îl conduse în bucătărie, șchiopătând ușor.

La masa veche din mijlocul bucătăriei fuseseră aranjate două locuri. În mijlocul mesei se aflau o cană cu apă rece ca gheața și un coș de răchită cu felii de pâine de grâu. Doctorul Lewis traversă încăperea și luă o caserolă din cuptor, o puse pe un suport, apoi scoase o salată mică din frigider. Fredona încet în timp ce făcea toate acestea, iar Ricky recunoscu câteva acorduri din Mozart.

— Ia loc, Ricky. Fiertura din fața noastră este pui. Te rog, servește-te!

Ricky ezită. Se întinse și-și umplu un pahar cu apă, repezindu-se să-l bea ca unul care abia a venit din deșert. Dar băutura abia dacă îi potoli puțin setea.

— A făcut asta? întrebă el brusc și aproape că nu-și recunoștea propria voce, care-i părea ascuțită și stridentă.

— Ce să facă?

— V-a abordat Rumplestiltskin? Sunteți și dumneavoastră părtaș la toate astea?

Doctorul Lewis se așeză, despături cu grija un șervet în poală, apoi se servi cu o porție generoasă din caserolă și din salată, înainte de a răspunde:

— Să te întreb ceva, Ricky, spuse el alene. Ce importanță ar avea?

Ricky își bâlbâi răspunsul:

— Ar avea toată importanța din lume. Trebuie să știu că pot avea încredere în dumneavoastră.

Doctorul Lewis dădu din cap.

— Chiar așa? Cred că încrederea este supraevaluata în lume, în ziua de azi. Dar, indiferent de asta, ce am făcut, până acum, ca să merit încrederea ta, de vreme ce ai venit până aici căutând ajutorul meu?

— Nimic.

— Atunci ar trebui să mănânci. Mâncarea din caserolă e gătită de menajera mea și te asigur că este foarte bună, deși, trebuie să recunosc, nu la fel de bună ca aceea pe care obișnuia s-o facă soția mea înainte să se prăpădească. Iar tu îmi pari palid, Ricky, nu prea ai grijă de tine.

— Trebuie să știu. V-a recrutat Rumplestiltskin și pe dumneavoastră?

Doctorul Lewis scutură din cap, dar nu urmă un răspuns negativ la întrebarea lui Ricky, ci mai mult un comentariu asupra situației:

— Ricky, mi se pare că ceea ce îți trebuie ție este cunoaștere. Informație. Înțelegere. Nimic din ceea ce ai spus până acum despre faptele acestei persoane nu e în măsură să te inducă în eroare. Când a mințit el? Ei bine, poate cu avocatul al cărui birou nu era acolo unde trebuia să fie, dar asta pare mai degrabă o minciună simplă și necesară. În realitate, tot ce a făcut până acum este menit să te conducă la el. Sau cel puțin așa putea fi interpretat. Îți dă indicii. Trimite o tânără atrăgătoare care să te ajute. Crezi că vrea cu adevărat ca tu să nu poți afla cine este?

— Îl ajutați?

— Încerc să te ajut pe tine, Ricky. A te ajuta pe tine ar însemna să-l ajut și pe el. Este și asta o posibilitate. Acum stai jos și mănâncă. Ăsta este cel mai bun sfat.

Ricky trase un scaun, dar stomacul i se strânse la gândul de a pune mâncare în el.

— Am nevoie să știu că sunteți de partea mea.

Bătrânul psihanalist răspunse:

— Oare răspunsul la această întrebare nu va veni la sfârșitul întrecerii?

Împinse caserola spre Ricky, apoi îndesă un dumicat mare în gură.

— Am venit la dumneavoastră ca prieten. Sau ca fost pacient. Ați fost omul care a ajutat la formarea mea profesională, pentru numele lui Dumnezeu. Și acum…

Doctorul Lewis flutură furculița în aer ca un dirijor în fața unei orchestre invizibile.

— Oamenii pe care îi tratezi îi consideri prieteni?

Ricky amuți pentru o clipă și clătină din cap.

— Nu, sigur că nu. Dar rolul psihanalistului instructor este diferit.

— Ești sigur? Nu ai și tu acum un pacient sau doi în aceeași situație, mai mult sau mai puțin?

Amândoi tăcură, iar întrebarea rămase în aer. Ricky știa că răspunsul la întrebare era afirmativ, dar nu voia să rostească cuvântul cu voce tare. După o clipă, doctorul Lewis dădu din mână, vrând parcă să anuleze întrebarea.

— Trebuie să știu, întrebă Ricky scurt, ca răspuns.

Doctorul Lewis avea o figură care nu spunea nimic, dar care te putea umple de nervi din acest motiv, figură mai potrivită la masa de poker. În sinea lui, Ricky fierbea de furie, căci recunoștea această înfățișare ca fiind aceea care nu promitea nimic, care nu vădea nici aprobare, nici dezaprobare, nici șoc, nici surpriză, nici teamă, nici mânie, figură pe care o folosea și el cu propriii pacienți. Este figura comercială a psihanalistului, o parte esențială a armurii sale.

Își aminti această figură de acum douăzeci și cinci de ani, iar vederea ei acum din nou îi făcu părul să se zbârlească.

Bătrânul dădu încet din cap.

— Nu, Ricky. Tu ai nevoie să știi doar că sunt dispus să te ajut. Motivele mele sunt irelevante. Poate că Rumplestiltskin are vreo legătură cu mine, poate că nu. Dacă are o sabie atârnată asupra mea sau a unui membra al familiei mele, asta e mai puțin important pentru situația ta personala. Întrebarea există întotdeauna în lumea noastră, nu-i așa? Este cineva cu adevărat în siguranță? Există oare vreo relație fără pericole? Nu suntem oare răniți mai mult de cei pe care îi iubim și îi respectăm decât de cei pe care îi urâm și de care ne temem? Ricky nu răspunse, dar o făcu doctorul Lewis în locul lui: Răspunsul pe care nu poți să-l rostești este „da". Acum, mănâncă și tu ceva. Prevăd o noapte lungă în fața noastră.

Cei doi doctori mâncară în tăcere. Mâncarea fu minunată și urmată de o plăcintă cu mere și puțină scorțișoară, făcută în casă. Mai era și cafea neagră, servită fierbinte și grăitoare pentru orele care urmau și care necesitau energie. Ricky se gândi că niciodată nu avusese parte de o masă atât de obișnuită, dar atât de ciudată, în același timp. Era deopotrivă înfometat și înfuriat. Mâncarea avea un gust minunat, pentru ca imediat să i se para calcaroasă și rece. Pentru prima dată în ani de zile, îi reveniră în memorie mesele luate singur, în minutele când se despărțea de patul soției sale, atunci când medicamentele contra durerii o aruncau într-un fel de somn-visare, în ultimele zile ale agoniei sale. Gustul acesta aducea cu acela de care-și amintea abia acum.

Doctorul Lewis puse farfuriile într-o chiuveta, lăsându-le acolo grămadă, murdare. Își umplu a doua oară cana cu cafea, apoi îi făcu semn lui Ricky să se întoarcă în birou.

Merseră înapoi la locurile pe care le ocupaseră mai devreme, unul în fața celuilalt.

Ricky se lupta cu mânia provocată de atitudinea indirectă și evazivă a doctorului. Își propuse în sinea sa să folosească frustrarea spre propriul beneficiu, dar acest lucru era ușor de zis, dar greu de făcut. Se foi în fotoliu, simțindu-se ca un copil care este pedepsit pentru ceva ce n-a făcut.

Doctorul Lewis se uită țintă la el, iar Ricky știu că bătrânul era perfect conștient de fiecare sentiment pe care-l trăia.

— Așadar, Ricky, de unde ai vrea să începi?

— În trecut, cu douăzeci și trei de ani în urmă, când am venit prima oară la dumneavoastră.

— Îmi amintesc că erai plin de teorii și de entuziasm.

— Chiar credeam că pot să salvez lumea de disperare și nebunie. De unul singur.

— Și a funcționat?

— Nu, și știți asta. Niciodată nu funcționează.

— Dar ai salvat măcar câțiva?

— Sper. Cred.

Doctorul Lewis zâmbi viclean.

— Din nou, răspunsul psihanalistului: fără promisiuni și alunecos. Vârsta la care am ajuns eu aduce, cu siguranță, alte interpretări. Venele se înăspresc și la fel și opiniile. Să te întreb ceva mai clar: Pe cine ai salvat?

Ricky ezită, de parcă își rumega răspunsul. Voia să-și înăbușe primul răspuns, dar nu putea, cuvintele îi alunecau pe buze de parcă erau unse cu ulei.

— N-am putut să salvez persoana de care-mi păsa cel mai mult.

Doctorul Lewis aprobă din cap.

— Continuă, te rog.

— Nu. Ea n-are nicio legătură cu toate astea.

Sprâncenele bătrânului psihanalist se arcuiră ușor.

— Chiar așa? Presupun că vorbim despre soția ta.

— Da. Ne-am întâlnit, ne-am îndrăgostit, ne-am căsătorit. Am fost nedespărțiți ani de zile. Apoi ea s-a îmbolnăvit, n-am avut copii din cauza bolii ei. A murit, iar eu am continuat singur. Sfârșitul poveștii. Ea nu are nicio legătură cu toate acestea

— Sigur că nu, spuse doctorul Lewis. Dar când v-ați cunoscut, tu cu ea?

— Cu puțin timp înainte ca eu să încep ședințele cu dumneavoastră. Ne-am cunoscut la o petrecere. Eram amândoi proaspăt absolvenți; ea – avocat, eu – medic. Am curtat-o în timp ce eram în tratament la dumneavoastră. Ar trebui să vă amintiți asta.

— Îmi amintesc. Și care era profesia ei?

— Era avocat, tocmai am spus. Ar trebui să vă amintiți și asta.

— Din nou, îmi amintesc. Dar ce fel de avocat, mai precis?

— Când ne-am cunoscut, abia se angajase la Biroul Avocatului din Oficiu din Manhattan, ca junior al apărării în cazuri de infracțiuni minore. A urcat pe scara diviziilor penale, dar apoi a obosit să-și tot vadă clienții că merg la pușcărie sau, mai rău, că nu merg la pușcărie. Așa că a plecat de acolo în modesta practică privată. Mai ales procese de drept civil și lucrări pentru ACLU[13]. Dădea în judecata proprietari din mahala și completa formulare de apel pentru prizonieri condamnați pe nedrept. Era o binefăcătoare liberală care chiar făcea bine. Îi plăcea să glumească spunând că era probabil unul dintre puținii absolvenți ai Facultății de Drept de la Yale care nu făcea bani. Ricky zâmbi, auzind aproape viu în urechi vocea soției sale când spunea asta. Era o glumă pe care o împărtășiseră ani de zile.

13 ACLU, American Civil Liberties Union, Sindicatul pentru Libertăți Civile din America (n.tr.).

— Înțeleg. În timpul când tu ai început pregătirea, același timp când ți-ai întâlnit și curtat soția, ea a fost implicată în apărarea criminalilor. A urmat această cale, având de-a face cu tot felul de infractori mânioși pe care apoi, fără îndoială i-a înfuriat și mai tare, prin faptul că i-a acționat în justiție. Iar acum tu pari să ai de-a face cu cineva care se potrivește categoriei de criminal, deși, trebuie să recunoaștem, cu mult mai sofisticat decât cei pe care trebuie să-i fi cunoscut ea. Dar tu crezi că nu poate fi absolut nicio legătură?

Ricky se opri, cu gura deschisă. Gândul acesta îi dădu fiori pe șira spinării.

— Rumplestiltskin nu a pomenit…

— Mă întreb dacă nu cumva a făcut-o, spuse doctorul Lewis, fluturând din mână. Hrană pentru gândire.

Ricky tăcu, memoria începând să-i lucreze asiduu. Tăcerea se așternu în jurul celor doi. Ricky se revăzu tânăr. Era ca și cum o fisură într-o cărămidă de granit în interiorul său se deschisese deodată. Putea să se vadă pe sine: cu mult mai tânăr, plin de energie, într-un moment în care lumea i se așternea la picioare. Era o viață care nu semăna deloc cu aceea pe care o ducea acum, iar această discrepanță atât de negată și ignorată îl înspăimântă deodată.

Doctorul Lewis trebuie să fi observat aceasta pe fața lui, căci zise:

— Hai să vorbim despre cine erai tu acum douăzeci de ani! Dar nu despre Ricky Starks care-și aștepta cu nerăbdare viața, cariera și căsătoria. Ci despre Ricky Starks cel cotropit de îndoieli.

Vru să răspundă imediat, să nege acest lucru cu o scurtă mișcare din mână, dar se opri la fel de repede. Se cufundă în adâncurile memoriei, amintindu-și indecizia și anxietatea, amintindu-și prima zi când trecuse pragul ușii biroului din Upper East Side al doctorului Lewis. Se uită spre bătrânul

care stătea de cealaltă parte a mesei și care părea că studiază fiecare mișcare și gest al lui Ricky și se gândi cât de mult îmbătrânise, iar apoi se întrebă dacă același lucru era adevărat și în ce-l privea pe el. Încercarea de a-și reaminti durerile psihologice care l-au tulburat la psihanalist cu atâția ani în urmă era ca o durere fantomă pe care o simte un ciung; piciorul lipsește, dar durerea rămâne, emanând dintr-un gol chirurgical, real și ireal, în același timp. Ricky se gândi: „Cine eram eu atunci?"

Dar răspunse cu grija:

— Mi se pare că erau două seturi de îndoieli, două seturi de anxietăți, două seturi de temeri, iar fiecare dintre acestea amenințau să mă paralizeze. Primul set din fiecare categorie erau acelea despre mine și porneau de la o mamă extrem de seducătoare, un tată rece și care pretindea multe, dar care a murit tânăr, și o copilărie plină de realizări în loc de afecțiune. Eram de departe cel mai tânăr membru al familiei, dar, în loc să fiu tratat ca un copil prețios, mi se atribuiau standarde imposibil de atins. Cel puțin asta e povestea spusă cât de simplu se poate. Acesta este setul pe care noi doi l-am examinat în timpul tratamentului. Însă excedentul din aceste nevroze a avut impact asupra relațiilor mele cu pacienții. În cursul propriului tratament, am avut pacienți în trei ipostaze: la o clinică care trata pacienții în sistem ambulatoriu de la Columbia Presbyterian Hospital; un mic număr cu pacienți cu boli grave la Bellevue…

— Da, aprobă doctorul Lewis. Un studiu clinic. Îmi amintesc că nu prea îți plăcea să tratezi oameni cu adevărat bolnavi…

— Da, așa este. Prescriam medicamente psihotrope și încercam să-i împiedic să-și fac rău lor sau altora. Ricky se gândi că afirmația doctorului Lewis avea ceva provocator, o momeală de care însă nu se atinse… Iar apoi, în cursul

acelor ani, între doisprezece și optsprezece pacienți care au devenit primele mele cazuri. Acelea sunt cazurile despre care ați auzit, când făceam tratamentul cu dumneavoastră.

— Da, da. Cred ca sunt de acord cu cifrele astea. Nu ai avut un psihanalist supraveghetor, cineva care să urmărească progresul pe care îl faci cu acești pacienți?

— Ba da, pe doctorul Martin Kaplan. Dar el…

— A murit, îl întrerupse bătrânul psihanalist. L-am cunoscut. A făcut atac de cord. Foarte trist.

Ricky vru să continue, dar se gândi că vocea doctorului Lewis avea un ton cam nerăbdător. Notă acest lucru, apoi continuă:

— Nu pot să fac legătura între nume și figuri.

— Sunt blocate?

— Da. Ar trebui să am o memorie foarte bună. Și totuși, îmi dau seama că nu pot să fac legătura între nume și chipuri. Îmi amintesc o figură și problema cu care a venit la mine, dar nu-mi pot aminti și numele. Sau invers.

— De ce crezi că se întâmplă asta?

Ricky se gândi puțin, apoi răspunse:

— De stres, e simplu. În tensiunea prin care trec, lucrurile simple devin imposibil de readus în memorie. Amintirile se amestecă și se complică.

Bătrânul psihanalist aprobă din nou din cap.

— Crezi că Rumplestiltskin știe asta? Crezi că este vreun fel de expert în psihologia stresului? Poate că este, în felul acesta, mult mai sofisticat decât tine, care ești medic. Și asta nu-ți spune multe despre cine ar putea fi?

— Un om care știe cum reacționează oamenii sub presiune și anxietate.

— Desigur. Un soldat? Polițist? Avocat? Om de afaceri?

— Sau un psiholog.

— Da, cineva din branșa noastră.

— Dar un doctor niciodată nu ar…

— Niciodată să nu spui niciodată.

Ricky se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu sunt destul de precis, spuse el. Să-i lăsăm deoparte pe pacienții de la Bellevue, pentru că erau mult prea bolnavi psihic pentru a mai putea face un rău de o asemenea manieră. Și-atunci rămâne practica mea privată și cei pe care i-am tratat la clinică.

— Atunci să începem cu clinica!

Ricky închise ochii o clipă, de parcă asta l-ar ajuta să-și readucă trecutul în fața ochilor. Clinica de pacienți externi de la Columbia Presbyterian era un labirint de birouri mici la parterul spitalului imens, nu departe de intrarea de la urgențe. Majoritatea clienților veneau din Harlem sau din Bronxul de Sud. Erau în majoritate oameni săraci, care se chinuiau să supraviețuiască de pe-o zi pe alta, muncitori de diferite culori și nuanțe, toți considerând bolile psihice și nevrozele ca pe ceva exotic și îndepărtat. Ei nu ocupau niciun loc în domeniul sănătății mintale, aflându-se undeva între clasa de mijloc și oamenii fără adăpost. Problemele lor erau reale; Ricky se confruntase cu abuz de droguri, abuz sexual, abuz fizic. Văzuse mai multe mame abandonate de soții lor, cu copii care aveau privirile reci, iar visul lor de carieră era limitat la a face parte dintr-o bandă de stradă. În această mulțime de oameni disperați și nenorociți ai sorții, Ricky știa că erau mai mulți care deveniseră infractori înrăiți. Furnizori de droguri, pești, hoți și criminali. Își amintea că erau unii clienți care veneau la clinică și care emanau un simț al cruzimii în jurul lor, aproape ca un miros pe care-l simți de la distanță. Aceștia erau mamele și tații care cu grijă ajutau la formarea următoarei generații de psihopați criminali ai orașului. Dar mai știa și că aceștia erau oameni fără suflet, care și-ar fi direcționat mânia împotriva lor înșiși.

Dacă s-ar fi dezlănțuit asupra cuiva din altă clasă sociala, asta ar fi fost din întâmplare, nu intenționat. Asta se întâmplase cu directorul executiv în Mercedesul lui, care are o pană pe autostrada Cross Bronx în drumul spre Darien, după ce muncește până târziu la biroul din centrul orașului, sau cu turista suedeza pe tocuri înalte, care ia un metrou greșit, la o oră nepotrivită, într-o direcție greșită.

Se gândi: „Am văzut mult rău, dar m-am îndepărtat de el".

— N-aș putea să spun, zise Ricky, în cele din urmă, drept răspuns. Oamenii pe care i-am întâlnit în practica mea la clinică erau toți nenorociți de soartă. Oameni la marginea societății. Aș crede mai degrabă că persoana pe care o caut se află printre primii pacienți pe care i-am avut la analiză, iar nu dintre aceștia. Iar Rumplestiltskin mi-a spus deja că este vorba de mama lui. Dar că atunci purta numele de domnișoară. „O domnișoară", a spus el.

— Interesant, comentă doctorul Lewis. Ochii îi sclipiră de curiozitate la spusele lui Ricky. Înțeleg de ce gândești astfel. Și cred că este important să limitezi sfera investigației. Așadar, dintre toți acei pacienți, câți au fost femei nemăritate?

Ricky se gândi mult, având în fața ochilor o serie de figuri.

— Șapte, răspunse el.

Doctorul Lewis se opri.

— Șapte, bine. Și acum vine momentul saltului în gol, Ricky, nu-i așa? Primul moment în care trebuie să iei o hotărâre cu adevărat.

— Nu știu dacă înțeleg.

Doctorul Lewis zâmbi abia perceptibil.

— Până acum, Ricky, mi se pare ca tu doar ai reacționat la situația oribilă în care te-ai găsit deodată implicat ca niște focuri care trebuiau stinse. Finanțele tale, reputația profesională, pacienții actuali, cariera, rudele. Din toată

nebunia asta, tu ai reușit să vii cu o singură întrebare pentru cel care te chinuiește, iar asta ți-a dat o direcție: o femeie care a dat naștere copilului care avea să crească și să ajungă psihopatul care vrea ca tu să te sinucizi. Dar pasul pe care trebuie să-l faci este acesta: Ți s-a spus adevărul?

Ricky înghiți în sec.

— Trebuie să presupun asta.

— Dar nu este aceasta o presupunere periculoasă?

— Sigur că este, răspunse Ricky ușor nervos. Dar ce alternativă am? Dacă mă gândesc că Rumplestiltskin mă duce într-o direcție total greșită, atunci nu am chiar nicio șansă, așa-i?

— Te-ai gândit vreun moment că poate nici nu trebuie să ai vreo șansă?

Această afirmație atât de înfricoșătoare îl făcu brusc să ude de transpirație cămașa la gât.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci ar trebui să mă sinucid pur și simplu.

— Așa cred. Sau să nu faci nimic, să trăiești și să vezi ce se întâmplă apoi cu altcineva. Știi, poate totul e o cacealma. Poate că nu se va întâmpla nimic. Poate pacientul tău, Zimmerman, chiar a sărit în fața trenului – într-un moment nepotrivit pentru tine și avantajos pentru Rumplestiltskin. Poate, poate, poate. Poate că jocul este așa: tu nu ai nicio șansă. Nu știu, doar mă întreb cu voce tare, Ricky.

— Nu pot să mă gândesc la posibilitatea asta, spuse Ricky.

— Un răspuns interesant pentru un psihanalist, zise doctorul Lewis brusc. O ușă ce nu poate fi deschisă. Asta e împotriva a tot ce reprezentăm noi.

— Vreți să spun că nu am timp, nu-i așa?

— Timpul este elastic, poate ai timp, poate n-ai.

Ricky se foi pe scaun simțindu-se neconfortabil. Fața îi era roșie, iar el se simțea ca un adolescent cu gânduri, opinii și sentimente de adult, dar care este considerat tot un copil.

Doctorul Lewis își frecă bărbia, gândindu-se.

— Chiar cred că cel care te chinuiește așa este un fel de psiholog, spuse el nonșalant, ca și cum ar fi vorbit despre vreme. Sau într-o profesiune conexă.

— Cred că sunt de acord, spuse și Ricky, dar raționamentul dumneavoastră…

— Jocul, așa cum a fost el conceput de Rumplestiltskin, este ca o ședință pe canapea. Doar că durează mai mult de cincizeci de minute. În orice tip de ședință psihanalitică, trebuie să-ți faci loc printr-o serie de adevăruri și ficțiuni amețitoare.

— Trebuie să mă mulțumesc cu ceea ce am.

— Nu asta e problema întotdeauna? Dar meseria noastră este să vedem ceea ce pacientul *nu* spune.

— Adevărat.

— Așa că…

— Poate că totul nu e decât minciună. Voi ști într-o săptămână. Chiar înainte de a mă sinucide sau de a cumpăra un alt anunț în *Times.* Una din două.

— Asta e o idee interesantă, cugetă bătrânul doctor. Ar putea să obțină același rezultat și, în plus, să se asigure că nu este depistat de vreun polițist sau altă autoritate, pur și simplu mințind. Nimeni n-ar putea să mai dea de capătul poveștii, iar tu ai fi mort sau ruinat. Ăsta e un plan diabolic. Și nemaipomenit, în felul lui.

— Nu cred că această speculație mă ajută în vreun fel, zise Ricky. Șapte femei în tratament, dintre care una a dat naștere unui monstru. Care?

— Amintește-ți-le pe toate și povestește-mi despre ele, spuse doctorul Lewis, făcând un gest cu mâna spre

întunericul de afară și noaptea care punea stăpânire pe casă, ca și cum încerca să scoată memoria lui Ricky din întuneric și să o aducă în camera bine iluminată.

XV

Șapte femei.

Dintre cele șapte care se aflaseră în tratament la el în acea vreme, două erau măritate, alte trei erau logodite sau aveau relații stabile, iar două erau în voia valurilor, din punct de vedere sexual. Ca vârstă, aveau între douăzeci și treizeci de ani. Toate erau ceea ce se poate numi „femei de carieră”, pentru că ocupau poziții de broker, asistente executive, avocate sau femei de afaceri. Mai erau, de asemenea, un redactor și o profesoară de colegiu. Concentrându-se, Ricky începu să-și amintească paleta de nevroze care le adusese pe fiecare la ușa lui. Și, pe măsură ce-și amintea de bolile lor, îi reveneau în memorie și tratamentele aplicate fiecăreia în parte.

Încet, încet, reveniră și vocile, și cuvintele rostite în biroul său. Momente precise, breșe, momente de comprehensiune, toate își făceau loc în conștientul lui, impulsionate de întrebările simple și directe ale bătrânului doctor cocoțat ca o cioară pe marginea scaunului. Noaptea învăluia totul în jurul celor doi doctori, cu excepția cămăruței și a amintirilor lui Ricky Starks. Nu știa exact cât timp petrecuse în acest proces al aducerii aminte, dar știa că orele sunt târzii. Ricky se opri deodată, la jumătatea unei aduceri aminte, holbându-se la omul din fața lui. Ochii doctorului Lewis străluceau de o energie din altă lume, alimentată, credea Ricky, parțial de cafeaua neagră, dar mai ales de șirul de amintiri sau, poate, de altceva, de vreo sursă secretă de nerăbdare.

Ricky simți sudoarea prelingându-i-se pe ceafă. Puse faptul pe seama aerului umed care pătrundea pe geamurile deschise, anunțând o ploaie răcoroasă, care întârzia să vină.

— Femeia pe care o cauți nu e acolo, nu-i așa, Ricky? întrebă brusc doctorul Lewis.

— Astea au fost femeile aflate în tratament, răspunse el.

— Și toate au fost tratate mai mult sau mai puțin cu succes, din ce spui și din ce îmi amintesc și eu că mi-ai spus în timpul ședințelor noastre. Și, aș putea să pun pariu, toate își duc încă viețile relativ productive. Un detaliu, aș putea să adaug, pe care puțină muncă de detectiv ar putea să îl confirme.

— Dar ce…

— Și ți le amintești pe toate. Cu precizie și în detaliu. Și ăsta este punctul slab, nu-i așa? Pentru că femeia pe care o cauți în amintire este cineva care nu vrea să iasă în față. Cineva a cărei amintire este blocată, este în afara puterilor tale și pierdută.

Ricky începu să bălmăjească un răspuns, dar apoi se opri, pentru că adevărul acestei afirmații îi era la fel de evident și lui.

— Nu poți să-ți aduci aminte de niciun eșec, Ricky? Pentru că acolo trebuie să cauți legătura cu Rumplestiltskin, nu în succese.

— Cred că am ajutat toate aceste femei să-și găsească drumul prin diferitele probleme cu care se confruntau. Nu-mi amintesc de niciuna care să fi plecat tot răvășită de la mine.

— Ah, văd un pic de încredere exagerata în sine! Mai încearcă, Ricky! Ce a spus Domnul R. în indiciul lui?

Ricky fu ușor mirat și iritat când bătrânul psihanalist folosi aceeași prescurtare pe care o folosise și Virgil. Încercă rapid să-și dea seama dacă folosise vreodată formularea „Domnul. R.” în cursul acestei seri, dar nu-și amintea să o fi rostit nici măcar o singură dată. Însă nu era deloc sigur de asta. Se gândi că poate totuși l-o fi numit „Domnul. R.” și nu-și mai amintea. Indecizia, incapacitatea de a fi sigur de ceva,

lipsa convingerii erau ca niște curente contrare de vânt în interiorul lui. Se simțea confuz și ametit, întrebându-se unde oare dispăruse deodată capacitatea sa de a-și aminti cel mai mic detaliu. Se foi pe scaun, sperând ca alarmarea pe care o simțea în el însuși să nu fie vizibila pe fața sau în postura lui.

— Mi-a spus, începu Ricky rece, că femeia pe care o caut a murit. Și că i-am promis ceva ce n-am putut să-i dau.

— Hm, concentrează-te pe această a doua parte. A fost vreo femeie pe care ai refuzat s-o tratezi, care a venit la tine în această perioadă de timp? Poate doar puțin timp, vreo zece ședințe și apoi a lăsat-o baltă? Continui să analizezi femeile care au constituit începutul practicii tale private. Poate cineva din clinica la care lucrai?

— Sunt sigur că este posibil, dar cum aș putea…

— Celălalt grup de pacienți – erau oarecum mai neimportanți, în mintea ta, nu-i așa? Mai puțin bogați? Mai puțin realizați? Mai puțin educați? Și probabil că nu au fost înregistrați la fel de puternic pe radarul tânărului doctor Ricky Starks.

Ricky se abținu de la orice răspuns, pentru că vedea deopotrivă adevăr și prejudecată în cele spuse de bătrânul doctor.

— Nu face parte din esența unei promisiuni, mai mult sau mai puțin, când un pacient îți intră pe ușă și începe să vorbească? Să se elibereze de povară. Tu, ca psihanalist, nu susții ceva? Și nu faci, implicit, o promisiune? Tu deții speranța de mai bine, de îmbunătățire a situației pacientului, la fel ca orice alt doctor.

— Desigur, dar…

— Cine a venit la tine, dar a încetat să mai vină?

— Nu știu…

— Pe cine ai văzut timp de cincisprezece ședințe, Ricky? Vocea bătrânului psihanalist deveni deodată insistentă.

— Cincisprezece? De ce cincisprezece?

— Câte zile ți-a dat Rumplestiltskin ca să-i descoperi identitatea?

— Cincisprezece.

— Două săptămâni plus încă o zi. O unitate de timp neobișnuită și străveche. Cred că trebuia să fii mai atent la cifră, pentru că este o legătură. Și ce vrea el exact să faci tu?

— Să mă sinucid.

— Așadar, Ricky, cine a fost femeia care te-a vizitat timp de cincisprezece ședințe și apoi s-a sinucis?

Ricky se clătină și se foi pe scaun, iar capul începu deodată să-l doară. „Trebuia să-mi dau seama, își zise. Trebuia să-mi dau seama pentru că este atât de evident."

— Nu știu, se bâlbâi el din nou.

— Ba știi, spuse bătrânul psihanalist, puțin nervos. Doar ca nu vrei să știi. Este o mare diferență.

Doctorul Lewis se ridică atunci.

— E târziu și sunt dezamăgit. Am pus să ți se pregătească odaia de oaspeți. Sus pe scări și la dreapta. Eu mai am niște chestiuni de altă natură de care trebuie să mă ocup în seara asta. Poate că dimineață, după ce vei mai fi reflectat puțin la asta vom face un progres.

— Cred că am nevoie de mai mult ajutor, spuse Ricky cu voce pierdută.

— Ai fost ajutat, răspunse doctorul Lewis și arătă spre scară.

Dormitorul era curat și ordonat oarecum steril, ca o cameră de hotel, fapt ce-l făcu pe Ricky să creadă că nu era prea des folosit. Avea o baie care lăsa aceeași impresie. Niciunul din aceste spații nu arunca vreo lumină asupra vieții doctorului Lewis. Nu erau nici flacoane de medicamente în baie, nici reviste aruncate lângă pat, nici cărți pe vreun

raft, nici poze de familie pe pereți. Ricky se dezbrăcă până la lenjeria de corp și se aruncă în pat, după ce o singură ocheada aruncată ceasului îi spuse că era trecut cu mult de miezul nopții. Era epuizat și avea nevoie de somn, dar nu se simțea în siguranță, mintea îi era tulburată, așa că la început nu putu să adoarmă. Sunetele câmpenești ale greierilor și cel făcut de câte un fluture de noapte sau o insectă de iunie care se lovea de geam din când în când răsunau de două ori mai tare decât zgomotele orașului. Cum stătea întins în pat în întuneric, Ricky putu distinge sunetul vocii doctorului Lewis. Încercă să se concentreze și-și dădu seama imediat că bătrânul doctor era nervos, supărat pe ceva, pentru că tonul vocii sale, atât de calm în orele petrecute cu Ricky, era acum ridicat. Ricky se chinui să înțeleagă cuvintele, printre toate celelalte zgomote, dar îi fu imposibil. Apoi auzi deodată zgomotul inconfundabil al receptorului trântit în furcă. Câteva secunde mai, târziu, auzi pașii bătrânului doctor urcând scările și apoi o ușa deschizându-se și închizându-se repede.

Ochii săi se chinuiau să rămână deschiși în noapte. „Cincisprezece ședințe și apoi moartea, se gândi el. Cine să fi fost?”

Nu își dădu seama când îl luă somnul, dar se trezi atunci când soarele intra parcă feliat prin geam și se reflecta pe fața lui. Dimineața de vară putea fi perfectă, însă Ricky era încă apăsat de greutatea amintirilor și a dezamăgirii. Sperase că bătrânul doctor îl va conduce direct la un nume, dar, în schimb, se simțea la fel de pierdut în largul mării de amintiri ca înainte. Acest sentiment al eșecului era ca o mahmureală care îi făcea tâmplele să pulseze. Își trase pantalonii, pantofii, cămașa, înșfăcă jacheta și, după ce-și dădu cu puțina apă pe față și-și trecu degetele prin păr, încercând să-și compună o înfățișare cât de cât prezentabilă, coborî la parterul casei.

Simți cum toate gândurile i se adună în jurul aceluiași lucru, singurul asupra căruia trebuia să se concentreze, și anume numele mamei lui Rumplestiltskin, pe care nu și-l putea aminti. Era sigur că observația doctorului Lewis, care făcuse legătura între zile și ședințe, era corectă. Ceea ce rămânea ascuns, își dădu seama Ricky, era contextul în care existase femeia respectiva. Își spuse în sinea lui că se descotorosise mult prea repede și arogant de femeile care nu făceau parte din lumea bună și pe care le întâlnise la clinica de psihiatrie, preferând în schimb să se concentreze asupra celor care deveniseră primii lui pacienți de analiză. Se gândi că probabil o întâlnise la terapie pe acea femeie exact în momentul în care el însuși făcea niște alegeri: în legătură cu calea pe care urma să apuce în carieră, în legătură cu meseria de psihanalist sau cu faptul că s-a îndrăgostit și s-a căsătorit. Era o vreme când el se uita direct înainte, pe o singură cale, iar eșecul său avusese loc într-o lume pe care dorise s-o lase în urmă.

De aceea era blocat. Pașii săi pe scări erau impulsionați de ideea că ar putea să ia cu asalt aceste amintiri asemenea unei bombe din cel de-al Doilea Război Mondial; pur și simplu, să pună suficient de mult explozibil la temelia amintirii reprimate și totul va ieși la iveala. Era încrezător că, folosind ajutorul doctorului Lewis, ar putea să realizeze acest asalt.

Soarele și căldura zilei la țară se infiltrau în casă și parcă risipeau toate îndoielile și întrebările pe care le-ar fi putut avea în legătură cu bătrânul psihanalist. Aspectele neplăcute ale conversației lor se risipeau în lumina dimineții. Ricky își vârî capul pe ușa biroului, căutându-și gazda, dar văzu că încăperea era goală. Merse pe coridorul din mijlocul vechii case câmpenești spre bucătărie, de unde simțea venind aroma cafelei.

Doctorul Lewis nu era acolo.

Ricky spuse un „Hei?” cu voce tare, dar nu-i răspunse nimeni. Se uită spre filtrul de cafea și văzu că o cană cu cafea proaspătă se păstra caldă pe plită și că o singură ceașcă fusese lăsată pe masă pentru el. De cană se rezema o foaie de hârtie împăturită, cu numele său scris cu creionul pe partea vizibilă. Ricky își puse cafea în cană și deschise biletul, în timp ce sorbea din lichidul amar și fierbinte. Citi:

> Ricky,
>
> Am fost chemat pe neașteptate și nu mă întorc în timpul petrecut de tine aici. Cred că trebuie să analizezi zona pe care ai lăsat-o deoparte pentru a da de persoana critică, nu zona pe care ai abordat-o. Mă întreb, de asemenea, dacă nu cumva prin câștigarea jocului nu vei pierde sau, invers, dacă pierzi, oare nu vei câștiga? Gândește-te bine la variantele pe care le ai.
>
> Te rog să nu mă mai cauți niciodată pentru niciun motiv sau scop.
>
> S./M. Lewis, Doctor.

Se clătină, ca și cum primise o lovitură puternică peste față. Cafeaua îi arse deodată gura și gâtlejul. Sângele i se urcă în obraji, simțindu-se cuprins de confuzie și mânie. Citi cuvintele de pe bilet de trei ori, dar de fiecare dată deveneau și mai încâlcite și mai puțin clare, când de fapt ar fi trebuit să fie edificatoare. În cele din urmă mototoli biletul și-l îndesă în buzunar. Se duse spre chiuvetă și văzu că vasele murdare lăsate acolo seara precedentă fuseseră spălate și așezate în ordine în scurgătorul de vase. Vărsă cafeaua în vasul alb de porțelan și apoi dădu drumul la apă, urmărind lichidul maroniu care se ducea pe scurgere. Clăti ceașca și o așeză

deoparte. O clipă, apucă marginea chiuvetei, încercând să-și adune puterile. Atunci auzi zgomotul unei mașini care venea pe aleea de la intrare.

Primul lui gând fu că era doctorul Lewis, care se întorcea cu o explicație, așa că aproape că o luă la fugă spre ușa de la intrare. Dar ce văzu în schimb îl luă prin surprindere.

La intrarea principală se afla același taximetrist care-l adusese cu mașina de la gara Rhinebeck în seara precedenta. Șoferul îl salută cu un semn din mână și lăsă geamul portierei, oprind mașina.

— Bună, doctore, ce mai faci? Uite care-i treaba, ar fi bine să o luăm din loc dacă vrei să prinzi trenul ăla.

Ricky ezită. Se întoarse pe jumătate spre casă, gândindu-se că trebuia să facă ceva, să lase un bilet, să vorbească cu cineva, dar, după cum își dăduse el seama, casa era goală. O privire spre grajdul recondiționat și transformat în garaj îi spuse că nici mașina doctorului Lewis nu era acolo.

— Serios, doctore, nu mai e așa de mult timp și nu mai e niciun tren până după-amiază târziu. O să stai pe-aici toată ziua dacă-l pierzi pe ăsta. Hai odată, trebuie să ne mișcăm.

— Cum ai știut să vii să mă iei? întrebă Ricky. Eu nu am chemat…

— Cineva a sunat. Probabil tipul care stă aici. Am primit un mesaj pe pager să vin să-l iau pe doctorul Starks imediat și să mă asigur că prinzi trenul de nouă și-un sfert. Așa că am tăiat-o și am venit, dar, dacă nu te bagi în mașină, nu mai prinzi trenul ăla și crede-mă, doctore, nu prea ai ce face pe-aici să te țină ocupat toată ziua.

Ricky mai stătu pe gânduri o clipă, apoi trase ușa după el și se aruncă pe bancheta din spate a mașinii. Pentru o secundă, simți un ghimpe de vinovăție la gândul că a lăsat casa descuiată, dar apoi goni această idee cu un „Du-te naibii!” în sinea sa.

— Bine, zise el, să mergem!

Șoferul demară în trombă, lăsând în urmă pietre și praf.

În câteva minute, taxiul ajunse la intersecția unde șoseaua de acces spre podul Kingston-Rhinecliff, care traversează Hudsonul, o taie peste River Road. Un polițist din trupele statului New York stătea în mijlocul șoselei, blocând accesul pe șoseaua de țară. Polițistul, un tânăr cu cască și o uniformă gri, cu o privire de oțel genul, „le-am-văzut-pe-toate" ce venea în contradicție cu tinerețea lui, imediat începu sa facă semn taxiului să o ia spre stânga. Taximetristul lăsă jos geamul portierei și strigă spre polițist:

— Hei, domnule polițist, pot să trec și eu? Trebuie să prind trenul!

Polițistul clătină din cap.

— Nici vorbă! Șoseaua este blocată la vreo jumătate de kilometru mai jos, până când termină cei de la Descarcerare și Salvarea. Trebuie să ocolești. Dacă te grăbești, prinzi trenul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ricky. Șoferul ridică din umeri că nu știe.

— Hei, domnule polițist, strigă șoferul. Ce s-a întâmplat?

Polițistul dădu din cap.

— Un bătrân grăbit a pierdut controlul la o curbă. S-a înfășurat în jurul unui copac. Poate că a avut un atac de inimă și a leșinat.

— E mort? întrebă șoferul.

Polițistul scutură din cap de parcă ar fi spus că nu e sigur.

— Salvarea e acum acolo. Ei i-au chemat pe cei de la Descarcerare.

Ricky se aplecă repede în față.

— Ce mașina era? întrebă el. Se aplecă înainte, strigând direct pe geamul deschis al șoferului. Ce fel de mașină?

— Un Volvo vechi albastru, spuse polițistul, făcând din nou semn taxiului să o ia la stânga. Taximetristul acceleră.

— La naiba, zise el. Trebuie să ocolim. Trebuie să ajungem la fix la trenul ăla.

Ricky se vânzoli pe locul lui.

— Trebuie să vad! spuse el. Mașina…

— Dacă ne oprim să vedem, nu mai prinzi trenul.

— Dar mașina, doctorul Lewis…

— Crezi că e prietenul dumitale? întrebă șoferul, continuând să se depărteze de locul accidentului, departe de aria vizuală a lui Ricky.

— Conducea un Volvo vechi albastru…

— Sunt o mulțime din astea pe-aici.

— Nu, nu poate…

— Polițiștii n-o să te lase acolo. Și, chiar dacă te-ar lăsa, ce-o să faci?

Ricky nu avu răspuns la asta. Căzu pe banchetă de parcă ar fi fost lovit. Șoferul mormăi ceva și acceleră, astfel că motorul scoase un zgomot puternic.

— Când ajungi înapoi în oraș suni la secția Rhinebeck State Trooper și o să-ți dea detalii. Sună la spitalul de urgență, o să-ți spună ei. Doar dacă nu vrei să mergi acum acolo, dar nu te-aș sfătui. Doar stai pe-acolo și aștepți doctorii de la Urgență și poate și pe polițistul care se ocupă de cercetări, dar tot nu afli mai multe decât știi acum. Nu trebuie să fii în altă parte între timp?

— Da, spuse Ricky, cu toate că nu era așa de sigur de asta.

— Omu' cu mașina îți era prieten bun?

— Nu, răspunse Ricky. Nu-mi era deloc prieten. Doar un individ pe care-l cunosc. Unul pe care am crezut că-l cunosc.

— Vezi?! spuse șoferul. Cred că ajungi la gară la timp. Acceleră din nou, trecu la un semafor pe galben, chiar când se făcea roșu, și râse puțin de isprava lui. Ricky se lăsă pe

spătarul banchetei, după ce se mai uită o dată peste umăr prin geamul din spate al mașinii, dar accidentul și oricine va fi fost implicat în el rămaseră ascunși vederii. Se chinui să vadă lumini de semnalizare și să audă sirene, dar nu se vedea și nu se auzea nimic.

Ajunse la tren cu doar un minut sau două înainte de plecarea acestuia. Nevoia de a se grăbi îl făcu să nu mai reflecteze deloc la ceea ce i se întâmplase în timpul vizitei la bătrânul doctor. Alerga prin gara pustie, iar pantofii îi făceau ecou pe pardoseală, în timp ce trenul trăgea la peron cu scârțâit de frâne. Ca și la venire, doar o mână de oameni așteptau trenul la mijlocul săptămânii, așa de dimineață, pentru a merge la New York. Câțiva oameni de afaceri care vorbeau la telefoanele mobile, trei femei care plecaseră la cumpărături, câțiva adolescenți în blugi – și cam atât. Căldura tot mai puternică a verii solicita un ritm mai lent, care însă îi era străin lui Ricky la acest moment. Se gândi că ziua aceasta are o urgență nefirească în ea și că nu se va simți din nou intrat în normal până nu va ajunge în oraș.

Vagonul de tren era aproape gol, doar câțiva oameni răspândiți pe rândurile de scaune. Ricky merse în spatele trenului și se aruncă într-un colț, întorcându-și imediat privirea spre fereastră și urmărind priveliștea câmpenească pe lângă care trecea trenul, stând, și de data asta, pe partea de unde putea să vadă râul Hudson.

Ricky se simțea asemenea unei balize lăsate liberă, neancorată. Ceea ce odată fusese un indicator sigur al bancurilor de nisip și al curenților periculoși, acum plutea în derivă și vulnerabil. Nu știa prea bine ce trebuia să înțeleagă din această excursie la doctorul Lewis. Credea că făcuse un progres, dar nu era prea sigur în ce consta acel progres. Nu se simțea mai aproape de a realiza și de a vedea legătura sa

cu cel care-l urmărea, decât fusese înainte de a veni în această călătorie în susul râului. Dar imediat își dădu seama că nu era adevărat. Problema pe care o înțelesese era că exista un blocaj între el și amintirea corectă. Ricky era încă departe de a ajunge la pacientul care trebuia, la relația care trebuia, indiferent cât de mult s-ar fi străduit.

De un singur lucru era sigur: tot ceea ce devenise el în viață era irelevant.

Greșeala pe care o făcuse și care stătea la baza mâniei lui Rumplestiltskin venea din incursiunea sa inițială în lumea psihiatriei și psihanalizei. Venea din momentul în care întorsese spatele ocupației dificile și frustrante de a trata oamenii cu probleme, îndreptându-se în schimb spre domeniul stimulator, din punct de vedere intelectual, al tratării celor inteligenți și bogați. Nevrozele bogate, cum își numise clientela un doctor pe care îl cunoștea. Cei sănătoși și îngrijorați.

Această observație îl enervă. Tinerii fac greșeli. Asta este inevitabil, în orice profesie. Acum nu mai era tânăr și n-ar mai fi făcut aceeași greșeală, indiferent care ar fi fost aceea. Se înfurie la ideea că era făcut responsabil pentru ceva ce se petrecuse cu mai bine de douăzeci de ani în urmă și pentru o opțiune pe care o luase și care nu diferea cu nimic de alegerile pe care le făceau o mulțime de alți doctori în aceleași împrejurări cu ale lui. Asta i se părea incorect și nerealist. Dacă n-ar fi fost atât de dărâmat de tot ceea ce i se întâmplase, Ricky ar fi văzut, poate, că întreaga lui profesie se baza mai mult sau mai puțin pe conceptul că timpul doar exacerbează rănile aduse psihicului. Timpul doar recanalizează aceste răni, nu le vindecă niciodată.

Pe fereastra trenului se vedea râul curgând. Ricky habar n-avea care îi va fi următorul pas, dar de un lucru era sigur:

voia să se întoarcă în apartamentul său. Voia să se afle într-un loc sigur, chiar și numai pentru o clipă.

Ricky continuă să se uite pe geam, cât ținu drumul, aproape fără să se miște din loc. La diversele opriri ale trenului, abia se mișca pe locul lui și se uita în sus. Ultima oprire înainte de oraș era Croton-on-Hudson, probabil la cincizeci de minute de Gara Pennsylvania. Vagonul trenului era încă nouăzeci la sută gol, cu zeci de locuri libere, așa că Ricky fu mirat când un alt pasager veni dinspre spatele trenului și se așeză lângă el, lăsându-se pe scaun cu o bufnitură.

Ricky se întoarse, mirat.

— Bună, doctore! spuse avocatul Merlin. E ocupat aici?

XVI

Merlin respira greu, iar fața îi era plină de sudoare, ca a unuia care a trebuit să alerge vreo cincizeci de metri ca să prindă trenul. O linie subțire de transpirație i se vedea pe frunte și-și scoase o batistă albă din buzunarul de la piept, cu care își tamponă fața.

— Era cât pe ce să pierd trenul, spuse el, dând o explicație deși aceasta nu mai era necesară. Trebuie să mai fac sport.

Ricky inspiră adânc înainte de a întreba:

— De ce te afli aici? cu toate să se gândea că e o întrebare tâmpită, dată fiind situația în care se afla.

Avocatul termină de șters fața cu batista, apoi o întinse încet în poală, netezind-o înainte de a o împături și a o pune la loc în buzunarul de la piept. Apoi își depuse la picioare servieta și o mică geantă sport din material impermeabil. Își drese vocea și răspunse:

— Ca să te încurajez, doctore Starks. Să te încurajez.

Ricky își dădu seama că surpriza provocată de vederea avocatului se risipise. Se răsuci, încercând să-l vadă mai bine pe omul de lângă el.

— M-ai mințit, am mers la noua dumitale adresă…

Avocatul se arătă ușor uimit.

— Ai fost la noile birouri?

— Imediat după ce am vorbit data trecută. Nu auziseră de dumneata. Nimeni din acea clădire nu auzise de dumneata. Și cu siguranța nu aveau niciun spațiu de birou care să fie închiriat cuiva pe numele Merlin. Așadar, cine ești dumneata, domnule Merlin?

— Sunt cine sunt, spuse el. Asta e cel mai neobișnuit.

— Da, fu de acord Ricky imediat. Foarte neobișnuit.

— Și un pic confuz. De ce ai mers la noile birouri imediat după ce am discutat? Care a fost motivul acelei vizite, domnule Starks?

Trenul prinse viteză pe măsură ce Merlin vorbea, zguduindu-se ușor, astfel că bărbații își atingeau umerii într-o neplăcută intimitate.

— Pentru că nu credeam că ești cine pretindeai că ești, cum nu credeam nimic din tot ceea ce îmi spuseseși. O suspiciune care mi s-a confirmat, pentru că imediat ce am ajuns la locația de pe cartea de vizită pe care mi-ai dat-o…

— Ți-am dat o carte de vizită? Merlin scutură din cap și izbucni ușor în râs. În ziua mutării? Asta explică multe.

— Da, spuse Ricky iritat, mi-ai dat. Și sunt sigur că-ți amintești asta…

— A fost o zi grea. Amețitoare. Cum se spune? Că moartea, divorțul și mutarea sunt cele trei evenimente care-ți afectează cel mai tare inima. Și psihicul, de asemenea. Pun pariu.

— Așa am auzit.

— Ei bine, prima tranșă de cărți de vizită pe care le-am comandat au venit cu adresa greșită tipărită pe ele. Noile birouri sunt la doar un bloc mai încolo. Funcționarul de la centrul de cărți de vizită a greșit o cifră și noi n-am observat imediat. Probabil că am distribuit vreo zece-douăzeci de cărți de vizită până mi-am dat seama de greșeală. Se mai întâmplă. Am înțeles că bietul om a fost dat afară, pentru că firma care le tipărea a trebuit să suporte cheltuielile pentru întreaga comandă și să facă altele. Merlin băgă mâna în buzunar și scoase un mic portvizit din piele. Uite, zise el. Asta e corectă. I-o înmână lui Ricky, care se holbă prostește la ea, apoi făcu un gest de refuz.

— Nu te cred, spuse Ricky. Nu vreau să mai cred nimic din ceea ce-mi spui. Nici acum, nici altă dată. Ai fost și la locuința mea cu mesajul din *Times* câteva zile mai târziu.

— La locuința dumitale? Ciudat. Când?

— La ora cinci dimineața.

— Extraordinar. Și cum poți să fii sigur că eram eu?

— Furnizorul de ziare ți-a descris pantofii perfect. Și pe dumneata, în rest, destul de fidel.

Merlin dădu din cap din nou. Zâmbi parșiv, într-un fel pe care Ricky și-l aminti de la prima lor întâlnire. Persista senzația că avocatul era încrezător în capacitatea sa de a rămâne destul de alunecos încât să nu poată fi prins cu nimic. O capacitate importantă pentru orice avocat, de altfel.

— Îmi place să cred că felul în care mă îmbrac și înfățișarea mea sunt unice, doctore Starks, dar îmi imaginez că adevărul este un pic mai pământesc. Pantofii mei, așa frumoși cum or fi ei, pot fi achiziționați de la zeci de magazine obișnuite din Manhattan. Costumele mele sunt costume de afaceri de-a gata, standard. Drăguțe, dar totuși disponibile pentru tine sau pentru oricine altcineva care are cinci sute de dolari în buzunar. Poate că în viitorul apropiat o să îmi fac și eu costumele la croitor, la comandă. Am aspirații în acest sens. Dar, cel puțin pentru moment, fac încă parte din segmentul de populație care-și cumpără hainele de-a gata de la etajul patru, „confecții pentru bărbați", al magazinelor universale. Furnizorul ăsta de ziare a putut să-mi descrie și chipul? Dar părul cu început de chelie? Nu? Pot să-mi dau seama din privirea dumitale care este răspunsul. Așa că mă îndoiesc că acea identificare pe care crezi că a făcut-o cineva ar rezista unei observații profesionale atente. Cu siguranță o identificare care te-a convins atât de tare. Cred că acesta este un defect al profesiei dumitale, doctore. Iei ceea ce-ți spun oameni și evaluezi la standarde prea înalte. Percepi cuvintele rostite ca o modalitate de a atinge adevărul. În schimb, eu le percep ca metode de a ascunde adevărurile. Avocatul îl privi

pe Ricky cu o jumătate de zâmbet, apoi adăugă: Pari presat, doctore.

— Cred că știi bine asta, domnule Merlin. Pentru că ori dumneata, ori cine te-a angajat a dat naștere acestei stări.

— Sunt angajat de o tânără de care ai profitat, așa cum ți-am mai spus, doctore. Așa am ajuns la dumneata.

— Sigur. Știi ceva, domnule Merlin? spuse Ricky, iar primele tonalități aspre își făcură loc în vocea lui. Știi ceva? Du-te și caută-ți alt loc! Locul acesta este ocupat. De mine. Nu vreau să mai vorbesc cu dumneata. Nu-mi place să fiu mințit așa cum o faci dumneata și nu vreau să mai aud alte minciuni. Sunt destule locuri în acest tren, gesticulă Ricky nervos spre vagonul aproape gol, stai pe oricare dintre ele și lasă-mă pe mine în pace. Sau cel puțin nu mă mai minți.

Merlin nu se clinti din loc.

— Asta nu ar fi un lucru înțelept, spuse el încet.

— Poate că am obosit să mă port înțelept, zise Ricky. Poate ar trebui să mă port mai nechibzuit. Acum lasă-mă în pace!

Dar nu se aștepta ca avocatul să facă ceea ce-i spusese.

— Așa te-ai purtat? întrebă Merlin. Cu înțelepciune? Ai luat legătura cu un avocat așa cum ți-am recomandat? Ai făcut ceva ca să te ajuți pe dumneata și să-ți protejezi posesiunile de un proces și de rușine? Ai făcut alegeri raționale și inteligente?

— Am făcut ceva, răspunse Ricky.

Dar nici el nu era sigur că e corect ce spune.

Avocatul evident că nu-l crezu. Zâmbi.

— Mă bucur să aflu asta. Poate că putem ajunge la o înțelegere, în cazul ăsta. Eu, dumneata și avocatul dumitale?

Ricky își coborî vocea:

— Știi care este cerința unei înțelegeri, nu-i așa, domnule Merlin sau cum te-o fi chemând. Așa că, te rog, putem să

punem punct acestei șarade pe care continui să o joci și să trecem la motivele pentru care te afli acum în acest tren?

— Ah, doctore Starks, observ și ceva disperare în vocea dumitale.

— Ei bine, domnule Merlin, cam cât timp crezi că mai am la dispoziție?

— Timp, doctore Starks? Timp? Păi tot timpul de care ai nevoie…

— Scutește-mă, domnule Merlin. Ori îți cauți alt loc, ori nu mă mai minți. Înțelegi ce vreau să spun.

Merlin se uită la Ricky cu atenție, cu același zâmbet viclean la colțul gurii. Dar, în ciuda zâmbetului care vădea mulțumire de sine, se vedea și prefăcătorie.

— Bine, doctore, tic-tac, tic-tac. Răspunsul la ultima dumitale întrebare este acesta: Cred că ai mai puțin de o săptămână la dispoziție.

Ricky respiră sacadat.

— În sfârșit. O afirmație adevărată. Acum, cine ești dumneata?

— Neimportant. Doar un alt jucător mărunt. Cineva angajat să facă o treaba. Și, cu siguranța, nu sunt persoana care speri dumneata să fiu.

— Atunci de ce ești aici?

— Ți-am spus: pentru încurajări.

— Bine atunci, spuse Ricky cu voce sigură. Încurajează-mă!

Merlin se gândi un moment, apoi răspunse:

— Exista un rând în introducerea cărtii *Îngrijirea sugarului și copilului* a doctorului Spock care cred că s-ar potrivi în acest moment…

— Nu am avut ocazia să citesc cartea aia, spuse Ricky acru.

— Acest rând este: „Știi mai multe decât crezi că știi”.

Ricky rămase o clipă pe gânduri, înainte de a răspunde sarcastic:

— Super. Drăguț. Am să încerc să reținasta

— Ar merita

Ricky nu răspunse la asta, în schimb zise:

— Transmite-ți mesajul, ce mai aștepți? Asta ești, până la urmă, nu-i așa? Un mesager. Așa că fă-ți treaba! Ce trebuie să ajungă la mine?

— Urgență, doctore. E vorba de ritm, viteză.

— Cum așa?

— Prinde-i din urmă, spuse Merlin zâmbind și lansându-se deodată într-un argou cu care Ricky nu era obișnuit. Trebuie să pui a doua întrebare în ziarul de mâine. Trebuie să faci un pas înainte, doctore. Timpul se irosește sau, cel puțin, trece pe lângă noi.

— Încă nu știu care va fi a doua întrebare, spuse Ricky.

Avocatul făcu o grimasă, ca și cum nu ar sta confortabil pe scaun sau ca și cum l-ar durea o măsea.

— De asta ne și temeam, spuse el. De aici și decizia de a te impulsiona puțin.

Merlin se aplecă și ridică geanta de piele care o avea la picioare și o puse în poală. O deschise. Ricky văzu că servieta conținea un laptop, câteva dosare de plastic și un telefon mobil. Mai conținea și un pistol mic, de un albastru-metalic, semiautomat, într-un toc de piele. Avocatul împinse arma deoparte, rânji când văzu că Ricky se holba la ea și luă telefonul. Îl deschise și acesta luci cu acel verde-electronic atât de familiar lumii moderne. Se întoarse spre Ricky.

— Nu ai nicio întrebare care să-ți fi rămas în minte din această dimineață?

Ricky continuă să se uite la pistol înainte de a răspunde:

— Ce vrei să spui?

— Ce ai văzut în dimineața asta, în drum spre tren?

Ricky tăcu. Nu știa că Merlin, sau Virgil, sau Rumplestiltskin știau ceva despre vizita lui la doctorul Lewis, dar apoi, într-o clipă, își dădu seama că știau cu siguranță, altfel n-ar fi putut să-l plaseze pe Merlin în tren ca să se întâlnească cu el.

— Ce ai văzut? întreba Merlin din nou.

Figura lui Ricky era impenetrabilă, iar vocea metalică:

— Un accident, răspunse el.

Avocatul aprobă din cap.

— Ești sigur de asta, doctore?

— Da.

— Certitudinea este un concept atât de nemaipomenit, spuse Merlin. Avantajul de a fi avocat față de a fi, să zicem, psihanalist este că avocații muncesc într-o lume fără certitudini, o lume a persuasiunii. Dar acum, că mă gândesc la asta, poate că nu este atât de diferită de lumea dumitale, doctore. În fond și la urma urmei, nu ești și dumneata convins de anumite lucruri?

— Treci la subiect!

Avocatul zâmbi din nou.

— Pun pariu că asta este o expresie pe care nu o folosești niciodată cu pacienții, nu-i așa?

— Dumneata nu ești pacientul meu.

— Adevărat. Deci crezi că ai văzut un accident. În care a fost implicat…

Ricky nu era sigur cât de multe știa omul despre doctorul Lewis. Era posibil să știe totul. Dar, tot la fel, era posibil să nu știe nimic. Ricky păstră tăcerea.

În cele din urmă, avocatul își răspunse singur la întrebare:

— …În care a fost implicată o persoană pe care ai cunoscut-o și în care ai avut încredere cândva și pe care ai mers să o vizitezi în speranța optimistă că ar putea să te ajute în situația actuală a dumitale. Uite… Apăsă câteva taste

și apoi îi dădu telefonul lui Ricky. Pune-ți întrebarea! Apasă butonul verde ca să facă legătura.

Ricky ezită, apoi luă telefonul și făcu exact cum i se ceruse. Telefonul sună o singura dată, apoi se auzi o voce:

— Poliția Rhinebeck, sunt polițistul Johnson. Cu ce vă pot ajuta?

Ricky tăcu exact cât să se audă vocea polițistului repetând mesajul:

— Poliția de stat. Alo?

Atunci răspunse și el:

— Alo, domnule polițist, la telefon doctorul Frederick Starks. Pe când mă îndreptam spre gară azi-dimineață pe River Road, se pare că a avut loc un accident. Îmi fac griji, pentru că s-ar putea să fi fost implicată o persoană cunoscută. Puteți să-mi dați mai multe detalii despre acest lucru?

Răspunsul polițistului fu curios, dar rapid:

— Pe River Road? În dimineața asta?

— Da, spuse Ricky. Un polițist făcea semn mașinilor să ocolească zona…

— Astăzi spuneți?

— Da, cu mai puțin de două ore în urmă.

— Îmi pare rău, doctore, dar nu avem niciun fel de raport referitor la vreun accident în această dimineață.

Ricky rămase puțin descumpănit.

— Dar am văzut… Un Volvo albastru implicat în accident? Numele victimei este doctorul William Lewis. Locuiește pe River Road…

— Dar nu astăzi. De fapt, nu am mai avut o investigație referitoare la un accident pe aici de săptămâni de zile, ceea ce nu este foarte obișnuit pentru perioada de vară. Chiar eu am fost de serviciu de la ora șase dimineața, deci orice apel care

să solicite ajutorul poliției sau al Salvării ar fi ajuns la mine. Sunteți sigur de ceea ce ați văzut?

Ricky trase adânc aer în piept și spuse:

— Probabil că m-am înșelat. Mulțumesc, domnule polițist.

— Nicio problema, răspunse celalalt, închizând apoi telefonul.

Capul lui Ricky se învârtea, dându-i o senzație groaznică de amețeală.

— Dar am văzut… începu el.

Merlin dădu din cap.

— Ce ai văzut? Chiar așa? Gândește-te, doctore Starks! Gândește-te bine!

— Am văzut un polițist…

— I-ai văzut și mașina de poliție?

— Nu, doar stătea în picioare și dirija circulația. Și a spus…

— „A spus…" Ce frază mare! Deci „a spus" ceva și dumneata ai luat de bun. Ai văzut un bărbat îmbrăcat oarecum ca un polițist și ai presupus că asta și este. L-ai văzut dirijând și alte mașini în timpul când erai la acea intersecție?

Ricky se văzu forțat să dea din cap, negând:

— Nu.

— Deci, chiar așa, ăsta putea să fie oricine care purta caschetă. Cât de bine i-ai văzut uniforma?

Ricky rememoră imaginea tânărului, iar ceea ce-și amintea mai bine erau ochii care se ițeau de sub cască. Încercă să-și mai amintească și alte detalii, dar nu putu.

— Părea să fie un polițist, spuse Ricky.

— Aparențele pot fi înșelătoare. În profesia ta, ca și în a mea, doctore, zise Merlin. Acum spune-mi, cât de sigur ești că a avut loc un accident? Ai văzut vreo mașină de salvare?

Alți membri ai poliției sau ai echipelor de salvare? Ai auzit sirenele? Sau poate zgomotul elicei unui elicopter?

— Nu.

— Prin urmare, ai luat de bun cuvântul unui individ care ți-a spus că a avut loc un accident în care a fost implicată o persoană lângă care te-ai aflat cu o zi în urmă, dar nu ai văzut necesitatea de a verifica în detaliu acest lucru? Pur și simplu te-ai grăbit să prinzi trenul pentru că ai crezut că trebuie să te întorci în oraș, așa e? Dar care era adevărata urgență?

Ricky nu răspunse.

— Și, din câte știi tu acum, în realitate nu a avut loc niciun accident pe șosea.

— Nu știu. Poate că nu. Nu pot fi sigur.

— Nu, nu poți fi sigur, răspunse Merlin. În schimb, putem fi siguri de un singur lucru: că dumneata ai simțit că, indiferent ce aveai de făcut, era mult mai important decât să te asiguri dacă cineva are nevoie de ajutor sau nu. Ar trebui să ții minte această observație, doctore.

Ricky încercă să se răsucească pe scaun ca să-l poată privi pe Merlin în ochi. Era foarte greu. Merlin continua să zâmbească, având înfățișarea iritantă a unuia care deține controlul.

— Poate ar trebui să încerci să telefonezi celui la care ai fost în vizită? Făcu semn spre telefonul mobil. Să te asiguri că este bine, sănătos?

Ricky formă repede numărul de telefon al doctorului Lewis. Telefonul sună de câteva ori, dar nu răspunse nimeni.

Fața îi fu umbrita de surpriză, fapt pe care Merlin îl observă imediat.

— Ce te face să crezi ca locuința în care ai fost este cu adevărat casa doctorului Lewis? întrebă Merlin cu un ușor iz de formalitate forțată. Ce ai văzut acolo care să facă legătură

între doctor și acea locuință? Erau fotografii de familie pe pereți? Ai văzut semnele prezenței altor persoane? Ce hârtii, bibelouri, alte fleacuri pe care le colecționăm în timpul vieții erau acolo și te-au convins că erai cu adevărat în casa doctorului Lewis? Altceva decât prezența lui, desigur.

Ricky se concentră, dar nu găsi nimic de acest fel în memorie. Biroul în care petrecuseră o mare parte din acea seară era un birou obișnuit. Cărți pe pereți, scaune, lămpi, covoare. Câteva hârtii pe masă, dar nu cercetase niciuna dintre ele. Însă nimic din toate acestea nu-i apărea în amintire ca ceva unic. Bucătăria era pur și simplu o bucătărie. Holul făcea legătura între camere. Camera de oaspeți unde petrecuse noaptea era în mod special sterilă, fără nimic particular.

Tăcu din nou, dar știu că tăcerea lui era un răspuns la fel de bun pentru avocat.

Merlin inspiră adânc, iar sprâncenele i se ridicară în așteptarea unui răspuns, apoi se lăsară relaxate, devenind parte din zâmbetul atoateștiutor pe care-l afișa. Ricky se revedea în liceu, stând în fața altui coleg la masa de poker și știind că, indiferent ce cărți ar fi avut în mână, nu erau bune pentru a-și învinge adversarul.

— Hai să facem un rezumat, doctore! propuse Merlin. Mereu am fost de părere că este înțelept să te oprești din când în când și să evaluezi situația și abia apoi să acționezi în consecință. Acesta poate fi unul dintre acele momente de reflecție. Singurul lucru de care poți fi sigur este că ai petrecut câteva ore în prezența unui doctor pe care l-ai cunoscut cu ani în urmă. Nu știi dacă aceea era într-adevăr casa lui sau nu sau dacă a fost implicat în accident sau nu. Nu știi cu siguranță dacă psihanalistul dumitale de odinioară este încă în viață sau nu, așa este?

Ricky vru să răspundă, dar se opri.

Merlin continuă, coborând un pic vocea, care suna acum conspirativ:

— Unde a fost prima minciună? Unde a fost minciuna cea mai gravă? Ce ai văzut? Toate întrebările astea… Deodată ridică mâna. Apoi clatină din cap, asemenea unuia care cearta un copil care a greșit. Ricky, Ricky, Ricky, să te întreb ceva: A fost o mașină implicată într-un accident azi-dimineață?

— Nu.

— Ești sigur?

— Tocmai am vorbit cu poliția. Tipul spunea…

— De unde știi că era de la poliție tipul cu care ai vorbit?

Ricky ezită. Merlin rânji.

— Am format un număr și ți-am dat telefonul. Tu ai apăsat butonul verde pentru a vorbi, așa e? Aș fi putut să formez orice număr, unde oricine putea să aștepte acest telefon al meu. Poate că asta e minciuna, Ricky. Poate că prietenul dumitale este pe o targă la morga Duthess County, așteptând chiar acum să-l identifice niște rude.

— Dar…

— Pierzi din vedere esențialul, Ricky!

— Bine, spuse Ricky tăios, iritat. Care este ideea?

Ochii avocatului se micșorară puțin, iritați de schimbarea de ton din vocea lui Ricky. Merlin arătă spre geanta sport din material impermeabil de la picioarele sale.

— Poate că nu a fost implicat în niciun accident, Ricky, ci, în schimb, în acea geantă ți-am adus capul lui. Este posibil, Ricky?

Ricky se dădu înapoi, puternic surprins.

— Este posibil, Ricky? repetă avocatul, cu vocea șuierătoare acum.

Privirea lui Ricky căzu pe geantă. Era o geantă simplă, de o formă normală, fără nicio trăsătură care să indice ce ar putea

conține. Era destul de mare pentru a conține capul unei persoane și, în plus, impermeabilă, pentru a nu lăsa pete sau murdărie. Dar, pe măsură ce conștientiza toate aceste elemente, lui Ricky i se usca gâtul și nu era sigur ce îl înfricoșa mai mult, ideea că la picioarele sale se afla capul unui om pe care îl cunoscuse sau ideea că nu știa.

Ridică privirea spre Merlin.

— Este posibil, șopti el.

— Este important să înțelegi că orice este posibil, Ricky. Un accident auto poate fi înscenat. La fel și o plângere de hărțuire sexuală trimisă la comitetul care guvernează domeniul psihanalizei. Conturile tale bancare pot fi atacate și golite. Rudele tale, prietenii sau chiar numai cunoștințele tale pot fi uciși. Trebuie să acționezi, Ricky. Să acționezi.

Ricky întrebă cu voce tremurătoare:

— Nu aveți nicio limită?

Merlin clătină din cap.

— Niciuna. Asta face totul atât de curios pentru noi, participanții. Sistemul jocului stabilit de șeful meu este unul în care orice poate să facă parte din activitate. Același lucru este valabil pentru profesia ta, îndrăznesc să spun, doctore Starks, nu-i așa?

Ricky se foi pe locul său.

— Cred că da, spuse el încet, cu voce răgușită. Trebuie să plec acum. Te las cu ceea ce este în geantă…

Merlin zâmbi iar. Se aplecă și doar întoarse ușor partea de sus a genții, dând la iveală literele F.A.S. Scrise în relief pe geantă. Ricky se holbă la inițialele sale.

— Nu crezi că este ceva în geanta aia, pe lângă căpățâna de care am vorbit, care face legătura între ea și tine, Ricky? Nu crezi că geanta a fost achiziționată cu una dintre cărțile tale de vizită, înainte de a fi anulate? Și nu crezi că taximetristul care te-a luat azi-dimineață și te-a adus la gară își va aduce

aminte că singurul lucru pe care îl aveai la dumneata era o geantă sport albastră, de mărime medie? Și că va spune asta oricărui polițist criminalist care îl va întreba?

Ricky încerca să-și umezească buzele.

— Desigur, continuă Merlin. Pot oricând să iau geanta cu mine. Iar dumneata poți să te comporți ca și cum n-ai fi văzut-o niciodată.

— Cum…

— Pune cea de-a doua întrebare, Ricky. Sună chiar acum la *Times.*

— Nu știu dacă eu…

— Acum, Ricky. Ne apropiem de Gara Penn, iar când trenul va coborî în subteran, telefonul nu va mai funcționa și conversația va lua sfârșit. Alege acum! Pentru a-și pune mai bine în evidență spusele, Merlin începu să formeze un număr la telefonul mobil. Uite, spuse el, ca pentru a-i demonstra eficiența gestului. Am format eu pentru tine la Departamentul de anunțuri de la *Times.* Pune întrebarea, Ricky!

Ricky luă telefonul și apăsă butonul verde. Într-o clipă îi răspunse aceeași femeie care îi preluase anunțul și săptămâna precedentă.

— Sunt doctorul Starks, spuse el încet. Aș vrea să dau un alt anunț pe prima pagină.

Pe măsură ce vorbea, mintea îi lucra rapid, încercând să formuleze întrebarea.

— Desigur, doctore. Cum merge jocul? întrebă femeia.

— Pierd, răspunse Ricky. Apoi spuse: Iată cum doresc să sune anunțul… Făcu o scurtă pauză, inspiră cât de adânc putu, apoi spuse:

Douăzeci de ani, nu-i glumă,
La un spital am tratat săraci.

Am plecat pentru o slujbă mai bună.
Asta este ceea ce ți-a fost răpit?
Pentru că am plecat să-i tratez pe alții,
Asta a provocat moartea mamei tale?

Doamna de la anunțuri îi repetă anunțul lui Ricky, apoi spuse:

— Sună cam neobișnuit pentru un indiciu de ghicitoare.

La care Ricky răspunse:

— Este un joc neobișnuit.

Apoi îi dădu din nou adresa unde să trimită factura și închise.

Merlin dădea din cap.

— Foarte bine, foarte bine, spuse el. Foarte inteligent, având în vedere în ce tensiune ești. Ai putea fi un personaj foarte bun, doctore. Probabil mult mai bun decât îți imaginezi.

— De ce nu-ți suni pur și simplu șeful să-l înștiințezi...? începu Ricky.

Dar Merlin clătină din cap.

— Nu crezi că suntem la fel de izolați de el ca tine? Crezi că un om cu asemenea capacități nu și-a construit garduri și ziduri între el și cei care-i duc sarcinile la îndeplinire?

Ricky se gândi că acest lucru era probabil adevărat.

Trenul încetinea și cobora ușor sub pământ, lăsând soarele undeva în urmă și târându-se spre gară. Se aprinseră becurile din compartiment, aruncând asupra tuturor o lumină galbenă. Afară pe fereastră se vedeau umbre întunecate de camioane, trenuri și stâlpi de beton. Ricky asemănă senzația cu aceea de a fi îngropat.

Merlin se ridică tocmai când trenul se opri.

— Citești vreodată *New York Daily News,* Ricky? Nu, cred că nu ești genul care citește un tabloid. Pentru tine există

lumea frumos rafinata a *Times*-ului. Originile-mi sunt mult mai umile. Îmi plac *Post* și *Daily News.* Uneori astea scot în evidență povești de care *Times* nu este câtuși de puțin interesat. Știi, *Times* povestește despre ceva din Kurdistan, *News* și *Post* – ceva din Bronx. Dar astăzi cred că lumea ta va fi mai bine servită dacă citești aceste ziare, nu *Times.* Am fost absolut clar, Ricky? Citește *Post* și *News* astăzi, pentru că este o poveste acolo care ți se va părea foarte curioasă. Aș zice chiar absolut esențială. Merlin făcu un mic semn cu mâna. Asta a fost o călătorie cu trenul extrem de interesantă, nu crezi, doctore? Kilometrii pur și simplu au zburat. Apoi arătă spre geanta sport. Asta este pentru tine, doctore. Un cadou. Încurajare, așa cum spuneam.

Apoi Merlin se întoarse, lăsându-l pe Ricky singur în compartiment.

— Așteaptă! strigă Ricky. Oprește-te!

Merlin nu se opri. Alte câteva capete se întoarseră spre el. Ricky se pregătea să mai strige o dată, dar se abținu. Nu voia să se uite lumea prea atent la el. Nu voia să atragă atenția nimănui. Voia să se cufunde la loc în întunericul gării și să devină una cu umbrele. Geanta îi bloca ieșirea, asemenea unui aisberg apărut deodată în cale.

Nu putea să lase geanta acolo, tot așa cum nu putea nici s-o ia.

Începură să-i tremure mâinile. Se aplecă și ridică geanta de pe podea. Ceva înăuntru își schimbă poziția, iar Ricky ameți. Pentru o clipă, își ridică privirea și încercă să găsească ceva normal, un lucru obișnuit, de rutină, un lucru asupra căruia să se concentreze, ca o ancoră în realitate.

Nu găsi nimic.

În schimb, văzu fermoarul lung de deasupra genții, ezită, trase aer în piept și apoi îl deschise puțin. Trase partea de deasupra și se uită înăuntru.

În mijlocul genții era un mare pepene galben rotund, de mărimea unui cap de om.

Ricky izbucni în râs. Răsuflă ușurat și începu apoi să râdă în hohote zgomotoase, necontrolate. Transpirația și nervozitatea se risipiră. Lumea din jurul sau, care până atunci părea că se învârte fără control, se opri și părea că reintră în normal.

Închise la loc fermoarul genții și se ridică. Trenul se golise, la fel și peronul, cu excepția unor hamali și a câtorva însoțitori de tren.

Aruncându-și geanta pe umăr, Ricky coborî pe peron. Începu să se gândească la următoarea mișcare. Era sigur că Rumplestiltskin va confirma locul și situația în care mama lui se aflase în tratament cu Ricky. Își permise luxul de a spera că spitalul păstrase înregistrările pacienților de acum douăzeci de ani. Numele care-i scăpa din memorie ar fi putut să se afle pe o listă la spital.

Ricky mergea înainte, iar pantofii îi făceau pe peron un zgomot ce răsuna în întunericul din jurul său. Centrul Gării Pennsylvania se afla în fața lui, iar el se mișca iute, cu pași hotărâți, spre strălucirea luminilor din gară. Pe când mărșăluia cu hotărâre soldățească spre mulțimea bine luminată de oameni, privirea îi căzu asupra unui hamal, așezat pe un cărucior de cărat bagaje, absorbit în lectura unui *Daily News*, în așteptarea următorului tren. Exact în acea secundă, omul deschise ziarul astfel ca Ricky să vadă titlul scris cu litere de-o șchioapa, îngroșate, de pe prima pagină: „POLIȚISTA LOVITĂ SE AFLĂ ÎN COMĂ”. Iar sub asta, subtitlul: „SE CAUTĂ SOȚUL DISPĂRUT ÎN DEZASTRUL MARITAL”.

XVII

Ricky se așeză pe o bancă de lemn în mijlocul Gării Pennsylvania, cu câte un exemplar din *News* și *Post* pe genunchi, fără să vadă pe nimeni și nimic în jurul lui, aplecat ca un pom în mijlocul câmpiei, sub bătaia vântului. Fiecare cuvânt pe care îl citea părea că accelerează, alunecând și patinând prin imaginația sa ca o mașină scăpată de sub control, cu roțile blocate și făcând un zgomot asurzitor, fără să poată să se oprească și îndreptându-se astfel inevitabil spre accident.

Amândouă poveștile prezentau, în principiu, aceleași detalii: Joanne Riggins, polițista în vârstă de treizeci și patru de ani care lucra la Autoritatea de Tranzit din New York, fusese victima unui accident în seara precedentă. Cineva o lovise cu mașina în timp ce ea traversa strada foarte aproape de blocul în care locuia și apoi fugise de la locul accidentului. Polițista intrase în comă și fusese conectata la aparate, la Brooklyn Medical Center, după operația de urgența pe care o suferise, cu șanse reduse de supraviețuire. Martorii declaraseră ambelor ziare că un autoturism Pontiac Firebird fusese văzut părăsind locul accidentului în trombă. Acesta era un autoturism similar celui pe care îl avea fostul soț al polițistei. Deși autoturismul era dat dispărut, fostul soț fusese interogat de poliție. *Post* scria că el pretindea că mașina îi fusese furată cu o seară înainte de accident. *News,* la rândul lui, scotea la iveală faptul că Riggins ceruse și primise în timpul procedurii de divorț un ordin de restricție împotriva fostului soț, iar un altul fusese solicitat de o altă polițistă al cărei nume nu era menționat, dar care, se preciza în ziar, alergase lângă Riggins imediat ce aceasta fusese lovită de mașina în viteză. Ziarul mai spunea că fostul soț își

amenințase soția în public de-a lungul ultimului an al căsniciei lor.

Era o siropoasă poveste tipica de tabloid, plină de intimitățile strigătoare la cer ale unui neobișnuit triunghi sexual, o infidelitate furtunoasă și pasiuni scăpate de sub control și care, în cele din urmă, duseseră la violență.

Ricky mai știa și că era cu totul fals.

Desigur, nu toată povestea, ci doar un singur mic aspect: șoferul mașinii care o lovise pe Riggins nu era bărbatul pe care îl interoga poliția, deși el era omul potrivit la momentul potrivit, din punctul lor de vedere. Ricky știa că le-ar fi luat enorm de mult timp să ajungă să creadă protestele de nevinovăție ale fostului soț, ba chiar și mai mult să cerceteze indiferent ce alibi ar fi pretins acesta că are. Ricky se gândi că fostul soț era probabil vinovat de fiecare gând și dorință, dar nu de faptul în sine, și era sigur că și cel care aranjase acest accident știa foarte bine acest lucru.

Ricky mototoli și rupse ziarul cu furie, risipind paginile pe banca de lemn, ca și cum ar fi răsucit gâtul unui mic animal. Se gândi să le dea telefon detectivilor care lucrau la acest caz. Apoi îi trecu prin minte să îi telefoneze șefului lui Riggins. Încercă să-și imagineze vreun coleg al lui Riggins ascultând povestea lui. Își scutură capul cu o disperare crescândă. Nu era nicio șansă ca vreodată cineva să asculte ce avea el de spus. Nici măcar un cuvințel.

Ridică ușor capul, din nou copleșit de sentimentul că este urmărit. Că răspunsul lui la orice stimul îi este urmărit, ca și cum ar face subiectul unui studiu clinic. Această senzație îi făcu pielea de găină. Se uită împrejur, prin gara uriașă, asemenea unei peșteri. Timp de câteva secunde, zeci, sute, poate chiar mii de oameni trecură pe lângă el, însă Ricky se simțea teribil de singur.

Se ridică și, simțindu-se ca rănit, începu să-și croiască drum spre ieșire, îndreptându-se spre taxiuri. Un cerșetor stătea la intrare cerând de pomană, ceea ce îl surprinse pe Ricky, pentru că cerșetorii erau de obicei goniți din gara de poliție. Se opri și puse tot mărunțișul pe care-l găsi prin buzunare în ceașca de plastic pe care o ținea cerșetorul.

— Uite, zise Ricky, n-am nevoie de ăștia.

— Mulțumesc, domnule, mulțumesc, spuse omul. Dumnezeu să te binecuvânteze.

Ricky se uită o clipă la om, observându-i bubele de pe mâini, leziunile de pe față, parțial ascunse de o barbă stufoasă, încâlcită și murdara. Mizerie decrepitudine și zdrențe. Distrus de viața pe străzi și de bolile minții. Omul ar fi putut avea orice vârstă între patruzeci și șaizeci de ani.

— Ești bine? întreba Ricky.

— Da, domnule, da, domnule. Dumnezeu să aibă grija de dumneata, domnule. Ești foarte generos. Dumnezeu să te aibă-n pază. N-aveți ceva mărunțiș și pentru mine? Cerșetorul își îndreptă atenția spre altă persoană care tocmai ieșea din gară. N-aveți niște mărunțiș? O ținu tot așa, ca un cântec, ignorându-l pe Ricky acum, dar el continua să stea în fața lui.

— De unde ești? întrebă Ricky.

Cerșetorul se holbă la el, deodată plin de neîncredere.

— De aici, spuse el, arătând locul pe care îl ocupa pe trotuar. De acolo, continuă el, arătând spre stradă. De peste tot, trase el concluzia, descriind un cerc cu brațele în jurul său.

— Dar unde este casa ta? întreba Ricky.

Omul arătă spre frunte. Asta i se păru de bun-simț lui Ricky.

— Atunci, spuse Ricky, o zi bună!

— Da, domnule, da, domnule, Dumnezeu să te aibă-n pază, domnule! continuă omul melodia lui. Ceva mărunțiș?

Ricky se dădu la o parte, încercând să-și dea seama dacă îl pusese pe cerșetor în pericol de moarte doar prin simplul fapt că i se adresase. Se îndrepta spre taxiuri, întrebându-se dacă fiecare persoană cu care venea în contact urma să devină următoarea țintă, așa cum devenise Riggins, sau cum poate că era cazul cu doctorul Lewis, așa cum fusese cazul cu Zimmerman. Unul rănit, unul dispărut, unul mort. Își dădu seama: „Dacă aș avea un prieten, n-aș putea să-l sun. Dacă aș avea o iubită, n-aș putea să mă duc la ea. Dacă aș avea un avocat, n-aș putea să-mi fac programare. Dacă m-ar durea măseaua, n-aș putea nici măcar să merg la dentist să-mi plombeze caria, fără să-l pun în pericol pe medicul stomatolog. Orice ating devine vulnerabil".

Ricky se opri pe trotuar și se uită la mâinile sale. „Otravă, se gândi el. Am devenit otravă."

Cutremurat de acest gând, Ricky trecu pe lângă șirul de taxiuri care-și așteptau clienții. Își continuă drumul spre oraș, îndreptându-se spre Park Avenue, iar zgomotele și circulația, care constituiau mișcare și sunet de altfel puternice și continue, curgeau pe lângă el, astfel că el mergea în ceea ce i se părea a fi o liniște mormântală, impasibil la lumea din jur, iar lumea lui se îngusta cu fiecare pas pe care-l făcea. Erau câteva străzi până la apartamentul său, dar parcurse toată aceasta distanță abia conștient de simplul fapt că respira în timpul mersului.

Ricky se încuie în apartament și se aruncă pe fotoliul din birou. Acolo își petrecu restul zilei și toată noaptea, fiindu-i teamă să meargă afară, teamă să stea pe loc, teamă să-și amintească, teamă să-și lase mintea liberă, teamă să stea treaz, teamă să doarmă.

Probabil că moțăise acolo până spre dimineață, pentru că, atunci când se trezi, afară deja mijeau zorii. Îi înțepenise gâtul și îl durea fiecare încheietură după noaptea petrecută pe scaun. Se ridică cu grija și merse la baie, unde se spălă pe dinți și își dădu cu apă pe față; se uită în oglindă și remarcă în sinea sa că tensiunea prin care trecuse în ultimele zile lăsase urme adânci în fiecare rid de pe față. Se gândi că, de pe vremea când soția sa trăia ultimele clipe de viață, el nu mai fusese atât de aproape de disperare care, recunoscu el cu mâhnire, era cam la fel cu moartea, din punct de vedere emoțional.

Calendarul cu zilele hașurate de pe biroul său era acum mai bine de jumătate completat cu X-uri.

Încercă să sune iarăși la numărul doctorului Lewis din Rhinebeck, dar din nou nu auzi altceva decât aceeași înregistrare. Încercă la informațiile telefonice din zonă, crezând că poate se schimbase numărul sau prefixul, dar nu obținu nimic. Se gândi să sune la spital sau la morgă, pentru a încerca să afle exact ce este adevărat și ce este ficțiune din toată povestea asta, dar apoi se opri. Nu era sigur că voia să știe răspunsul.

Singurul lucru de care se ținea scai era o remarcă pe care o făcuse doctorul Lewis în timpul discuției: tot ceea ce făcea Rumplestiltskin părea să-l aducă pe Ricky mai aproape de el.

Dar cu ce scop, dacă nu moartea, Ricky nu putea să spună.

Times era la ușă, iar el îl luă și-și văzu întrebarea tipărită în partea de jos a primei pagini, lângă un anunț care căuta bărbați pentru studii de impotență. Coridorul era tăcut și gol, iar holul slab luminat și prăfuit. Singurul lift trecu scârțâind prin dreptul etajului. Celelalte uși, toate vopsite într-un negru uniform și cu un număr auriu agățat în mijloc,

rămaseră închise. Se gândi că o mare parte dintre ceilalți locatari erau în vacanță.

Ricky dădu rapid paginile ziarului, pe jumătate sperând ca răspunsul să se afle undeva în interior, pentru că, în fond, Merlin auzise întrebarea și probabil că o transmisese la rândul lui mai departe șefului său. Dar Ricky nu găsi nicio dovadă că Rumplestiltskin se jucase cu ziarul său. Asta nu-l surprinse. Nici nu i se părea posibil, de altfel, ca omul să folosească aceeași tehnică de două ori, pentru că asta l-ar fi făcut mai vulnerabil, poate chiar recognoscibil.

Ideea că va trebui să aștepte douăzeci și patru de ore un răspuns i se părea greu de suportat. Ricky știa că trebuia să progreseze chiar și fără ajutor. Singura cale pe care o găsea viabilă acum era să încerce să găsească dosarele despre cei care veniseră la clinică în perioada scurtă cât lucrase el acolo, cu douăzeci de ani în urmă. Era o acțiune fără mari sorți de izbândă, dar cel puțin îi dădea senzația că face și altceva decât să aștepte să expire termenul limită. Se îmbrăcă rapid și se îndreptă spre ușa de la intrarea în apartamentul său. Dar, odată ajuns acolo, cu mâna pe clanță, gata să iasă, se opri. Simți un val puternic de neliniște, inima începu să-i bată de să-i sară din piept și tâmplele să-i zvâcnească. Era ca și cum un val uriaș de căldură se năpustise asupra lui și văzu că îi tremura mâna care se întindea spre clanță. O parte din el țipa în interior un mare avertisment, insistând să nu iasă, pentru că nu se afla în siguranță în afara apartamentului. Și, pentru o clipă doar, dădu atenție avertismentului și făcu un pas înapoi.

Ricky inspiră sacadat, încercând să-și controleze accesul de panică ce punea stăpânire pe el.

Își dădu seama ce se întâmplă cu el. Tratase mulți pacienți cu atacuri similare de panică. Pentru acestea existau Xanac, Prozac, antidepresive de toate felurile și, în ciuda refuzului

său de a scrie rețete, fusese nevoit să facă acest lucru de mai multe ori.

Își mușcă buza, înțelegând că totuși e una să tratezi pe altul și cu totul altceva să suferi tu. Se mai dădu un pas înapoi de la ușă, uitându-se fix la lemnul gros și imaginându-și că dincolo de ușă, pe hol, cu siguranță afară, pe stradă, îl așteptau tot felul de orori. Își imagină demoni așteptându-l pe trotuar, ca o gloată mânioasă și flămândă. Parcă-l cuprinse un val negru și se gândi că, dacă va face măcar un singur pas în afară, va muri cu siguranță.

Chiar în acel moment, parcă fiecare mușchi din corpul său îi dicta să se retragă, să se ascundă în birou.

Din punct de vedere clinic, înțelegea natura panicii sale. Realitatea însă era mult mai greu de suportat.

Se luptă cu dorința de a se da înapoi, simțindu-și mușchii cum se strâng, încordați la maxim, ca în primul moment când cineva vrea să ridice o mare greutate de la sol, când există acea confruntare de moment între putere, greutate și necesitate, toate combinate într-o ecuație care rezultă fie în ridicarea greutății și ducerea ei mai departe, fie în lăsarea acesteia înapoi jos la sol și părăsirea locului. Ăsta era unul dintre acele momente pentru Ricky și trebui să-și adune fiecare dram de putere care-i mai rămăsese ca să-și învingă senzația de teamă completă și totală.

Asemenea unui parașutist care sare în întunericul necunoscut și dușman, Ricky reuși să se forțeze să deschidă ușa și să pășească afară. Era aproape dureros să facă un pas mai departe.

Când ajunse pe stradă, era deja lac de sudoare, ametit de efort. Probabil că avea o înfățișare ciudată, cu privirea sălbatică, palid și ciufulit, pentru că un tânăr care trecea pe lângă el se răsuci și se holbă la el câteva secunde, înainte de a-și continua drumul. Ricky merse mai departe pe trotuar,

clătinându-se de parcă ar fi fost beat înaintând spre colțul străzii, de unde ar fi putut să facă mai ușor semn unui taxi care trecea pe acolo.

Ajunse la colț, se opri să-și șteargă transpirația de pe față, apoi păși pe bordură, cu mâna ridicată. În acea clipă, un taxi galben, apărut ca din senin, opri în fața lui pentru a lăsa un pasager. Ricky întinse mâna spre portieră pentru a o deschide pentru cine urma să coboare și în felul acesta să păstreze apoi taxiul pentru el însuși.

Pasagerul care ieși din mașină era chiar Virgil.

— Mulțumesc, Ricky, spuse femeia aproape cu nepăsare. Își aranjă ochelarii de soare întunecați pe față, rânjind în fața consternării care probabil că se citea pe chipul lui. Ți-am lăsat ziarul să-l citești, adăugă ea.

Fără să mai spună nimic altceva, se răsuci și plecă, mergând repede în josul străzii. În câteva secunde dădu colțul și dispăru.

— Hai, dom'le, mergi? întrebă șoferul deodată. Ricky stătea încă pe bordură, ținând portiera deschisă. Se uită în mașină și văzu un exemplar din *Times* împăturit pe scaun și, fără să se mai gândească, se aruncă pe bancheta din spate.

— Încotro? întrebă șoferul.

Ricky vru să răspundă, dar se opri imediat.

— Femeia care tocmai a plecat, spuse el, de unde ai luat-o?

— Era ciudată rău, răspunse șoferul. O cunoști?

— Da, într-un fel.

— Păi, îmi face semn cu mâna la vreo două străzi mai încolo, îmi zice să opresc chiar aici, mai sus pe strada asta, să aștept cu ceasul pornit în timp ce ea stă acolo în spate și nu face nimic, doar se uită pe geam și ține un telefon mobil la ureche, dar fără să vorbească cu nimeni, doar ascultă. Dintr-odată zice: „Trage acolo!" și arată unde stăteai dumneata mai

devreme. Îmi bagă douăzeci de dolari prin geam și zice: „Omul ăsta e următorul tău traseu, ai înțeles?" și eu îi răspund: „Cum zici dumneata, cucoană" și fac ce-mi spune. Așa că iată-te aici. Arăta mortal doamna aia. Așadar, încotro?

Ricky tăcu, apoi întrebă:

— Nu ți-a dat o adresă o destinație pentru mine?

Șoferul zâmbi.

— Ba sigur că mi-a dat. La naiba. Dar zice că trebuie să te întreb pe dumneata mai întâi, ca să vedem dacă ghicești.

Ricky dădu din cap.

— Columbia Presbyterian Hospital. Ambulatoriul de la intersecția dintre 152nd Street și West End.

— Bingo! spuse șoferul, pornind ceasul și accelerând, făcându-și loc în traficul dimineții.

Ricky luă ziarul de pe bancheta taxiului. În același timp, îi veni în gând o întrebare și se aplecă spre bariera de plastic dintre șofer și pasager.

— Hei, spuse el, femeia aia a spus ce să faci dacă îți spun altă adresă? Cum ar fi alt loc decât spitalul?

Șoferul rânji.

— Ce-i asta? Un joc?

— Ai putea să spui și așa, răspunse Ricky. Însă nu-i un joc pe care ai vrea să-l joci.

— Nu m-ar deranja să joc un joc sau două cu femeia aia, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Ba da, te-ar deranja. Spui că nu te-ar deranja, dar, crede-mă, te-ar deranja foarte tare.

Omul dădu din cap.

— Înțeleg, spuse el. Unele femei care arată ca asta îți aduc mai mult necazuri. Nu merită să-ți bați capul cu ele…

— Chiar așa este, zise Ricky.

— În orice caz, trebuia să te duc la spital indiferent ce adresă ai fi spus dumneata. Zice că o să-ți dai dumneata

seama când ajungi acolo. Femeia mi-a dat cincizeci de dolari pentru cursa ta.

— E plină de bani, spuse Ricky, lăsându-se pe spate comod pe banchetă. Respira sacadat, iar sudoarea încă îi umbrea colțurile ochilor și-i păta cămașa. Se aplecă și luă ziarul.

Găsi ceea ce căuta la pagina A-13, scris cu aceleași litere de tipar cu carioca roșie, de data asta pe o reclamă la lenjeria intimă de la magazinul Lord & Taylor's, astfel încât cuvintele se pliau pe silueta zveltă a modelului și ascundeau bikini pe care tânăra îi etala.

Ricky progrese a făcut,
Îndreptându-și atenția spre trecut.
Ambiția și schimbarea mintea ți-au umbrit,
Așa că ai ignorat tot ce femeia ți-a șoptit.
Ai lăsat-o în derivă pe o mare de conflicte,
Și așa abandonată ea cu viața a plătit.
Acum copilul care greșeala a văzut pribeag,
Caută răzbunarea de al mamei sale drag.
Copilul sărac odinioară bogat este acum,
Și poate să-și îndeplinească dorințele fără chin.
Poți s-o găsești în ale bolnavilor dosare,
Dar e destul ca să răspunzi la astă ghicitoare?
Pentru că, Ricky, dragă la al soarelui apus,
Doar șaptezeci de ore din joc mai sunt de dus.

Poezia simplă, la fel ca mai înainte, părea că-și bate joc de el, prin stilul copilăresc. Se gândi la ea ca la o tortură elaborată a locului de joacă de la grădiniță, cu batjocuri și insulte. În orice caz, nu era nimic copilăresc în scopurile pe care le avea în minte Rumplestiltskin. Ricky rupse doar acea pagină din ziar, o împături și o puse în buzunarul de la

pantaloni. Restul ziarului îl aruncă pe podeaua taxiului. Șoferul înjură cu voce joasă traficul, purtând o conversație continuă cu fiecare camion, mașină, biciclist sau pieton care îi ieșea în cale și îi tăia drumul în vreun fel. Partea interesanta a conversației șoferului era că nimeni altcineva nu îl auzea de fapt. Nu deschidea geamul să strige obscenități, nici nu claxona, așa cum fac unii șoferi de taxi, ca reacție nervoasă la traficul aglomerat. În schimb, omul ăsta abia vorbea, dădea indicații, făcea jocuri de cuvinte în timp ce manevra mașina, așa că, într-un fel ciudat, șoferul poate că se simțea conectat sau cel puțin interacționa cu tot ce-i apărea la orizont. „Sau în centrul atenției, depinde cum vezi lucrurile", se gândi Ricky. Era un lucru cu totul neobișnuit ca în fiecare zi să ai zeci de conversații neauzite, și Ricky se întrebă dacă taximetristul era chiar atât de deosebit de toți ceilalți.

Taxiul îl lăsă pe trotuarul din fața uriașului complex spitalicesc. În fața spitalului se vedea o intrare de urgențe cu o cruce roșie uriașă și o mașină de salvare. Ricky simți fiori de-a lungul spinării, în ciuda căldurii insuportabile din jur. Era o răceală dată de amintirea ultimei perioade când fusese la spital, care corespundea ocaziilor când își însoțise soția, pe când aceasta încă se mai lupta cu boala ce avea s-o omoare, încă făcea raze și chimioterapie și încerca alte metode de a ataca boala care se abătuse asupra trupului ei. Secția de oncologie era în altă parte a spitalului, dar asta nu reuși să-i alunge sentimentul de neputință și de spaimă care ieșea la suprafață, la fel ca ultima dată când fusese aici. Se uită în sus la clădirile impozante. Se gândi că văzuse spitalul cu trei ocazii: prima dată atunci când lucrase la ambulatoriu vreme de șase luni, înainte de a intra în practica privată; a doua oară, atunci când o pornise pe drumul exasperant al spitalelor pe care cu greu mergea soția lui, în lupta cu

moartea; iar a treia oară acum, când se întorsese pentru a găsi numele pacientei pe care o ignorase sau o neglijase și care acum îi amenința propria viața.

Ricky se chinui să meargă mai departe, îndreptându-se spre intrare, dându-și seama că știe unde sunt depozitate dosarele.

Un funcționar burtos de vârstă medie, îmbrăcat cu o cămașă sport cu model hawaiian, în culori țipătoare, și pantaloni kaki pătați cu vopsea sau resturi de mâncare, aflat la tejgheaua de la fișier, se uită la Ricky buimac de surprindere, atunci când acesta îi explică ce dorea.

— Și vrei mai exact ce anume, de acum douăzeci de ani? spuse el, cu o uimire nedisimulată.

— Dosarele tuturor pacienților de la psihiatrie tratați în ambulatoriu, pe perioada de șase luni cât am lucrat eu aici, spuse Ricky. Fiecare pacient care a venit aici a primit un număr clinic și i s-a deschis un dosar, chiar dacă a venit și numai o singură dată. Acele dosare conțin toate notițele referitoare la acele cazuri.

— Nu sunt sigur că acele înregistrări au fost transferate pe computer, spuse funcționarul fără tragere de inimă.

— Sunt sigur că au fost transferate, replică Ricky. Hai să verificăm împreună!

— Asta o să ia ceva timp, doctore, iar eu am o mulțime de alte cereri de îndeplinit…

Ricky tăcu, apoi se gândi o clipă, imaginându-și în cele din urmă cât de ușor părea pentru Virgil și Merlin să îi pună pe oameni să facă și cele mai mici lucruri doar fluturând bani înspre ei. Avea 250 de dolari în portofel și scoase 200, punându-i pe tejghea.

— Asta o să te ajute, poate, să mă treci în fruntea listei, spuse el.

Funcționarul se uită în jurul lui, se asigură că nu-i mai văzuse nimeni altcineva și adună banii de pe tejghea.

— Doctore, spuse el, rânjind puțin. Toate cunoștințele mele îți stau la dispoziție. Puse banii în buzunar și apoi scutură degetele în aer. Hai să vedem ce putem să găsim, spuse el și începu să tasteze cuvinte-cheie la tastatura computerului.

Le luă tot restul dimineții pentru a ajunge să alcătuiască o lista de numere de caz. Chiar dacă puteau să determine anul, nu exista niciun mod de a afla cu ajutorul computerului care dintre cazuri reprezentau femei și care bărbați și, la fel, nu exista niciun cod care să arate care doctor consultase un anume pacient. Cele șase luni pe care le lucrase Ricky la ambulatoriu se întindeau din martie până la începutul lunii septembrie, iar funcționarul putu să elimine din căutări dosarele începute înainte și după această perioadă. Îngustând selecția și mai mult, Ricky ghici că mama lui Rumplestiltskin fusese consultată cândva în perioada de trei luni în timpul verii, cu douăzeci de ani în urmă. În acel interval, fuseseră deschise fișe medicale pentru 279 de noi pacienți.

— Dacă vrei să găsești o singură persoană, spuse funcționarul, trebuie să scoți fiecare fișă și s-o cercetezi singur. Pot să le scot eu pe toate pentru dumneata, dar după asta te descurci singur. N-o să fie ușor.

— E în regula, spuse Ricky. Nici nu mă așteptam să fie.

Funcționarul îl conduse pe Ricky la o măsuță de oțel într-o latură a biroului cu fișete. Lângă masă era o banchetă de lemn, iar Ricky se așeză pregătit de căutări, în timp ce funcționarul începu să-i aducă dosarele pe care le găsiseră pe computer. Îi luă cel puțin zece minute să adune 279 dosare, pe care le depozită direct pe podea, lângă Ricky. Funcționarul îi mai aduse un carnețel de notițe și un pix, apoi ridică din umeri:

— Încearcă să le pui în ordine, spuse el, ca să nu trebuiască să le așez din nou unul câte unul. Și fii atent cu toate notițele din dosare, te rog, adică să nu amesteci notițele de la o fișă cu cele de la alta. Desigur, nu cred că o să mai vrea cineva să le consulte vreodată și nici nu știu de ce le mai păstrăm. Dar nu eu fac regulile.

Funcționarul se uită la Ricky.

— Știi cine face regulile? întrebă el.

— Nu, răspunse Ricky, aplecându-se după primul dosar. Nu știu. Probabil că administrația spitalului.

Funcționarul izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

— Hei, spuse el, mergând înapoi la locul său din fața computerului. Dumneata ești psihologul, doctore. Credeam că treaba dumitale este să-i ajuți pe oameni să-și facă propriile reguli.

Ricky nu răspunse la asta, dar i se păru o apreciere corectă a ceea ce făcea el. Problema era că tot felul de oameni jucau după propriile reguli. Mai ales Rumplestiltskin. Ridică primul dosar din grămadă și îl deschise. Era ca și cum ar fi deschis un dosar al memoriei.

Orele treceau pe lângă el. Citind dosarele i se părea că intrase într-o cascada a disperării. Fiecare dosar conținea numele pacientului, adresa, rudele apropiate și informațiile despre asigurările de sănătate, dacă aveau. Apoi urmau niște notițe bătute la mașină pe o foaie tip de diagnostic, care reprezenta evaluarea pacientului. De asemenea, erau sugestii pentru modalitatea de tratament. Într-o manieră tăioasă și rapidă, fiecare nume era redus la esența psihologică. Simplele cuvinte din fișe nu puteau ascunde adevărul amar care stătea în spatele sosirii fiecăruia dintre pacienți la clinică: abuz sexual, furie, bătăi, dependență de droguri, schizofrenie, mania persecuției – o cutie a Pandorei plină de boli psihice. Ambulatoriul fusese un vestigiu al activismului

anilor 1960, un plan de acțiuni pozitive care să vină în sprijinul celor mai puțin fericiți, prin deschiderea porților spitalului către comunitate. „Să dăm" – acesta era mottoul acelor vremuri. Realitatea însă era mult mai aspră și mai puțin utopică. Săracii orașului sufereau de o paletă largă de boli, iar clinica și-a dat repede seama că nu valora decât cât o cărămidă într-un zăgaz care pierde apă prin zeci de alte spărturi. Ricky se alăturase acestui program pe vremea când își finaliza ultimele stagii ale pregătirii profesionale de psihanalist. Cel puțin ăsta fusese motivul său oficial. Dar când se alăturase personalului medical al clinicii, era însuflețit de idealismul și entuziasmul tinereții. Se și vedea mergând pe coridoare având întipărit pe față disprețul pentru elitismul profesiei în care intra, hotărât să aducă tehnicile analitice în vastele rânduri ale celor năpăstuiți de soartă. Acest simț liberal de altruism a durat cam o săptămână.

În primele cinci zile la clinică, lui Ricky îi fusese spart biroul de către un pacient în căutare de mostre de droguri; fusese atacat de un sălbatic care auzea voci și împărțea pumni în dreapta și-n stânga; o ședința cu o tânără fusese întreruptă de un proxenet supărat, înarmat cu un briceag, care reușise să o taie și pe fosta lui prietenă pe față, și mâna unui bodyguard până să fie legat fedeleș; și fusese nevoit să trimită o adolescentă la camera de gardă pentru a fi tratată de arsuri de țigară pe brațe și picioare, dar aceasta tot nu dorise să-i spună lui Ricky cine i le provocase. Și-o amintea destul de bine. Era portoricană și avea ochi negri umezi, de aceeași culoare cu părul. Venise la spital știind că cineva era bolnav și că, foarte curând, va ajunge și ea să fie, socotind că abuzul dă naștere la abuz într-un fel cu mult mai profund decât ar fi putut înțelege un studiu guvernamental sau un experiment clinic. Ea nu avea nicio asigurare și niciun mod de a plăti, așa că Ricky o primise de cinci ori, cât era norma

permisă de stat, încercând să adune informații despre situația ei, deși ea știa că a vorbi despre persoana care o tortura ar putea-o costa viața. Fusese o cauză pierdută din capul locului. Și Ricky știa că, dacă fata ar supraviețui, era oricum sortită pieirii mai devreme sau mai târziu.

Ricky ridica un alt dosar și se întrebă cum de rezistase șase luni la clinică. Se gândi că tot timpul petrecut acolo se simțise cu totul și cu totul neajutorat. Apoi își dădu seama că neajutorarea pe care o simțea acum, aflându-se la mâna lui Rumplestiltskin, nu era cu totul diferită.

Cu acest gând călăuzindu-i emoțiile, se aplecă asupra celor 279 de fișe ale oamenilor pe care îi consultase și îi tratase cu atâția ani în urmă.

Mai bine de două treimi dintre ei erau femei. Ca multe altele căsătorite cu sărăcia, ele își purtau zdrențele bolilor psihice la fel de evident cum făceau și cu tăieturile și vânătăile abuzurilor pe care le sufereau zilnic. Văzuse totul, de la dependență la schizofrenie, și-și amintea cât de neputincios îl făceau să se simtă toate acestea. Se refugiase apoi în clasa de mijloc din care și venise, de altfel, și unde respectul de sine scăzut și problemele care îl însoțeau puteau fi discutate și unde se ajungea dacă nu la vindecare, măcar la acceptare. Se simțea prost vorbind cu pacienții săi de la clinică, de parcă discuția le-ar fi putut rezolva chinurile, când, în realitate, le-ar fi fost mai de folos un revolver și ceva curaj, alegere pe care, își amintea, o făcuseră câțiva, după ce ajunseseră să recunoască că o închisoare este de preferat alteia.

Ricky deschise un alt dosar din acea vreme și-și văzu propriul scris pe notițe. Le scoase din dosar și încercă să facă legătură între numele de pe dosar și cuvintele scrise de el acolo. Dar figurile păreau de abur, vaporoase, asemenea căldurii degajate pe o autostradă într-o zi caniculară de vară.

„Cine ești tu?” se întrebă el. Dar apoi adăugă o altă întrebare: „Ce s-a ales de tine?”

La câțiva pași, funcționarul scăpă un creion pe jos și, înjurând, se aplecă să-l ia.

Ricky se uită o clipa la el, când acesta se așeza la locul lui în fața monitorului. Și, în acea clipă, Ricky zări ceva. Era ca și cum felul în care spatele omului era aplecat deasupra tastaturii, ticul nervos de a bate cu creionul pe birou, felul scurt în care se aplecase după creion, toate acestea vorbeau un limbaj pe care Ricky trebuia să-l fi înțeles de la bun început, sau cel puțin din felul în care mâna omului se transformase într-o gheara care apucase banii oferiți de Ricky. Dar Ricky era doar un turist pe acest tărâm special și asta explica de ce îi luase ceva timp să înțeleagă. Se ridică tăcut de la măsuța lui și se duse în spatele funcționarului de la fișier.

— Unde este? întrebă Ricky cu voce joasă. Vorbind, îl prinse pe om de claviculă și-l ținu strâns.

— Ce? Ce să fie? Funcționarul fu luat prin surprindere. Încercă să se miște, dar presiunea exercitată de degetele lui Ricky care-i apăsau carnea până la os îi limita mișcările.

— Au! Ce naiba?

— Unde este? repetă Ricky și mai aspru.

— Despre ce vorbești? La naiba! Dă-mi drumul!

— Nu înainte să-mi spui unde este, spuse Ricky. Deja ridicase și mâna stângă la gâtul omului și începuse să strângă. Nu ți-au spus că sunt disperat? Nu ți-au spus sub ce presiune mă aflu? Nu ți-au spus că s-ar putea să fiu instabil emoțional? Că aș putea să fac orice?

— Nu! Te rog! Au! Nu, la naiba, nu au spus! Lasă-mă, dă-mi drumul!

— Unde este?

— L-au luat!

— Nu te cred.

— Ba da, așa au făcut.

— Bine. Cine l-a luat?

— Un bărbat și o femeie. Acum vreo două săptămâni. Au venit aici.

— Bărbatul era bine îmbrăcat și zicea că e avocat? Iar femeia arăta foarte bine?

— Da! Ei erau. Dar despre ce naiba e vorba?

Ricky îi dădu drumul funcționarului, care se retrase în aceeași clipa.

— Isuse! spuse omul, frecându-și gâtul. Isuse, dar care-i treaba?

— Cât ți-au dat?

— Mai mult decât dumneata. Cu mult mai mult. Nu m-am gândit că e așa al naibii de important. Era doar un dosar de demult, în care nu s-a mai uitat nimeni în ultimii douăzeci de ani. Adică, ce-i așa de important în legătură cu dosarul ăsta?

— Ei la ce ți-au spus ca le trebuie?

— Tipul a spus că era parte dintr-un proces în legătură cu o moștenire. Nu prea am crezut asta, să știi. Oamenii care vin aici la clinică nu prea au parte de moșteniri, în general vorbind. Dar bărbatul mi-a dat cartea lui de vizită și mi-a zis că o să aducă dosarul înapoi când termină cu el. Nu am văzut nicio problema în asta.

— Mai ales când ți-a dat niște bani.

Funcționarul se codi puțin, dar apoi spuse, ridicând din umeri:

— O mie cinci sute de dolari. În cincisprezece bancnote noi de câte o sută. Le-a scos dintr-un teanc, ca un gangster de demult. Știi, eu trebuie să muncesc două săptămâni pentru banii ăia.

Ricky observă coincidența cifrei din sumă. Se uită la grămada de dosare și la gândul orelor pierdute. Apoi se uită din nou la funcționar, îngustându-și privirea.

— Deci vrei să spui că dosarul de care am nevoie nu mai este aici?

— Îmi pare rău, doctore, nu mi-am dat seama că e așa important. Vrei cartea de vizită a domnului aceluia?

— O am deja. Ricky continuă să se uite fix la funcționar, care se tot foia pe scaun, vădit neconfortabil. Deci ei au luat dosarul și ți-au plătit, dar tu nu ești chiar așa de prost, nu-i așa?

Funcționarul avu o ușoară tresărire.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu ești așa de prost. Și nu ai lucrat atâția ani într-un birou care ține evidența fișelor și dosarelor fără să înveți câte ceva despre cum să-ți faci o acoperire, corect? Un fișier dintre toate astea lipsește, dar nu înainte ca tu să fi făcut ceva, corect?

— Despre ce vorbești?

— Nu ai dat acea fișă fără să fi făcut o copie, așa este? Nu contează cât de mult te-a plătit tipul, ți-a trecut prin cap că poate, doar poate, acel cineva care va veni să-l caute va avea mai mult mălai să-ți ofere decât avocatul și femeia, corect? De fapt, poate chiar ți-au spus că va veni cineva să întrebe de dosar, corect?

— Se poate să fi spus asta.

— Și poate, doar poate, te-ai gândit că poți să mai scoți alți o mie cinci sute de dolari sau chiar mai mult, dacă ai avea o copie după acel dosar, corect?

Bărbatul aprobă dând din cap.

— Îmi plătești și dumneata?

Ricky scutură capul.

— Consideră o plată faptul că nu îl anunț pe șeful tău.

Funcționarul se gândi, cântărind această afirmație, dar în cele din urmă văzu destulă furie și stres la Ricky încât să creadă că amenințarea era reală.

— Nu era mare lucru în dosarul ăla, spuse el încet. Un formular de luare în evidență și vreo două pagini de notițe și instrucțiuni atașate unui formular de diagnostic. Asta am copiat.

— Dă-mi-le, îi ceru Ricky.

Funcționarul nu se mișcă.

— Nu mai vreau și mai multe necazuri, spuse el. Dacă mai vine cineva să caute chestiile astea…

— Eu sunt singurul care poate veni să le caute, zise Ricky.

Funcționarul se aplecă și deschise un sertar, din care scoase un plic pe care i-l dădu lui Ricky.

— Uite, zise el. Acum lasă-mă în pace!

Ricky se uită înăuntru și văzu documentele necesare. Rezistă dorinței puternice de a se arunca asupra lor imediat, spunându-și că trebuie să fie singur atunci când își cerceta propriul trecut. Se ridică, punând plicul în buzunarul hainei.

— Asta e tot? întrebă el.

Funcționarul stătu o clipă, apoi se aplecă și mai scoase din sertar un alt plic, mai mic.

— Uite, spuse el. Și ăsta era acolo. Dar era atașat în afara dosarului, știi, capsat, și nu i l-am dat tipului care a venit după dosar. Nu știu de ce. Probabil m-am gândit că îl are deja, pentru că părea să știe totul despre acest caz.

— Ce este?

— Un raport al poliției și un certificat de deces.

Ricky inspiră adânc, umplându-și plămânii cu aerul stătut de subsol de spital.

— Ce este atât de important în legătură cu o femeie care a venit la spital acum douăzeci de ani? întrebă funcționarul deodată.

— Cineva a făcut o greșeală, răspunse Ricky.
Funcționarul păru să accepte această explicație.
— Deci acum cineva trebuie să plătească? întrebă el.
— Așa se pare, răspunse Ricky, pregătindu-se să plece.

XVIII

Ricky ieși din clădirea spitalului, simțind încă furnicături în degete, mai ales în cele pe care le înfipsese adânc în gâtul funcționarului. Nu-și amintea nici măcar un moment din viață când folosise forța pentru a obține ceea ce dorea. Credea că trăiește într-o lume a persuasiunii și a dialogului; ideea că făcuse uz de forța fizică pentru a-l convinge pe funcționar, chiar și așa de ușor, îi spunea că depășise un fel de barieră sau pășise peste un punct de demarcație invizibil. Ricky era un om al cuvintelor, sau cel puțin așa credea, până să primească scrisoarea de la Rumplestiltskin. În buzunar avea numele femeii pe care o tratase într-un moment de tranziție al existenței sale. Se întreba dacă nu cumva ajunsese din nou la un alt asemenea moment. Și, în aceeași clipă, se întrebă dacă nu cumva era pe punctul de a se transforma în altceva.

Merse spre Hudson River, prin uriașul complex spitalicesc. O curte mică se afla aproape de Harkness Pavilion, o aripă a spitalului care se ocupa cu furnizarea de mâncare pentru cei foarte bogați și foarte bolnavi. Clădirile erau edificii uriașe, cu multe etaje, din cărămidă și piatră, vădind soliditate și robustețe și sfidând miile de microorganisme infinitezimale vinovate de producerea bolilor.

Pentru prima oară în ultimele aproape două săptămâni îi dispăru senzația că este urmărit. Era convins că era în siguranță, dar nu se aștepta ca această senzație să dureze prea mult.

Imediat zări o bancă liberă și se așeză, cu cele două plicuri de la funcționar pe genunchi. Unui trecător i s-ar fi putut părea că este pur și simplu un medic sau o rudă venită în vizită la un bolnav, care se bucură de un moment de liniște în

curtea spitalului pentru a medita sau pur și simplu pentru a mânca ceva. Ricky se opri o clipă, gândindu-se ce consecințe va avea faptul că luase acele documente din dosar, apoi scoase hârtiile din buzunar.

Numele pacientei pe care o consultase cu douăzeci de ani în urmă era Claire Tyson.

Se uită fix la literele numelui, dar acestea nu-i spuneau nimic. Nicio figură nu îi răsări în fața ochilor, făcându-și loc dintre amintiri. Nicio voce nu-i răsună în urechi, rechemată de amintire, de acum douăzeci de ani. Niciun gest, nicio expresie, niciun ton al vocii nu traversă bariera anilor. Coarda memoriei rămase tăcută, necântată. Era pur și simplu un nume printre alte zeci de nume din acea perioada.

Incapacitatea lui de a-și aminti cel mai mic detaliu îi dădu fiori pe șira spinării.

Ricky citi rapid formularul de luare în evidență. Femeia venise la spital într-o stare acută de depresie, combinată cu neliniște și panică. Fusese trimisă la clinică de la camera de gardă, unde mersese pentru tratamentul unor contuzii și răni. Existau dovezi ale unei relații abuzive cu un bărbat, care nu era tatăl celor trei copii pe care îi avea femeia. Erau menționate vârstele lor: zece, opt și cinci ani, dar nu erau date și numele copiilor. Femeia avea doar douăzeci și nouă de ani și dăduse o adresă nu foarte departe de spital, într-o zonă a orașului pe care Ricky o știa ca fiind rău famată. Nu avea asigurare de sănătate și lucra cu jumătate de normă la un magazin alimentar. Nu era născută în New York, ci undeva în apropierea unui orășel din nordul Floridei. Pe acel formular de luare în evidență mai erau trecute codul numeric personal și numărul de telefon al femeii.

Ricky luă apoi cea de-a doua foaie de hârtie, un formular de diagnostic, și-și recunoscu propriul scris de mână.

Cuvintele îl făcură să se cutremure. Erau propoziții scurte, la obiect, fără niciun fel de compasiune sau simpatie.

Domnișoara Tyson se prezintă ca o femeie în vârstă de douăzeci și nouă de ani, mamă a trei copii, aflându-se într-o relație fizică probabil dificilă cu un bărbat care nu este tatăl acestor copii. Ea afirmă că tatăl copiilor a părăsit-o acum câțiva ani pentru un loc de muncă la o sondă petrolieră în sud-vest. Femeia nu are asigurare de sănătate și nu poate munci decât cu jumătate de normă, pentru că nu are bani ca să angajeze pe cineva să se ocupe de copii în mod corespunzător. Primește asistență socială și asistență pentru familiile cu copii, bonuri de masă și subvenții pentru chirie. Spune că nu se poate întoarce în orașul natal din Florida, fiind certată cu părinții din cauza relației cu tatăl copiilor. În plus, spune că nici nu are bani pentru această călătorie.

Din punct de vedere clinic, domnișoara Tyson pare o femeie cu o inteligență peste medie, care ține mult la copiii ei și la bunăstarea acestora. A absolvit liceul și doi ani de colegiu, pe care apoi l-a abandonat când a rămas însărcinată. Este foarte prost hrănită și a dezvoltat un tic nervos la pleoapa dreaptă. Evită contactul direct ochi în ochi atunci când discută despre situația sa și ridică privirea doar când este întrebată despre copiii ei, de care spune că este foarte apropiată. Spune că nu aude voci, dar recunoaște că izbucnește deseori în plâns și are crize de disperare pe care nu le poate controla. Spune că mai e în viață doar pentru copii, dar neagă orice altă tentativă de sinucidere. Spune că nu este dependentă de droguri și, de altfel, nu se vede pe mâinile ei niciun semn de

folosire a narcoticelor, dar un rezultat mai corect ar apărea la un test toxicologic.

Diagnostic inițial: depresie acută persistentă provocată de sărăcie. Personalitate instabilă. Posibil uz de droguri.

Recomandare medicală: tratamentul pacientului în ambulatoriu în limita acceptată de stat de cinci ședințe.

Apoi semnase în josul paginii. Uitându-se la propria semnătură, Ricky se întrebă dacă nu cumva, cu aceasta, își semnase condamnarea la moarte.

Mai era o observație, pe o a doua foaie de hârtie, în care nota că domnișoara Claire Tyson revenise la clinică la ședințele cu el de patru ori, și nu mai venise și la a cincea ședință acceptată de stat. Așadar, cel puțin în legătură cu asta se înșelase vechiul său mentor, doctorul Lewis. Dar apoi îi veni altă idee și se repezi să deschidă copia după certificatul de deces, cu ștampila medicului legist într-un colț, și compară data cu cea a primei ședințe de tratament când femeia venise la el, de pe formularul de la clinică.

Cincisprezece zile.

Se lăsă cu toată greutatea pe spătarul băncii. Femeia venise la spital, fusese trimisă la el, iar o jumătate de lună mai târziu era moartă.

Certificatul de deces părea că lucește în mâna lui, iar Ricky scană rapid formularul. Claire Tyson se spânzurase în baia apartamentului în care locuia, folosind o curea bărbătească, pe care o agățase de o țeavă. Autopsia scosese la iveală faptul că fusese bătută cu puțin timp înainte de a muri și că era însărcinată în trei luni. Un raport al poliției prins de certificatul de deces spunea că un bărbat numit Rafael Johnson fusese interogat în legătură cu faptul că o

bătuse, dar nu fusese arestat. Cei trei copii fuseseră predați Departamentului pentru Servicii Sociale privind Tinerii.

„Și asta a fost tot", se gândi Ricky.

Niciunul dintre cuvintele scrise pe formularele din fața lui nu era în stare să exprime oroarea care domnea în viața și în moartea lui Claire Tyson. Cuvântul „sărăcie" nu cuprinde nici pe departe lumea șobolanilor, a mizeriei și a disperării. Cuvântul „depresie" de-abia dacă sugerează greutatea apăsătoare care trebuie să se fi aflat pe umerii femeii. În vâltoarea vieții în care era prinsă Claire Tyson un singur lucru îi dădea speranțe: cei trei copii.

„Cel mai mare dintre ei, se gândi Ricky. Probabil că i-a spus celui mai mare dintre copii că mergea la spital să se întâlnească cu medicul psiholog, care o ajuta. Oare îi spusese că eram singura ei șansă? Că îi promisesem o viață altfel, diferită? Ce i-am spus de i-am dat speranță, pe care, l-a rândul ei, a transmis-o celor trei copii?"

Indiferent ce va fi fost, a fost nepotrivit, pentru că femeia se sinucisese.

Sinuciderea lui Claire Tyson trebuie să fi fost momentul de cotitură al existenței celor trei copii, în special al celui mai mare, se gândi Ricky. Iar acest moment nici măcar nu se înregistrase în vreun fel în propria existență. Când femeia nu mai venise la ședința finala, Ricky nu făcuse absolut nimic. Nu-și amintea să fi dat nici măcar un telefon, să-și manifeste îngrijorarea. În schimb, completase toate formularele dintr-un dosar și o dăduse uitării pe femeie. Ca și pe copii, de altfel.

Iar acum, unul dintre ei voia să pună mâna pe el.

„Găsește acel copil și l-ai găsit pe Rumplestiltskin", își zise Ricky.

Se ridică de pe bancă, gândindu-se că are atât de multe de făcut, mulțumit, într-un fel ciudat, că era presat de timp și de

termene limită, pentru că altfel ar fi fost forțat să se gândească la ceea ce făcuse – sau nu făcuse – cu douăzeci de ani în urmă.

Ricky își petrecu restul zilei în hățișurile iadului pe care îl reprezenta birocrația Primăriei din New York.

Înarmat numai cu un nume și o adresă vechi de douăzeci de ani, era trimis de la un birou la altul, de la un funcționar la altul, în cadrul Departamentului de Servicii Sociale pentru Tineret din Manhattan, în încercarea de a afla ce se întâmplase cu cei trei copii ai lui Claire Tyson. Lucrul cel mai frustrant în tot acest asalt al lui Ricky în lumea funcționărimii era că știa, la fel ca toți cei de la birourile unde ajungea, că trebuie să existe o evidență a copiilor undeva. Dar era imposibil s-o găsească printre înregistrările inadecvate de pe computer și prin camerele pline cu dosare și fișete. În mod clar, această căutare va însemna multe săpături și ore consumate din timpul lui. Ricky își dorea să fie reporter de investigații sau detectiv particular, adică acel tip de personalitate care are răbdarea să petreacă ore nesfârșite în cercetarea unor dosare mucegăite. Dar nu era. Și nici nu avea timpul necesar.

„Trei oameni de pe lumea asta sunt legați de mine prin acest fir subțire de ață care poate să mă coste viața", își spuse în sinea lui, mergând la un alt funcționar, în alt birou. Gândul acesta îi dădu un imbold de a grăbi lucrurile.

Se afla acum în fața unei femei plinuțe, de origine hispanică, plăcută la vedere, de la Departamentul de evidență a delictelor juvenile. Femeia avea o claie de păr negru ca pana corbului pe care și-l dădea la o parte de pe față, purta ochelari la modă, cu rame argintii.

— Doctore, spuse ea, nu prea avem material de cercetat.

— E tot ce am, răspunse Ricky.

— Dacă acești trei copii au fost adoptați, evidențele lor cel mai probabil au fost închise. Ele pot fi redeschise, dar numai cu un ordin judecătoresc. Nu e imposibil de obținut, dar e destul de greu, înțelegi ce vreau să spun? De obicei avem de-a face cu copii care au crescut și își caută părinții naturali. Este o anumită procedură pe care trebuie s-o urmăm în astfel de cazuri. Dar asta, ce ceri dumneata, este altceva.

— Înțeleg. Și sunt și sub presiunea timpului…

— Toți se grăbesc. Tot timpul se grăbesc. Ce e așa urgent după douăzeci de ani?

— Este o urgență medicală.

— Păi atunci, un judecător o să te asculte, ai hârtii la mână. Ia un ordin judecătoresc! Apoi poate vom face niște cercetări.

— Durează câteva zile ca să obțin un ordin judecătoresc.

— Așa este. Lucrurile nu se mișcă prea repede pe-aici. Doar dacă ai cunoaște personal un judecător. Du-te și caută-l și vino repede cu ceva semnat la mână.

— Timpul este important.

— Pentru majoritatea oamenilor timpul este important. Îmi pare rău. Dar știi cum poți să faci mai bine?

— Cum?

— Aduni ceva mai multe informații despre oamenii ăștia pe care îi cauți cu ajutorul programelor astea moderne de căutare pe calculator. Poate găsești ceva. Știu că niște orfani care-și căutau trecutul așa au făcut. Funcționează. Dacă angajezi un detectiv particular, ăsta e primul lucru pe care îl face după ce-ți ia banii și-i bagă în buzunar.

— Dar eu nu folosesc computerul.

— Nu? Doctore, asta va fi lumea modernă. Copilul meu de treisprezece ani găsește lucruri de nu-ți vine să crezi. De fapt, așa a dat de verișoara mea Violetta, pe care n-o mai văzusem și de care nu mai auzisem de zece ani. Ea lucra într-un spital

din L.A., dar fiu-meu a dat de ea. Și nici nu i-a luat mai mult de o zi-două. Trebuie să încerci și varianta asta.

— Am să țin minte, răspunse Ricky.

— Ar fi de mare ajutor dacă ai ști codul numeric personal sau ceva de genul ăsta, spuse funcționara.

Vocea sa cu accent avea un ritm melodic și era clar că discuția cu Ricky rupea monotonia zilnică. Era ca și cum, deși îi spunea că nu are cum să îl ajute, totuși nu voia să-l lase să plece. Era ultimul venit în acea zi și probabil, se gândi Ricky, voia să plece acasă după ce va fi terminat cu el, așa că voia sa îl țină pe-aproape exact atât cât trebuia. Ricky se gândi să plece, dar nu știa care va fi următorul pas pentru el.

— Ce fel de doctor ești? întreba ea deodată.

— Psihanalist, spuse Ricky și văzu cum răspunsul lui o făcu pe funcționară să dea ochii peste cap, afectată.

— Poți să citești gândurile oamenilor, doctore?

— Ei, lucrurile nu funcționează chiar așa, spuse el.

— Nu, poate că nu. Asta te-ar face un fel de doctor vrăjitor, nu? chicoti funcționara. Dar pun pariu că poți să ghicești ce au oamenii de gând să facă, corect?

— Puțin. Nu așa de mult cum probabil crezi dumneata.

Femeia rânji.

— În această lume, dacă ai o mică informație și știi cum să apeși pe tastele potrivite, poți să faci unele supoziții. Așa funcționează, spuse femeia și făcu un semn cu mâna spre computerul din fața ei.

— Probabil.

Ricky făcu o pauză, apoi se uită în jos la foile de hârtie pe care le luase de la fișierul spitalului. Se uită la raportul poliției și văzu ceva care ar fi putut să-l ajute. Polițiștii care îl anchetaseră pe Rafael Johnson, prietenul femeii moarte, notaseră codul numeric personal al acestuia.

— Hei, dar dacă-ți spun un nume și un cod numeric personal, computerul ăla al dumitale poate să găsească ceva pentru mine?

— Locuiește tot aici? Votează? A fost arestat vreodată?

— Probabil că răspunsul este da la toate cele trei întrebări. Sau cel puțin la două. Nu știu dacă votează.

— Atunci ar trebui să-l găsim cu ajutorul calculatorului. Cum se numește persoana?

Ricky îi arătă femeii numele și codul numeric de pe raportul poliției. Ea se uită în jur repede, să vadă dacă o mai vede cineva.

— Nu prea am voie să fac așa ceva, murmură ea, dar dumneata ești doctor și, în fine, hai să vedem!

Funcționara bătu de câteva ori cu degetele date cu ojă roșie tastele computerului.

Computerul zumzăi și scoase niște sunete electronice. Ricky văzu că a apărut o înregistrare și apoi imediat văzu că femeia ridică sprâncenele surprinsă.

— Ăsta e un băiat rău de tot, doctore. Ești sigur că ai nevoie de el?

— Despre ce este vorba?

— Păi e vinovat de o spargere, o altă spargere, un atac, este suspect în furtul unei mașini, a făcut șase ani la închisoarea Sing Sing. Greu. Măi să fie, are un trecut cam pătat.

Femeia citi mai departe, apoi deodată zise:

— Oh!

— Ce este?

— Nu-ți mai e de niciun ajutor, doctore.

— De ce?

— Cineva i-a dat de urmă.

— Și?

— E mort. Acum doar șase luni.

— Mort?

— Exact. Scrie „decedat” aici și data. Șase luni. Cineva a vrut să se descotorosească de el. Este un raport al poliției și numele unui detectiv de la Secția 41 Precinct din Bronx. Cazul este încă deschis. Se pare că cineva l-a bătut pe Rafael Johnson până l-a omorât. Oh, urât, foarte urât.

— Ce zice?

— Se pare că, după ce l-au bătut, l-au spânzurat de o țeavă din baie cu propria curea de la pantaloni. Asta nu e frumos. Nu e frumos deloc, dădu femeia din cap, dar cu un rânjet pe față. Nu prea avea niciun fel de simpatie pentru Rafael Johnson – probabil că era genul de bărbat care-i călcase pragul de prea multe ori.

Ricky se clătină pe picioare. Nu-i era greu să ghicească cine l-a găsit pe Rafael Johnson și de ce.

De la același telefon cu fise din hol dădu de detectivul care scrisese raportul de investigație criminalistică referitor la moartea lui Rafael Johnson. Nu știa dacă o să realizeze ceva cu acest telefon, dar se gândi că trebuie să-l dea oricum, să-și încerce norocul. Detectivul avea o voce vioaie și totodată energică și, după ce Ricky se prezentă, dori să afle motivele pentru care dădea telefon.

— Nu prea primesc telefoane de la medici din centru. Doctorii nu prea frecventau aceleași cercuri ca răposatul și prea puțin regretatul Rafael Johnson. De ce te interesează acest caz, doctore Starks?

— Johnson ăsta avea legătură cu o fostă pacientă a mea, de acum douăzeci de ani. Încerc să dau de rudele ei și speram că poate Johnson ar fi putut să mă conducă în direcția cea bună.

— Mă îndoiesc, doctore, doar dacă ai fi dispus să plătești. Rafi ar fi făcut orice pentru oricine, atâta vreme cât erau ceva bani la mijloc.

— L-ați cunoscut pe Johnson înainte de a fi ucis?

— Ei bine, să zicem că se afla pe radarele mai multor polițiști de aici. Era un ticălos. Pun pariu că trebuie să faci mari eforturi ca să găsești pe cineva pe-aici care să-ți spună măcar un lucru de bine despre el. Droguri, își închiria mușchii pentru bătăi, spargeri, furturi, un viol sau două. În general cam toate ticăloșiile la care te-ai putea gândi. A sfârșit așa cum era de așteptat și, ca să fiu sincer, nu cred că s-au vărsat prea multe lacrimi la înmormântarea lui.

— Știți cine l-a omorât?

— Doctore, asta e întrebarea de un milion de dolari. Dar răspunsul este că avem o presupunere.

Mintea lui Ricky tresări la această afirmație.

— Aveți? răspunse el interesat. Ați arestat pe cineva?

— Nu. Și nici nu cred să facem asta. Cel puțin, nu în curând.

La fel de repede cum îi crescuse speranța, se și dezumflă.

— De ce?

— În cazuri din astea, în general, nu prea există dovezi de cercetat. Uneori se găsesc urme de sânge dacă a avut loc o bătaie, dar acum nu e cazul, pentru că se pare că bătrânul Rafi a fost legat fedeleș și bătut, iar cel care a făcut asta purta mănuși. Așa că noi căutăm acum să-i strângem cu ușa pe amicii lui ca să dea un nume și să putem construi în felul ăsta un caz, în care unul dă în gât pe altul și tot așa, până ajungem la criminal.

— Da, înțeleg.

— Dar niciunul nu vrea să-l trădeze pe cel care i-a făcut-o lui Rafael Johnson.

— De ce nu?

— Ah, pușcărie, loialitate, codul Sing Sing-ului. Acum îl cercetăm pe unul cu care Rafael a avut câteva probleme, pe când împărțeau paturile din pușcărie. Se pare că au avut probleme mari. Probabil se certau pe câștigul din comerțul cu droguri. Au încercat să se omoare unul pe altul cu cuțite fabricate. Șișuri, cum le zic ei. Foarte neplăcut, cel puțin așa am înțeles. Se pare că acești doi băieți răi au continuat și afară din pușcărie, pe stradă, să-și poarte pică. Asta este, poate, una dintre cele mai vechi povești din lume. O să ajungem la cel care i-a făcut-o lui Rafi când vom afla ceva mai multe despre vreunul dintre ticăloșii lui de tovarăși. Unul dintre ei trebuie să cedeze mai devreme sau mai târziu, iar noi vom fi pe față. Trebuie să poți să-i strângi mai tare cu ușa, înțelegi?

— Deci credeți că ucigașul e cineva pe care l-a cunoscut Johnson în pușcărie?

— Absolut! Unul pe nume Rogers. Ai întâlnit pe cineva cu numele ăsta? Un tip rău de tot. Cel puțin la fel de rău ca Rafael Johnson, poate chiar mai rău, pentru că circulă liber printre noi, iar Johnson e îngrășământ în cimitirul de pe Staten Island.

— Cum puteți fi atât de sigur că ăsta e tipul?

— Nu prea ar trebui să-ți spun dumitale toate astea…

— Nu, desigur, înțeleg dacă nu puteți să-mi dați detalii, spuse Ricky.

— Ei bine, a fost un pic cam neobișnuit, continuă polițistul. Dar nu cred că are ceva dacă-ți spun și dumitale, atâta vreme cât nu spui nimănui. Tipul ăsta, Rogers, a lăsat un fel de carte de vizită. Parcă ar fi vrut ca toți tovarășii lui Johnson să știe cine i-a făcut-o așa de rău, l-a bătut și l-a umplut de sânge, până l-a omorât. Un mic mesaj pentru băieții care sunt tot la pușcărie, mă gândesc. Vechea mentalitate de închisoare. În orice caz, după ce l-a snopit în

bătaie pe Johnson o bună bucată de vreme, i-a făcut fața varză, i-a rupt ambele picioare și șase degete, lucruri groaznice, îți spun, și, chiar înainte de a-l spânzura, tipul ăsta a găsit timp să-și cioplească inițiala numelui exact în mijlocul pieptului lui Johnson. Un mare „R" tăiat în carne. Cu totul neplăcut, dar a transmis mesajul, fără îndoială.

— Litera „R"?

— Exact. Ca o carte de vizită, nu?

„Chiar așa e", se gândi Ricky. Iar persoana căreia îi era în realitate destinată tocmai a primit-o.

Ricky încercă să nu-și imagineze ultimele momente ale lui Rafael Johnson. Se întrebă dacă fostul pușcăriaș și criminal periculos avusese măcar cea mai mică idee cine era cel care îi adusese moartea. Fiecare lovitură pe care Johnson i-o dăduse nefericitei Claire Tyson cu douăzeci de ani în urmă îi fusese plătită cu vârf și îndesat. Ricky își spuse că nu e cazul să insiste prea mult pe ceea ce aflase, dar un singur lucru era evident: că individul care-și spunea Rumplestiltskin își planificase răzbunarea cu multă atenție și grijă. Și că umbra acelei răzbunări se întindea mult mai departe decât își imaginase Ricky.

Pentru a treia oară, Ricky formă numărul de la Departamentul de anunțuri al ziarului *New York Times,* pentru a pune ultima întrebare. Era tot la telefonul cu fise din holul primăriei, cu un deget în ureche, încercând să acopere zgomotul făcut de oamenii care plecau de la birou. Funcționarul de la ziar părea enervat că Ricky reușise să sune cu puțin înainte de ora șase și se înscrisese în termenul limită pentru plasarea anunțurilor. Vocea funcționarului era tăioasă și directă.

— În regulă, doctore. Ce vrei să spui în anunț?

Ricky se gândi puțin și spuse:

Persoana pe care o caut e unul dintre cei trei?
Rămași orfani de mult, acum plini de idei,
Ce-i caută pe-acei ce fost-au odinioară cruzi cu ei?

Omul de la anunțuri îi mai citi o dată versurile, fără să facă nici cel mai mic comentariu, ca și cum ar fi fost imun la curiozitate. Preluă și informațiile de taxare repede și la fel de repede închise. Ricky nu-și putea imagina ce-l aștepta pe funcționar acasă atât de captivant încât anunțul lui să nu suscite nici cel mai mic comentariu, dar, pe de altă parte, îi fu recunoscător pentru asta.

Ieși pe stradă și se pregăti să ridice mâna, să facă semn unui taxi, dar apoi se gândi, în mod curios, că mai degrabă ar lua metroul. Străzile erau aglomerate cu traficul de seară, iar un val de oameni cobora în măruntaiele orașului pentru a lua metroul spre casă. Se alătură acestora, găsind un refugiu ciudat în presiunea exercitată de aglomerație. Metroul era foarte plin și nu găsi niciun loc, așa că merse spre nord atârnat de bara de metal, lovit și împins de ritmul trenului și de masele de oameni. Era aproape un lux să fie prins într-un asemenea anonimat.

Încercă să nu se gândească la faptul că, începând de a doua zi dimineață, nu va mai avea decât patruzeci și opt de ore. Deși trimisese întrebarea la ziar, presupunea că știa deja răspunsul, ceea ce însemna că mai avea doar două zile să scoată la iveală numele copiilor orfani ai lui Claire Tyson. Nu știa dacă va reuși să facă acest lucru, dar cel puțin era ceva asupra căruia se concentra, un strop de informație pe care o putea obține sau nu, un fapt palpabil și concret care exista undeva, în lumea documentelor și a curților judecătorești. Aceasta era o lume în care Ricky nu se simțea prea confortabil, așa cum demonstrase cu vârf și-ndesat în cursul

după-amiezii. Dar cel puțin era o lume ușor de recunoscut, iar asta îi dădea speranțe. Se chinuia să-și amintească, pentru că știa că fosta lui soție fusese prietenă cu o serie de judecători și se gândea că poate vreunul dintre ei ar putea să-i semneze un ordin judecătoresc ca să aibă acces la evidențele adopțiilor. Zâmbi, gândindu-se că ar putea să facă acest lucru și că aceasta ar fi o manevră pe care Rumplestiltkin nu o anticipase.

Trenul se legănă și tremură, apoi încetini, făcându-l să se țină mai bine de bara de metal. Era greu să-și țină echilibrul și se duse peste un tânăr cu un rucsac în spate și părul lung, care însă ignoră contactul fizic neașteptat.

Stația de metrou se afla la două străzi de casa lui Ricky și el se îndreptă spre ieșire, mulțumit să se afle din nou la aer curat. Se opri însă când inspiră aerul fierbinte al trotuarului, apoi porni rapid spre casă. Nu era chiar încrezător, ci mai degrabă însuflețit de existența unui scop. Se hotărî să caute agenda fostei sale soții în zona unde depozitau lucruri la subsol și să-și înceapă seara sunând la judecătorii pe care ea îi cunoscuse odinioară. Se va găsi măcar unul care să-l ajute. Nu era un plan grozav, dar cel puțin era ceva. Mergând grăbit înainte, se gândi dacă ajunsese la acest punct în aplicarea răzbunării pentru că asta dorise Rumplestiltskin sau pentru că fusese inteligent. Și, într-un fel ciudat, se simți încurajat de ideea că Rumplestiltskin se răzbunase așa de groaznic față de Rafael Johnson, omul care îi bătuse mama. Ricky se gândi că trebuie să fie o diferență între modesta neglijare al cărei autor fusese el, care apăruse de fapt din deficiențele birocratice, și abuzul fizic pe care îl făcuse Johnson. Își permise chiar gândul optimist că, poate, tot ceea ce i se întâmplase lui, cu cariera, cu conturile bancare, cu pacienții, toată distrugerea și dezorganizarea care fuseseră create în viața sa ar putea să se oprească aici, cu un nume și o

explicație de orice fel, iar apoi ar putea să înceapă să-și reconstruiască viața.

Nu-și permise totuși să se gândească nicio secundă la adevărata natură a răzbunării, pentru că asta nu era ceva cu care să fie câtuși de puțin familiarizat. Și nici nu se concentră asupra amenințării care plana deasupra uneia dintre rudele sale, gând încă ascuns undeva în fundal.

Însuflețit în schimb de gânduri dacă nu chiar pozitive, care cel puțin aduceau a normalitate, precum și de credința că poate totuși ar avea o șansă să iasă câștigător din acest joc, Ricky dădu colțul blocului său și se opri imediat.

În fața blocului său maroniu-roșcat se aflau mașini de poliție, girofare, o mașină de pompieri mare, roșie și două mașini galbene de la lucrări publice. Luminile de urgență se amestecau cu atmosfera de început de seară.

Ricky se împletici cu spatele, ca un om beat sau ca unul care încearcă să-și revină după o lovitură drept în figură. Văzu câțiva polițiști care stăteau lângă intrarea în bloc și vorbeau cu muncitorii cu căști și salopete ude de sudoare. Un pompier sau doi luau și ei parte la discuție, dar apoi, când Ricky se apropie de ei, se îndreptară spre mașină și se urcară în ea. Cu un zgomot puternic de demaraj, amestecat cu cel al sirenelor, mașina de pompieri o porni pe stradă.

Ricky grăbi pasul, dându-și seama doar vag că oamenii din fața lui acționau fără grabă. Când ajunse în fața casei, aproape că rămăsese fără suflare. Unul dintre polițiști se întoarse spre el.

— Hei, mai încet, omule, spuse polițistul.

— Aici e casa mea, răspunse Ricky nervos. Ce s-a întâmplat?

— Locuiești aici? întrebă polițistul, deși i se răspunsese deja la aceasta întrebare.

— Da, repetă Ricky. Ce se întâmplă?

Polițistul nu-i răspunse direct.

— Oh, dom'le, mai bine vorbește cu omul ăla în costum de acolo, spuse el.

Ricky se uită la alt grup de oameni. Îl văzu pe un vecin al său, unul care locuia la două etaje deasupra lui, un agent de bursă care conducea asociația de locatari a blocului, cum se certa și gesticula cu un lucrător de la Departamentul de Lucrări Publice, cu o cască galbenă pe cap. Alți doi bărbați stăteau alături. Ricky îl recunoscu pe unul dintre ei ca fiind președintele de bloc, iar pe cel de-al doilea, persoana responsabilă de întreținerea blocului.

Omul de la Departamentul de Lucrări Publice vorbea tare, iar, pe măsură ce se apropia de grup, Ricky îl auzi spunând:

— Mă doare undeva de ce spui dumneata despre faptul că se creează inconveniente oamenilor. Eu decid în legătură cu domicilierea, iar eu spun nici vorbă!

Agentul de bursă se întoarse nervos cu spatele la grup, spre Ricky. Îi făcu un semn cu mâna acestuia și merse spre el, lăsându-i pe ceilalți să se certe în continuare.

— Doctore Starks, spuse el, cu mâna întinsă ca să o strângă pe a lui Ricky. Speram că ai plecat deja în vacanță.

— Ce se întâmplă? întrebă Ricky fără nicio introducere.

— E o mizerie, continuă agentul de bursă. O mizerie uriașă.

— Ce este?

— Nu ți-a spus polițistul?

— Nu. Ce naiba se întâmplă?

Brokerul oftă și ridică din umeri.

— Ei bine, se pare că a fost o problemă cu țevile la etajul trei. Câteva țevi s-au spart în același timp din cauza acumulării de presiune. Au explodat ca niște bombe. Sute de litri de apă au curs la primele etaje, iar cei de la etajele trei și patru nu au deloc utilități. Lumina, gazele, apa, telefonul –

toate sunt scoase din funcțiune. Agentul de bursă trebuie să fi văzut expresia de mirare de pe fața lui Ricky, deoarece continuă grijuliu: Îmi pare rău. Știu că locuința dumitale a fost una dintre cele mai puternic afectate. N-am văzut-o, dar…

— Apartamentul meu…

— Da. Și acum idiotul ăsta de la Lucrări Publice vrea să evacuăm toată clădirea până intră inginerii și constructorii și verifică întreaga zona…

— Dar lucrurile mele…

— Un lucrător de la Departamentul de Lucrări Publice va veni cu dumneata ca să-ți iei ce-ți trebuie. Se spune că întreaga zonă este periculos de compromisă. Ai pe cine să suni? Ai unde să stai? Am avut impresia că în general îți petreci luna august la Cape. Am crezut că ești acolo…

— Dar cum?

— Nu se știe cum. Se pare că apartamentul unde a început totul este cel de deasupra dumitale. Iar familia Wolfson este în Adirondacks toată vara La naiba, trebuie să-i sun. Sper că au telefon acolo. Știi un constructor bun? Cineva care să se priceapă la tavane, podele și tot ce e între ele? Și ai face bine să-ți suni agentul de asigurări, dar bănuiesc că n-o să se bucure deloc să audă asta. Trebuie să-l chemi aici imediat ca să clarifice chestiunile legate de asigurări, dar deja sunt niște tipi înăuntru și fac fotografii.

— Eu tot nu înțeleg…

— Tipul zice că e ca și cum ar fi explodat țevile. Un blocaj probabil. O să treacă săptămâni de zile până să aflăm. Poate că a fost o acumulare de gaze. Oricum, a fost suficient ca să creeze o explozie. Ca o bombă.

Ricky se dădu un pas înapoi uitându-se la ceea ce fusese casa lui timp de un sfert de secol. Era ca și cum fusese înștiințat de moartea cuiva bătrân, cunoscut, important și

apropiat. Avea senzația că trebuia să ia contact direct cu lucrurile, să cerceteze, să atingă ca să creadă. La fel ca odinioară, când atinsese obrazul soției sale moarte și simțise o răceală de porțelan, înțelegând abia atunci ce se întâmplase. Făcu semn omului care se ocupa de întreținerea clădirii.

— Condu-mă înăuntru! ceru el. Arată-mi!

Omul dădu din cap nefericit.

— N-o să-ți placă, spuse el. Nu, domnule. Iar pantofii ăia ai dumitale o să se strice, cred. Omul îi întinse o cască argintie, plină de zgârieturi.

Când Ricky intră în clădire, apa încă mai curgea prin tavan, prelingându-se pe pereții holului, făcând vopseaua să se umfle. Era o umezeala palpabilă, iar atmosfera din interior – rece și umedă, ca în junglă. În aer plutea un vag miros de gunoi menajer, iar pe podeaua de marmură se formaseră bălți de mizerie, făcând intrarea alunecoasă, ca pe un lac înghețat. Administratorul mergea cu câțiva pași înaintea lui Ricky, uitându-se cu atenție pe unde calcă.

— Simți mirosul ăsta? Nu e bine să faci vreo infecție, spuse omul, peste umăr, spre Ricky.

Urcară încet pe scări, evitând pe cât posibil bălțile, cu toate că pantofii lui Ricky deja începuseră să scoată niște pleoscăituri la fiecare pas și acesta simțea umezeala cum pătrunde prin piele. La etajul al doilea, doi tineri cu salopete, cizme de cauciuc, mănuși chirurgicale și măști manevrau niște mopuri mari, încercând să elimine apa care se strânsese. Mopurile plescăiau când erau trase prin mizeria aceea. Oamenii lucrau încet, cu atenție. O a treia persoană, tot cu cizme de cauciuc și mască, dar purtând un costum maro ieftin, cu cravata lărgită în jurul gâtului, stătea deoparte. Avea un aparat de fotografiat Polaroid și trăgea

poză după poza cu distrugerea care avusese loc. Blițul se aprindea intermitent, cu o mică explozie, iar Ricky văzu o umflătură pe unul dintre tavane, ca un abces gigantic gata să se spargă, unde se adunase apa și amenința să-l inunde pe tipul care făcea poze.

Ușa apartamentului lui Ricky era larg deschisă. Administratorul spuse:

— Îmi pare rău, a trebuit să deschidem. Încercam să aflăm sursa problemei principale... Apoi se opri, de parcă nu ar mai fi fost necesară nicio altă explicație, și adăugă un singur cuvânt: La dracu!

Nici acesta nu necesita vreo explicație.

Ricky făcu un singur pas în propriul apartament și apoi se opri.

Parcă un uragan îi măturase casa. Apa avea câțiva centimetri adâncime. Luminile electrice nu mai funcționau și în aer plutea un miros distinct de material care arsese și apoi fusese stins. Toate mobilele și covoarele se îmbibaseră cu apă, se vedea clar că majoritatea nu mai puteau fi folosite vreodată. Porțiuni uriașe din tavan erau curbate, altele deja se spărseseră, răspândind peste tot o pulbere albă fină. Tencuiala se desprinsese de pe tavan și căzuse, formând grămezi ca de papier mâché. Prea multe locuri pentru a fi numărate erau încă întunecate de apa murdară care se prelingea pe pereți. Pe măsură ce pășea mai departe în apartament, sporea și mirosul de gunoi care se insinuase la intrarea în bloc, copleșindu-l.

Totul era distrus. Lucrurile lui erau fie inundate, fie împrăștiate de apă. Era ca și cum apartamentul fusese lovit de un tsunami în miniatură. Intră cu grijă în birou, oprindu-se la ușă. O dală uriașă căzuse de pe tavan pe canapea. Biroul îi era acoperit de o grămadă de tencuială. Erau cel puțin trei găuri în tavan, toate picurând, toate cu țevi

distruse atârnând ca stalactitele într-o peșteră. Apa acoperea podeaua. Unele dintre tablouri, diplomele lui Ricky și tabloul lui Freud căzuseră de pe pereți, așa că era și sticlă spartă în câteva locuri.

— Ca un fel de atac terorist, nu-i așa? spuse administratorul. Când Ricky avansă, el se întinse și-l prinse pe doctor de mână. Nu acolo, spuse el.

— Lucrurile mele… începu Ricky.

— Nu cred că podeaua este sigură mai departe, spuse omul. Și oricare dintre țevile care atârnă din tavan se poate desprinde oricând și cădea. Indiferent ce cauți, e oricum distrus. Mai bine să le lași aici. Locul ăsta e de o mie de ori mai periculos decât îți imaginezi. Trage aer în piept, doctore. Simți mirosul ăsta? Nu e doar mizerie și alte chestii. Cred că simt și miros de gaz.

Ricky ezită, apoi aprobă din cap.

— Dormitorul? întrebă el.

— Cam la fel. Oricum, toate hainele sunt distruse. Iar patul a fost distrus de o bucată mare de tavan care a căzut.

— Dar tot trebuie să văd, spuse Ricky.

— Nu, nu trebuie, răspunse administratorul. Nu există coșmar mai mare decât să vezi toate astea, așa că mai bine le lași naibii așa și te cari de aici. Asigurările oricum o să-ți plătească totul.

— Lucrurile mele…

— Lucrurile sunt doar lucruri, doctore. O pereche de pantofi, un costum de haine – pot fi înlocuite cu ușurință. Nu merită să riști să te îmbolnăvești sau să te rănești. Trebuie să ieșim de aici și să-i lăsăm pe experți să-și facă treaba. Nu prea am încredere că resturile din tavan o să rămână acolo. Și nici de podea nu sunt mai sigur. Trebuie să golească acest loc complet, de sus până jos.

Exact așa se simțea și Ricky în acel moment: golit complet, de sus până jos. Se întoarse și-l urmă pe administrator afară. O mică bucată de tavan căzu în spatele său, ca pentru a sublinia spusele omului.

Odată ajunși din nou afară pe trotuar, administratorul și agentul de bursă, însoțiți de omul de la Departamentul de Lucrări Publice, îl abordară împreună:

— E rău? întrebă brokerul. Ai mai văzut ceva mai rău de-atât?

Ricky clătină din cap.

— Cei de la asigurări sunt deja pe drum încoace, continuă brokerul și-i dădu lui Ricky cartea lui de vizită. Uite, sună-mă la birou în vreo două zile! Între timp, ai unde să stai?

Ricky dădu din cap afirmativ, punând în buzunar cartea de vizită a omului. Mai avea un singur loc neatins în viața asta. Dar nu mai avea mari speranțe că va rămâne așa.

XIX

Noaptea îl cuprinsese ca un costum prea mic, strâns pe corp și neconfortabil. Ricky își apăsă obrazul de geam, simțind răceala orei matinale cum străpunge bariera ferestrei, ca și cum s-ar fi putut prelinge direct în el, iar întunericul de afară se contopea cu posomoreala pe care o simțea în sinea lui. Ricky jinduia după dimineață, în speranța că lumina soarelui îl va ajuta să-și limpezească gânduri care acum îi păreau sumbre, cu toate că știa că aceasta era o speranță zadarnică. Inspiră încet, simțind pe limbă gust de aer stătut, încercând să îndepărteze greutatea disperării pe care o simțea. Dar asta era mai presus de puterea lui.

Ricky se afla de șase ore în autobuzul Bonanza de noapte, de la Port Authority la Provincetown. Ascultase zumzetul diesel al motorului autobuzului, mai puternic sau mai slab, în funcție de cum schimba șoferul vitezele. După un semafor în Providence, autobuzul ajunse, în cele din urmă, la Route 6 în Cape, avansând încet și hotărât pe autostradă și lăsând pasageri la Bourne, Falmouth, Hyannis, Eastham și, în cele din urmă, opri la Wellfleet, înainte de a se îndrepta spre P-Town, la capătul lui Cape.

Numai o treime din autobuz mai era acum ocupat. Pe parcursul călătoriei, toți ceilalți pasageri fuseseră tineri, adolescenți la colegiu sau abia în primii ani de muncă, care furau o ieșire de weekend la Cape Cod. „Probabil că prognoza vremii este bună”, se gândi el. Cerul limpede, temperaturi plăcute. La început, în primele ore ale călătoriei, tinerii fuseseră gălăgioși, râseseră, pălăvrăgiseră, comunicaseră în acel mod care li se pare tinerilor atât de firesc, ignorându-l pe Ricky, care stătea singur în spate, separat de prăpăstii mult

mai mari decât simpla diferență de vârstă. Însă zumzetul monoton al motorului își făcuse efectul asupra tuturor pasagerilor, cu excepția lui Ricky, iar aceștia dormeau acum în diverse poziții, lăsându-l pe Ricky să urmărească kilometrii pe care roțile îi lăsau în urmă, în timp ce gândurile îi zburau la fel de repede ca autostrada rămasă în spate.

Nu exista niciun fel de îndoială în mintea lui că nu un accident fusese de vină pentru distrugerea apartamentului său. Spera ca acest lucru să nu fie valabil și pentru reședința de vară.

Asta era tot ce-i mai rămăsese.

În sinea sa, Ricky cântări lucrurile spre care se îndrepta acum, un inventar modest care avu darul mai mult să-l deprime decât să-l încurajeze: o casă prăfuită, plină de amintiri. Un autoturism Honda Accord vechi de zece ani, dar puțin folosit și pe alocuri zgâriat, pe care îl ținea în hambarul din spatele casei pentru a-l folosi doar în vacanța de vară, pentru că în timpul anului, în Manhattan, nu simțise niciodată nevoia unei mașini. Niște haine purtate, decolorate de soare și ploi, hanorace, tricouri cu mânecă scurtă și pulovere cu gulerele rupte și găurite de molii. La bancă îl aștepta un cec de aproximativ 10.000 de dolari. Mai avea o carieră distrusă și o viață total dată peste cap.

Și cam treizeci și șase de ore rămase până la termenul limită fixat de Rumplestiltskin.

Pentru prima dată în ultimele zile, se gândi serios la variantele care îl așteptau: adevăratul nume al lui Rumplestiltskin sau propriul necrolog. Altfel, un nevinovat va suferi o pedeapsă pe care Ricky doar începea să și-o imagineze. Toate variantele posibile de pedepse, de la ruină la moarte. Nu se mai îndoia niciun pic în legătură cu sinceritatea individului, după cum nu mai avea niciun fel de îndoieli privind nivelul la care acesta putea să ajungă.

Ricky se gândi: „Cu toate eforturile și alergătura mea, cu toate speculațiile sau încercările mele de a rezolva ghicitoarea, alegerea nu s-a schimbat niciodată. Mă aflu exact în același loc în care eram când am primit la birou prima scrisoare”.

Apoi scutură din cap, pentru că asta nu i se părea chiar exact. De fapt, situația lui, își dădea acum seama, se înrăutățise drastic față de momentul în care primise prima scrisoare. Acel doctor Frederick Starks care deschisese scrisoarea în atmosfera spilcuită a cabinetului său din centrul orașului, înconjurat de viața sa ordonată cu atenție, având controlul asupra fiecărui minut din fiecare zi, pur și simplul nu mai exista. Fusese un om la patru ace, cu fiecare fir de păr în ordine. Se uită o clipă în fereastra autobuzului la imaginea sa reflectată ca într-o oglindă. Chipul pe care îl vedea abia aducea cu omul care fusese odinioară. Rumplestiltskin dorise să joace un joc. Dar nu era nici urmă de sportivitate în acest joc.

Autobuzul încetini, semn că se apropiau de o altă stație de pe drum. Ricky se uită la ceasul de la mână și își dădu seama că va ajunge la Wellfleet la revărsatul zorilor.

Poate că lucrul cel mai minunat în legătură cu vacanțele sale, cu venirile și plecările de aici în fiecare an era tocmai această rutină. Ritualul sosirii era același în fiecare an, astfel că deveni un act care avea aceeași familiaritate cu a reîntâlni un prieten drag după o absență îndelungată. După moartea soției, Ricky ținuse morțiș să păstreze aceeași abordare a sosirii la casa de vacanță. În fiecare an, pe 1 august, Ricky lua același avion de la La Guardia până la micul aeroport din Provincetown, de unde aceeași companie de taxiuri îl lua și, parcurgând cei aproximativ zece kilometri, îl aducea acasă. Procesul descuierii casei rămăsese același, de la deschiderea

ferestrelor larg, spre aerul curat din Cape, la împăturirea cearșafurilor vechi care acopereau piesele de mobilier și la măturarea și ștergerea prafului care se adunase în lunile de iarnă. Odinioară, împărțea cu soția lui toate aceste îndatoriri. Dar în ultimii câțiva ani le dusese la îndeplinire singur și întotdeauna își amintea, în timp ce parcurgea teancul modest de corespondență care îl aștepta mereu – în general inaugurări de galerii de artă sau invitații la cocktailuri pe care le refuza –, că, prin faptul că făcea singur toate aceste lucruri pe care odinioară le împărțiseră, îi dădea soției sale o prezență fantomatică în viața lui, dar pe Ricky nu îl deranja asta. În mod curios, îl făcea să nu se mai simtă izolat.

Anul acesta totul era diferit. Venea cu mâna goală, însă bagajul care îl însoțea era mai greu decât oricare altul de care își aducea aminte, chiar și decât în prima vară de după moartea soției.

Autobuzul îl lăsă pe trotuarul întunecat din fața restaurantului Lobster Shanty. Nu luase niciodată masa aici în toți acești ani de când venea la Cape – probabil, din cauza homarului zâmbitor care purta o bavetă și flutura un cuțit și o furculiță și care împodobea firma de deasupra intrării. Două mașini așteptau alți pasageri și amândouă plecară în grabă după ce îi preluară pe câțiva dintre colegii de călătorie de până atunci ai lui Ricky. Se simțea umezeala dimineții, iar peste unele dintre dealurile din apropiere se vedea ceață. Lumina răsăritului făcea totul în jurul lui gri-vaporos, ca o fotografie nefocalizată bine. Ricky începu să tremure, cum stătea la colțul străzii și simțea răcoarea dimineții pătrunzându-i prin cămașă. Știa exact unde se afla, la mai puțin de cinci kilometri de casă, într-un loc unde venise cu mașina de sute de ori. Dar faptul că vedea acest loc la ora și în împrejurările acestea îl făcea să pară străin, în dizarmonie, ca un instrument care cântă notele care trebuie, dar într-o

altă gamă. Se gândi o clipă să cheme un taxi, dar apoi o luă spre autostradă, cu pasul șovăitor al soldatului care se întoarce dintr-o bătălie.

În mai puțin de o oră, Ricky ajunse la aleea de pământ care ducea la casa lui. Până la această oră, căldura inevitabilă și soarele pe care le promitea dimineața de august apăruseră deja, împrăștiind o mare parte din ceața și vaporii de deasupra dealurilor din apropiere. Din locul în care se afla, lângă intrarea în casă, Ricky vedea trei ciori aflate la mai puțin de douăzeci de metri pe autostradă, ciugulind agresiv din cadavrul unui raton. Animalul alesese un moment total nepotrivit pentru a traversa șoseaua noaptea trecută și astfel, într-o secunda, fusese transformat în micul dejun al altor animale. Ciorile aveau un mod de a se hrăni care îi acapară atenția lui Ricky pentru o clipă: stăteau lângă animalul mort, capetele li se avântau înainte și înapoi, dar se uitau rapid în stânga și-n dreapta în căutarea pericolelor din jur, de parcă ar fi înțeles pericolul de a se afla în mijlocul șoselei, și nici măcar foamea, indiferent cât de atroce ar fi fost, nu le-ar fi permis să lase garda jos nici măcar o clipă. Apoi, odată ce se asigurau că totul era în regulă își afundau ciocurile lungi și tari și mai rupeau o bucată din carnea animalului. De asemenea, se loveau cu ciocul unele pe altele, de parcă nu ar fi vrut să împartă din abundența lăsată în urmă de un BMW sau un SUV în viteză. Aceasta era o priveliște obișnuită, iar în mod normal Ricky aproape că nici nu i-ar fi dat atenție. Dar, în această dimineață, priveliștea îl înfurie, de parcă spectacolul păsărilor era jucat special pentru el. „Stârv, se gândi Ricky mânios. Se bucură de un mort.” Deodată începu să dea din mâini și să gesticuleze cu sălbăticie în direcția ciorilor. Dar păsările îl ignorară până când Ricky făcu vreo câțiva pași amenințători înspre ele. Atunci, într-un cor de croncăneli alarmate, se ridicară în aer, dând târcoale pentru

o clipă pe deasupra copacilor, dar apoi se întoarseră pe poziții, la doar câteva secunde după ce Ricky își continuă drumul. „Sunt mai motivate decât mine”, își zise Ricky, aproape frustrat, și întoarse spatele scenei, pășind înainte, însă destul de ezitant, printr-un tunel de copaci, pantofii lui ridicând mici nori de praf de pe drum.

Casa lui se afla la mai puțin de patru sute de metri de la drum, dar ascunsă vederii din șosea.

Majoritatea construcțiilor noi de la Cape poartă pecetea aroganței banilor deopotrivă din punct de vedere arhitectonic și al locației. Case mari aruncate pe toate dealurile și promontoriile, astfel încât să prindă orice priveliște spre Atlantic, oricât de mică. Iar dacă nu era disponibil niciun loc cu vedere la ocean, atunci casele erau așezate astfel încât să fie orientate spre poieniște sau spre copacii răsuciți de vânturi, care dominau peisajul. Casele noi erau construite astfel încât să dea înspre ceva. Casa lui Ricky era diferită. Construita în urmă cu mai bine de o sută de ani, servise odinioară ca mică fermă, așa că era așezată la marginea câmpurilor. Câmpurile pe care în trecut se cultiva porumb făceau acum parte dintr-un teritoriu conservat, astfel că locația era automat izolată. Casa își afla pacea și solitudinea mai puțin în priveliștea spre care era orientată și mai mult dintr-o legătură ancestrală cu pământul pe care fusese construită. Acum era ca un pensionar în vârstă, zdrențăros și uzat de vremuri, care își poartă medaliile în zilele de sărbătoare, dar preferă să-și petreacă orele moțăind la soare. Casa își îndeplinise datoria zeci de ani, iar acum se odihnea. Nu avea niciun pic din energia caselor moderne, unde relaxarea este aproape o exigență și un deziderat arzător.

Ricky merse printre umbrele care se întindeau sub copaci, până când drumul ieși din pădurice, iar el văzu casa ivindu-

se, la marginea unei câmpii. Faptul că aceasta încă mai era în picioare aproape că îl surprinse pe Ricky.

Rămase în prag, răsuflând ușurat când găsi cheia de rezervă ascunsă sub dala de piatră care nu era fixată cu ciment, acolo unde o lăsase. Se opri o clipă, apoi descuie ușa și intră în casă. Mirosul de aer stătut era aproape o ușurare. Privirea i se scălda în lumea din interior. Praf și liniște.

Pe măsura ce conștientiza îndatoririle care îl așteptau – măturatul, ștersul prafului, pregătirea casei pentru vacanță –, Ricky se simți epuizat și amețit. Urcă scara îngustă până la dormitor. Treptele de lemn, mâncate de vreme, trosniră sub pașii săi. Ajuns în cameră, deschise larg fereastra pentru ca aerul cald să intre peste el. Păstra o fotografie a soției moarte într-un sertar al șifonierului – un loc ciudat, de altfel, pentru a păstra fotografia și amintirea ei. Merse și o scoase din dulap, strângând-o la piept cum face un copil cu ursulețul de pluș, se aruncă pe patul dublu unde dormise singur în ultimele trei veri, căzând aproape instantaneu într-un somn adânc, dar agitat.

Simți că soarele se apropia de apus când deschise ochii și văzu că e după-amiază. Pentru moment, fu dezorientat, dar, pe măsură ce simțurile i se trezeau, lumea din jurul său începea să prindă din nou contur. Lumea de afară îi era familiară și foarte plăcută, dar vederea ei i se părea dureroasa, ca și cum nu putea să ajungă la priveliștea care îi era atât de dragă. Nu-i făcea nicio plăcere să se uite la lumea din jurul lui. Asemenea fotografiei soției sale, pe care încă o ținea strâns în mână, era distantă și cumva depărtată de el.

Ricky merse la baie și-și dădu cu apă rece pe fața. Chipul din oglinda părea mult îmbătrânit. Cu mâinile pe porțelanul chiuvetei, se gândi că are multe de făcut și nu prea mult timp la dispoziție.

Se întoarse la corvoadele obișnuite în timpul verii. Merse la hambar, îndepărtă prelata de pe vechea Honda și puse în priză încărcătorul electric pentru baterie, pe care îl ținea aici exact pentru acest scop, în fiecare vară. Apoi, în timp ce bateria se încărca, Ricky se întoarse în casă, strânse cearșafurile de pe mobile și mătură rapid podelele. Era și o perie de praf în debara, iar Ricky o scoase și imediat umplu casa de musculițe de praf, care începură să se învârtă în lumina soarelui.

Așa cum îi era obiceiul la Cape, lăsă ușa de la intrare descuiată când plecă. În cazul în care ar fi fost urmărit, ceea ce era posibil, nu voia să-i forțeze pe Virgil, sau pe Merlin, sau pe oricine care avea legătură cu Rumplestiltskin să spargă ușa ca să intre. Ca și cum în felul acesta ar mai atenua puțin din actul violării locuinței. Nu știa dacă mai poate să tolereze ca altceva din viața lui să fie distrus. Casa din New York, cariera lui, reputația, tot ceea ce avea legătură cu cine era și tot ceea ce construise în viață fusese distrus în mod sistematic. Simțea că inima lui este cuprinsă de o mare fragilitate și că o singură crăpătură într-un geam, sau o zgârietură pe o bucată de lemn, sau o ceașcă spartă, sau o lingură îndoită ar fi fost mai mult decât ar fi putut îndura.

Respiră ușurat când porni Honda. Apăsă frânele – păreau să meargă. Scoase mașina din hangar cu grijă, zicându-și tot timpul: „Probabil că așa te simți când te apropii de moarte”.

Un recepționer amabil îi arătă lui Ricky, zece pași mai încolo, locul unde se afla biroul închis cu pereți de sticlă al directorului băncii. First Cape Bank era o clădire mică, cu acoperiș de țiglă, asemenea multor case vechi din zonă. În schimb, interiorul era la fel de modern ca al oricărei alte bănci, astfel că birourile combinau vechiul cu noul. Un arhitect considerase că asta ar fi o idee bună, însă Ricky se

gândi că rezultatul era un loc care nu aparținea nici uneia dintre alternative. Cu toate astea, era bucuros că banca era acolo și mai ales că încă era deschisă.

Directorul era un individ mic de statură, burtos, cu un petic de chelie care în mod evident fusese ars de soare prea mult în acea vară. Scutură cu putere mâna lui Ricky, apoi se dădu un pas înapoi, evaluându-l pe Ricky din priviri.

— Vă simțiți bine, domnule doctor? Ați fost bolnav?

Ricky tăcu o clipă, apoi răspunse:

— Mă simt bine. De ce mă întrebați?

Directorul se simți rușinat, făcu un semn cu mâna în aer de parcă ar fi vrut să anuleze întrebarea pe care tocmai o pusese:

— Îmi cer scuze, n-am vrut să par prea curios.

Ricky se gândi că felul în care arăta trebuie să fi demonstrat stresul prin care trecuse în ultimele zile.

— Am avut o răceală de vară care m-a cam scos din funcțiune… minți el.

Directorul dădu din cap.

— Răcelile astea pot să dea multe bătăi de cap. Sper că v-ați asigurat împotriva bolii Lyme. Aici, dacă cineva arată puțin ciudat, ăsta e primul lucru la care ne gândim.

— Sunt bine, minți Ricky din nou.

— Păi, vă așteptam, domnule doctor Starks. Cred că veți găsi totul în regulă, dar, trebuie să spun, asta este cea mai neobișnuită lichidare de cont pe care am făcut-o vreodată.

— De ce?

— Ei bine, mai întâi a fost acea încercare neautorizată de a accesa contul dumneavoastră. Asta a fost destul de ciudat pentru astfel de loc. Apoi astăzi, un curier a adus un pachet pentru dumneavoastră, pe care l-a lăsat în grija noastră până veniți să-l luați.

— Un pachet?

Directorul îi dădu un plic mare. Avea scris pe el numele lui Ricky și numele directorului băncii. Fusese trimis din New York. La rubrica expeditorului era numărul unei cutii poștale și numele: R.S. Skin. Ricky îl luă, dar nu îl deschise.

— Mulțumesc, spuse el. Îmi cer scuze pentru inconveniente.

Directorul băncii scoase un alt plic mai mic din sertarul biroului său.

— Cecul dumneavoastră, spuse el. Zece mii șapte sute șaptezeci și doi de dolari. Ne pare rău că vă pierdem ca client, domnule doctor. Sper că nu veți duce banii la unul dintre competitorii noștri.

— Nu, spuse Ricky, cu ochii la cec.

— Vă vindeți casa de aici, domnule doctor? Putem să vă ajutăm cu această tranzacție...

— Nu, nu vând.

Directorul fu foarte surprins.

— Atunci de ce ați închis contul? De cele mai multe ori, când se închid conturile pe termen lung, este pentru că are loc vreo schimbare acasă. Un deces sau un divorț. Câteodată faliment. Ceva tragic sau foarte dificil, care-i face pe oameni să încerce să se regăsească pe ei înșiși. Să o ia de la capăt, în altă parte. Dar în acest caz...

Directorul îl examina atent.

Ricky însă nu răspunse. În schimb, se uită la cec.

— Dacă nu vă este foarte greu, aș putea să primesc suma în numerar?

Directorul dădu ochii peste cap.

— Ar putea fi periculos să transportați atâția bani pe-aici, doctore. Poate doriți cecuri de călătorie?

— Nu, mulțumesc, dar sunteți amabil că vă faceți griji pentru mine. Mai bine numerar.

Directorul aprobă din cap.

— Atunci am să-i pregătesc imediat. În bancnote de o sută de dolari?

— Ar fi foarte bine.

Ricky rămase singur pentru câteva minute. Deces, divorț, faliment. Boală, disperare, depresie, șantaj, extorcare. Se gândi că oricare dintre acestea, sau poate că toate, se potriveau în cazul lui.

Directorul se întoarse și îi înmână lui Ricky un alt plic, cu banii numerar.

— Ați vrea să-i numărați? întrebă el.

— Nu, am încredere în dumneavoastră, spuse Ricky, punând banii în buzunar.

— Vă rog, domnule doctor Starks, dacă putem să vă ajutam vreodată cu ceva, iată cartea mea de vizita…

Ricky luă și cartea de vizita, mormăind un „mulțumesc”. Se întoarse să plece, apoi se opri deodată și se întoarse spre director:

— Spuneați că oamenii își lichidează de obicei conturile din ce cauze?

— Păi, de obicei când li s-a întâmplat ceva grav. Trebuie să se mute în alt loc, să înceapă o nouă cariera. Să creeze o nouă viață pentru ei și familiile lor. Avem multe lichidări, marea majoritate, aș spune, deoarece clienții noștri de termen lung, în vârstă, se prăpădesc, iar averile lor, de care ne-am ocupat noi, ajung să fie lichidate și aruncate pe piețele financiare mai agresive de pe Wall Street de către moștenitori. Aș spune că aproape nouăzeci la sută din lichidările noastre de conturi au legătură cu un deces. Poate chiar un procent și mai mare. De aceea m-am mirat de cazul dumneavoastră, domnule doctor, pentru că pur și simplu nu se potrivește tiparului cu care suntem obișnuiți.

— Interesant, spuse Ricky. Nu știu ce să spun despre asta. Atunci, vă rog, fiți siguri că, dacă o să am nevoie de o bancă în viitor, aceasta va fi cea pe care o voi folosi.

Asta îl liniști pe director într-o oarecare măsură.

— Vom fi la dispoziția dumneavoastră, spuse el, iar Ricky, rumegând în gând cele spuse de director, se întoarse și ieși în seara ultimei sale zile din viață.

Se lăsase întunericul până când Ricky ajunse înapoi la fermă. Își zise că, în timpul verii, noaptea cu adevărat adâncă și grea se instalează abia la miezul nopții și chiar mai târziu. Pe câmpurile dimprejurul casei sale cântau greierii, iar pe cer apăruseră deja primele stele. „Totul pare atât de liniștit", se gândi el. O noapte în care nu trebuie să ai nicio grijă, nicio preocupare.

Se aștepta să-l găsească pe Merlin sau pe Virgil așteptându-l în casă, dar locuința era tăcută și pustie. Aprinse luminile, apoi merse în bucătărie și-și făcu o cafea. Se așeză la masa de lemn unde împărțise atâtea mese cu soția sa, de-a lungul anilor, și deschise pachetul pe care-l primise la bancă. Înăuntrul plicului mare de curierat era un plic normal, cu numele său scris pe el.

Ricky desfăcu plicul și scoase o singură foaie de hârtie împăturită. Antetul de pe partea superioara a scrisorii îi conferea acesteia aparența unei scrisori de afaceri mai mult sau mai puțin obișnuite.

R.S. Skin
Detectiv particular
„Toate tranzacțiile strict confidențiale"
Căsuța poștală 66, Oficiul Poștal 66
Church Street Station
New York, N.Y. 10008

Sub antetul scrisorii era următorul text scurt, scris în termeni oficiali, de afaceri:

> Stimate Dr. Starks,
>
> În legătură cu cererea dumneavoastră adresată biroului nostru, ne bucurăm să vă anunțăm că angajații noștri au confirmat faptul că presupunerile dumneavoastră sunt corecte. Cu toate acestea, nu putem, la acest moment, să furnizăm niciun fel de detalii despre persoanele în chestiune. Înțelegem că acționați sub presiunea stresantă a timpului. În consecință, pentru orice cerere din partea dumneavoastră pe viitor, nu vom putea să vă mai furnizăm niciun fel de informații adiționale. Dacă situația dumneavoastră se schimbă, vă rugăm să apelați la biroul nostru cu alte solicitări.
>
> Factura pentru serviciile noastre va ajunge la dumneavoastră în următoarele douăzeci și patru de ore.
>
> Cu sinceritate, al dumneavoastră,
>
> R.S. Skin, președinte
>
> Compania R.S. Skin, detectivi particulari

Ricky citi scrisoarea de trei ori înainte de a o așeza pe masă. Era un document cu adevărat remarcabil. Dădu din cap cu un fel de admirație, dar sigur cu disperare. Adresa și așa-zisa firma de detectivi particulari erau cu siguranța fictive. Totuși, nu asta era genial la scrisoare. Geniul consta în cât de nesemnificativă ar fi putut părea scrisoarea oricui, mai puțin lui Ricky. Toate celelalte conexiuni cu Rumplestiltskin fuseseră șterse din viața lui Ricky. Poezioarele, prima scrisoare, indicațiile, toate fuseseră fie

distruse, fie furate de la el. Iar această scrisoare îi spunea lui Ricky ceea ce trebuia să afle, dar în asemenea manieră, încât, dacă ar fi căzut în mâna oricui altcuiva, nu ar fi atras atenția. Și ar fi dus pe oricine ar fi fost curios la un zid impenetrabil. O urmă care nu ducea nicăieri.

Asta, socoti Ricky, era inteligent.

Știa cine erau cei care voiau ca el să se sinucidă, doar că nu le știa numele. Știa și de ce voiau ca el să se sinucidă. Și mai știa că, dacă nu va duce la îndeplinire ceea ce i se ceruse, ei aveau posibilitatea de a face exact ceea ce promiseseră de la bun început că vor face. Factura pentru servicii.

Știa că ravagiile pe care le produseseră în ultimele două săptămâni se vor evapora când Ricky va ajunge la termenul limită. Minciuna cu abuzul sexual care-i dăduse cariera peste cap, banii, apartamentul, tot ce i se întâmplase în cursul ultimelor paisprezece zile se va rezolva ca prin minune odată cu moartea lui.

„Dar dincolo de toate acestea, se gândi el, cel mai rău lucru dintre toate este că nimănui nu-i va păsa."

Se izolase din punct de vedere profesional și social în ultimii ani. Era, dacă nu chiar înstrăinat, cu siguranță îndepărtat de rudele sale. Nu avea familie și niciun prieten adevărat. Se gândi că la înmormântarea sa vor veni oameni în costume întunecate, cu figuri pe care se pot citi false îngrijorări și regrete. Aceștia ar fi colegii săi. Ar mai fi probabil niște oameni, în stranele bisericii, foștii săi pacienți pe care îi ajutase. Își vor arăta emoțiile în mod corespunzător. Dar piatra de temelie a psihanalizei era aceea în care un tratament de succes îi plasa pe toți acești indivizi într-o lume fără neliniști și depresii. Asta le pregătise, în ani de ședințe psihanalitice zilnice. Așa că n-ar fi fost rațional din partea lui să le ceara să verse o lacrimă de dragul lui.

Singura persoană în măsură să manifeste reala emoție pe banca de lemn a bisericii era probabil persoana care îi provocase moartea.

„Sunt absolut singur”, își zise Ricky.

Ce folos ar fi avut să ia scrisoarea să încercuiască pe ea numele R.S. Skin cu roșu și să o lase în urma lui, pentru a fi găsită de un polițist, împreună cu mesajul: „Ăsta e cel care m-a făcut să mă sinucid?”

Individul nici măcar nu exista. Cel puțin nu într-un plan unde ar putea să fie descoperit de un polițist de la poliția locală din Wellfleet, statul Massachusetts, în plin sezon, când cei care comit infracțiuni sunt în principal persoane de vârstă medie care conduc, de la petreceri spre casă, sub influența băuturilor alcoolice, sau oameni bogați antrenați în certuri domestice, sau adolescenți scandalagii, care încearcă să cumpere orice varietate de substanțe ilegale.

Și, mai rău, cine ar crede? În schimb, ceea ce ar descoperi imediat oricine și-ar arunca o privire la viața lui Ricky ar fi că soția sa murise, cariera lui se afla pe muchie de cuțit din cauza acuzațiilor de abuz sexual, finanțele sale erau un dezastru total, iar casa îi fusese distrusă într-un accident. Un teren fertil pentru o adevărată depresie sinucigașă.

Moartea lui va avea sens pentru oricine o va cerceta câtuși de puțin. Inclusiv pentru toți colegii lui din Manhattan. La suprafață, moartea provocată de propria mână ar fi fost un bun studiu de caz profesional. Nimeni nu ar găsi ceva neobișnuit în ea, nici măcar o secundă.

O clipă, Ricky simți mânia îndreptându-se spre sine însuși: „Te-ai transformat singur într-o țintă atât de ușoară!” își încleștă pumnii și bătu în masa de lemn.

Ricky inspiră adânc și apoi spuse cu voce tare:

— Vrei să trăiești?

Camera în jurul său era tăcută. Ascultă, de parcă ar fi așteptat un răspuns fantomatic.

— Ce merită să fie trăit din această viață? întrebă el.

Din nou, singurul răspuns pe care îl primi fu zgomotul îndepărtat al nopții de vară.

— Poți să mai trăiești, dacă asta înseamnă pierderea vieții altor oameni?

Inspiră din nou, apoi răspunse la propriile întrebări, clătinând din cap.

— Ai de ales?

Îi răspunse tăcerea.

Ricky înțelese un singur lucru clar ca lacrima: în douăzeci și patru de ore, doctorul Frederick Starks trebuia să moară.

XX

Ricky își petrecu ultima zi din viață în pregătiri febrile.

La magazinul Harbour Marine Supply cumpără două canistre de circa douăzeci de litri pentru carburant, modelul acela roșu-aprins care stă pe fundul unei bărci și alimentează motorul. Le luă pe cele mai ieftine posibil, după ce îi ceruse băiatului care lucra la magazin să-l ajute. Băiatul încercă să-l determine să cumpere niște canistre ceva mai scumpe, care erau echipate cu instrumente de măsurare a capacității și cu valve de siguranță pentru presiune, dar Ricky le respinse cu dispreț. Băiatul întrebă la ce îi trebuiau două, la care Ricky îi răspunse că una singură nu i-ar fi ajuns pentru ceea ce avea de gând să facă. Ricky simulă mânia și insistența și se purtă cât putu de insistent și necioplit, până în momentul când plăti canistrele cu numerar din rezerva sa luată de la bancă.

Imediat ce încheiară tranzacția, Ricky se opri deodată, de parcă brusc și-ar fi adus aminte de ceva, și fără nicio introducere îi ceru băiatului să-i arate oferta de pistoale nautice de semnalizare luminoasă pe care le avea. Băiatul îi aduse și îi arătă vreo șase modele. Din nou Ricky îl alese pe cel mai ieftin, cu toate că băiatul îl avertiză că acel model avea o rază de acțiune foarte mică și că nu putea să arunce racheta de semnal decât la vreo cincisprezece metri în aer. El îi sugeră că alte modele, doar puțin mai scumpe, pot să arunce racheta mult mai sus în aer, în felul acesta fiind și mult mai sigure. Din nou Ricky nu îi dădu atenție și chiar îl insultă pe băiat, îi spuse că nu se aștepta să folosească pistolul decât o singura dată și, la fel ca mai devreme, plăti cu numerar după ce se plânse de costul total prea mare.

Ricky își imagină că băiatul se bucură că îl vede plecat din magazin.

Următoarea oprire fu la o farmacie mare. Merse până la tejghea și ceru să vorbească cu directorul farmaciei. Acesta veni din spate, îmbrăcat cu o haină albă și având un aer oarecum oficial. Ricky se prezentă.

— Am nevoie de o rețetă, ceru el. Îi dădu farmacistului numărul de autorizație de practică medicală. Elavil pentru treizeci de zile în tablete de treizeci de miligrame. Nouă mii de miligrame în total.

Omul clătină din cap, dar nu a dezaprobare, ci mai mult a ușoară surprindere.

— N-am mai dat o cantitate atât de mare de mult timp, domnule doctor. În plus, acum sunt mult mai multe medicamente noi pe piață, mult mai eficiente, cu mult mai puține efecte secundare și mai puțin periculoase decât Elavil. Ăsta aproape că e de domeniul Antichității. Foarte rar folosit în ziua de azi. Vreau să spun că mai am în depozit și este încă în termenul de valabilitate, dar sunteți sigur că asta vreți?

— Absolut sigur, răspunse Ricky.

Farmacistul ridică din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună că el a făcut tot posibilul ca să-l facă să se răzgândească și să-l determine să cumpere alt antidepresiv mai eficient.

— Ce nume să pun pe etichetă? întreba el.

— Numele meu, răspunse Ricky.

De la farmacie, Ricky merse la o papetărie. Ignoră rafturile cu felicitări cuprinzând mesaje de însănătoșire grabnică, condoleanțe, nașterea unui copil, la mulți ani și aniversare fericită care umpleau etajerele magazinului și luă în schimb un top ieftin de hârtie pentru scrisori, un pachet de douăsprezece plicuri groase și două pixuri. La casă unde plăti cumpărăturile găsi și timbre pentru plicuri. Avea nevoie

de unsprezece. Tânăra casieră nici măcar nu ridică privirea să se uite în ochii lui când trecu marfa prin dreptul codului de bare și încasă banii.

Aruncă tot ce cumpărase pe bancheta din spatele vechii sale Honde și porni repede pe Route 6 spre Provincetown. Acest oraș aflat la capăt de Cape avea o relație neobișnuită cu restul locurilor de petrecere a vacanței din apropiere. El găzduia o mulțime cu mult mai tânără și mai numeroasă, adesea homosexuali sau lesbiene, care păreau la polul opus față de doctorii, avocații, scriitorii și profesorii mai conservatori, atrași de Wellfleet și Truro. În aceste două orașe oamenii se relaxau, beau cocktailuri și comentau cărți și politică, bârfeau despre cine a mai divorțat și cine a mai avut o aventură extraconjugală, și astfel păreau leneși și previzibili. În schimb, în timpul verii, Provincetown pulsa în ritmuri muzicale și deborda de energie sexuală. Aici nu era deloc vorba de relaxare și de găsirea liniștii, ci era vorba de petrecere și legături interumane. Era un loc în care tinerețea și energia erau la apogeu. Existau șanse minime să fie văzut de cineva care îl cunoștea chiar și numai tangențial. Așadar, era locul ideal pentru Ricky să cumpere următoarele lucruri de care avea nevoie.

La un raion de articole sportive își cumpără un rucsac negru, de genul celor în care le place studenților să-și care cărțile. Mai cumpără cel mai ieftin portofel pe care îl avea magazinul și o pereche de adidași de calitate medie. Toate acestea le cumpără discutând cât mai puțin cu vânzătorul, evitând contactul vizual, fără să se comporte ca un hoț, pentru că asta ar fi atras atenția, dar luând hotărâri rapide, astfel încât prezența sa în magazin să fie cât mai obișnuită și mai neluată în seamă.

De la acest magazin merse la o farmacie mare, de unde cumpără vopsea de păr Grecian 5 cu vopsire în cinci minute,

de culoare neagră, o pereche de ochelari de soare ieftini și o pereche de cârje ajustabile, nu din cele care se extind până la subraț, de care folosesc atleții răniți, ci genul folosit de utilizatori de termen lung, oameni atinși de o boală sau alta, unde mânerul și brațul semicircular formau un fel de apărătoare pentru mână și antebraț.

Făcu o altă oprire tot în Provincetown la stația de autobuz Bonanza – un birou mic cu un singur ghișeu, trei scaune și o parcare în care încăpeau două sau trei autobuze. Așteptă afară cu ochelarii de soare pe ochi până când veni un autobuz cu un grup de pasageri și abia atunci intră și-și făcu rapid cumpărăturile.

În Honda lui, în drum spre casă, se gândi că nu-i rămăsese prea mai mult timp din acea zi. Lumina soarelui pătrundea prin parbriz, căldura intra prin geamurile laterale deschise. Era acel moment al după-amiezii când oamenii începeau să se adune de pe plaje, îi strigau pe copii să iasă din apă, strângeau prosoapele și cearșafurile, găletușele și lopățelele de plastic viu colorate și începeau încet-încet să se îndrepte spre automobile – un moment de tranziție înainte de rutina serii, adică o cină și un film, sau o petrecere, sau pur și simplu puțin timp petrecut în liniște, cu lectura unui roman. Era acel moment în care Ricky, în trecut, s-ar fi desfătat cu un duș cald, iar apoi ar fi petrecut seara în tovărășia soției, tăifăsuind despre lucruri obișnuite, cum ar fi despre vreo etapă dificilă a unui pacient al lui sau despre un client al soției, care nu era dispus să-și schimbe stilul de viață. Momente mărunte care le umpleau zilele și care deveneau simple, dar totuși fascinante pe traiectoria traiului lor în comun. Își aminti de aceste momente, întrebându-se de ce oare nu și le mai amintise niciodată în anii care trecuseră de la moartea soției. Nu-i făcea rău și nu-l întrista să-și amintească aceste clipe, așa cum se întâmplă de obicei

atunci când cineva își amintește de fostul partener, dimpotrivă, îl alinau. Zâmbi pentru că, pentru prima dată în luni de zile, putea să-și amintească sunetul vocii ei. Pentru o clipă se întrebă dacă și ea se gândise la aceleași lucruri când aștepta să moară, adică nu la momentele importante, extraordinare ale vieții, ci la momentele mărunte și simple care țineau mai degrabă de rutină și care de obicei sunt atât de repede date uitării. Scutură din cap. Își dădu seama că probabil soția sa încercase, dar durerea provocată de cancer era prea mare, iar atunci când era mascată cu morfină aceste amintiri se vor fi pierdut. Ricky simți un imens regret când înțelese că probabil așa stătuseră lucrurile.

„Moartea mea pare diferită", își spuse în sinea lui.

Mult mai diferită.

Opri la o stație de benzină Texaco și trase mașina în fața rândului de pompe. Se dădu jos și luă cele doua canistre din portbagaj, apoi se duse să le umple cu benzină de la pompă. Un băiat care lucra la secția de serviciu complet îl văzu și strigă:

— Hei, domnule, aveți grijă să lăsați destul loc pentru ulei, dacă folosiți canistrele alea de benzină pentru o barcă. Unele merg amestecate cincizeci la unu, altele o sută la unu, dar trebuie să-l pui tot în canistră…

Ricky clătină din cap.

— Nu sunt pentru barcă, mulțumesc.

Băiatul insistă:

— Dar sunt canistre de barcă.

— Da, spuse Ricky. Dar eu nu am barcă.

Băiatul ridică din umeri. Probabil că stătea aici tot anul, vreun licean de prin partea locului care nu-și putea imagina o altă folosința pentru canistre decât cea pentru care fuseseră făcute. Acesta l-a plasat imediat pe Ricky în categoria pe care localnicii din Cape o aveau pentru cei care-

și petreceau doar verile aici și față de care manifestau un dispreț și convingerea totală că nimeni din New York sau Boston nu avea nici cea mai mică idee ce făcea. Ricky plăti, puse canistrele pline în portbagajul mașinii – acțiune extrem de periculoasă – și porni spre casă.

Puse pentru moment cele două canistre jos în sufragerie și se întoarse în bucătărie. Se simți deodată uscat pe dinăuntru, de parcă storsese din el prea multa energie și, găsind o sticlă de apă minerala în frigider, se repezi cu poftă la ea. Inima își accelera ritmul pe măsură ce orele zilei treceau, dar el își tot repeta că trebuie să rămână calm.

Risipind plicurile și foile de hârtie pe masa din bucătărie, Ricky se așeză, luă unul dintre pixuri și scrise următorul mesaj scurt:

> Către Organizația de Conservare a Naturii:
>
> Vă rog să primiți donația alăturată. Nu căutați mai mult, pentru că nu am mai mult de oferit, iar după această seară nu voi mai fi aici ca să dau.
>
> Cu sinceritate, al dumneavoastră,
>
> Frederick Starks, doctor de medicină umană.

Apoi scoase o sută de dolari din teanc și îi puse într-un plic la un loc cu scrisoarea.

Ricky scrise apoi mesaje asemănătoare și puse alături de ele sume de bani similare, în fiecare dintre plicurile timbrate, cu excepția unuia singur. Făcu donații pentru Societatea Americană de Oncologie, Clubul Sierra, Asociația pentru Conservarea Coastei, CARE și Comitetul Național Democratic. În toate cazurile, scrise doar numele organizației pe plic.

Când termină, se uită la ceas și văzu că se apropia de termenul limită de primire a anunțurilor la *Times.* Merse la telefon și sună la Departamentul de anunțuri, așa cum făcuse de încă trei ori până atunci.

De această dată însă, mesajul pe care îl dădu funcționarului era diferit Fără poezii, fără rime, fără întrebări. Doar simpla declarație:

> Domnule R.: ați câștigat. Verificați în Cape Cod Times.

Când termină cu asta, se întoarse la masa din bucătărie și luă blocnotesul. Roase capătul pixului o clipă, apoi compuse ultima sa scrisoare, pe care o scrise repede:

> Pentru cine este interesat:
>
> Am făcut asta pentru că eram singur și uram singurătatea din viața mea. Pur și simplu nu am suportat să mai fac rău vreunei alte persoane.
>
> Am fost acuzat de lucruri de care nu sunt vinovat. Dar sunt vinovat de greșeli fața de persoanele pe care le-am iubit, iar asta m-a adus la punctul în care nu am văzut nimic altceva de făcut decât acest pas. Dacă cineva dorește să pună la poștă diversele contribuții pe care le-am lăsat în urmă, îi sunt recunoscător. Toate proprietățile și fondurile mele trebuie vândute, iar banii rezultați trebuie dați acelorași organizații. Ceea ce rămâne din casa mea de aici, de la Wellfleet, trebuie să devină teren în conservare.
>
> Prietenii mei, dacă existați, sper că mă veți ierta.
>
> Pacienții mei, sper că veți înțelege.

Pentru Domnul R., care m-a ajutat să ajung aici: Sper să-ți găsești propriul drum spre iad destul de curând, pentru că te voi aștepta acolo.

Semnă scrisoarea cu litere înflorite, apoi o închise în ultimul plic rămas și scrise pe el: „Pentru Poliția din Wellfleet".

Luând vopseaua de păr și rucsacul merse la dușul de la etaj. Urmă instrucțiunile din cutia cu vopsea și ieși din baie cu un păr negru ca pana corbului. Își inspectă rapid înfățișarea în oglindă, gândindu-se că arată cam penibil, apoi se uscă cu un prosop. În birou, alese câteva haine vechi și purtate pe care le ținea acolo și le îndesă în rucsac, împreună cu o jachetă de vânt ponosită. Puse un alt schimb de haine împăturite deasupra rucsacului. Apoi se îmbrăcă din nou cu hainele pe care le purtase toată ziua. Într-un buzunar exterior al rucsacului strecură fotografia soției sale. În alt buzunar îndesă ultimul mesaj de la Rumplestilskin, cele câteva documente pe care le mai avea și care arătau puțin din ceea ce i se întâmplase și documentele despre moartea pacientei sale de acum douăzeci de ani, mama celor trei copii.

Luă rucsacul și schimbul de haine, cârjele de aluminiu și scrisorile, le duse la mașină și le puse pe scaunul din dreapta, alături de ochelarii de soare și de adidași. Apoi se întoarse înăuntru și se așeză tăcut în bucătărie, așteptând să treacă ultimele ore ale zilei. Era emoționat, puțin intrigat, și uneori îl ajungeau fiori de teamă. Încercă să nu se gândească la nimic, fredonând încet, golindu-și mintea. Dar asta, desigur, nu funcționă.

Ricky știa că nu putea să provoace moartea altei persoane, chiar dacă era cineva pe care nu-l cunoștea, de care era legat doar prin sânge sau căsătorie. Cu asta Rumplestiltskin

avusese dreptate chiar din prima zi. Nimic din viața lui, din trecutul lui, toate momentele mărunte care formau ceea ce fusese, ceea ce devenise sau ceea ce se va fi demonstrat că este, nimic deci nu contase mai mult decât această amenințare. Dădu din cap, gândindu-se: „Domnul R. mă cunoaște cu mult mai bine decât mă cunosc eu însumi. M-a ghicit de la bun început".

Ricky nu știa pe cine salva, dar știa că era cineva.

„Gândește-te la asta", își spuse în sinea lui.

La scurt timp după miezul nopții se ridică de pe scaun. Dădu un ultim tur al casei, amintindu-și cât de drag îi era fiecare colțișor și fiecare crăpătura din podea.

Mâinile îi tremurau ușor atunci când luă prima canistră cu benzină și o duse la etaj, unde o împrăștie pe podea. Apoi înmuie și cearșafurile de pe pat.

Făcu același lucru și cu cealaltă canistră, de această dată, la parter.

În bucătărie, Ricky aruncă chibriturile pe soba veche cu gaz. Apoi deschise fiecare robinet de la sobă, astfel încât încăperea se umplu imediat cu mirosul rânced de ouă stricate, iar alarma sobei începu sa țiuie. Mirosul de gaz se combină cu cel de benzină, care începuse deja să-i pătrundă în haine.

Luând apoi pistolul de semnalizare navală, Ricky ieși din casă. Merse la vechea lui Hondă, porni motorul și o duse destul de departe de casă, pe aleea dinspre șosea, cu motorul pornit.

Apoi se duse într-un loc în fața ferestrelor de la sufragerie. Mirosul benzinei răspândit prin casă se amestecă acum cu mirosul de pe mâinile și hainele sale. Se gândi cât de ciudate erau toate aceste mirosuri aspre, care contrastau cu noaptea caldă de vară, plină de mireasma caprifoiului și a florilor sălbatice și de briza sărată a oceanului, care se strecurau

printre copaci. Fără să stea prea mult pe gânduri, Ricky inspiră adânc și, având grijă la pistolul de semnalizare, trase cocoșul și apoi lansă un singur foc spre geamul din mijloc. Racheta formă un arc de cerc în întunericul nopții, lăsând în urmă o dâră albă în aer între casă și locul în care stătea el. Flama trecu prin fereastră cu zgomot de sticlă spartă. Se așteptase la o explozie, dar în schimb auzi un sunet înăbușit, urmat de un trosnet și o flacără. În câteva secunde văzu primele limbi de foc dansând pe podeaua din sufragerie.

Ricky se întoarse și o lua la fugă spre Honda. Până să pornească mașina, tot parterul era în flăcări. Mergând pe alee spre șosea, auzi o explozie, semn că flăcările ajunseseră la soba de gaz.

Se hotărî să nu se uite înapoi, ci acceleră în noaptea adâncă.

Conduse cu atenție și cu viteză constantă până la un loc pe care îl știa de ani de zile, numit Hawthorne Beach. Se găsea la câțiva kilometri, pe o alee îngustă, departe de orice reședință, cu excepția a vreo două ferme vechi și întunecate, cam ca a lui. Stinse farurile când trecu pe lângă case, care ar fi putut fi locuite. Erau mai multe plaje în Wellfleet care i-ar fi putut servi scopurilor lui, dar asta era cea mai izolată și cel mai puțin probabil loc de organizare a vreunei petreceri de adolescenți în acea seară. La intrarea pe plajă era un mic loc de parcare, de care avea de obicei grija Trustees of Reservations, asociația de conservare din Massachusetts creată în scopul conservării celor mai sălbatice locuri din stat. Locul acesta de parcare probabil că nu putea adăposti mai mult de douăzeci de mașini și de obicei era deja plin la ora nouă și jumătate dimineața, pentru că aceasta era o plajă spectaculoasă, o largă întindere de nisip la baza unei faleze de circa cinsprezece metri înălțime, din nisip galben presărat

cu petice verzi de alge de mare, și una dintre cele mai bune zone de surf din Cape. Această combinație era apreciată deopotrivă de familiile impresionate de priveliște și de practicanții de surf, cărora le plăceau valurile și fluxul puternic al mareei, astfel încât sportul lor era mereu periculos. La capătul parcării era un panou de avertizare: „CURENȚI MARINI ȘI SUBACVATICI PUTERNICI ȘI DEOSEBIT DE PERICULOȘI! NU ÎNOTAȚI FĂRĂ CA SALVAMARUL SĂ FIE PREZENT! ATENȚIE LA CONDIȚIILE PERICULOASE!”

Ricky parcă lângă acest panou. Lăsă cheile în mașină. Puse plicurile cu contribuțiile sale pe bord și așeză plicul cu scrisoarea adresată poliției din Wellfleet chiar în mijlocul volanului.

Luând cârjele, rucsacul, adidașii și schimbul de haine, ieși din mașină. Puse toate acestea sus pe faleză, la câțiva pași de o barieră de lemn ce marca începutul aleii înguste în jos, spre nisip, după ce scoase fotografia soției sale din buzunarul exterior al rucsacului. Pe aceasta o puse în buzunarul pantalonilor. Auzea zgomotul ritmic al valurilor și simțea o ușoară briză dinspre est. Se gândi că zgomotul era bine-venit, pentru că îi indica faptul că brizanții începuseră să bată în orele de după apusul soarelui și se zbăteau ca un luptător frustrat, lovind în țărm.

Pe cer era lună plină, care arunca o lumină palida pe plajă. Aceasta îi ușura mult drumul pe poteca alunecoasă, de pe faleză, către malul apei.

În fața lui, așa cum se așteptase, brizanții urlau ca un om beat, explodând atunci când loveau plaja și aruncând șiroaie de spumă albă pe nisip.

Se făcu puțin mai frig odată cu bătaia vântului care-l lovea în piept și-l făcea să ezite și să inspire adânc.

Apoi Ricky își scoase toate hainele pe care le avea pe el, le puse pe toate într-o grămadă ordonată pe care o așeză cu grijă pe nisip deasupra semnului lăsat de refluxul serii, într-un loc unde prima persoană care va apărea de dimineață pe faleză le va zări cu siguranță. Luă flaconul cu medicamente pe care îl cumpărase în acea dimineață și răsturnă pastilele în palmă, îndesând recipientul gol de plastic printre haine. „Nouă mii de miligrame de Elavil", se gândi el. Ar fi putut să facă pe oricine inconștient în trei până la cinci minute. Ultimul lucru pe care îl făcu fu să pună fotografia soției sale deasupra maldărului de haine, cu marginea pantofului deasupra, ca să n-o ia vântul. Își spuse în sinea sa: „Ai făcut multe pentru mine cât erai în viață. Mai fă și asta".

Își înălță capul și se uită la imensul ocean negru din fața lui. Stelele înțesau cerul de deasupra lui, ca și cum era responsabilitatea lor să puncteze linia de demarcație între valuri și cer.

„E, se gândi el, o noapte frumoasă, numai bună de murit."

Apoi, gol pușcă, asemenea dimineții care era la doar câteva ore distanță, merse încet spre furia valurilor.

PARTEA A DOUA

OMUL CARE NU A EXISTAT NICIODATĂ

XXI

La două săptămâni după noaptea în care murise, Ricky stătea pe marginea unui pat șubred care scârțâia de câte ori se întorcea. Asculta zgomotul îndepărtat al traficului, filtrat prin pereții subțiri ai camerei de motel. Acesta se amesteca cu sonorul dat prea tare al unui televizor dintr-o cameră din apropiere, unde se urmărea un meci de baseball. Ricky se concentră asupra acestui din urmă zgomot și ghici că echipa Red Sox juca la Fenway și că sezonul se apropia de sfârșit. Pentru o clipă îi trecu prin minte să pornească și el televizorul aflat în colțul camerei, dar în cele din urmă se hotărî să renunțe. „Vor pierde", își spuse Ricky, și el nu voia să mai treacă prin experiența unei alte pierderi, fie ea și numai provocată de o echipă de baseball care pierde mereu. În schimb, se duse la fereastră și se uită la seara care se lăsa. Nu trăsese jaluzelele, așa că putea să vadă farurile mașinilor de pe autostrada din apropiere. De pe autostradă, existența motelului era semnalizată de un neon luminos roșu, care anunța că oferă cazare de-o noapte, săptămânală sau lunară, precum și mici garsoniere cum era cea pe care o ocupa Ricky, deși nici el nu înțelegea de ce ar fi vrut cineva să stea mai mult de-o noapte într-un asemenea loc. „Cineva, cu excepția mea", se gândi Ricky mâhnit.

Se ridică de pe scaun și se duse în baie. Își cercetă chipul în oglinda de deasupra chiuvetei. Vopseaua neagră care îi întunecase părul pălea rapid, iar Ricky începea treptat să-și recapete înfățișarea normală. Se gândi că asta ar fi oarecum ironic, deoarece, chiar dacă arăta la fel ca odinioară, de fapt el nu va mai fi niciodată aceeași persoană.

Timp de două săptămâni, nu părăsise aproape deloc camera de motel. La început, fusese ca într-un șoc, ca un

drogat aflat în criză după ce a renunțat la consumul de droguri. Tremura, transpira, se răsucea cu dureri atroce. Apoi, pe măsură ce această fază inițială se estompa, fu cuprins de o mânie copleșitoare, o ură oarbă care îl făcea să se plimbe neîncetat în sus și-n jos prin cameră, scrâșnind din dinți, cu trupul aproape contorsionat de furie. Nu o singură dată, dăduse cu pumnul în pereți de disperare. Ba chiar odată, aflându-se în baie, luase un pahar și îl strânse în palmă până îl spărsese, tăindu-se cu cioburile. Apoi se aplecase deasupra WC-ului și privise la picăturile de sânge care i se scurgeau din palmă, dorindu-și cu ardoare să se scurgă frecare picătură din el în toaletă. Dar durerea pe care o simțea în palmă și în degete îi amintea că este încă în viață, trecând apoi în altă etapă, în care toată teama și furia se domoliseră, ca vânturile care se potolesc după o furtună. Această etapă i se păruse lui Ricky răcoritoare, asemenea atingerii unui metal lustruit într-o dimineață de iarnă.

Aflat în această etapă, începu să-și facă planuri.

Motelul era jalnic, decrepit, populat mai ales de camionagii de cursă lungă, agenți de vânzări în drumurile lor, precum și de adolescenți de prin partea locului, în căutarea unui loc privat, departe de privirile iscoditoare ale adulților. Se afla în afara Durhamului, în New Hampshire, iar Ricky alesese acest loc pentru că era un oraș universitar, care găzduia o mare varietate de oameni datorită facultăților aflate aici. Se gândise că atmosfera academică îi va asigura acces la ziarele din afara orașului de care avea nevoie, oferindu-i o lume tranzitorie care i-ar fi venit în ajutor. Această presupunere se dovedise corectă până acum.

La sfârșitul celei de-a doua săptămâni a morții sale, începu să scoată capul în lume. La primele ieșiri, se limită la distanța pe care o putea străbate pe jos. Nu vorbea cu nimeni, evita contactul vizual, se limita doar la străzi pustii și

cartiere lăturalnice, de parcă se aștepta să fie recunoscut sau, mai rău, să audă vocile ironice ale lui Virgil sau Merlin în spatele său. Dar anonimatul îi rămase neștirbit, sporindu-i încrederea. Își extinse rapid orizontul, găsi un autobuz și începu să se plimbe cu el prin oraș, coborând la diferite stații și explorând lumea în care intra.

Într-una dintre aceste excursii descoperi un magazin de haine de mâna a doua de unde își achiziționă o geacă albastră, ieftină și utilă, care i se potrivea cu niște pantaloni cam purtați, și cămăși cu nasturi. Găsi și o geantă din piele la un butic. Abandonă ochelarii de soare în favoarea unor lentile de contact luate de la un magazin de optică medicală. Aceste câteva articole, purtate cu cravată, îi dădeau aspectul unui individ din mediul academic, respectabil, dar neimportant. Se gândi că se pierdea bine în mulțime, așa că ură bun venit invizibilității sale.

Pe masa din bucătărioara de lângă camera sa ținea exemplare din *Cape Cod Times* și *New York Times* din zilele care urmaseră morții sale. Versiunea din Cape întinsese povestea pe toată prima pagină, sub titlul: „APARENTĂ SINUCIDERE A UNUI MEDIC PROEMINENT; O FRUMOASĂ FERMĂ DISTRUSĂ ÎN FLĂCĂRI". Reporterul reușise să obțină cea mai mare parte dintre detaliile pe care le lăsase Ricky în urma lui, de la benzina cumpărată în canistrele achiziționate și ele în dimineața aceleiași zile cu care stropise totul în casă, până la biletul de sinucigaș și donațiile făcute organizațiilor. Acesta reușise, de asemenea, să descopere că împotriva lui Ricky fuseseră aduse recent „acuzații de malpraxis", cu toate că reporterul nu reușise să redea esența născocirii lui Rumplestiltskin, dusă la îndeplinire atât de teatral de Virgil. Articolul mai menționa moartea soției lui Ricky, cu trei ani în urmă, precum și faptul că Ricky trecuse prin „pierderi financiare substanțiale" care, de asemenea, vor

fi contribuit la hotărârea de a se sinucide. Ricky se gândea chiar că tot articolul era foarte bine scris, documentat, plin de detalii convingătoare, exact așa cum sperase el.

Necrologul din *New York Times*, care apăruse o zi mai târziu, era prea scurt, descurajant, oferind doar una-două sugestii în legătură cu motivele sinuciderii lui Ricky. Se uitase îndelung la el, oarecum iritat: puțin supărat și furios de faptul că toate realizările vieții sale fuseseră incluse în patru paragrafe de jurnalism succint și opac. Crezuse că oferise mai mult lumii, dar apoi înțelese că probabil nu era așa, ceea ce-l puse pe gânduri. Necrologul mai spunea și că nu fusese programată nicio slujbă religioasă, ceea ce era mult mai important, după câte își dădea seama Ricky. Bănuia că lipsa oricărui serviciu funerar în onoarea vieții sale reflecta eforturile lui Rumplestiltskin și ale lui Virgil, privind malpraxisul.

Niciunul dintre colegii săi din Manhattan nu dorise să ia parte la un asemenea eveniment în memoria muncii și a persoanei lui Ricky, când se făcuse atâta tam-tam pe tema practicii sale incorecte. Socotea că mai mulți colegi psihanaliști din oraș văzuseră anunțul morții sale în ziar și o luaseră ca o dovadă irefutabilă a adevărului din invenția lui Rumplestiltskin și, în același timp, era un lucru fericit, pentru că profesiunea aceasta era, în acest fel, epurată de urâțenie atunci când acuzațiile urmau să apară, în cele din urmă, în *New York Times.* Gândul acesta îl făcuse pe Ricky să se înfurie oarecum pe colegii de breaslă, dar apoi se convinsese că era mai bine să uite.

Se întreba dacă nu cumva, până în prima zi a vacanței sale, fusese orb la toate astea.

Ambele povești din ziare spuneau că moartea sa survenise, din câte se pare, în urma înecului, și că unitățile Gărzii de Coastă căutau în apele din Cape trupul lui Ricky. Totuși, spre

ușurarea lui Ricky, *Cape Cod Time* îl cita pe comandantul local, care declara că era extrem de improbabil să se mai găsească trupul, din cauza curenților puternici de la Hawthorne Beach.

Gândindu-se mai bine la asta, Ricky ajunse la concluzia că fusese cea mai bună moarte pe care o putea găsi, având în vedere timpul scurt pe care îl avusese la dispoziție.

Spera că fuseseră adunate toate indiciile sinuciderii sale, de la prescrierea supradozei pe care aparent o luase înainte de a intra în valuri, până la bădărănia de neuitat, cu toate că necaracteristică, pe care o manifestase față de băiatul de la magazin. „Suficiente, își spuse el, pentru a satisface poliția locală, chiar și fără un cadavru pentru autopsie." Suficiente, spera Ricky, și pentru a-l convinge pe Rumplestiltskin că-i reușise planul.

Faptul că citi în ziare despre propria sinucidere iscă în el o neliniște atât de mare, încât îi fu foarte greu să facă față situației. Stresul ultimelor cincisprezece zile din viața lui, din clipa în care intrase pe scenă Rumplestiltskin, până în momentul în care Ricky păși pe marginea apei, lăsându-și amprentele în nisipul proaspăt arat, îl făcuse să treacă prin stări despre care nu credea că nu este scris în vreun text de psihologie.

Frică, exaltare, confuzie, ușurare – tot felul de emoții contradictorii îl năpădiseră, aproape de la primul pas, atunci când, cu apa clipocindu-i la picioare, aruncase medicamentele în ocean, apoi se întorsese și mersese prin apă preț de aproximativ o sută de metri, destul de departe pentru ca noua serie de urme, pe care le lăsă pe nisip atunci când ieșise din apa care-i înghețase gleznele să nu fie observate nici de poliție, nici de altcineva care urma să cerceteze dispariția lui.

Orele care urmaseră îi păreau acum lui Ricky, aflat singur în bucătărioară, ca niște amintiri de coșmar, ca acele detalii din vis care mai persistă și după ce te-ai trezit, dând un sentiment de neliniște fiecărui moment din ziua respectivă. Ricky se vedea cum se îmbrăcase pe faleză cu celălalt schimb de haine, trăgându-și adidașii într-o grabă nebună, în dorința de a fugi de pe plajă fără să fie văzut Prinsese cârjele într-o curea de la rucsac, iar pe acesta îl aruncase pe umeri. O ținuse tot o fugă cei aproape zece kilometri până în parcarea de la Lobster Shanty, știind că trebuia să ajungă acolo înainte de revărsatul zorilor și înainte de sosirea oricui voia să ia autobuzul de Boston.

Parcă mai simțea încă în plămâni arsura vântului pe care îl inhalase în fugă. În jurul lui era noapte, totul era întunecat și, auzindu-și pașii pe drum, se vedea parcă fugind într-o mină de cărbune: numai o singură pereche de ochi să fi văzut și toate șansele slabe cu care se agăța de viață ar fi fost distruse. De aceea alergase cu toată viteza de care era în stare.

Când ajunsese, parcarea era goală, iar Ricky se ascunsese în umbra adâncă de la colțul restaurantului. Acolo desfăcuse cârjele din curelușa de la rucsac și și le prinsese de brațe. După numai câteva clipe, putuse să audă sunetul îndepărtat al unor sirene de pompieri. Era mulțumit că trecuse destul de mult timp până când cineva observase casa lui în flăcări. Câteva minute mai târziu, câteva mașini începuseră să aducă oameni în parcare, lăsându-i în așteptarea autobuzului. Grupul era eterogen, format în majoritate din tineri care se întorceau la locurile lor de muncă din Boston și din câțiva oameni de afaceri de vârstă medie, care păreau supărați că fuseseră nevoiți să iasă din casă la ora asta pentru a merge cu autobuzul. Ricky stătuse prin preajmă, dar mai ferit, într-o parte, gândindu-se că el era singurul, dintre toți cei care

așteptau autobuzul în această dimineață răcoroasă de la Cape, care era scăldat în sudoarea fricii și a efortului. Când sosise autobuzul, două minute mai târziu, venise și Ricky, sprijinit în cârje, și se așezase la coada pentru îmbarcare. Doi tineri se dăduseră la o parte, făcându-i loc să urce cu greu scările autobuzului, unde el îi întinsese conductorului biletul cumpărat cu o zi înainte. Apoi se așezase în spate, socotind că, dacă Virgil, sau Merlin, sau oricine altcineva trimis de Rumplestiltskin pentru a găsi dovezile sinuciderii lui Ricky ar fi întrebat orice șofer de autobuz sau pasager din acea dimineață, toți și-ar fi amintit un om cu părul negru și cârje, fără să știe că el alergase ca să ajungă în stație.

Avusese o oră de așteptat până la autobuzul de Durham. Între timp, se dusese două străzi mai departe de stația de autobuz de pe South Street, până când găsise un tomberon în fața unei clădiri de birouri și aruncase cârjele înăuntru. Apoi se întorsese în stație și se îmbarcase în alt autobuz.

Ricky se gândi că Durham mai avea un avantaj: nu mai fusese acolo niciodată, nu cunoștea pe nimeni care locuise acolo și nu avea absolut nicio legătură, de niciun fel, cu orașul. Ceea ce îi plăcuse fuseseră plăcuțele de înmatriculare ale mașinilor, cu mottoul: „Trăiește liber sau mori!” Acesta era un sentiment foarte potrivit pentru el însuși.

Se întrebă: „Oare chiar am scăpat?”

Așa credea, dar nu era încă sigur.

Ricky merse din nou la fereastră și se uită în întunericul cu care nu era obișnuit. „Sunt multe de făcut”, își spuse el. Cercetând întunericul din afara camerei de motel, Ricky nu putu să vadă decât propria reflexie în geam. „Nu mai există doctorul Frederick Starks, își spuse în sinea lui, ci altcineva.” Inspiră adânc și înțelese că prima prioritate trebuia să fie să-și creeze o nouă identitate. Odată acest lucru realizat, va putea apoi să-și găsească o casă permanentă pentru iarna

care venea. Mai știa și că îi trebuia un loc de muncă pentru a suplimenta banii care îi mai rămăseseră. Avea nevoie să-și cimenteze anonimatul și să-și întărească dispariția.

Ricky se uită pe masă. Păstrase certificatul de deces al mamei lui Rumplestiltskin, raportul poliției privind uciderea iubitului de odinioară și copia dosarului cu lunile lui de practică la clinica din cadrul Columbia Presbyterian, acolo unde venise femeia la el să ceară ajutor, iar el nu reușise să i-l ofere. Se gândi că plătise un preț prea mare pentru un singur act de neglijență.

Dar plata fusese făcută și nu mai putea să dea înapoi.

„Dar, se gândi Ricky, inima devenindu-i rece ca gheața, acum și eu, la rândul meu, am de recuperat o datorie. Am să-l găsesc, își spuse el în sinea lui. Și atunci am să-i fac exact ce mi-a făcut el mie."

Ricky se ridică, se duse la perete și stinse lumina, lăsând camera în beznă. Doar raze înguste de lumină mai pătrundeau din când în când de afară, sfâșiind întunericul. Se așeză pe pat, care scârțâi sub el.

„Odinioară, își aminti el, am studiat mult ca să învăț să salvez vieți omenești. Acum trebuie să învăț cum să iau o viață."

Ricky se mira el însuși de organizarea pe care o imprima propriilor gânduri și sentimente. Psihanaliza, profesiunea pe care tocmai o părăsise, este probabil cea mai creativă dintre toate disciplinele medicinei, în special datorită naturii schimbătoare a personalității umane. Există boli recognoscibile și tratamente bine stabilite în cadrul terapiei, dar în cele din urmă acestea sunt individualizate, pentru că nu există două boli absolut la fel. Ricky petrecuse ani de zile învățând și perfecționându-și continuu flexibilitatea de terapeut, pentru că înțelesese că ar fi putut să-i intre pe ușă

orice pacient, în orice zi, cu ceva asemănător sau cu totul diferit față de altul, iar el trebuia să fie pregătit tot timpul pentru cele mai neobișnuite aspecte ale stării de spirit și ale sentimentelor.

Problema era cum să găsească puterea de a concentra abilitățile pe care le dezvoltase în anii de zile petrecuți în spatele canapelei, în singurul scop de a-și recăpăta viața.

Nu-și permitea să-și facă vise c-ar mai putea vreodată să redevină ceea ce fusese cândva. Nu-și făcea nicio speranță că ar putea să se întoarcă la casa din New York și să-și reia viața de rutină. Nu asta era problema. Problema era să-l facă pe omul care-i distrusese viața să plătească pentru această distracție.

Odată datoria plătită, ar fi putut să fie liber să devină orice ar fi vrut. Până când nu îndepărta din viața lui spectrul lui Rumplestiltskin, Ricky nu și-ar fi găsit nicio clipă liniștea și libertatea.

De acest lucru era foarte sigur.

Însă nu știa dacă Rumplestiltskin era convins că Ricky s-a sinucis. Exista posibilitatea, se gândi Ricky, să fi câștigat doar puțin timp pentru sine sau pentru ruda nevinovată pe care acesta o avea în vizor. Știa că aceasta este o situație ingrată. Rumplestiltskin era un criminal. Acum însă Ricky trebuia să poată să-l învingă cu propriile arme.

Știa un singur lucru: trebuia să devină altcineva, cu totul diferit de omul care fusese odinioară.

Trebuia să-și inventeze o nouă persoana, fără să lase nicio urmă din fostul doctor Frederick Starks. Trebuia să se rupă de propriul trecut. Nu știa unde plasase Rumplestiltskin o capcană, dar știa că acesta așteaptă cel mai mic semn că trupul lui Ricky plutește în apele din Cape Cod.

Mai știa că avea nevoie de un nou nume, de o istorie inventată, de o viața credibilă.

„În aceasta țară, își dădea seama Ricky, cu toții suntem în primul și în primul rând doar niște numere."

Coduri numerice personale, conturi bancare, cifre de carduri, cifre pentru impozite, cifre pentru permisul auto, numere de telefon și adrese poștale. Ricky se gândi că prioritatea numărul unu era să-și creeze toate aceste numere. Apoi avea nevoie de o slujbă, o casă, trebuia să creeze în jurul lui o lume credibilă, dar absolut anonimă. Trebuia să devină cel mai mic și mai insignifiant om și abia apoi va putea să înceapă să construiască planul de care avea nevoie pentru a-i da de urmă și a-l distruge pe cel care-l făcuse să se sinucidă.

Nu i se părea prea greu să-și creeze o nouă istorie și o nouă personalitate. În fond, era expert în conexiunea dintre evenimente și impresiile pe care acestea le lasă asupra unei persoane. Mai mult își făcea griji în legătură cu modul în care trebuia să creeze aceste numere care să-l facă credibil.

Prima lui încercare de a rezolva această problemă eșuă. Merse la biblioteca universității din New Hampshire, dar acolo află că îi trebuia o legitimație de membru al colegiului pentru a putea trece de oamenii de pază de la ușă. Se uită cu invidie la studenții care se plimbau printre rafturile cu cărți. În orice caz, mai exista o biblioteca, cu mult mai mică, pe Jones Street. Aceasta făcea parte din sistemul de biblioteci de stat și, deși nu era la fel de spațioasă și de liniștită precum biblioteca universității, conținea totuși ceva de care avea Ricky nevoie: cărți și informații. În plus, mai avea un avantaj: intrarea era libera. Oricine putea să intre să citească un ziar, o revistă sau o carte, așezat pe unul dintre fotoliile de piele din clădirea masivă, cu două etaje. Însă pentru a împrumuta o carte pentru acasă, era nevoie de abonament. Biblioteca avea și un alt avantaj: de-a lungul unui perete se afla o masă lungă cu patru computere instalate. Exista o listă de reguli

pentru operarea acestora, care începea cu regula „primul venit, primul servit”. Urmau apoi instrucțiunile de operare propriu-zisă.

Ricky văzu computerele și se gândi că probabil îi vor fi de folos. Șovăitor, neobișnuit cu echipamentele moderne, Ricky, omul conversațiilor de odinioară, pătrunse printre rafturi, căutând secțiunea cu cărți despre computere. În câteva minute o găsi. Își aplecă ușor capul pentru a citi titlurile pe cotorul cărților și imediat văzu una numită *Inițiere în utilizarea calculatoarelor – ghid pentru începători.*

Se așeză într-un fotoliu de piele și începu să citească. Textul cărții era enervant, se adresa unor adevărați idioți. Dar era și plin de informații și, dacă Ricky ar fi fost mai isteț, și-ar fi dat seama că acele exprimări copilărești se adresau unora printre care se număra și el, pentru că orice american în vârstă de unsprezece ani știa deja tot ce era scris în acele pagini.

După ce citi o oră, Ricky se apropie de computere. Era în miezul zilei, într-o zi de pe la jumătatea săptămânii, sfârșitul verii, iar biblioteca era aproape goală. Toate computerele îi stăteau la dispoziție. Apăsă pe o tastă de la unul dintre computere și apoi se așeză în fața lui. Pe perete, așa cum observase, se găseau instrucțiuni, iar el trecu direct la explicațiile despre accesarea internetului. Continuă să apese butoane și să scrie conform instrucțiunilor și, doar în câteva minute, intră cu totul în lumea electronică. Deschise un motor de căutare pe internet, așa cum văzuse în manual, și scrise expresia „identitate falsă”.

Zece secunde mai târziu, computerul îi și găsise peste o sută de mii de înregistrări la această categorie, iar Ricky începuse să citească chiar de la prima dintre ele.

Până la sfârșitul zilei, Ricky aflase că afacerea creării de identități era una prosperă. Zeci de companii răspândite în

întreaga lume ar fi putu să-i pună la dispoziție practic orice tip de act fals, dar vândut cu titlul „doar în scopul informării”. Se gândi că firma din Franța care se oferea să vândă permise auto de California comitea o infracțiune vădită. Și totuși nu era împotriva legii, atâta vreme cât purta titlul „doar cu scopul informării”.

Își făcu liste de acte necesare și locuri de unde le-ar putea obține, creându-și un dosar. Știa ce-i trebuia, dar era cam greu să obțină ceea ce dorea.

Își dădu seama că oamenii care caută identități false sunt deja cineva.

El era un nimeni.

Avea încă buzunarul plin cu bani și dosarul cu locuri în care putea să-i cheltuiască. Problema era că toate aceste locuri existau doar în lumea electronică, unde banii pe care-i avea nu-i erau de niciun folos. În această lume era nevoie de cărți de credit. Dar el nu avea nici una. Era nevoie de o adresă unde să-i fie trimise materialele solicitate. El nu avea.

Ricky aprofundă căutarea pe internet și începu să citească despre furtul de identitate. Descoperi că aceasta era o infracțiune prosperă în SUA. Citi, una după alta, povești de groază despre oameni care s-au trezit într-o zi cu viețile date peste cap din cauză că cineva, undeva, acumula datorii în numele lor.

Ricky își aminti cu ușurință cum propriul cont bancar și investițiile la bursă îi fuseseră golite și bănui că lui Rumplestiltskin nu-i fusese greu să facă acest lucru, doar cu ajutorul unor date personale despre Ricky. Asta explica de ce lipsea din beci cutia cu chitanțele de plată a impozitelor. Nu era foarte greu să te dai drept altcineva în lumea electronică. Își promise că, indiferent cine va reuși să ajungă, nu va mai arunca niciodată nici măcar un formular primit de la bancă.

Ricky se ridică de la computer și ieși din bibliotecă. Soarele strălucea cu putere, iar în aer mai plutea căldura verii. Continuă să se plimbe fără țintă până când ajunse într-o zonă rezidențială plină cu case modeste de lemn, cu două etaje și curți mici, iar în multe dintre aceste curți văzu jucării de plastic colorate. Auzi niște voci tinere venind dintr-o curte interioară. Un câine se uita la Ricky din locul unde era, legat de un stejar. Câinele dădu din coadă când îl văzu pe Ricky, ca și când l-ar fi invitat să-l mângâie pe cap. Ricky se uită de jur împrejur la străzile mărginite de copaci, ale căror crengi înfrunzite aruncau umbre ca niște pete pe trotuar. Un vânt ușor adia printre frunze, făcând petele de pe trotuar să-și schimbe formele. Mai merse câțiva pași pe stradă și la fereastra unei case văzu un anunț: „Cameră de închiriat. Detalii înăuntru".

Ricky se apropie. „De asta am nevoie", își spuse el.

Dar apoi, la fel de brusc, se opri.

„N-am niciun nume, niciun trecut, nicio recomandare."

Își notă în minte locul unde se afla casa și plecă gândindu-se: „Trebuie să fiu cineva. Trebuie să fiu cineva care să nu poată fi verificat. Singur, dar real".

Un mort poate să se reîntoarcă la viață. Dar asta dă naștere unor întrebări, ca o ruptură într-un material, care poate fi descoperită ușor. O persoană inventată poate să apară doar din imaginație, dar și acest lucru poate da naștere la întrebări.

Problema lui Ricky era diferită de a infractorilor, de a celor care fugeau de plata unor pensii alimentare, de a foștilor membri ai unor culte religioase cărora le era teamă să nu fie urmăriți sau a unor femei care se ascundeau de soți tiranici.

Trebuia să devină un om mort și viu în același timp.

Ricky se gândi la această contradicție și zâmbi. Lăsă capul pe spate, uitându-se în sus, spre soare.

Știa exact ce avea de făcut.

Ricky găsi cu ușurință depozitul de haine al Crucii Roșii. Acesta se afla într-un magazin pe ruta autobuzului principal, într-un loc plin de clădiri joase, pătrate, cu vopseaua cojită, care nu erau foarte vechi sau dărăpănate, dar arătau mult mai rău. În plus, în containerele de gunoi ce nu mai fuseseră golite de mult și găurile din asfaltul parcării trădau urmele neglijenței. Depozitul Crucii Roșii era vopsit în alb-strălucitor, astfel că lucea în soarele după-amiezii. În interior semăna cu un depozit, cu aparate electrice de vânzare și rânduri de haine donate, așezate pe umerașe, în centru. Câțiva adolescenți se uitau printre umerașe, căutând pantaloni bufanți și alte articole lălâi, iar Ricky porni să caute în urma lor, inspectând aceleași grămezi de haine. La prima vedere, părea că nimeni nu donase pentru Crucea Roșie altceva decât haine maro sau negre, adică exact ceea ce căuta Ricky.

Găsi repede ceea ce voia, adică un palton lung până la glezne, un pulover tricotat și pantaloni cu două numere mai mari. Totul era ieftin, dar le alese pe cele mai ieftine, care erau și cele mai ponosite și mai nepotrivite pentru vremea încă fierbinte de vară din New England.

Casierul era un voluntar în vârstă, cu ochelari groși și un tricou sport roșu, care sărea în ochi printre hainele donate, toate de culori închise. Omul ridică paltonul în dreptul nasului și pufni.

— Sigur îl vreți pe ăsta, domnule?

— Da, răspunse Ricky.

— Miroase de parcă ar fi stat într-un loc scârbos de tot, continuă omul. Uneori primim aici lucruri care ajung pe umerașe, deși n-ar trebui. Avem și marfă mai bună, căutați mai cu atenție. Ăsta pute și ar fi trebuit și cusut înainte să fie scos la vânzare.

Ricky dădu din cap.

— Este exact ceea ce îmi trebuie, spuse el.

Casierul ridică din umeri și își potrivi ochelarii, uitându-se la etichetă.

— Nici măcar n-o să vă cer zece dolari, cât scrie pe etichetă. Ce ziceți de trei dolari? Pare mai cinstit. E bine?

— Sunteți foarte generos, spuse Ricky.

— Dar pentru ce vă trebuie mizeria asta? întrebă omul curios.

— Pentru o producție teatrală, minți Ricky.

Casierul dădu din cap.

— Sper că nu este pentru actorul principal al spectacolului, pentru că riscați să fiți dat afară și să-și caute un alt costumier, dacă dă cu nasul de haină.

Omul râse de propria glumă, scoțând mai mult niște gâfâituri. Ricky râse și el fals.

— Regizorul a spus să iau ceva zdrențăros, deci cred că ăsta e tocmai bun, spuse el. Eu sunt doar comis-voiajorul. Teatru comunitar, știți, buget redus…

— Vreți o pungă?

Ricky dădu din cap afirmativ și ieși din depozitul Crucii Roșii cu cumpărăturile sub braț. Zări un autobuz care se pregătea să plece din stație și se grăbi să-l prindă. Efortul îl făcu să transpire și, odată așezat pe unul dintre scaunele din spate, scoase din pungă puloverul și se tamponă cu el pe frunte și la subraț.

Înainte să se întoarcă la camera lui de la motel, Ricky luă pachetul și merse într-un părculeț, unde tăvăli hainele prin nisip și praf.

Dimineață împachetă hainele cumpărate în punga de hârtie. Puse în rucsac toate celelalte lucruri, puținele documente pe care le avea despre Rumplestiltskin, ziarele, celelalte articole de îmbrăcăminte. Plăti recepționerului de la

motel, spunându-i că probabil se va întoarce în câteva zile, informație care însă nici măcar nu-l făcu pe acesta să ridice ochii din pagina sportiva a ziarului pe care îl citea cu interes.

Un autobuz de dimineață pleca în direcția Boston. Ca întotdeauna, Ricky se așeză pe unul dintre scaunele din spate, evitând contactul vizual cu ceilalți pasageri, încercând să-și păstreze anonimatul. Coborî ultimul din autobuz la Boston. Aerul poluat și căldura orașului îl făcură să tușească. Dar înăuntrul gării era aer condiționat, cu toate că și acesta părea extrem de încărcat. Rânduri de scaune din plastic colorate în portocaliu și galben erau prinse de linoleumul din podea, multe dintre ele cu zgârieturi și însemne făcute de oameni plictisiți, în orele de așteptare. Un miros de mâncare prăjită plutea în aer și lângă un peron era un fast-food cu hamburgeri și o gheretă cu gogoși. La un chioșc se vindeau ziare și reviste, alături de literatură pseudopornografică. Ricky se întrebă câți oameni din stația de autobuz cumpără exemplare din *U.S. Bews & World Report* și *Hustler,* în același timp.

Ricky se așeză pe scaunul cel mai apropiat de toaleta bărbaților, căutând un moment când aceasta era nefolosită. După douăzeci de minute, se convinse că baia era goală, mai ales după ce un polițist în cămașă albastră transpirată intră în baie și ieși după cinci minute plângându-se cu voce tare către partenerul său în legătură cu efectul neplăcut al unui sandvici cu cârnați pe care îl mâncase mai devreme. Ricky se năpusti înăuntru imediat ce polițiștii plecară bocănind cu pantofii pe podeaua murdară.

Repede, Ricky se închise într-o toaletă și își dezbrăcă hainele, înlocuindu-le cu cele cumpărate de la Crucea Roșie. Strâmbă din nas când simți combinația de mirosuri de transpirație și mizerie și își puse paltonul pe deasupra. Puse toate celelalte haine în rucsac, împreună cu tot ce mai avea,

inclusiv banii, din care păstră doar o sută de dolari în hârtii de douăzeci, pe care le ascunse într-o ruptură a paltonului, la loc sigur. Avea ceva mărunțiș, pe care îl îndesă în buzunarul pantalonilor. Ieșind din toaletă, se uită într-o oglindă de deasupra chiuvetei. Nu se bărbierise de câteva zile și asta îi folosea scopurilor.

Pe un perete al autogării se afla un rând de dulapuri metalice albastre cu încuietoare. Ricky își puse rucsacul într-un dulap și păstră doar punga de hârtie pe care o folosise pentru hainele cumpărate. Puse două monede în încuietoare și răsuci cheia. Ezită puțin când închise acolo cele câteva lucruri care îl reprezentau. O clipă se gândi că exact în acel moment era mai în voia sorții decât oricând. Acum, cu excepția cheiței de la dulapul cu numărul 569 pe care o ținea în mână, nimic nu-l mai lega de nimic. Nu avea nicio identitate. Nicio legătură cu nimeni.

Ricky inspiră adânc și puse cheia în buzunar.

Se îndepărtă de stația de autobuz, oprindu-se o singură dată, când fu sigur că nu-l vede nimeni, luă niște țărână de pe jos și-și turnă în păr și pe față.

După numai cincizeci de metri începu să-i curgă transpirația la subraț și pe frunte, iar el și-o șterse cu mâneca paltonului.

După alți câțiva metri, Ricky se gândi: „Acum par exact ceea ce sunt. Un om care nu are nimic”.

XXII

Vreme de două zile, Ricky bătu străzile străin de orice pe lume.

Înfățișarea sa exterioară era a unui cerșetor fără locuință, cu siguranță alcoolic, dependent de droguri sau schizofrenic, sau poate toate trei la un loc, deși la o cercetare mai atentă a privirii lui, oricine și-ar fi dat seama că nu era chiar așa, ceea ce era foarte neobișnuit pentru oamenii de acest fel. În sinea lui, Ricky începu să spioneze oamenii pe stradă, întrebându-se cine sunt și ce fac, aproape invidios pe plăcerea simplă pe care ți-o dă identitatea. O femeie grăbită, cu părul grizonat, care căra pungi de cumpărături cu marca Newbury Street Boutiques, îi spunea lui Ricky o poveste, în timp ce adolescentul cu blugi tăiați și rucsac în spate, șapcă pe care scria Red Sott pe cap – altă poveste. Văzu oameni de afaceri și șoferi de taxi, oameni care transportă electrocasnice la domiciliu și specialiști în calculatoare. Brokeri și medici, depanatori și vânzători de ziare la chioșcurile din colțul străzii. Toți, de la cei abandonați, care vorbeau singuri pe stradă și auzeau voci, până la cei îmbrăcați în costume Armani care se urcau pe bancheta din spate a unei limuzine, absolut toți aveau o identitate, definită prin ceea ce erau. Ricky nu avea niciuna.

Ceea ce reprezenta el era deopotrivă lux și frică. Faptul că nu aparținea niciunui grup social era ca și cum ar fi fost invizibil. Era oarecum liniștit știind că este bine ascuns de cel care îi distrusese viața, însă înțelese că asta este doar o iluzie. Toată ființa lui era indisolubil legată de omul pe care îl știa drept Rumplestiltskin, dar care fusese cândva fiul femeii numite Claire Tyson, pe care Ricky nu reușise să o ajute,

atunci când aceasta avusese nevoie, iar acum acel copil era singur, din cauza eșecului din trecut.

Ricky își petrecu prima noapte singur, sub un zid de cărămidă al unuia dintre podurile de pe râul Charles. Se înfășură în palton, transpirând abundent din cauza căldurii încă persistente de peste zi, și se rezemă de zid, încercând să fure câteva ore de somn. Se trezi imediat ce se crăpă de ziuă, cu o durere puternică în ceafă, cu fiecare mușchi al spatelui și al picioarelor amorțit. Se ridică, întinzându-se cu atenție, încercând să-și amintească de ultima oară când dormise sub cerul liber, probabil că undeva în copilărie. Articulațiile îi înțepeniseră, indicându-i că nu era recomandată o astfel de odihnă. Își imagină înfățișarea pe care trebuia s-o aibă și se gândi că nici cel mai devotat actor n-ar fi putut să adopte o asemenea abordare.

Ceața se ridica deasupra râului Charles, grămezi gri de ceață vaporoasă care atârnau pe marginile netede ale apei. Ricky ieși de sub pod și merse pe pista de biciclete care urmărea traseul râului. Rămase în picioare acolo, gândindu-se că râul semăna cu o bandă mătăsoasă de tipul celor de la mașinile vechi de scris, așa cum șerpuia prin oraș. Se uita întruna la râu, spunându-și că probabil soarele trebuia să se ridice mult mai sus pentru ca apa să capete culoarea albastră și să reflecte clădirile masive de pe ambele maluri. Dimineața devreme, râul avea un efect aproape hipnotic asupra lui Ricky și, preț de câteva minute, pur și simplu stătu pironit locului și admiră priveliștea din fața lui.

Reveria îi fu întreruptă însă de sunetul ritmic al unor pași care se apropiau pe pista de biciclete. Ricky se întoarse și văzu doi bărbați care alergau unul lângă altul, apropiindu-se cu viteză. Aceștia purtau pantaloni scurți de atletism și cei mai moderni adidași. Ricky bănuia că amândoi erau aproape de vârsta lui.

Unul din ei gesticula sălbatic cu brațul în direcția lui Ricky.

— Dă-te la o parte! strigă el.

Ricky se dădu la o parte, iar cei doi bărbați trecură în goană pe lângă el.

— Dă-te din drum, omule, spuse unul dintre ei, răsucindu-se ca să evite să se atingă de Ricky.

— Mișcă-te, spuse și celălalt. Dumnezeule!

Aflați încă în raza lui auditivă, Ricky îl auzi pe unul dintre bărbați:

— A dracului viață de jos! Ia-ți o slujbă!

Celălalt râse și spuse ceva, dar Ricky nu mai auzi. Făcu un pas sau doi după ei, deodată plin de mânie.

— Hei! strigă el. Opriți-vă!

Dar nu se opriră. Unul doar se uită peste umăr spre Ricky, dar apoi grăbi pasul. Ricky făcu câțiva pași după ei:

— Eu nu sunt… începu el. Nu sunt ceea ce credeți…

Dar apoi își dădu seama că poate chiar era.

Ricky se întoarse spre râu. În acea clipă își dădu seama că era mai aproape de a fi ceea ce părea decât ceea ce fusese cândva. Inspiră adânc și recunoscu că se afla într-una dintre cele mai proaste stări psihice. Îl omorâse pe cel ce fusese el cândva, pentru a putea să scape de cel care își pusese în cap să-l ruineze. Dacă va mai continua mult să nu aibă nicio identitate, va sfârși înghițit exact de acest anonimat.

Gândindu-se că se afla în pericol acum, la fel de mult ca atunci când Rumplestiltskin îi respira în ceafă după fiecare acțiune pe care o făcea, Ricky merse mai departe, hotărât să găsească un răspuns la prima și cea mai importantă întrebare.

Își petrecu ziua mergând de la un adăpost la altul, căutând prin tot orașul.

Era o călătorie prin lumea celor năpăstuiți de soartă: un mic dejun matinal cu ouă și pâine prăjită rece într-o bucătărie din spatele bisericii catolice din Dorchester, o oră petrecută în fața unui centru de angajări de pe o stradă lăturalnică, amestecându-se cu cei care căutau de lucru cu ziua la strânsul frunzelor uscate sau la golitul tomberoanelor. De acolo merse la un adăpost de stat în Charlestown, unde un bărbat în spatele unui birou insistă că Ricky nu putea să intre fără un document de la o agenție, ceea ce Ricky găsi că e o pretenție la fel de nebunească precum bolile de care sufereau cei cu adevărat afectați psihic. Nervos, Ricky ieși iar pe stradă, acolo unde două prostituate care se chinuiau să abordeze pe cineva din mulțimea ieșită pentru prânz făcură haz pe seama lui, când îl văzură că încearcă să ceară indicații. Ricky continuă să bată trotuarul, trecând pe lângă alei și clădiri abandonate și mormăind din când în când cuvinte fără sens, atunci când se apropia de el cineva care putea să-l audă, un limbaj foarte apropiat de cel al nebuniei care, alături de mirosul tot mai fetid, construiau o armură bună împotriva contactului cu oricine altcineva în afară de cerșetori. Îi înțepeniseră mușchii și-l dureau picioarele, dar continuă să caute. La un moment dat, un polițist îl văzu la un colț de stradă, făcu un pas spre el, dar apoi se răzgândi și-l lăsă în pace.

Abia după-amiază târziu, cu soarele încă bătând cu putere, Ricky întrezări o posibilitate.

Un individ căuta printr-un tomberon la marginea unui parc, nu departe de râu. Era cam de aceeași înălțime și greutate ca Ricky, cu șuvițe de păr murdar de culoare castanie. Purta o bască tricotată, pantaloni jegăriți, un pardesiu de lână până la glezne, care, de fapt, îi ajungea până aproape de pantofii, unul maro și altul negru, unul de vară și altul un bocanc de muncitor. Tipul mormăia de unul

singur, foarte atent la ceea ce căuta în tomberon. Ricky se apropie atât cât să poată vedea leziunile de pe fața cerșetorului și rănile de pe dosul mâinilor. În timp ce se scotocea, omul tuși de câteva ori, dar nu băgă de seamă prezența lui Ricky. La vreo zece pași se afla o bancă, iar Ricky se prăbuși pe ea. Cineva lăsase acolo o parte dintr-un ziar, iar Ricky îl luă, prefăcându-se că citește, dar cu ochii la omul care-l interesa. După câteva secunde, văzu că omul scoate din gunoi o cutie metalică de suc și o pune într-un cărucior de cumpărături din cele de la supermarketuri, aproape plin de cutii metalice goale.

Ricky se uită cât putu de atent la cerșetor, spunându-și: „Erai doctor acum câteva săptămâni; pune un diagnostic".

Deodată omul fu cuprins de furie, după ce scoase din gunoi o cutie care probabil avea ceva; o aruncă la pământ și îi dădu un șut până într-un tufiș din apropiere.

„Dublă personalitate, se gândi Ricky. Și schizofrenic. Aude voci, nu i-a fost administrat niciun tratament cu medicamente sau cel puțin nu l-a urmat. Predispus la izbucniri de furie. Și violent, probabil, dar mai mult o amenințare pentru el însuși decât pentru cei din jur." Leziunile puteau să indice fie răni deschise cauzate de traiul pe străzi, dar puteau să fie și rănile specifice unui cancer de piele prezent la bolnavii de SIDA. Era foarte posibil ca individul că aibă și SIDA. La fel cum era posibil să fie bolnav și de tuberculoză sau cancer pulmonar, având în vedere tusea uscata. Putea să fie și pneumonie, deși nu era sezonul potrivit pentru aceasta. Ricky fu de părere că cerșetorul purta pe el deopotrivă însemne ale vieții și ale morții.

După câteva minute, omul decise că luase tot ce era de valoare din gunoi și se îndreptă spre următorul container. Ricky rămase pe loc, fără să-l scape din ochi. După câteva

minute dedicate și acestui container, omul o porni la drum, trăgând căruciorul după el. Ricky îl urmă la mică distanță.

În scurt timp ajunseră la o stradă din cartierul Charlestown, plină de magazine sărăcăcioase și întunecate. Era un loc care parcă îi atrăgea pe cerșetorii de toate felurile. Un magazin de mobilă cu reduceri oferea planuri de achiziție în rate, așa cum scria pe geam. Două centre de amanet, un magazin cu articole electrocasnice, un magazin de îmbrăcăminte care avea în vitrină manechine cu mâini și picioare lipsă, ca și cum fuseseră mutilate în vreun accident. Ricky văzu că omul pe care îl urmarea se îndrepta chiar spre mijlocul cvartalului, spre o construcție pătrățoasă de un galben-spălăcit și care avea o firmă pe frontispiciu: „LA AL. BĂUTURI RĂCORITOARE ȘI LICHIORURI CU REDUCERE". Sub acesta mai era o firmă scrisă cu aceleași litere și aproape la fel de mare: „CENTRU DE RĂSCUMPĂRARE". Firma avea desenată o săgeată care indica spatele clădirii.

Omul care trăgea după el căruciorul plin de cutii metalice merse direct după colț, în spatele clădirii. Ricky îl urmă.

În spatele magazinului era o ușă cu o firmă asemănătoare deasupra: „AICI RĂSCUMPĂRARE". Alături se afla o mică sonerie, la care omul sună. Ricky se lipi de zid, ascunzându-se.

În câteva secunde, la ușă apăru un tânăr. Tranzacția în sine dură doar câteva minute. Omul înmână cutiile adunate, tânărul le numără și apoi scoase câteva bancnote dintr-un teanc pe care îl avea în buzunar. Cerșetorul luă banii, băgă mâna într-unul dintre buzunarele largi ale hainei și scoase un portofel gros și vechi din piele, plin cu hârtii. Puse o parte dintre bancnote în portofel și apoi îi dădu una înapoi tânărului. Acesta dispăru o clipă și reveni cu o sticlă pe care i-o dădu cerșetorului.

Ricky se aruncă la pământ, direct pe cimentul aleii, așteptând până când cerșetorul trecu pe lângă el. Sticla, în care Ricky bănuia că se afla un vin ieftin, dispăruse deja între cutele hainei. Omul aruncă doar o privire în direcția lui Ricky, dar nu se priviră în ochi, căci Ricky stătea cu capul în jos. Respiră adânc alte câteva secunde, iar apoi se ridică și continuă să-l urmărească pe bărbat.

În Manhattan, Ricky fusese șoricelul pentru Virgil, Merlin și pisicile lui Rumplestiltskin. Acum se afla de cealaltă parte a aceleiași ecuații. Păstră distanța, apoi mări viteza, încercând să nu-l piardă din ochi pe cerșetor, destul de aproape pentru a-i urmări fiecare mișcare, suficient de departe pentru a rămâne ascuns. Înarmat acum cu sticla ascunsă în haină, omul mergea înainte cu un scop bine determinat, ca-ntr-un marș militar cu destinație precisă. Se uita în toate părțile, cu siguranță de teama de a nu fi urmărit. Ricky se gândi la comportamentul paranoic al omului, justificat, de altfel.

Merseră câteva străzi bune, șerpuind prin trafic și departe de acesta, iar cartierele prin care mergeau deveneau tot mai sordide. Lumina din ce în ce mai redusă a soarelui arunca umbre pe șosele, iar vopseaua care se cojea și fațadele vechi ale clădirilor păreau să imite înfățișarea lui Ricky și a țintei sale.

Îl văzu pe cerșetor oprindu-se la jumătatea unui bloc și, când acesta se întoarse spre locul unde se afla Ricky, acesta din urmă se ascunse lipindu-se de clădire. Din colțul unde se afla, Ricky îl zări pe cerșetor strecurându-se pe o alee îngustă, o crăpătură printre două clădiri de cărămidă. Ricky inspiră adânc și îl urmă.

Ajunse la intrarea pe alee și se uită cu atenție după colț. Era un loc îngust, în care noaptea se părea că venise cu mult mai devreme, pentru că era deja întunecat, genul de spații

închise care nu se încălzesc niciodată iarna și nici nu se răcoresc vara. Ricky zări doar o colecție de cutii de carton abandonate și un container metalic de gunoi în capătul cel mai îndepărtat. Aleea dădea în spatele unei alte clădiri, iar Ricky bănui că era închisă la capătul celălalt.

În urmă cu o stradă trecuseră pe lângă un magazin cu produse diverse și unul cu băuturi ieftine. Ricky își lăsă prada și se întoarse la acestea își strecură în palmă o bancnotă de douăzeci de dolari din ascunzătoarea hainei, unde aceasta se udă imediat de transpirație.

Merse mai întâi la magazinul de băuturi ieftine. Era un loc mic, cu reclame la specialități de băuturi, scrise cu roșu pe vitrină. Puse mâna pe ușă, dar era închisă. Se uită în sus și văzu un vânzător la casă. Încercă din nou ușa și ciocăni. Vânzătorul se uită spre el, apoi se aplecă și vorbi într-un microfon. O voce se auzi încet în boxa de lângă ușă:

— Dispari dracului de aici, ticălos bătrân, dacă nu ai bani.

Ricky dădu din cap.

— Am bani, răspunse el.

Vânzătorul era un burtos de vârstă medie, probabil aproape de vârsta lui Ricky. Când vânzătorul își schimbă poziția, Ricky văzu că purta un pistol la cingătoare.

— Ai bani? Sigur că da! Ia să-i văd!

Ricky ridică bancnota de douăzeci de dolari, iar vânzătorul o privi de la locul lui, în spatele tejghelei.

— Cum ai făcut rost de ei? întrebă el.

— I-am găsit pe stradă, răspunse Ricky.

Ușa se deschise cu un bâzâit, iar Ricky o împinse și intră.

— Da, sigur, vrei să te cred? spuse vânzătorul. Bine, ai două minute. Ce vrei?

— O sticlă de vin, zise Ricky.

Vânzătorul se aplecă la raftul din spatele său și scoase o sticlă. Nu semăna cu nicio sticlă de vin pe care o băuse Ricky

până atunci. Avea dopul cu filet, iar pe etichetă scria „Silver Satin”. Costa doi dolari. Ricky dădu din cap și îi dădu cei douăzeci de dolari. Vânzătorul puse sticla într-o pungă de hârtie, deschise casa de marcat și scoase o bancnotă de zece dolari și două de câte un dolar, pe care i le dădu lui Ricky.

— Hei, zise Ricky. Trebuie să-mi mai dai.

Zâmbind răutăcios, cu o mână pe patul pistolului, vânzătorul răspunse:

— Cred că ți-am dat ceva credit ieri, moșule. Doar îmi iau înapoi datoria.

— Minți, spuse Ricky mânios. N-am mai fost aici niciodată.

— Chiar crezi că trebuie să ne certăm, vagabond nenorocit? Omul încleștă pumnul și-l flutură în fața lui Ricky, care se dădu câțiva pași înapoi. Se uită la vânzător, nevenindu-i să creadă, dar acesta râdea. Ți-am dat restul, chiar mai mult decât meritai. Acum șterge-o! Ieși dracului de aici până nu te dau eu afara în șuturi. Și, dacă mă faci să mă dau jos de la casă la tine, îți iau și sticla, și banii, și te mai și bat măr. Ce preferi?

Ricky o luă încet spre ușă. Se întoarse, încercând să-i dea o replică pe măsură, dar îl auzi:

— Ce? Ce mai e? Ai vreo problemă?

Ricky dădu din cap și ieși, cu sticla în mână, auzindu-l pe vânzător râzând în urma lui.

Merse și la celălalt magazin, unde se vindeau mărunțișuri de toate felurile. Și aici fu întâmpinat cu aceeași întrebare:

— Ai bani?

Arătă bancnota de zece dolari. Cumpără un pachet din cele mai ieftine țigări pe care le găsi, două prăjituri tradiționale Hostess Twinkies, două Hostess Cup Cakes și o lanternă mică. Vânzătorul era un adolescent care azvârli cumpărăturile într-o pungă de plastic și spuse sarcastic:

— Ce mai cină!

Ricky se întoarse pe trotuar. Între timp, noaptea cuprinsese întreaga zonă. Lumina palidă ce venea de la magazinele care mai erau încă deschise făcea mici pete în întunericul general. Ricky se întoarse la intrarea pe alee. Pătrunse înăuntru în cea mai mare liniște, cu spatele sprijinit de un perete de cărămidă, se așeză și așteptă. Tot timpul se gândea că, înainte de această noapte, nu avusese nici măcar o idee cât de mică despre cât de ușor era să fii detestat în lumea asta.

Întunericul îl împresura la fel cum făcea și căldura în timpul zilei. Era gros, uleios, o negreală care parcă îi pătrundea până în măduva oaselor. Ricky lăsă să treacă vreo două ore. Era într-o stare de semivisare, imaginația îi era bântuită de vedenii – ceea ce fusese el cândva, oamenii care intraseră în viața lui ca s-o distrugă și planul pe care trebuia să-l construiască pentru a-și recăpăta viața. S-ar fi simțit mai bine cum stătea așa, cu spatele rezemat de zid, pe aleea întunecată, într-o zonă a orașului cu totul necunoscută, dacă și-ar fi putut proiecta în fața ochilor imaginea soției decedate, sau poate a unui prieten uitat, sau chiar o amintire din copilărie, vreo imagine a unui eveniment fericit, o dimineață de Crăciun sau ziua absolvirii, sau poate ziua în care purtase pentru prima oară frac la vreo serbare în liceu, sau seara repetiției pentru nuntă. Dar toate aceste momente păreau că țin de altă existență și de altă persoană. Nu fusese niciodată un adept al ideilor despre reîncarnare, dar era ca și cum ar fi revenit pe pământ sub forma unei alte persoane. Simțea duhoarea umedă și fetidă care emana din haina de cerșetor și, ținându-și mâna în sus în întuneric, își imagina degetele pline de țărână sub unghii. Pe vremuri, zilele când avea unghiile murdare erau zile fericite, pentru că însemna că petrecuse câteva ore în grădina din spatele casei din Cape.

Stomacul i se strânse și aproape că auzi sunetul gâlgâit al benzinei vărsate prin casa de la fermă și focul arzând. Era o amintire auditivă care părea că vine din altă epocă, scoasă la lumină de un arheolog, dintr-un trecut îndepărtat.

Ricky se uită în sus și și-i imagină pe Virgil și pe Merlin stând pe alee în fața lui. Le revăzu chiar înfățișările, fiecare nuanță și fiecare gest al corpolentului avocat și al grațioasei tinere. „Un ghid pe drumul către infern", asta mi-a spus, se gândi Ricky. Avusese dreptate, poate chiar mai mult decât o știuse ea însăși. Ricky simțea și prezența celui de-al treilea membru al trioului, însă Rumplestiltskin rămânea o colecție de umbre, amestecându-se cu noaptea care inundase aleea asemenea unui flux mareic.

Picioarele îi amorțiseră. Nu știa câți kilometri mersese pe jos de la sosirea la Boston. Stomacul îi era gol și, deschizând pachetul de prăjituri, le mâncă din trei înghițituri. Ciocolata avu efectul unei pastile de amfetamină, dându-i energie. Ricky se ridică și se întoarse către mijlocul aleii.

Auzi un sunet și se concentră asupra lui, până când își dădu seama ce era: o voce care cânta ușor și fals.

Se îndreptă cu atenție spre sunet. Lângă el auzi un animal, probabil un șobolan care o luă la sănătoasa. Cu lanterna în mână, Ricky încercă totuși să-și obișnuiască ochii cu întunericul de pe alee. Dar era greu, iar el se împiedică o dată sau de două ori, pașii i se încurcau printre tot felul de resturi. La un moment dat era cât pe ce să cadă, dar își menținu echilibrul și merse mai departe.

Simți că ajunsese aproape deasupra cerșetorului, când acesta se opri din cântat.

Urmă o secundă de liniște neagră și apoi auzi o întrebare:

— Cine-i acolo?

— Doar eu, răspunse Ricky.

— Nu te apropia, veni răspunsul. Am să te rănesc. Poate chiar o să te omor. Am un cuțit.

Cuvintele erau rostite cu încetineala și amorțeala limbii pe care ți-o dă băutura. Ricky sperase că omul adormise, însă acesta era destul de treaz. Dar nu suficient de agil, observă Ricky, pentru că nu se auziră niciun fel de sunete ca și cum s-ar fi ferit sau ar fi căutat să se ascundă. Nici nu credea că omul chiar avea o armă, dar nu putea fi sigur. Așa că rămase pe loc.

— Asta e aleea mea, continuă omul. Ieși afară!

— Acum este și aleea mea, replică Ricky. Inspiră adânc și se lansă în mediul în care știa că trebuie să intre pentru a găsi o cale de comunicare cu cerșetorul. Era ca și cum s-ar fi scufundat într-un bazin cu ape întunecate, fără să știe ce zace sub stratul de la suprafață. „Bun venit, nebunie", își spuse Ricky, încercând să facă uz de toate cunoștințele pe care le acumulase în viața și existența sa anterioare. Să dea naștere la speranțe deșarte. Să pună bazele îndoielii. Să hrănească paranoia.

— Mi-a spus că trebuie să vorbesc cu tine. Așa mi-a spus: „Găsește-l pe omul de pe alee și întreabă-l cum îl cheamă!"

Cerșetorul ezită o clipă:

— Cine ți-a spus?

— Cine crezi? răspunse Ricky. El. El vorbește cu mine și îmi spune pe cine să caut și așa trebuie să fac, pentru că așa mi-a spus. Așa că iată-mă, am venit, spuse el grăbit, dar sigur pe el.

— Cine vorbește cu tine?

Întrebarea care veni din întuneric vădea pasiune, în opoziție cu băutura care deja îi întuneca mintea.

— Nu am voie să spun numele lui, în orice caz, nu cu voce tare și undeva unde pot fi auzit, sssttt! Dar spune că vei ști

de ce am venit, dacă tu ești cel pe care îl caut, și că nu trebuie să-ți mai explic nimic în plus.

Omul ezită, părea să se chinuiască să înțeleagă ceva din toată această solicitare fără sens.

— Eu? întrebă el.

Ricky aprobă din cap în întuneric.

— Dacă tu ești acela. Ești?

— Nu știu, veni răspunsul. Apoi, după un moment de tăcere, adăugă: Eu așa credeam.

Ricky spuse imediat, ca să sprijine și mai mult iluzia omului:

— Vezi tu, el îmi dă numele, iar eu trebuie să-i caut pe acei oameni și să le pun niște întrebări, pentru că trebuie să îl găsesc pe acela, unicul, cel potrivit. Asta fac eu mereu, iar și iar, și asta trebuie să fac, și d-aia te întreb, tu ești acela? Trebuie să aflu, vezi. Altfel totul e în zadar.

Omul părea că se străduiește să cuprindă sensul a tot ce auzise.

— Cum știu dacă pot să am încredere în tine? bâigui omul.

Ricky scoase într-o clipă lanterna și, ținând-o sub bărbie, așa cum fac copiii în jurul focului de tabără, când vor să se sperie unii pe alții, o aprinse o secunda, luminându-și fața, pentru ca apoi s-o întoarcă brusc spre cerșetor, cercetând mai ales zona din jurul acestuia. Văzu că omul stătea sprijinit de zid, cu sticla de vin în mână. Mai erau și alte resturi prin preajmă și cutii de carton lângă el, iar Ricky ghici că aceasta îi era casa. Stinse lanterna.

— Vezi, spuse Ricky cât putu de convingător. Ce altă dovadă îți mai trebuie?

Omul se foi pe locul lui.

— Nu pot să gândesc clar. Mă doare capul.

O clipă, Ricky fu tentat să se aplece și pur și simplu să ia lucrul care îl interesa. Palmele îi zvâcneau de tentația

violenței. Era singur cu omul ăla pe o alee părăsită și se gândi că persoanele care îl aduseseră în situația asta nu s-ar fi dat în lături de la a face uz de forță. Dar el se abținu din răsputeri să fie violent. Știa exact ce voia, numai că voia ca omul să-i dea acel obiect de bunăvoie.

— Spune-mi cine ești! ceru Ricky, pe jumătate în șoaptă, pe jumătate țipând.

— Vreau să fiu singur, se milogi omul. Nu fac nimic, nu vreau să mai fiu aici.

— Înseamnă că nu ești cel ales, spuse Ricky. Îmi dau seama. Dar trebuie să fiu sigur. Spune-mi cine ești.

— Ce vrei? suspină omul.

— Numele tău. Vreau numele tău.

Ricky auzi lacrimi în spatele fiecărui cuvânt pe care îl rostea cerșetorul:

— Nu vreau să spun, zise el. Mi-e frică. Vrei să mă omori?

— Nu, spuse Ricky. Nu-ți fac niciun rău dacă îmi arăți cine ești.

Omul tăcu, gândindu-se la ceea ce i se spusese.

— Am un portofel, spuse el încet.

— Dă-mi-l! ceru Ricky cu asprime în glas. Este singurul mod în care pot fi sigur.

Omul scormoni și căută în interiorul hainei. Cu ochii abia obișnuiți cu întunericul, Ricky îl văzu ținând ceva în fața lui. Ricky îl înșfăcă și îl aruncă în propriul buzunar.

Atunci omul începu să plângă. Ricky își îndulci glasul:

— Nu trebuie să-ți mai faci griji, spuse Ricky. Te las în pace acum.

— Te rog, spuse omul. Pleacă!

Ricky se aplecă și luă sticla de vin ieftin pe care o cumpărase de la magazinul de băuturi. Mai scoase și o bancnotă de douăzeci de dolari din căptușeala hainei și i le dădu omului.

— Uite, îți dau ceva pentru că nu ești cel ales, dar nu este vina ta, iar el vrea să te răsplătească pentru efort. E bine așa?

Omul apucă sticla. Nu răspunse, dar apoi păru să fie de acord, căci dădu din cap afirmativ.

— Cine ești? îl întrebă din nou pe Ricky, cu un amestec de teamă și confuzie în fiecare vorbă.

Ricky zâmbi în sinea sa și se gândi că există unele avantaje ale educației clasice.

— Numele meu este Nimeni, spuse el.

— Niveni?

— Nu. Nimeni[14]. Așa că, dacă te întreabă cineva cine te-a vizitat în seara asta, poți să spui că a fost Nimeni. Ricky se gândi că orice polițist l-ar fi întrebat, ar fi avut probabil la fel de multă răbdare să-i asculte povestea precum avuseseră în mitologie frații ciclopi ai lui Polifem din povestea unui alt om rătăcit într-o lume ciudată și periculoasă cu secole în urmă. Bea ceva și culcă-te, iar când te trezești, totul va fi la fel pentru tine.

Cerșetorul scânci ca un copil. Dar apoi trase o dușcă din sticla de vin.

Ricky se ridică și o luă rapid spre ieșirea de pe alee, gândindu-se că de fapt nici nu furase ceea ce îi trebuia și nici nu cumpărase. Făcuse doar ceea ce era necesar și păstrase limitele regulilor jocului. Desigur, Rumplestiltskin nu știa că Ricky încă îl mai juca. Dar va ști destul de curând. Ricky se întoarse prin întuneric către lumina palidă de pe străzile orașului.

---

14 Joc de cuvinte în limba engleză, în original. Este folosit cuvântul „Noman”, un cuvânt compus din *no* și *man,* adică „niciun om, nimeni” (n.tr.).

XXIII

Ricky nu deschise portofelul până nu ajunse în stația de autobuz, după o excursie prin oraș în care trebui să schimbe de două ori metroul și după ce își recuperă hainele din dulapul unde le încuiase în autogară. La baie reuși să se spele cel puțin parțial, frecându-și mizeria și murdăria de pe față și de pe mâini și fricționându-se cu un prosop de hârtie înmuiat în apă călduță și săpun antibacterian la subraț și pe gât. Nu prea avea ce să facă cu părul gras și slinos sau cu mirosul pe care îl degaja, lucru care avea să dispară doar în urma unui duș prelungit. Aruncă hainele slinoase de cerșetor în cel mai apropiat tomberon și se îmbrăcă cu pantalonii săi kaki acceptabili și cu cămașa sport pe care le ținuse în rucsac. Își cercetă înfățișarea în oglindă și socoti că probabil trecuse înapoi linia invizibilă unde acum, din nou, părea că ia parte la viață, mai mult decât un ocupant al zonelor inferioare. Își dădu de câteva ori cu un pieptene ieftin de plastic prin păr și deodată înfățișarea i se schimbă semnificativ. Însă Ricky tot mai credea că se află undeva la marginea societății și foarte departe de cel care fusese cândva.

Ieși din toaleta bărbaților și-și cumpără un bilet de autobuz cu destinația Durham, înapoi de unde venise. Avea aproape o oră la dispoziție ca să aștepte autobuzul, așa că își cumpără un sandvici și un suc și se așeză într-un colț liber din autogară. După ce se uită de jur împrejur ca să se asigure că nu-l vedea nimeni, Ricky despachetă sandviciul pe genunchi. Apoi deschise portofelul, ascunzându-l cu mâncarea.

Primul lucru pe care îl văzu avu darul să-i aducă un zâmbet și să-l facă să răsufle ușurat: era un card zdrențuit și

șters, dar încă lizibil, de asigurări sociale, cu cod numeric personal.

Numele tipărit pe card era: Richard S. Lively.

Lui Ricky îi plăcu acest lucru. Lively[15] era exact cum se simțea el, după multe săptămâni. În plus, alt noroc era că nu trebuia să se acomodeze cu un alt prenume, pentru că prescurtarea de la Richard, ca și de la Frederick, era tot Ricky.

Își lăsă capul pe spate, cu ochii în neoanele de pe tavan. „Renăscut într-o stație de autobuz", se gândi. Bănuia că puteau fi locuri cu mult mai rele unde puteai să te reîntorci la viață.

Portofelul mirosea a transpirație uscată, iar Ricky îi cercetă repede interiorul. Nu conținea prea multe, dar ceea ce exista era mină de aur. Pe lângă cardul de asigurări sociale, mai era un permis de conducere expirat, emis de statul Illinois, un abonament la o bibliotecă dintr-un sistem suburban din afara orașului St. Louis, statul Missouri și un card de service auto din același loc. Niciunul dintre aceste acte nu avea fotografie, cu excepția permisului de conducere care, observă Ricky, dădea detalii precum culoarea părului, a ochilor, înălțime și greutate, alături de o fotografie ușor ștearsă a lui Richard Lively. Mai era un card de identificare de la o clinică din Chicago, marcat cu un asterisc roșu într-un colț. „SIDA, se gândi Ricky. Infectat cu HIV." Avusese dreptate în legătură cu rănile de pe fața omului. Fiecare dintre acte avea înscrisă o altă adresă. Ricky scoase toate actele și le puse în buzunar. Mai erau și două tăieturi din ziare, îngălbenite și zdrențuite, pe care Ricky le despături cu atenție și le citi. Prima era un necrolog despre o femeie în vârstă de șaptezeci și trei de ani, iar celălalt un articol despre disponibilizări la o fabrică de producere a pieselor de schimb pentru autoturisme. În

15 Un alt joc de cuvinte în limba engleză: *lively* = „viu" (n.tr.).

primul, bănuia Ricky, era vorba despre mama lui Richard Lively, iar al doilea probabil că fusese locul de muncă al omului înainte de a se îneca în lumea alcoolului care îl aruncase pe străzi, acolo unde îl găsise Ricky. N-avea nici cea mai vagă idee ce îl adusese pe om din vest pe coasta de est a Americii, dar recunoscu că aceasta fusese o mutare favorabilă scopurilor sale. Șansele ca vreo persoană să facă legătura cu omul respectiv scădeau din start.

Ricky citi rapid cele două tăieturi din ziare, înregistrând detaliile în memorie. Observă că mai era un membru al familiei menționat printre cei care rămăseseră în urma femeii decedate, o femeie casnică din Albuquerque, New Mexico. „O sora, se gândi Ricky, care își abandonase fratele cu mulți ani în urmă." Mama fusese bibliotecară și, pe vremuri, director de școală, lucru care fusese motivul modest pentru care i se acordase onoarea unui anunț necrolog în ziar. Anunțul mai spunea că soțul ei murise cu câțiva ani mai înainte. Fabrica la care lucrase Richard Lively producea pedale de frână și căzuse victimă deciziei conducerii de a muta sediul în Guatemala, unde urma să facă același lucru, dar plătind salarii cu mult mai mici. Ricky se gândi că acest lucru dăduse naștere unei supărări destul de des întâlnite în astfel de cazuri, fiind un motiv suficient de bun pentru ca omul să se apuce de băutură. Nu-și putea da seama însă cum de se îmbolnăvise de SIDA. Bănuia ca de la acele pentru droguri. Înghesui bucățile de ziare la loc în portofel, apoi îl aruncă într-un coș de gunoi din apropiere. Se gândi la certificatul de spital cu asterixul roșu într-un colț, apoi îl scoase din buzunar și îl îndoi până când reuși să-l rupă. Împături bucățile în ambalajul de la sandvici și îl înghesui la fundul coșului de gunoi.

„Știu destule", își spuse el.

Se auzi o voce în boxe, anunțând autobuzul său, pe un ton aproape ininteligibil. Ricky se ridică, își puse rucsacul pe umăr și îl ascunse pe doctorul Starks adânc de tot, în interiorul său, făcând primii pași în calitate de Richard Lively.

Viața lui Ricky începu repede să prindă contur.

În mai puțin de o săptămână, făcuse rost de două locuri de muncă cu jumătate de normă. La primul ținea evidențe într-un registru la un magazin de lactate, cinci ore pe zi seara, iar la al doilea aproviziona rafturile dintr-un magazin alimentar alte cinci ore pe zi, dimineața, iar după-amiaza îi rămânea liberă pentru alte nevoi. La niciunul din aceste locuri nu i s-au pus prea multe întrebări, cu toate că directorul de la magazinul alimentar insistase să afle dacă Ricky făcea parte dintr-un program în doisprezece pași[16], la care el răspunsese afirmativ. Se dovedi că și directorul urma un asemenea program, iar după ce îi dădu lui Ricky o listă cu biserici și centre civice, împreună cu programul de funcționare al acestora, îi înmână clasicul șorț verde și îl puse la treaba.

Ricky folosi numărul de asigurări sociale al lui Richard Lively pentru a-și deschide un cont bancar, unde își depozita restul de bani pe care îi mai avea. Odată îndeplinit acest lucru, Ricky descoperi că aceste demersuri în lumea birocrației erau relativ ușoare. I se emise un alt card de asigurări sociale, în locul celui vechi, după completarea unui formular pe care îl semnă. Funcționarul de la Poliția Rutieră nici măcar nu se uită la poza de pe permisul auto de Illinois pe care îl predă Ricky atunci când solicită un alt permis, de

16 Un program în doisprezece pași reprezintă programul unui grup autonom ai cărui membri doresc să-și revină din diferite forme de dependență și constrângere, cum ar fi alcool sau droguri, prin intermediul unui plan în „doisprezece pași” (n.tr).

New Hampshire, de această dată cu propria fotografie și semnătură, cu culoarea ochilor lui, precum și cu informațiile despre înălțime și greutate. Închirie o căsuță poștală la o locație Mailboxes Etc., în felul acesta primind o adresă viabila pentru extrasele de cont de la bancă și orice altă corespondență avea Ricky la acel moment. Primea cataloage. Se înscrise la un club de închirieri casete video și la YMCA[17]. Orice îi dădea un alt card cu numele lui. După ce completă un alt formular și plăti o taxă de cinci dolari, primi o copie după certificatul de naștere al lui Richard Lively, trimis prin poștă de un funcționar amabil.

Încercă să nu se gândească la adevăratul Richard Lively. Socoti că nu fusese prea greu să amăgească un beţiv bolnav și cu psihicul la pământ și să-i ia portofelul și identitatea. Cu toate că își mai spuse că felul cum procedase fusese mai corect decât să-l bată, nu se simți mult mai bine.

Ricky înlătură sentimentul de vină pe măsură ce-și lărgea orizontul. Își promise că îi va înapoia identitatea imediat ce va reuși să scape de Rumplestiltskin. Numai că nu știa exact cât va dura acest proces.

Ricky mai știa că trebuia să se mute din camera de motel, așa ca merse la zona unde văzuse anunțul de închiriat, nu departe de biblioteca publică. Răsuflă ușurat când văzu că anunțul era încă acolo, în fereastra casei modeste de lemn.

Casa avea o curte micuță într-o parte, umbrită de un stejar înalt. În curte se găseau jucării de plastic colorate. Un băiețel plin de energie de vreo patru ani se juca în iarbă cu un camion stricat și niște soldăței, în timp ce o femeie mai în vârstă stătea pe un șezlong la câțiva pași, ocupându-se mai mult cu lectura ziarului din ziua respectiva și doar din când în când aruncând câte o privire spre copilul care scotea

17 Abreviere de la Young Men's Christian Association, Asociația Tinerilor Creștini (n.tr.).

sunete de luptă sau imita motorul camionului. Ricky văzu că băiețelul avea un aparat auditiv într-una din urechi.

Femeia ridică privirea și îl zări pe Ricky pe alee.

— Bună ziua, spuse el. E casa dumneavoastră?

Ea dădu din cap afirmativ și împături ziarul în poală, uitându-se spre locul unde se juca băiețelul.

— Da, spuse ea.

— Am văzut anunțul despre cameră, zise el.

Femeia se uită la el cu precauție.

— De obicei închiriem la studenți, răspunse ea.

— Și eu sunt un fel de student. Adică sper să lucrez la niște studii aprofundate, dar mă mișc destul de încet pentru că trebuie să și muncesc ca să-mi asigur existența între timp. Și asta mă cam împiedică, spuse el zâmbind.

Femeia se ridică.

— Ce fel de studii aprofundate? întreba ea.

— Criminologie, răspunse Ricky. Ar trebui să mă prezint. Numele meu este Richard Lively. Prietenii îmi spun Ricky. Nu sunt din zonă, de fapt am sosit de curând aici. Dar am nevoie de un loc unde să stau.

Femeia continuă să-l cântărească din priviri.

— Nu aveți familie? Rădăcini?

El dădu din cap.

— Ați fost la închisoare?

Ricky socoti că răspunsul real la această întrebare era afirmativ. O închisoare pregătită de un om pe care nu îl cunoscuse cu adevărat niciodată, dar care îl ura.

— Nu, spuse el. Dar asta nu e o întrebare lipsita de sens. Am fost plecat din țară.

— Unde?

— În Mexic, minți el.

— Ce ați făcut în Mexic?

Ricky inventă la repezeală o poveste.

— Am avut un văr care s-a dus la Los Angeles și s-a implicat în traficul de droguri și i s-a pierdut urma. Am mers după el ca să-l caut. Șase luni de minciuni. Dar asta m-a făcut să devin pasionat de criminologie.

Femeia clătină din cap. Tonul vocii ei arăta că are mari îndoieli în privința acestei povești fantastice.

— Sigur, zise ea. Și ce te-a adus aici, în Durham?

— Am vrut să ajung cât mai departe de acea lume, spuse Ricky. Nu prea mi-am făcut prieteni tot întrebând de vărul meu în dreapta și-n stânga, ba dimpotrivă! M-am gândit că trebuie să merg undeva foarte departe de acel loc, iar harta mi-a indicat fie New Hampshire, fie Maine, așa că iată-mă aici.

— Nu știu dacă să vă cred, răspunse femeia. Sună ca o poveste. Cum pot eu să știu dacă pot avea încredere în dumneavoastră? Aveți vreun fel de referințe de pe unde ați mai stat?

— Oricine poate face rost de referințe care să spună orice, răspunse Ricky. Mi se pare că ar fi mai inteligent din partea dumneavoastră dacă m-ați asculta, dacă v-ați uita la mine și v-ați hotărî după ce stăm de vorba puțin.

Această afirmație o făcu pe femeie să zâmbească.

— Un nou tip de atitudine la New Hampshire, spuse ea. Vă voi arăta camera, dar tot nu sunt sigură.

— Mi se pare destul de corect, spuse Ricky.

Era o cameră mansardată, cu baie proprie, cu suficient spațiu pentru un pat, un birou și un fotoliu vechi. Un dulap de cărți gol și un scrin erau lipite de perete. Camera mai avea o fereastră drăguță, cu o perdea roz cu volănașe, care dădea spre curte și spre strada liniștită. Pereții erau decorați cu postere turistice, care promovau plajele și văile din Florida, Colorado. În ele erau o fată în bikini cu accesorii pentru scuba diving și un schior care ridica zăpada neatinsă.

Camera mai avea o mică nișă unde se afla un frigider și o masă. Pe perete era prins un raft cu câteva vase de bucătărie. Ricky se uită cu atenție la spațiul organizat atât de eficient și se gândi că avea multe în comun cu chilia unui călugăr, ceea ce era tocmai cum se simțea el, mai mult sau mai puțin.

— De fapt, nu puteți să gătiți aici, spuse femeia. Doar niște gustări și pizza, genul acesta de mâncare. Nu oferim condiții de bucătărie…

— De obicei iau masa în oraș, zise Ricky. Nu mănânc prea mult, oricum.

Proprietăreasa continuă să-l chestioneze.

— Cât timp veți sta? De obicei noi închiriem pentru un an universitar…

— E foarte bine, spuse el. Doriți să semnăm un contract de închiriere?

— Nu. O strângere de mâna e tot ce avem nevoie de obicei. Noi plătim utilitățile cu excepția telefonului. Aici este o linie telefonică separată. Aia e treaba dumneavoastră. Compania de telefonie fixă o poate activa oricând doriți. Nu aveți voie să primiți oaspeți. Fără petreceri, fără muzică dată tare, nu veniți noaptea târziu…

Ricky zâmbi și o întrerupse:

— Și spuneți că închiriați de obicei la studenți?

Femeia văzu imediat contradicția:

— La studenți serioși, atunci când îi găsim.

— Sunteți singură aici cu copilul dumneavoastră?

Ea clătină din cap zâmbind:

— Asta e o întrebare care mă flatează. Este nepotul meu. Fiica mea este la școală. Este divorțată și învață ca să-și ia diploma de contabilă. Eu am grijă de băiat atunci când ea este la lucru sau învață, adică mai tot timpul.

Ricky dădu din cap.

— Eu sunt destul de discret, spuse el, și foarte liniștit. Am două slujbe, ceea ce îmi ia destul timp. Iar în timpul liber, studiez.

— Sunteți cam în vârstă pentru un student. Poate un pic prea în vârstă.

— Omul cât trăiește învață, nu-i așa?

Femeia zâmbi din nou, continuând să se uite la el cu atenție.

— Sunteți periculos, domnule Lively? Sau fugiți de ceva?

Ricky se gândi puțin înainte de a răspunde, apoi spuse:

— Am încetat să mai fug, doamnă…

— Williams. Janet. Pe băiețel îl cheamă Evan, iar fiica mea, pe care nu ați întâlnit-o încă, se numește Andreea.

— Ei bine, spuneam că aici mă opresc, doamnă Williams. Nu fug să mă ascund de vreo crimă sau de fosta soție și de avocatul ei sau de vreun cult creștin cu orientare de dreapta, cu toate că desigur, vă puteți lăsa imaginația să zburde într-una dintre aceste direcții sau în toate. Cât despre întrebarea dacă sunt sau nu periculos, dacă aș fi fost, de ce m-aș mai fi ascuns?

— Ăsta e un argument bun, zise doamna Williams. Vedeți, e casa mea, și suntem două femei singure cu un copil…

— Vă înțeleg îngrijorarea și nu vă reproșez faptul că ați întrebat.

— Nu știu ce să cred din tot ce mi-ați spus, răspunse doamna Williams.

— Este atât de important dacă mă credeți sau nu, doamnă Williams? Ar fi fost vreo diferență dacă vă spuneam că vin de pe o alta planetă, trimis aici să cercetez modul de viață al oamenilor din Durham, New Hampshire, înainte de a invada lumea? Sau dacă v-aș fi spus că sunt spion rus sau terorist arab, urmărit de FBI, și vă ceream permisiunea să folosesc baia dumneavoastră ca să confecționez bombe? Oricine poate

să compună tot felul de povești, dar, în ultimă instanța, toate sunt irelevante. Adevărul pe care vreți să îl știți este dacă sunt liniștit, îmi văd de treaba mea, îmi plătesc la timp chiria și, în general, nu vă deranjez pe dumneavoastră, pe fiica sau pe nepotul dumneavoastră. Asta este principala problemă aici, nu-i așa?

Doamna Williams zâmbi.

— Cred că îmi place de dumneavoastră, domnule Lively. Nu știu dacă să am încă încredere în dumneavoastră și cu siguranță nu vă cred. Dar îmi place felul în care puneți problema, ceea ce înseamnă că ați trecut primul test. Ce-ați zice să plătiți o garanție și chiria pe prima lună în avans, iar apoi mergem pe principiul lună de lună, astfel încât dacă una sau alta dintre părți este nemulțumita de ceva, putem să punem punct rapid înțelegerii?

Ricky zâmbi și-i luă mâna femeii.

— Din experiența mea, spuse el, finalurile rapide sunt pripite. Și cum ați defini dumneavoastră „nemulțumit”?

Zâmbetul de pe fața femeii se lăți și mai mult și strânse, la rândul ei, mâna lui Ricky.

— Aș defini nemulțumit cu cifrele 9, 1 și 1, pe tastele telefonului și întrebări neplăcute adresate de un om fără simțul umorului în uniformă. E clar?

— Destul de clar, doamnă Williams, spuse Ricky. Cred că ne-am înțeles.

— Așa ziceam și eu, răspunse doamna Williams.

Rutina cuprinse viața lui Ricky la fel de repede ca toamna care căzu asupra statului New Hampshire.

La magazinul alimentar primi repede o mărire de salariu și responsabilități în plus, cu toate că directorul îl întreba de ce nu l-a văzut la nicio întâlnire a membrilor grupului de recuperare, așa că Ricky merse la câteva, ridicându-se o dată

sau de două ori ca să se adreseze unei camere din subsolul bisericii pline de alcoolici și inventând o poveste tipică cu o viață ruinată de băutură care iscă un murmur de înțelegere din partea audienței formate din bărbați și femei, dar și câteva îmbrățișări la sfârșit, pe care Ricky le acceptă cu ipocrizie. Îi plăcea ce făcea la magazinul alimentar și se înțelegea bine cu ceilalți lucrători de aici, chiar dacă nu era chiar în relații de prietenie. Împărțeau din când în când pauzele de masă, glumind, păstrând o amiciție care îi ascundea cu succes izolarea. Inventarul era ceva pentru care se părea că are o îndemânare deosebită, ceea ce îl făcu să creadă că a așeza marfa în rafturile magazinului nu diferea așa de mult de ceea ce făcuse pentru pacienții săi. Și lor trebuise să le aranjeze și să le reumple cineva „rafturile".

O reușită mai importantă apăru pe la mijlocul lui octombrie, când zări un anunț de angajare cu jumătate de normă la Departamentul de curățenie de la universitate. Își părăsi slujba de la magazinul de lactate și începu să mature și să spele podelele din laboratoarele de științe patru ore pe zi. Făcu această treabă cu un zel care îl impresiona pe superiorul lui direct. Însă, mai importat de-atât, această slujbă îi furniză lui Ricky o uniformă, un dulap unde putea să-și depoziteze hainele și un card de identificare la universitate. Iar acest card, la rândul lui, îi dădea acces la baza de computere. Între biblioteca de cartier și computerele de la universitate, Ricky începu să-și creeze o nouă lume pentru sine însuși.

Își găsi un nume electronic: Odiseu.

De aici încolo, își luă o adresă de poștă electronică și acces la tot ce putea să ofere internetul. Deschise diverse conturi, având ca adresă cutia poștală de la Mailboxes Etc.

Apoi mai făcu un pas și-și creă o întreagă persoană, cu totul nouă. O persoană care nu existase niciodată până

atunci, dar care avea drepturi pe lumea asta, în baza unui trecut inventat și a unor certificate și documente ușor de atestat. Unele lucruri erau ușor de obținut, cum ar fi identitate falsă sub un nou nume. Încă o dată se minună de numărul imens de companii de pe internet care puteau să furnizeze buletine de identitate false „în scopul informării". Începu să comande permise de conducere și legitimații de colegiu false. Putu chiar să obțină o diplomă de absolvent al Universității din Iowa, promoția 1970, și un certificat de naștere de la un spital care nici măcar nu exista, din Des Moines. Ba chiar apăru pe lista de absolvenți ai unui liceu catolic, închis de mult, din aceeași localitate. Își inventă un cod numeric personal fals. Înarmat cu aceste materiale noi, merse la o bancă rivală celei unde își deschisese deja un cont pe numele Richard Lively și deschise un alt cont mai mic, pe un alt nume. Își alese acest nume după o gândire atenta: Frederick Lazarus. Propriul prenume, asociat cu numele biblic al celui care se ridicase din morți.

În numele lui Frederick Lazarus porni Ricky cercetările sale.

Ideea sa era simplă: Richard Lively trebuia să fie real și să aibă o existență sigură și ferită de griji. El trebuia să fie acasă. Frederick Lazarus era o ficțiune. Nu trebuia să existe nicio legătură între cele două personaje. Unul trebuia să fie un bărbat care respiră anonimatul normalității. Celălalt era doar o plăsmuire, iar dacă cineva ar fi venit să întrebe de Frederick Lazarus, ar fi aflat că acesta este lipsit de orice substanță, că este format doar din numere false și identitate imaginară. Putea să fie periculos. Putea să fie criminal. Putea să fie un om al riscurilor. Dar, în cele din urmă, avea să fie doar rodul ficțiunii, creat cu un singur scop.

Să dea de urma celui care-i distrusese viața lui Ricky și să-l facă să plătească cu aceeași monedă.

XXIV

Ricky lăsă să treacă săptămânile, apoi lunile, și iarna din New Hampshire puse stăpânire pe el, făcându-l să dispară în frigul și întunericul ce-l ascundeau de orice se întâmpla în jur. Lăsă viața lui Richard Lively să-și urmeze cursul zilnic și în același timp continuă să adauge detalii celeilalte personalități ale sale, Frederick Lazarus. Richard Lively mergea la meciurile de baschet de la facultate, când avea seri libere stătea cu copilul gazdelor, căci le câștigase rapid încrederea, avea o conduită exemplară la muncă și se bucura de respectul colegilor la magazinul alimentar și la departamentul de curățenie de la facultate prin afișarea unei firi puse pe glume, părând că nu ia nimic în serios în afară de muncă. Atunci când era întrebat despre trecut, fie inventa o poveste simplă și modestă, nimic prea sofisticat și greu de crezut, fie răspundea la întrebare cu o altă întrebare. Ricky, psihanalistul de odinioară, descoperea acum că este expert în astfel de jocuri, dând naștere la situații în care oamenii credeau că vorbește despre el însuși, când, de fapt, vorbea despre ei. Era chiar surprins de cât de ușor îi venea să mintă.

La început făcu muncă voluntară la un adăpost pentru săraci, apoi schimbă această slujbă cu alta mai avantajoasă. Două nopți pe săptămână își oferea serviciile voluntar la o linie telefonică de urgență a unui centru de prevenție a sinuciderilor, lucrând de la ora zece seara la două noaptea, iar asta i se părea de departe cea mai interesantă slujbă. Miezul nopții îl găsea vorbind cu glas molcom cu studenți amenințați de diferite grade de stres, primind parcă energie, în mod cu totul ciudat, din aceste legături cu oameni anonimi, dar chinuiți psihic. Se gândea că asta era o bună

modalitate de a-și menține în formă abilitățile de psihanalist. Când închidea telefonul după ce reușise să convingă vreun adolescent să nu ia o decizie pripită, ci să vină la clinica universității să ceară ajutor se gândea că, măcar într-o mică măsură, făcea penitență pentru neglijența sa, în urmă cu douăzeci de ani, când nu fusese suficient de atent la cererea de ajutor disperat a lui Claire Tyson, aflată într-un pericol pe care el nu-l văzuse.

Frederick Lazarus însă era cu totul diferit. Ricky construia acest personaj cu un sânge rece ceea ce îl mira și pe el.

Frederick Lazarus era membru al unui centru de sănătate unde alerga de unul singur kilometri întregi pe o bandă rulantă, apoi ridica greutăți și devenea tot mai puternic pe zi ce trece, iar trupul firav al psihanalistului din New York de odinioară se modifica și căpăta forță. Talia i se subția, umerii i se lățeau. Se antrena singur și în liniște, cu excepția câte unui oftat sau a pașilor pe banda de alergare. Începu să-și pieptene părul cărunt spre spate, ungându-l din plin cu pomezi care să-l țină lipit de cap. Purta o mică barbă. Efortul îi făcea plăcere, mai ales când își dădu seama că nu mai respiră greu atunci când merge mai repede pe stradă. Centrul de sănătate organiza cursuri de autoapărare, în special pentru femei, dar el își schimbă puțin programul pentru a putea să se înscrie la acest curs, unde deprinse noțiuni elementare de aruncare a corpului și lovituri rapide și eficiente în zona gâtului, a feței sau în stomac. La început, femeile de la curs nu se simțiseră prea bine având-l în preajmă, dar disponibilitatea lui de a se oferi voluntar pentru demonstrații le făcu să-l accepte mai ușor. Cel puțin erau dispuse să îl lovească fără nicio problemă atunci când purta hainele de protecție. Iar acest lucru era tot o modalitate de a se întări.

Într-o sâmbătă după-amiază, la sfârșit de ianuarie, Ricky intră, mergând cu greu prin zăpadă și pe trotuarele înghețate, într-un magazin de articole sportive, R&R, situat în afara zonei universitare, într-un centru comercial ieftin, de genul celor în care există magazine de vânzare anvelope alături de service-uri auto. R&R – nu exista niciun indiciu de la ce veneau literele – era un spațiu mic, de formă pătrată, plin cu ținte reprezentate de căprioare de plastic, îmbrăcăminte de vânătoare de culoare portocalie, stative cu undițe și lansete de pescuit, precum și arcuri și săgeți. Pe un perete se afla o largă varietate de puști de vânătoare, pistoale și arme de atac modificate, fără frumusețea paturilor de lemn sau a țevilor lustruite ale surorilor lor. AR-15 și AK-47 erau reci, militare, parcau destinate unui scop precis. Sub sticla tejghelei erau înșirate rânduri după rânduri de diferite modele de pistoale din oțel albastru, crom lustruit sau metal negru.

Petrecu acolo aproximativ o ora, discutând despre meritele diferitelor arme cu un vânzător, un bărbat cu barbă și chel, de vârstă medie, îmbrăcat cu o cămașă de vânătoare de culoare roșie și având un pistol de calibru 38 agățat la cingătoarea scumpă. Vânzătorul și Ricky dezbătură avantajele revolverelor față de pistoalele automate, ale mărimii față de forța loviturii, ale acurateții față de cadența focului. Magazinul avea un poligon de trageri la subsol, două piste înguste, una lângă alta, separate doar de un gard, asemenea unor piste de bowling abandonate. Un sistem acționat electric ducea ținte în formă de siluete umane la cincizeci de metri distanță, sprijinite de saci cu rumeguș. Vânzătorul îi arătă plin de solicitudine lui Ricky, care nu mai trăsese niciodată cu arma, cum să ia ținta în vizor și ce poziție de tragere să adopte, cu amândouă mâinile pe armă, și cum să-și ia ținta în cătare, astfel încât totul se îngustează

și tot ce mai contează e presiunea degetului pe trăgaci și ținta. Ricky trase de zeci de ori, cu pistoale de la automate de calibru 22, la Magnum de 357 și 9 mm, favoritele forțelor de ordine, și până la pistoale de calibru 45, mai cunoscute în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și care aveau un recul foarte puternic pe care îl resimți în palmă umăr și piept, când trase cu unul de acest tip.

Ricky alese ceva intermediar, un pistol semiautomat Ruger de calibru 380, cu cincisprezece cartușe. Era o armă undeva între cele masive folosite de poliție și armele micuțe, dar letale preferate de femei și de ucigașii profesioniști. Ricky alese aceeași armă pe care o văzuse cândva în servieta lui Merlin, în trenul spre Manhattan, parcă într-o altă viață, după cum i se părea acum. Se gândi că ar fi o idee bună să pornească de pe picior de egalitate, măcar în ceea ce privește armele folosite.

Completă formularul de permis portarmă pe numele Frederick Lazarus, folosind codul numeric personal fals pe care îl crease special cu acest scop.

— O să dureze câteva zile, spuse vânzătorul cel gras. Cu toate că ne mișcăm cu mult mai repede decât în Massachusetts. Cum doriți să plătiți?

— Numerar, spuse Ricky.

— Antica modalitate de plată, zâmbi vânzătorul. Fără plastic.

— Plasticul doar complică viața.

— Un Ruger 380 o ușurează.

Ricky confirmă din cap.

— Cam despre asta e vorba, mai mult sau mai puțin, nu-i așa?

Vânzătorul dădu din cap, terminând de completat formularele.

— Vă gândiți la cineva anume de care să vă eliberați, domnule Lazarus?

— Asta e o întrebare cam neobișnuită, răspunse Ricky. Arăt eu a om care și-a făcut șeful dușman? Sau ca unul al cărui vecin și-a lăsat câinele idiot slobod pe peluza mea mai mult decât era permis? Sau arat că aș avea o soție care poate m-a supărat de prea multe ori?

— Nu, zise vânzătorul rânjind. Nu arătați. Dar n-avem de-a face cu novici într-ale pistoalelor prea des pe-aici. Majoritatea clienților noștri sunt de-ai casei, chiar dacă nu știm cum îi cheamă, cel puțin îi cunoaștem din vedere. Se uită la formular: Vreți să-l trimit, domnule Lazarus?

— Sigur. Cum să nu?

— Păi d-asta vă întreb. Urăsc regulamentele astea de doi bani.

— Regulile sunt reguli, spuse Ricky, iar celălalt aprobă din cap.

— Așa este, nu?

— Dar cum e cu exersatul? Adică la ce bun să îmi iau o armă frumoasa ca asta, dacă nu ajung expert în folosirea ei?

Vânzătorul aprobă din cap.

— Aveți cea mai mare dreptate, domnule Lazarus. Sunt atât de mulți cei care cred că tot ce trebuie pentru a se apăra este să cumpere o armă! La naiba, cred că aici începe totul. Trebuie să știe cum să acționeze acea armă, mai ales atunci când lucrurile iau o întorsătură, hai să-i spunem, tensionată, cum ar fi atunci când un criminal se află în bucătărie, iar tu ești în pijamale în dormitorul de sus…

— Exact, îl întrerupse Ricky. Nu vreau sa fiu atât de speriat încât…

Vânzătorul termină propoziția pe care o începuse Ricky:

— … Încât să ajungi să-ți împuști soția, sau câinele, sau pisica din greșeală. Apoi râse. Deși nu cred că ăsta ar fi cel

mai rău lucru care s-ar putea întâmpla. Poți să-l scoți pe hoțul ăla la o bere după aceea, dacă ai fi însurat cu o soție ca a mea. Ha-ha-ha! Sau dacă ai împușca pisica aia a dracului, pufoasă și care mă face tot timpul să strănut.

— Deci poligonul de trageri?

— Puteți să-l folosiți oricând în orele noastre de program dacă nu îl folosește altcineva. Țintele costă doar cincizeci de cenți. Singurul lucru pe care îl cerem este să cumpărați muniția de aici. Și să nu ieșiți pe ușă cu o armă încărcată. Țineți-o în cutie. Țineți încărcătorul gol și umpleți-l aici, sub privirile noastre. Apoi puteți merge să trageți la câte ținte doriți. Cum vine primăvara, noi organizăm un curs de luptă în pădure. Poate veți dori să încercați și asta?

— Absolut, spuse Ricky.

— Doriți să vă sun eu când sosește aprobarea pentru permisul dumneavoastră, domnule Lazarus?

— Patruzeci și opt de ore? Cred că pot să vin eu să mă interesez. Sau vă dau un telefon.

— E bine oricum doriți. Vânzătorul se uită cu atenție la Ricky. Uneori, spuse el, aceste permise de portarmă sunt respinse din cauza vreunui funcționar idiot. Știți, pe motiv că ar fi vreo problemă cu numerele pe care mi le-ați dat. Uneori eroarea apare din computerul unuia sau altuia, dacă știți ce vreau să spun…

— Erori se întâmplă mereu, nu-i așa? spuse Ricky.

— Păreți un om de treaba, domnule Lazarus. Nu mi-ar plăcea să fiți refuzat din cauza unor tâmpenii birocratice. N-ar fi cinstit. Vânzătorul vorbi rar, cu grijă. Ricky ascultă cu atenție tonul cu care vorbea omul. Totul depinde de ce fel de funcționar se uită pe formular. Unii dintre cei de la birourile federale doar apasă pe butoane și introduc numerele, dar nu sunt atenți mai deloc. Alții însă își iau meseria în serios…

— Vorbiți de parcă ați dori ca formularul meu să ajungă la cine trebuie.

Vânzătorul aprobă dintr-o mișcare a capului.

— Se presupune că noi nu știm cine verifică actele, dar eu am niște prieteni acolo…

Ricky își scoase portofelul. Puse o sută de dolari pe tejghea.

Omul zâmbi din nou.

— Nu este nevoie, spuse el, dar palmă totuși banii. Am sa mă asigur că ați ajuns la funcționarul potrivit. Genul de persoană care procesează lucrurile repede și eficient…

— Bine, zise Ricky. Mi-ați fi de mare folos. De mare folos, într-adevăr. Vă rămân dator.

— Ei, nu e mare lucru. Încercăm să ne mulțumim clienții, asta e tot. Vânzătorul înghesui banii de la Ricky în buzunar. Hei, nu vă interesează și o pușcă? Avem o ofertă specială la o pușcă drăguță calibru 30, pentru căprioare. Și pistoale…

Ricky dădu din cap.

— Poate, spuse el. Trebuie să văd întâi de ce am nevoie. Adică, odată ce voi fi sigur că nu am probleme cu permisul, am să văd care îmi sunt nevoile. Acelea arată impresionant, zise el, arătând spre o colecție de arme de atac.

— Un Uzi sau un ingram calibru 45 sau un AK-47 vă pot ajuta să vă reglați orice fel de neînțelegeri, spuse vânzătorul. Astea în mod special au tendința de a descuraja dezacordurile și de a conduce la compromis.

— Asta e bine de ținut minte, spuse Ricky.

Ricky deveni tot mai priceput în computere.

Folosindu-și numele electronic, demară două căutări diferite. Își căută, pe de o parte, propriile legături de familie, ocazie cu care își dădu seama cât de ușor îi fusese lui Rumplestiltskin să obțină lista cu rudele sale care o

inclusese în prima scrisoare. Cei cincizeci de membri ai familiei doctorului Frederick Starks îi apărură după numai aproximativ două ore de căutări pe internet. Ricky era sigur că, odată înarmat cu numele, nu-i fusese greu deloc dușmanului său să facă rost și de adrese. Adresele îl duseseră mai departe la profesii. Nu-i fu greu să ghicească modul în care Rumplestiltskin – care dispusese de tot timpul și energia de care avea nevoie – făcuse rost de informații în legătura cu cine erau acești oameni și să găsească câțiva membrii vulnerabili ai grupului.

Ricky stătea și se uita la computer, uimit.

Atunci când apăru și numele lui, iar programul pe care îl folosise pentru căutările pe internet afișă în dreptul numelui „decedat recent", Ricky se foi puțin pe scaun, cu toate că n-ar fi trebuit; era același sentiment pe care îl ai când îți sare un animal în fața mașinii, în întunericul nopții, și apoi imediat se pierde în tufișurile de pe marginea drumului. O secundă de frică, care dispare în aceeași clipă.

Ricky lucrase zeci de ani într-o lume a discreției, în care secretele erau ascunse sub o groasă ceață emoțională și sub straturi de îndoieli, dosite în colțuri ale memoriei, mascate de ani întregi de negări și depresii. Dacă psihanaliza este, în cel mai bun caz, decojirea cu atenție a frustrărilor cu scopul arătării adevărului, computerul i se părea că este echivalentul clinic al scalpelului. Detalii și fapte pur și simplu apăreau pe ecran, aduse doar de apăsarea câtorva taste. Pentru Ricky această descoperire era în același timp fascinantă și repugnantă.

Totodată, Ricky își dădu seama cât de îndepărtată părea profesia pe care o practicase.

Și imediat înțelese cât de mici fuseseră șansele să câștige jocul lui Rumplestiltskin. Când își rememoră filmul celor cincisprezece zile de coșmar, de la primirea primei scrisori și

până la pseudo-moartea sa, își dădu seama ce ușor îi fusese individului să anticipeze fiecare mișcare a lui Ricky. Era extrem de evidentă predictibilitatea fiecăreia dintre mișcările următoare.

Ricky cugetă profund asupra unui alt aspect al jocului. Fiecare moment fusese dinainte prevăzut, fiecare moment îl aruncase în direcții la care se așteptau în mod clar. Rumplestiltskin îl cunoștea la fel de bine cum se cunoștea el însuși. Virgil și Merlin nu fuseseră decât mijlocitorii folosiți pentru a-l distrage de la o imagine de ansamblu asupra lucrurilor. Ei dăduseră naștere unui ritm alert, îi umpluseră ultimele zile cu solicitări, făcuseră fiecare amenințare reală și palpabilă.

Fiecare pas din această piesă de teatru făcuse parte din scenariu. Începând de la moartea lui Zimmerman sub roțile metroului, până la drumul său la doctorul Lewis în Rhinebeck și până la biroul funcționarului de la spitalul unde lucrase el odinioară, când o avusese pacientă pe Claire Tyson. „Ce face un psihanalist?" se întrebă Ricky. Stabilește cea mai simplă și, totodată, cea mai inviolabila regulă. Zilnic, vreme de cinci zile pe săptămână, pacienții veneau la ușa lui, sunând într-un mod distinctiv la sonerie. Haosul din viețile lor începea să prindă formă pornind de la acest regulament. Și, odată cu asta, și posibilitatea de a deține controlul.

Primise o lecție foarte clară. Trebuia cu orice preț să înceteze să mai fie previzibil.

„Asta e oarecum incorect", își spuse el. Richard Lively putea fi cât de normal era nevoie sau cât de normal voia un om absolut la fel cu toți ceilalți. Însă Frederick Lazarus trebuia să fie cu totul altceva.

Un om fără trecut poate să scrie orice fel de viitor dorește.

Frederick Lazarus obținu un card de acces la bibliotecă și se cufundă într-o adevărată cultură a răzbunării. Din fiecare pagină pe care o citea răzbătea violența. Citi povestiri, piese de teatru, poezie și reportaje, toate scoțând în evidență tipuri de crimă. Devoră romane de toate felurile, de la thrillere scrise în ultimul an, până la romane gotice din secolul al XIX-lea. Dădu o raită și prin genul teatral, aproape memoră *Othello* și apoi merse, și mai adânc, până la *Orestia.* Reproducea fragmente din memorie și recitea pasaje pe care și le amintea din tinerețe, aplecându-se în special asupra celui care îi dăduse numele electronic și îi împrumutase numele pe care i-l spusese nenorocitului al cărui portofel îl furase. Înghiți pe nerăsuflate povestea în care Odiseu închide ușa în nas peților și îi omoară pe toți cei care îl crezuseră mort.

Ricky știa foarte puține despre crimă și criminali, dar în curând deveni expert – cel puțin în măsura în care poți învăța aceste lucruri din cuvântul scris. Îi avu ca profesori pe Thomas Harris și Robert Parker, pe Norman Mailer și Truman Capote. Edgar Allan Poe și Sir Arthur Conan Doyle erau amestecați liber cu manuale de antrenament de la FBI disponibile prin intermediul internetului. Citi cartea lui Hervey Cleckley numita *Masca echilibrului mintal*[18] și ajunse să înțeleagă mult mai bine natura psihopaților. Citi cărți intitulate *De ce ucid* și *Enciclopedia criminalilor în serie de la A la Z.* Citi despre ucideri în masă și omoruri cu explozibili, crime din pasiune și crime socotite perfecte. Imaginația îi fu năpădită de nume și crime, de la Jack Spintecătorul la banditul cunoscut ca Billy the Kid, la John Wayne Gacy și criminalul poreclit The Zodiac Killer. Din cele mai vechi timpuri până în prezent. Citi despre criminali de război și trăgători de elită, despre oameni plătiți să ucidă și despre

18 În original, *The Mask of Sanity* (n.tr.).

ritualuri satanice, despre gangsteri și adolescenți bulversați, care vin cu pistoale la școală pentru a pedepsi niște colegi care i-au supărat.

Spre surprinderea lui, descoperi că era în stare să „compartimenteze" lucrurile. Atunci când închidea o carte în care citise ce alte fapte îngrozitoare putuse un om să îi facă altuia, Frederick Lazarus redevenea Richard Lively. Primul studia modul în care se putea omorî o victimă oarecare și de ce cuțitul nu este o alegere bună, ca armă a unei crime, în timp ce celalalt îi citea povești înainte de culcare nepotului de patru ani al proprietăresei. Și, în timp ce unul studia impactul probelor ADN în cercetarea crimelor, celalalt petrecea noaptea discutând la telefon cu vreun student care se drogase și-l convingea să revină de pe panta periculoasă spre care se îndrepta.

„Jekyll și Hyde", își zise Ricky.

În mod ciudat, descoperi că-i plăcea compania ambelor persoane.

Poate chiar, în mod curios, mult mai mult decât a celui care fusese atunci când Rumplestiltskin intrase în viața lui.

Într-o noapte târziu, la nouă luni după pseudomoartea sa, Ricky petrecu trei ore la telefon cu o tânără foarte deprimată, care sunase disperată la centrul de prevenire a sinuciderilor, având pregătite câteva cutii cu medicamente și dorind să le ia pe toate ca să se sinucidă. Vorbi cu ea despre ceea ce se alesese de viața ei și despre ceea ce putea să ajungă. Îi înfățișă o lume ferită de durerile și îndoielile care o aruncaseră în starea în care se afla acum. Puse speranță în fiecare cuvințel pe care îl rostea, iar când mijiră zorile, femeia aruncă medicamentele și își făcu o programare la medic.

Când ieși pe ușă în acea dimineață, mai mult încărcat de energie decât obosit după noaptea precedentă Ricky hotărî că venise timpul să facă primele cercetări.

Mai târziu în acea zi, după ce își termină tura la Departamentul de curățenie de la universitate, își folosi cardul de acces pentru a intra în laboratorul de studiu al studenților de la informatică. Era o încăpere de formă pătrată, fiecare computer fiind legat la sistemul principal al universității. Deschise unul dintre el, introduse propria parolă și pătrunse în sistem. Lângă el, într-un dosar, avea informațiile pe care reușise să le obțină în viața anterioară despre femeia pe care o ignorase odinioară. Ezită o clipă înainte de a face prima căutare electronică. Ricky își dădea seama că probabil putea să-și găsească eliberarea și o viață simplă și liniștită pur și simplu ca Richard Lively. Viața ca om de serviciu nu era chiar așa de rea, trebui să recunoască. Se întrebă o clipă dacă nu cumva a nu ști nimic nu era de preferat decât a ști, pentru că era convins că de îndată ce va începe să afle despre identitățile lui Rumplestiltskin și ale partenerilor săi, Virgil și Merlin, nu se va mai putea opri. Își spuse că se vor întâmpla două lucruri. Pe de o parte vor pune stăpânire pe el toți acei ani în care, în calitate de doctor Starks, se dedicase principiului potrivit căruia descoperirea adevărului era extrem de importantă. În al doilea rând, Frederick Lazarus va revendica plata propriei datorii.

Ricky ducea o luptă surdă cu sine însuși. Nu știa cât, dar probabil că timp de câteva secunde sau câteva ore rămase uitându-se fix la monitorul din fața lui, cu degetele înțepenite, înghețate deasupra tastaturii.

Se gândea că nu poate să fie laș.

Problema era că nu știa unde se află lașitatea: în a se ascunde sau în a acționa?

Răceala puse stăpânire pe el când luă o decizie. „Cine ai fost, Claire Tyson? Și unde sunt copiii tăi astăzi? Sunt mai multe tipuri de libertate”, se gândi Ricky. Rumplestiltskin îl „omorâse” pentru ca Ricky să câștige un fel de libertate. Acum însă trebuia să o găsească pe a lui, proprie.

XXV

Ricky știa doar atât: în urmă cu douăzeci și cinci de ani, o femeie murise în New York, iar cei trei copii ai ei fuseseră încredințați statului pentru adopție. Doar din cauza acestui fapt, el fusese forțat să se sinucidă.

În mod cu totul curios, primele căutări ale lui Ricky pe internet după numele lui Claire Tyson nu dădură absolut niciun rezultat. Era ca și cum, odată cu moartea, Claire Tyson dispăruse din fișierele pe care Ricky le accesa electronic, așa cum dispăruse și de pe fața pământului. Chiar și având copia după certificatul ei de deces, vechi de douăzeci de ani, Ricky nu obținu nimic. Același program care îi găsise rapid numeroasele sale rude se arăta mai puțin eficient când era vorba de femeie. Probabil că tânăra aparținuse unor straturi sociale mult mai joase, iar această lipsă de identitate îi redusese prezența pe lume. Ricky fu surprins oarecum de lipsa de informații. Programele de tip „Găsește-ți rudele dispărute!" promiteau să găsească practic pe oricine, iar dispariția femeii din toate înregistrările de orice fel era cam bulversantă.

Însă eforturile sale nu fură doar o totală pierdere de timp. Unul dintre lucrurile pe care le învățase în ultimele luni, de când începuse ultima lui vacanță era să privească problemele mai mult tangențial. În calitate de psihanalist, învățase să urmărească simboluri și să le vadă semnificațiile și în realitatea înconjurătoare. Acum făcea uz de aceeași îndemânare, dar într-un mod mult mai concret. Atunci când numele lui Claire Tyson nu dusese la niciun rezultat, începu să cerceteze alte căi. O căutare în înregistrările imobiliare din Manhattan îl informă în legătură cu actualul proprietar al clădirii unde locuise ea odinioară. Alte căutări scoaseră la

iveală nume și adrese de prin birocrația municipalității, unde femeia depusese cereri pentru ajutoare sociale, bonuri de masă și ajutoare pentru familii cu copii în întreținere. Șmecheria era să-și imagineze viața lui Claire Tyson cu douăzeci de ani în urmă și apoi să tot îngusteze aria de cercetare, pentru a putea înțelege pe deplin toate forțele care acționau în acea vreme. Undeva în acel portret trebuia să fie o legătură cu omul care îl chinuise.

Ricky mai căutase pe internet cărți de telefon electronice pentru abonații din nordul Floridei. Acolo era locul de baștină al femeii, iar Ricky bănuia că, dacă ea ar mai avea vreun urmaș – în afară de Rumplestiltskin –, acesta ar trebui să fie de găsit în acea zonă. Certificatul de deces indica adresa unei rude apropiate, dar, când verifică adresă află că altcineva locuia acum acolo. Erau mai multe persoane cu numele Tyson în zona Pensacola și era extrem de dificil să afle cine ce era, însă Ricky își aminti de puținele notițe pe care le luase în timpul celor câteva ședințe cu femeia. Ea absolvise liceul și făcuse și doi ani de colegiu, după care renunțase pentru a urma un marinar staționat la baza navală, tatăl celor trei copii.

Ricky scoase la imprimanta numele potențialelor rude și adresele liceelor din zonă.

Tot uitându-se la cuvintele de pe foaia de hârtie imprimată lui Ricky i se părea tot mai mult că ceea ce făcea acum trebuia să fi făcut cu mulți ani în urmă: și anume să încerce s-o înțeleagă pe tânăra femeie.

Ricky socoti că acele două lumi nu puteau fi foarte diferite. Pensacola, în Florida era în Bible Belt[19]. Oamenii de aici îl

19 Regiune care cuprinde un număr de state din sud-estul Statelor Unite, în care protestantismul fervent este parte din cultură. Zona cea mai puternică din Bible Belt este cea sudică. Cu toate că nu există niște granițe exacte ale acestei regiuni, este unanim acceptat

proslăveau pe Iisus în gura mare, cântau imnuri închinate Domnului și mergeau la biserică duminica sau oricând aveau nevoie de prezența Lui. În schimb New Yorkul – ei bine, se gândi Ricky, acest oraș reprezenta probabil tot ceea ce era mai rău și necurat pentru oricine crescuse în Pensacola. Era o combinație ciudată însă Ricky era aproape sigur de un lucru: era mult mai probabil să dea de Rumplestiltskin în New York decât la țară, în Florida de Nord. Cu toate astea, nu credea că individul nu-și lăsase amprenta și în sud, la țară.

Ricky se hotărî să înceapă cercetările de aici, în acest din urmă loc.

Folosindu-și îndemânarea în care deja devenea maestru, Ricky comandă pe internet un permis de conducere fals, emis chipurile de Florida, precum și un card de soldat în rezervă. Documentele trebuiau să fie trimise pe adresa căsuței poștale de la Mailboxes Etc. a lui Frederick Lazarus, dar pe numele Rick Tyson.

Ricky spera că oamenii vor fi mai dornici să ajute o rudă îndepărtată și nevinovată, în căutarea propriilor rădăcini. Ca o motivare și mai eficientă Ricky inventă un centru de tratament oncologic și, pe o hârtie cu antet inventat, scrise o scrisoare: „În atenția persoanelor interesate", în care explica faptul că fiul domnului Tyson suferea de boala Hodgkin[20] și avea nevoie de un transplant de măduvă osoasă și că orice ajutor în găsirea unor membri ai familiei al căror ADN se potrivea ar fi apreciat și chiar i-ar putea salva viața.

„Scrisoarea este extrem de cinică", se gândi Ricky.

---

că ea acoperă zona care se întinde de la Texas înspre nord, spre Kansas, spre est spre Virginia, și spre sud spre Florida de Nord (n.tr.).

20 Boala Hodgkin este un cancer al sistemului limfatic, care necesită transplant de sânge sau de măduvă (n.tr.).

Însă poate că va deschide unele uși de care avea nevoie.

Își făcu rezervare pentru avion, făcu aranjamentele necesare cu proprietăreasa și cu șeful de la Departamentul de curățenie de la universitate, schimbându-și câteva dintre zilele și orele de program pentru a avea o pauză mai mare, apoi se opri la un magazin de haine la mâna a doua și-și cumpără un costum de haine negru, de vară simplu și extrem de ieftin. „Cam ce ar purta un antreprenor de pompe funebre", se întrebă Ricky, căci asta i se părea că ar fi potrivit cu împrejurările de față. Seara târziu, în ziua precedentă plecării sale, îmbrăcat cu cămașa și pantalonii de lucru ca om de serviciu la universitate, pătrunse în Departamentul de teatru de la universitate. Una dintre cheile sale deschise ușa de la magazia în care se aflau costumele folosite la diverse producții artistice. Nu îi luă prea mult ca să găsească ceea ce îi trebuia.

În Golf Coast era o atmosfera umedă apăsătoare, ca o amenințare ascunsă. Prima dată când inspiră, ieșind din aeroportul cu aer condiționat și îndreptându-se spre zona de închiriat mașini, i se păru că aerul are o căldură uleioasă, opresivă, slinoasă, cu mult diferită de cea mai călduroasă zi la Cape Cod sau chiar în New York, în cea mai călduroasă lună august. Era ca și cum aerul purta în el o substanță invizibilă și dubioasă. „Poartă germeni de boală", se gândi Ricky inițial, dar apoi respinse acest gând, ca fiind prea dur.

Planul lui era simplu: Avea să se cazeze la un motel ieftin, apoi să meargă la adresa scrisă pe certificatul de deces al lui Claire Tyson. O să bată la niște uși, o să întrebe prin zonă să vadă dacă mai știa cineva de pe acolo unde ar putea fi găsiți membrii familiei. Apoi avea să se intereseze la liceele cele mai apropiate de adresă. Nu era un plan prea grozav, dar vădea

caracteristici jurnalistice: să baţi la diverse uşi şi să vezi dacă poţi afla ceva.

Ricky găsi un motel, numit Motel 6, pe un bulevard care părea că nu are niciun alt scop decât să etaleze magazin lângă magazin, restaurante fast-food aparţinând tuturor lanţurilor de restaurante posibile şi magazine de reduceri. Era o stradă cu ciment ars de soare, strălucind în lumina inconfundabilă a golfului. Câte un palmier sau un tufiş ocazional păreau, în peisajul comercial ieftin, asemenea unor bunuri căzute peste bord şi care plutesc pe ape după o furtună. Ricky simţi gustul oceanului din apropiere, iar mirosul lui plutea în aer, însă pretutindeni fuseseră ridicate, aproape fără sfârşit, ca nişte zecimale care nu se mai termină, clădiri cu două etaje cu firme de prost gust.

Se cază la motel sub numele Frederick Lazarus şi plăti numerar pentru o şedere de trei zile. Îi spuse recepţionerului că este vânzător ambulant, dar acesta nu acordă prea mare atenţie acestei informaţii. După ce inspectă camera modestă, Ricky îşi lăsă bagajul acolo şi ieşi în parcare, la magazinul universal de lângă staţia de benzină. De acolo îşi cumpără o hartă detaliată a întregii zone Pensacola.

Aşezarea caselor din zona bazei navale avea o anumită uniformitate care lui Ricky i se păru că seamănă cu unul dintre primele cercuri ale iadului. Rânduri de case din plăci de beton, cu mici petice de iarbă în faţă, iar pe fiecare un aspersor, ce le stropea cu apă. Era o zonă cu iarba tunsă scurt, standard. Trecând cu maşina pe lângă aceste şiruri de case, lui Ricky i se părea că fiecare clădire definea aspiraţiile ocupanţilor ei. Zonele curate, unde iarba era frumos tunsă, cu casele vopsite de curând astfel că străluceau aproape nefiresc în soarele golfului, păreau să vorbească despre speranţă şi oportunităţi. Maşinile de pe alei erau curate, lustruite, strălucitoare şi noi. Pe unele pajişti se zăreau

leagăne și jucării colorate din plastic și, în ciuda căldurii, se vedeau chiar copii la joacă, sub privirile atente ale părinților. Însă liniile de demarcație erau clare: câteva cvartale mai încolo, casele căpătau un aspect de vechime și folosință mai îndelungată. Pe ele se vedeau urme de ploaie, vopseaua începea să se cojească și unele erau chiar mai părăginite. Garduri de sârmă murdare, o mașină sau două ruginite pe butuci, fără roți. Mai puțini copii la joacă, tomberoanele pline până la refuz cu sticle. „Cartiere cu vise limitate", se gândi Ricky.

Ricky era conștient că golful din depărtare, cu apele lui de un albastru-strălucitor și baza navală, cu navele sale gri aliniate, reprezenta axa în jurul căreia se învârtea totul. Dar pe măsură ce se îndepărta de zona golfului și pătrundea mai adânc spre zonele sărace, lumea în care se afla părea tot mai limitată, fără țel și la fel de lipsită de speranțe precum o sticlă goală.

Găsi strada pe care locuise familia lui Claire Tyson și se îngrozi. Nu era nici mai bună, nici mai rea decât celelalte străzi, dar în mijlocul acelei mediocrități parcă îndemna la un singur lucru: era un loc de care să fugi fără să te uiți în urmă.

Ricky căuta numărul treisprezece, care se afla chiar la mijlocul străzii. Trase mașina și parcă.

Casa în sine era la fel ca altele de pe stradă. Cu un singur etaj, micuță, cu două sau trei dormitoare, cu aparate de aer condiționat care atârnau la câteva dintre ferestre. O dală de beton servea drept prispă, iar într-o parte a casei era rezemat un grătar de fier. Casa era vopsită într-un roz spălăcit și avea un număr treisprezece scris de mână cu negru lângă ușă. Cifra unu era ceva mai mare decât trei, ceea ce arăta că persoana care scrisese numărul se răzgândise pe parcurs. Un panou cu inel de baschet era deasupra intrării într-un garaj

în aer liber, iar lui Ricky i se păru, deși nu se pricepea, că era cu cincisprezece până la treizeci de centimetri mai jos decât înălțimea regulamentară. Oricum, marginea era îndoită și nu avea plasă. O minge de baschet de un portocaliu spălăcit se zărea în apropiere. Curtea din față era neîngrijită, cu noroi și buruieni. Un câine mare galben legat de gard în curtea din spate începu să latre furios când Ricky se apropie pe alee. Ziarul din acea dimineață fusese lăsat aproape de stradă, iar Ricky îl culese de jos și-l duse la ușa de la intrare. Apăsă butonul soneriei și o auzi sunând în casă. Un bebeluș plângea înăuntru, dar tăcu imediat ce se auzi o voce care răspunse:

— Imediat, imediat...

Ușa se deschise și apăru o tânără negresă cu un copilaș. Nu deschise și ușa de plasă.

— Ce vreți? întrebă ea furioasă. Ați venit după televizor? După mașina de spălat? Poate după mobilă? Sau poate după biberonul bebelușului? Ce mai luați de data asta?

Se uită în spatele lui Ricky, în stradă, ca să vadă camionul și oamenii veniți să încarce bunurile menționate.

— N-am venit să iau nimic, spuse el.

— De la compania de electricitate?

— Nu, nu am venit să adun bani sau alte lucruri.

— Atunci cine sunteți? întrebă ea obraznică, pe un ton la fel de agresiv.

— Am doar câteva întrebări, spuse Ricky, zâmbind. Și niște bani, poate, dacă aveți răspunsuri.

Femeia continuă să se uite la el cu suspiciune, dar și puțin curioasă acum.

— Ce fel de întrebări? vru să știe.

— Întrebări despre cineva care a locuit aici mai de mult. Acum ceva vreme.

— Nu prea știu, spuse femeia.

— Familia Tyson, zise Ricky.

Femeia aprobă din cap.

— E omul care a fost evacuat de aici înainte să ne mutăm noi.

Ricky scoase portofelul și extrase din el o bancnotă de douăzeci de dolari. O ținu în sus, iar femeia deschise și ușa de plasă.

— Polițist? Sau detectiv?

— Nu sunt polițist, spuse Ricky. Dar aș putea fi un fel de detectiv.

Ricky intră în casă.

Clipi, căci trebui să-și obișnuiască ochii cu întunericul din casă. Holul mic de la intrare era înăbușitor, iar el o urmă pe femeie în sufragerie. Aici erau deschise ferestrele, însă căldura acumulată făcea camera să pară o celulă de închisoare. În încăpere se găseau un scaun, o canapea, un televizor și un țarc pentru copii, vopsit în roșu cu albastru, unde fu depozitat copilașul. Pereții erau goi, cu excepția unei fotografii a copilașului și a unei poze de nuntă cu zâmbete nefirești, care o reprezenta pe femeie alături de un bărbat negru în uniformă de marinar. Ricky bănui că tinerii aveau nouăsprezece ani. Douăzeci, cel mult. Se uită pe furiș la tânăra femeie și își spuse: „Nouăsprezece ani, dar îmbătrânește repede”. Ricky se uită din nou la fotografie și puse o întrebare evidentă:

— Soțul dumneavoastră? Unde e acum?

— E plecat pe vapor, spuse femeia.

Fără acel ton agresiv, vocea sa era oarecum cântată. Avea accentul inconfundabil al negrilor din sud, iar Ricky ghici că probabil din extremitatea sudică. Alabama sau Georgia, poate Mississippi. Bănuia că înrolarea în armată fusese o soluție de a scăpa din cine știe ce zonă rurală, iar ea își

urmase soțul, fără să bănuiască măcar că avea să înlocuiască o sărăcie cu alta. Ea continuă:

— Este în golful Arabiei sau pe-acolo pe undeva, pe vaporul american *Essex*. Ăsta e un distrugător. Mai are două luni până vine acasă.

— Cum vă cheamă?

— Charlene, răspunse ea. Care-s întrebările alea care îmi vor aduce niște bani?

— Aveți probleme?

Ea râse, ca de o glumă buna.

— Ba bine că nu! Ca marinar nu iei prea mulți bani până nu urci nițel în grad. Deja am pierdut mașina și suntem două luni în urmă cu chiria. Și la mobilă avem datorii. Cam asta e povestea pentru toată lumea în partea asta de oraș.

— Proprietarul vă amenință? întrebă Ricky.

Spre surpriza lui, femeia negă.

— Proprietarul e un om cumsecade. Când am bani, îi trimit într-un cont bancar. Dar un individ de la bancă sau poate că era avocat m-a sunat și mi-a zis să nu-mi fac griji, să plătesc când pot, zicea că știe că soldaților le e greu câteodată. Bărbatul meu, Reggie, e doar soldat înrolat. Trebuie să muncească mult până să facă bani ca lumea. Dar proprietarul e în regulă, nimeni nu mai e ca el. Ăia de la lumină zic că o să ne lase pe întuneric, de aia nu pun aerul condiționat.

Ricky se așeză pe unicul scaun, iar Charlene ocupă un loc pe canapea.

— Spuneți-mi, ce știți despre familia Tyson? Au locuit aici înainte să vă mutați?

— Așa este, zise ea. Nu știu prea multe despre ei. Tot ce știu e despre bătrân. Stătea singur aici. De ce vă interesează bătrânul ăla?

Ricky scoase portofelul și îi arătă femeii permisul fals de conducere pe numele Rick Tyson.

— Este o rudă îndepărtată și s-ar putea să fie chemat la o moștenire într-un testament, minți Ricky. Am fost trimis de familie să încerc să-i dau de urmă.

— Nu știu dacă mai are nevoie de bani unde este, spuse Charlene.

— Adică unde?

— La sanatoriul de veterani de pe Midway Road. Dacă mai trăiește.

— Și soția lui?

— A murit acum mai bine de doi ani. Avea probleme cu inima, așa am auzit.

— L-ați întâlnit vreodată pe bătrân?

Charlene negă.

— Doar am auzit povești de la vecini.

— Spuneți-mi și mie poveștile astea.

— Bătrânul și soția lui locuiau aici singuri…

— Am înțeles că aveau o fiică…

— Și eu am auzit, dar am înțeles că a murit acum mulți ani.

— Am înțeles. Continuați.

— Trăiau din asistența sociala. Poate aveau și vreo pensie, nu știu. Dar oricum, n-aveau bani prea mulți. Bătrâna s-a îmbolnăvit de inimă. Nu avea nicio asigurare, doar asistența medicală pentru bătrâni peste 65 de ani, de la serviciile sociale. Dintr-odată au început să apară facturi de plată. Bătrâna a murit și l-a lăsat pe moș cu și mai multe facturi de plată. Nicio asigurare. Un bătrân arțăgos, niciun vecin nu-l plăcea, n-avea prieteni, nici familie de care să se știe ceva. Tot ce avea, la fel ca mine acum, doar facturi de plată. Cunoștea doar o mulțime de oameni care voiau bani de la el. Într-o seară târziu au venit ăia cu ipoteca pe casă, că nu mai e

dator la banca la care credea că e dator, ci la altcineva, care îi cumpărase casa de la bancă. N-a avut bani să plătească. A venit șeriful cu un ordin de evacuare și l-a scos pe bătrân în strada. Acum aud că e în centrul de bătrâni veterani. Nu cred că o să mai iasă de acolo vreodată, decât poate cu picioarele înainte.

Ricky se gândi puțin la cele auzite și apoi întrebă:

— Dumneavoastră ați venit după ce a fost evacuat?

— Da, zise Charlene oftând și clătină din cap. Zona asta era mult mai frumoasă acum doi ani. Nu erau atâta gunoi și băutură și atâția bătăuși. Credeam că e un loc bun pentru a începe o viață, dar acum nu mai am nici bani și nici unde să mă mut. Oricum, am auzit povestea bătrânului de la vecinii de peste drum. Nu-s acasă acum. Probabil că toți vecinii știau că bătrânul n-o să mai stea aici. Dar el nu părea genul care avea mulți prieteni. Moșul avea un câine pit bull pe care îl ținea legat în curtea din spate, unde e câinele nostru acum. Câinele nostru doar latră, se agită și el când te vede că intri pe alee. Dacă-i dau drumul, e mai sigur că te pupă decât că te mușcă. Dar câinele pit bull al lui Tyson nu era ca ăsta. Când era mai tânăr, îi plăcea să-l pună să se bată, știi, în luptele cu câini. Locurile alea sunt pline de albi care pariază pe câini bani pe care nu-i au, care beau de sting și înjură ca birjarii. Aia e zona din Florida care nu e făcută pentru turiști sau pentru cei din marina militară. Cam ca în Alabama și Mississippi. Florida necioplită. Bădărani și câini pit bull.

— Nu e o alegere prea populară, spuse Ricky.

— Sunt mulți copii prin vecini. Un câine ca ăla e un pericol pentru ei. Poate sunt și alte motive pentru care oamenii de pe aici nu prea-l plac pe moș.

— Ce alte motive?

— Am auzit povești.

— Ce fel de povești?

— Povești urâte, domnule. Răutăcioase, afurisite, mizerabile, neplăcute. Nu știu dacă sunt adevărate, iar pe mine mama și tata m-au învățat să nu repet ce am auzit de la alții decât dacă sunt sigură că e adevărat, dar poate mai întrebați pe alții care sunt mai puțin cu frica lui Dumnezeu decât mine și poate o să vă spună. Dar nu știu cine. N-a mai rămas nimeni din vremea aia.

Ricky se gândi puțin și apoi întrebă:

— Aveți cumva numele, poate și adresa tipului căruia îi plătiți chiria acum?

Charlene păru puțin surprinsa, dar aproba din cap.

— Sigur. Îmi scriu cecul la un avocat din oraș și îl trimit la un alt tip de la bancă. Atunci când am bani. Luă un creion de pe podea și scrise un nume și o adresă pe dosul unui plic de la un magazin de închiriere mobilier. Plicul avea o ștampilă cu roșu „A DOUA ÎNȘTIINȚARE”. Sper ca asta să va ajute, mai zise femeia.

Ricky mai scoase doua bancnote de douăzeci de dolari din portofel și i le dădu femeii. Ea dădu din cap în semn de mulțumire. El ezită o clipă, apoi mai scoase o bancnotă:

— Pentru copilaș, spuse el.

— Drăguț din partea dumneavoastră, domnule.

Ricky își feri ochii de soare când ieși din nou în stradă. Cerul de deasupra era de un albastru fără pată și afară era parcă și mai cald. Pentru o clipă își aminti de zilele călduroase de vară din New York și cum fugea căutând răcoarea de la Cape. „S-a terminat cu asta”, își zise el. Se uită spre locul în care avea mașina parcată, lângă bordură, și încercă să-și imagineze un bătrân stând în fața casei sale, pe stradă, împreună cu obiectele sărăcăcioase care-i aparțineau. Fără prieteni și dat afară din casa în care trăise atâția ani o viață grea, dar cel puțin fusese viața lui. Gonit repede și fără niciun fel de mustrări de conștiință. Abandonat în seama

bătrâneții, a bolii și a singurătății. Ricky își îndesă hârtia cu numele și adresa avocatului în buzunar. Știa cine îl dăduse afară pe bătrân. Însă se întrebă dacă bătrânul, în agitația și disperarea momentului când fusese dat afară, stătuse măcar o clipă să cugete că individul care îl dăduse afara era copilul copilului lui, al fiicei căreia și el, la rândul lui, îi întorsese spatele.

Liceul, o clădire mare și întinsă, se afla la câteva străzi distanță de casa din care fugise Claire Tyson. Ricky trase mașina în parcare și se uită în sus la clădire, încercând să-și imagineze cum ar putea un copil să-și găsească individualitatea, cu atât mai mult o educație, între aceste ziduri. Era o clădire uriașă, din ciment de culoare galben-nisipiu, cu un teren de fotbal înconjurat de piste de atletism, în spatele unui gard înalt de trei metri. Lui Ricky i se părea că, indiferent cine proiectase această structură, pur și simplu desenase un dreptunghi imens, apoi adăugase un alt dreptunghi pentru a crea un T masiv, și apoi se oprise, gata arhitectura. Pe fațadă se afla o pictură murala uriașă, pictată pe cărămizile clădirii, reprezentând o cască grecească, iar alături sloganul „CASA SPARTANILOR DIN SUD!" scris cu vopsea roșie, care se decojea. Întregul loc se cocea ca o prăjitură în cuptor, sub cerul fără niciun nor și sub soarele arzător.

La intrarea principală se afla un punct de control, iar un gardian îmbrăcat în cămașă albastră, curea și pantofi negri de piele și pantaloni negri, care îi dădeau o înfățișare de polițist, mânuia un detector de metale. Gardianul îi dădu lui Ricky instrucțiuni cum să ajungă la birourile administrative, apoi îl puse să treacă printre cele două bare ale detectivului de metale, înainte de a-l lăsa să meargă unde voia. Pantofii lui Ricky bocăneau pe linoleumul lustruit al holului școlii.

Era în timpul orelor, așa că era aproape singur printre raidurile de dulapuri metalice de culoare gri. Doar rar trecea câte un elev pe lângă el în fugă.

Dincolo de ușa pe care scria ADMINISTRAȚIE se afla biroul unei secretare. Aceasta îl conduse până la biroul directorului, după ce Ricky îi explică motivul vizitei sale la școală. Ricky așteptă afară până când secretara intră și vorbi puțin cu directorul, apoi apăru în pragul ușii și-i făcu loc să intre. Ricky intră și văzu o femeie de vârstă medie, îmbrăcată cu o cămașă albă încheiată până sub bărbie, care se uită în sus de la locul ei, din spatele monitorului de calculator, pe sub ochelari, privindu-l pe Ricky cu niște ochi ce parcă îl certau. Părea oarecum deranjată de vizita neașteptată și arătă spre un scaun, în timp ce ea se ridică și se așeză în spatele unui alt birou, plin cu hârtii. Ricky se așeză, gândindu-se că probabil ia loc pe scaunul pe care erau puși să stea elevii chemați la directoare atunci când făceau vreo boacănă sau părinții lor, chemați la școală pentru aceleași motive.

— Cu ce pot să vă ajut? întrebă femeia brusc, fără nicio introducere.

Ricky dădu din cap.

— Caut niște informații, spuse el. Trebuie să o caut pe o tânără care a urmat cursurile acestui liceu pe la sfârșitul anilor 1960. Se numește Claire Tyson…

— Înregistrările școlii sunt confidențiale, îl întrerupse directoarea. Dar mi-o amintesc pe tânăra aceea.

— Sunteți aici de mult…

— De la începutul carierei mele, spuse femeia. Dar, în afară să vă las să vedeți anuarul promoției 1967, nu știu dacă vă pot fi de folos. Cum am mai spus, înregistrările noastre sunt confidențiale.

— Nu am nevoie chiar de notele ei de la școală, spuse Ricky, scoțând din buzunar scrisoarea de la așa-zisul centru

de tratare a cancerului și înmânându-i-o directoarei. Caut pe cineva care știe ceva de vreo rudă…

Femeia citi scrisoarea. Figura i se îmbună.

— Oh, spuse ea scuzându-se. Îmi pare rău, n-am știut…

— Nu vă faceți probleme, spuse Ricky. Asta e un fel de încercare cu bătaie lungă. Dar când ai o nepoată atât de bolnavă, ai fi în stare să încerci orice, oricât de puține șanse ar avea.

— Desigur, spuse femeia repede. Sigur, mi se pare normal. Dar nu cred că a mai rămas vreun Tyson rudă cu Claire pe aici. Cel puțin nu-mi amintesc, iar eu îmi amintesc de oricine care ne trece pragul.

— Mă mir că v-o amintiți pe Claire, spuse Ricky.

— Mi-a lăsat o impresie puternică. În mai multe privințe. Pe-atunci eu eram consilierul ei. Așa am intrat eu în meseria asta.

— Sigur, spuse Ricky. Dar memoria dumneavoastră, mai ales după atâția ani…

Femeia făcu un gest ca și cum i-ar tăia întrebarea. Se ridică și merse la un dulap de pe un perete din fundul încăperii, de unde se întoarse într-o clipă cu anuarul vechi, legat în piele artificială, al promoției 1967. I-l dădu lui Ricky.

Era un anuar tipic. Pe toate paginile erau fotografii simple cu elevi surprinși și fotografiați în diferite activități sau jocuri însoțite de texte exagerat de entuziaste. Cea mai mare parte din anuar era alcătuit din portretele formale ale clasei în ultimul an de liceu. Erau poze de tineri care încercau să arate mai în vârstă și mai serioși decât erau. Ricky trecu repede peste ceilalți, până ajunse la Claire Tyson. Îi fu destul de greu să suprapună imaginea femeii pe care o primise el la ședințele de psihoterapie zece ani mai târziu peste figura proaspătă și îngrijită, aproape matură, din anuar. Părul fetei era mai lung și lăsat în valuri pe umeri. Un zâmbet îi flutura

pe buze, oarecum mai puțin forțat decât al celorlalți colegi, și avea privirea celui care parcă ar ascunde un secret. Ricky citi textul care însoțea portretul. Erau menționate cluburile din care făcea parte – limba franceză, științe, Viitoarele Casnice și societatea de teatru – și sporturile pe care le practica, adică softball și volei. De asemenea, apăreau și meritele sale, care includeau opt semestre de rezultate de onoare și o diplomă pentru o bursă National Merit. Mai era un citat amuzant, dar care pentru Ricky avea un ton rău prevestitor: „Acționează asupra celorlalți înainte să aibă ei șansa să acționeze asupra ta…", o predicție: „Vrea să trăiască la viteză maximă…" și o privire în sfera de cristal a adolescenților: „În zece ani ea va fi fie pe Broadway, fie sub el…"

Directoarea se uită peste umărul lui Ricky.

— Nu avea nicio șansă, spuse ea.

— Poftiți? răspunse Ricky, încercând să articuleze un răspuns în minte.

— Era singurul copil al unui, cum să-i spun, cuplu dificil. Trăiau la limita subzistenței. Tatăl era un tiran, poate chiar mai rău.

— Vreți să spuneți…

— Fata avea multe dintre semnele clasice ale abuzului sexual. Am vorbit de multe ori cu ea atunci când avea aceste accese necontrolate de depresie. Plângea isteric. Apoi deodată se calma, se stăpânea, ca și cum se afla în altă parte, deși era cu mine în încăpere. Aș fi chemat poliția dacă aș fi avut cea mai mică dovadă concretă, dar niciodată nu mi-a spus atât de multe încât să pot să fac acest pas. Trebuie să fii atent în locul meu. Și nici nu se știau pe atunci așa de multe despre asta cum se știe în ziua de azi.

— Desigur.

— Și-apoi, știam că o să-și ia zborul cu prima ocazie. Băiatul ăla…

— Prietenul ei?

— Da. Sunt sigură că era însărcinată, și încă într-un stadiu destul de avansat, la absolvire, în acea primăvară.

— Cum îl cheamă? Mă întreb dacă există vreun copil de la ei… știți, este destul de important, chestia genetică, nu prea înțeleg eu ce spun doctorii, dar…

— A existat un copil, dar nu știu ce s-a întâmplat. Nu s-au stabilit aici, asta este sigur. Băiatul se îndrepta spre marina militară, cu toate că nu știu sigur dacă a ajuns acolo, iar ea a mers mai departe la colegiul comunității locale. Nu cred că s-au căsătorit vreodată. M-am întâlnit cu ea o dată pe stradă. S-a oprit să mă salute și-atât. Era ca și cum nu putea să vorbească despre nimic. Claire a trecut de la a se rușina de ceva la a se rușina de altceva. Problema era că fata asta era strălucitoare. Minunată pe scenă. Putea să joace orice piesă, orice rol, de la Shakespeare la *Guys and Dolls*[21] și o făcea mirific. Avea un talent înnăscut pentru actorie. În schimb, realitatea era o problemă pentru ea.

— Înțeleg…

— Era unul dintre acei oameni pe care ai vrea să îi ajuți, dar nu poți. Mereu căuta pe cineva care să poată avea grijă de ea, dar mereu găsea oamenii nepotriviți. Fără excepție.

— Băiatul?

— Daniel Collins? Directoarea luă anuarul și dădu câteva pagini în urmă, iar apoi i-l dădu înapoi lui Ricky. Arăta bine, nu? Alerga numai după fuste. Juca fotbal și baseball, dar nu a fost prea celebru. Destul de deștept, dar nu ieșea cu nimic în evidență în clasă. Genul de adolescent care știa mereu

21 În traducere *Tipi și tipese,* film celebru prin anii 1950, care poate fi încadrat deopotrivă în genurile muzical, comedie, de dragoste sau polițist. Rolurile au fost jucate, de-a lungul timpului, de actori precum Marlon Brando, Frank Sinatra, Jean Simmons, Vivian Blaine și alții (n.tr.).

unde sunt petrecerile, de unde să ia băutură sau droguri sau orice, și era genul care nu e prins niciodată. Unul dintre aceia care se strecoară prin viață. Avea orice fată voia, dar mai ales pe Claire. Între ei era acel gen de relație în care ești fără puteri, nu poți face nimic, deși știi că nu-ți va aduce nimic altceva decât suferință.

— Nu prea îl plăceați?

— Ce era de plăcut la el? Era ca un fel de animal de pradă. De fapt, asta era. Cu siguranță îl interesa doar propria persoană și ceea ce-l făcea pe el să se simtă bine.

— Aveți cumva adresa de aici a familiei lui?

Directoarea se ridică, merse la computer și scrise un nume. Apoi luă un creion și scrise un număr pe o bucată de hârtie pe care i-o dădu lui Ricky. El răspunse:

— Deci credeți că a părăsit-o?

— Cu siguranță, după ce s-a folosit de ea. Doar la asta se pricepea: să se folosească de oameni și apoi să-i lase baltă. Dacă asta a durat un an sau zece nu știu. Dacă te ocupi cu ce mă ocup eu, ajungi să devii expert în a prezice ce se va alege de acești copii. Unii s-ar putea să te surprindă, într-un fel sau altul, dar nu atât de mulți.

Ea arătă spre prezicerea din anuar. Pe Broadway sau sub el. Ricky știa care din cele două alternative se adeverise.

— Copiii glumesc deseori cu asta, dar viața foarte rar este amuzantă în asemenea măsură, nu-i așa? spuse directoarea.

Înainte de a merge la sanatoriul pentru veterani, Ricky trecu pe la motel și se schimbă în costumul negru. Luă cu el și lucrul pe care îl subtilizase din magazia cu costume de la Departamentul de artă teatrală al universității din New Hampshire, îl potrivi în jurul gâtului și se admiră în oglinda.

Clădirea spitalului avea aceeași înfățișare lipsită de sentiment ca liceul. Avea două etaje, de cărămidă văruită,

părând aruncată în mijlocul unui spațiu deschis între cel puțin șase biserici diferite, după cum numără Ricky: penticostală, baptistă, catolică, a congregației, unitariană, AME[22], toate cu mesajele lor pline de speranțe pe frontispiciu, proclamând fericirea în sosirea iminentă a lui Iisus sau, cel puțin, liniștea în cuvintele Bibliei, rostite fervent în slujbe zilnice și de două ori duminica. Lui Ricky, care, în practica sa psihanalitică, acumulase o sănătoasă lipsă de respect față de religie, îi plăcea juxtapunerea sanatoriului pentru veterani și a bisericilor: era ca și cum realitatea crudă a celor abandonați, reprezentată de spital, contrabalansa optimismul de nestăvilit al bisericilor. Se întreba dacă Claire Tyson mergea des la biserică. Bănuia că mergea, având în vedere mediul în care crescuse. Aici toată lumea mergea la biserică. Problema era că asta nu-i împiedica pe bărbați să-și bată soțiile sau să-și abuzeze copiii în celelalte zile ale săptămânii, lucru pe care era aproape sigur că Iisus îl dezaproba, dacă El are vreo părere despre asta.

Sanatoriul pentru veterani avea două stative pentru steaguri, în care se aflau steagul cu dungi și stele al Statelor Unite, alături de steagul statului Florida. Ambele atârnau lânced în căldura neobișnuită a sfârșitului de primăvară. Câteva tufișuri dezolante fuseseră plantate la intrare, iar Ricky zări câțiva bătrâni în haine ponosite și zdrențuite, în scaune cu rotile pe o mică pajiște, stând în căldura după-amiezii. Oamenii nu stăteau în grupuri sau măcar câte doi. Fiecare dintre ei părea că funcționează într-o lume a bătrâneții și a bolii, specifică și individuală pentru fiecare. Ricky intră pe ușă. Interiorul era întunecat, ca o gura deschisă. Ricky se cutremură. Spitalele în care își dusese soția înainte de a muri erau luminoase, moderne, proiectate

22 *AME,* African Methodist Episcopal, biserica metodistă a negrilor africani (n.tr.).

să reflecte toate descoperirile în medicină, locuri care păreau alimentate cu energia motivării de a supraviețui. Sau, cum fusese cazul ei, nevoia de a se lupta cu inevitabilul, de a mai fura câteva zile din calea morții, ca un jucător de fotbal american care se luptă să câștige metru după metru, indiferent câți apărători stau agățați de el. Spitalul ăsta era exact opusul. Era o clădire aflată pe cea mai joasă treaptă a medicinei, în care planurile de tratament erau la fel de terne și de lipsite de imaginație ca meniul zilnic. Moartea era atât de normală și simplă ca orezul alb. Ricky se înfrigură când intră în spital, gândindu-se că era un loc trist, în care oamenii veneau să moară.

Văzu o recepționeră în spatele unui birou și se apropie de ea.

— Bună dimineața, părinte, spuse ea veselă.

— Bună dimineața, fiica mea, răspunse Ricky, încercând să-și mai lărgească puțin gulerul de leric pe care îl împrumutase din recuzita universității. O zi prea caldă ca să porți costumul ales al Domnului, spuse el, făcând o glumă. Uneori mă întreb de ce nu a ales Domnul ca veșmânt ales, oh, pantalonii aceia scurți și viu colorați, din Hawaii, în locul gulerului alb, continuă Ricky. Ar fi mult mai confortabili într-o zi ca asta.

Recepționera râse cu pofta.

— La ce i-o fi stat capul? spuse ea, alăturându-i-se în umorul de moment.

— Am venit să văd un bătrân pacient. Numele lui este Tyson.

— Sunteți ruda cu el, părinte?

— Nu, slavă Domnului, nu sunt, copilă. Dar m-a rugat fiica lui să îl caut când vin pe-aici cu alte treburi bisericești.

Acest răspuns fu acceptat, lucru la care, de altfel, se și aștepta Ricky. Nu credea că era cineva din această zonă a

Floridei care să refuze o față bisericească. Femeia verifică în computer. Făcu o ușoară grimasă când numele apăru pe ecran.

— Ciudat, spuse ea. Dosarul său arată că nu are rude în viață. Nicio rudă apropiată. Sunteți sigur că era fiica lui?

— S-au îndepărtat foarte mult unul de altul, iar ea i-a întors spatele cu ceva timp în urmă. Acum poate, cu ajutorul meu și binecuvântarea Domnului, va apărea șansa împăcării măcar la bătrânețe…

— Ar fi drăguț, părinte. Sper. Și totuși, ea ar fi trebuit să apară în înregistrările noastre.

— Am să-i spun asta, spuse Ricky.

— Probabil că bătrânul are nevoie de ea…

— Fii binecuvântată, copilă, spuse Ricky.

Ricky savura ipocrizia cuvintelor și a poveștilor sale la fel cum se bucură un actor de momentele petrecute pe scenă. Momente alimentate de o ușoară tensiune, ceva îndoială, dar pline de energia publicului. După atâția ani petrecuți în spatele canapelei, în care păstra tăcerea, în legătură cu majoritatea lucrurilor, Ricky descoperea acum că, de fapt, era nerăbdător să iasă în lume și să mintă.

— Nu prea mai e timp pentru împăcare, părinte. Domnul Tyson este în secția pentru incurabili, spuse ea. Îmi pare rău, părinte.

— Este…

— În ultima fază.

— Atunci poate că venirea mea este mai necesară decât speram. Poate o să-i pot oferi puțina mângâiere în ultimele lui zile de viață…

Recepționera dădu din cap, aprobând gestul părintelui. Arătă spre un plan schematic al spitalului.

— Acolo trebuie să ajungeți. Asistenta de serviciu vă va îndruma.

Ricky își croi drum prin furnicarul de coridoare, simțindu-se de parcă ar fi coborât într-o lume din ce în ce mai rece. Totul în spital îi părea uzat Acest lucru îi amintea de diferența dintre magazinele cu ștaif, cu haine scumpe din Manhattan, pe care le cunoștea din vremea când era psihanalist, hainele de mâna a doua de la Crucea Roșie, pe care le știa de când era om de serviciu la New Hampshire. În sanatoriul pentru veterani nimic nu era nou, nimic nu era modern, nimic nu funcționa exact așa cum trebuia să funcționeze, totul arăta ca și cum fusese folosit de câteva ori înainte. Chiar și vopseaua albă de pe pereți arăta coșcovită și îngălbenită. Era un lucru curios că, deși mergea printr-un loc care se presupunea că este dedicat curățeniei și științei, totuși simțea nevoia să facă un duș. „Subclasa medicinei", își zise Ricky. Și, trecând pe lângă secțiile de cardiologie și pneumofiziologie și pe lângă o ușă încuiată, pe care scria: „PSIHIATRIE", lucrurile păreau că devin din ce în ce mai jalnice și mai uzate, până când ajunse la capăt – niște uși duble pe care scria: „INCURABILI". Cel care pusese acolo literele le pusese strâmb, pe ambele uși, astfel că nu se aliniau.

Gulerul și costumul de preot își făcură efectul. Nimeni nu-i ceru acte de identificare, nimeni nu părea să creadă că n-are ce să caute acolo. Intrând în secție, văzu cabinetul asistentelor și se apropie de birou. Sora medicală de serviciu, o negresă masivă, ridica privirea și spuse:

— Ah, părinte, m-au sunat și mi-au spus că veniți. Camera 300, acolo e domnul Tyson. Primul pat de lângă ușă…

— Mulțumesc, spuse Ricky. Îmi puteți spune, vă rog, de ce suferă…

Sora îi dădu lui Ricky fișa medicală. Cancer pulmonar. Nu mai avea prea mult timp de trăit, iar ce-i mai rămăsese era foarte dureros. Ricky simți o ușoară milă.

„Sub pretextul că sunt de ajutor, își zise Ricky, uneori spitalele fac mai mult rău." Acesta era cu siguranță cazul lui Calvin Tyson, care fusese conectat la numeroase mașinării și stătea incomod pe pat, sprijinit de perne, uitându-se la un televizor vechi atârnat undeva între cele două paturi din salon, între el și vecinul său. Televizorul era pe un program unde rula o telenovelă, dar cu sonorul oprit. Și imaginea era încețoșată.

Tyson era slăbit, aproape scheletic. Avea o mască de oxigen atârnată de gât, pe care o lua din când în când și o punea la nas să respire prin ea. Nasul îi era marcat de inconfundabile emfizeme albastre, iar picioarele descărnate, goale se întindeau pe pat ca niște bețe sau ca ramurile rupte de furtună dintr-un copac și aruncate pe marginea drumului. Bărbatul din patul de alături era cam în aceeași stare și amândoi respirau cu dificultate, ca într-un duet al agoniei. Tyson își întoarse capul spre ușă când intră Ricky.

— Nu vreau să vorbesc cu niciun preot, se înecă el.

Ricky zâmbi răutăcios.

— Dar preotul ăsta vrea să stea de vorbă cu tine.

— Vreau să fiu lăsat în pace, spuse Tyson.

Ricky se uită de sus la bătrân, care zăcea pe pat în fața lui.

— După cum arată lucrurile, spuse el deodată, se pare că vei fi singur pentru totdeauna în curând.

Tyson se chinui să dea din cap.

— N-am nevoie și nu vreau nicio religie.

— Și nici n-o să încerc să te conving de vreuna, răspunse Ricky. Cel puțin nu așa cum crezi.

Ricky tăcu, asigurându-se că ușa e bine închisă în urma lui. Văzu o pereche de căști atârnate pe colțul patului, pentru

a asculta sonorul televizorului. Merse până la marginea patului și se uită la colegul de camera al lui Tyson. Omul părea la fel de bolnav, dar se uita la Ricky de parcă aștepta ceva. Ricky îi arătă căștile de pe marginea patului.

— Vrei să-ți pui căștile astea, pentru ca eu să pot vorbi în liniște cu vecinul tău? întrebă el, dar de fapt ceru imperios acest lucru.

Omul ridică din umeri și-și puse căștile pe urechi cu greutate.

— Bine, spuse Ricky, întorcându-se către Tyson. Știi cine m-a trimis? întrebă el.

— N-am nici cea mai vagă idee, murmură Tyson. Nu mai e nimeni căruia să-i pese de mine.

— Te înșeli, răspunse Ricky. Te înșeli amarnic.

Ricky se apropie, aplecându-se asupra bătrânului pe moarte și îi șopti cu răceală:

— Spune-mi adevărul, moșule, de câte ori ți-ai siluit fiica înainte să fugă pentru totdeauna?

XXVI

Bătrânul făcu ochii mari și se mișcă în pat. Ridică o mână numai piele și os și o agită în spațiul dintre Ricky și pieptul său, ca și cum ar fi vrut să alunge întrebarea, dar era mult prea slăbit pentru a face acest lucru. Tuși, se înecă și înghiți cu greu, înainte de a răspunde:

— Ce fel de preot ești dumneata?

— Un preot al memoriei, răspunse Ricky.

— Ce vrei să spui?

Bătrânul vorbea grăbit și panicat. Privirea i se învârtea prin cameră, în căutarea cuiva care să îi vină în ajutor.

Ricky tăcu o clipă înainte de a răspunde. Se uită în jos la Calvin Tyson, cum se răsucea în pat, terifiat deodată, și încercă să-și dea seama dacă Tyson era speriat de Ricky sau de povestea pe care o știa Ricky. Socotea că peste omul din fața lui trecuseră ani în care fusese conștient de ceea ce făcuse și, chiar dacă fusese bănuit de autoritățile de la școală, de vecini sau de soție, probabil că el continuase să trăiască cu gândul că secretul era împărtășit numai de el și de fiica lui.

Adresându-i această întrebare provocatoare, probabil că Ricky i-a apărut ca o viziune de dincolo de moarte. Văzu mâna bătrânului care încerca să ajungă la butonul de la capătul unui fir la tăblia patului și știa că soneria acelui buton va chema sora medicală. Se aplecă peste Tyson și împinse firul și butonul astfel încât bătrânul să nu poată ajunge la el.

— Nu avem nevoie de asta, spuse el. Va fi o discuție privată.

Bătrânul își lăsă mâna pe pat și apoi apucă masca de oxigen, inspirând din ea cu nesaț, cu ochii încă măriți de

spaimă. Masca era învechită, de culoare verde, și acoperea gura și nasul cu un plastic opac. Într-un spital mai modern, Tyson ar fi primit o mască cu o capsă prinsă sub nări. Dar sanatoriul pentru veterani era locul unde erau trimise echipamentele vechi, pentru a fi folosite înainte de a fi aruncate la coș, așa cum se întâmpla, la un alt nivel, cu cei care ocupau paturile spitalului. Ricky trase masca de oxigen de pe fața lui Tyson.

— Cine ești dumneata? întrebă omul, îngrozit.

Vocea lui avea accent sudist. Ricky se gândi că era ceva copilăresc în privirea bătrânului.

— Un om cu niște întrebări, spuse Ricky. Caut niște răspunsuri. Asta poate să meargă greu sau ușor, depinde de dumneata, moșule.

Spre propria surprindere, Ricky își dădea seama că îi vine destul de ușor să amenințe un bătrân decrepit, care își molestase unica fiică și apoi întorsese spatele copiilor acesteia.

— Nu ești preot, spuse bărbatul. N-ai nicio treabă cu Domnul.

— Aici greșești, replică Ricky. Și, având în vedere că te pregătești să dai ochii cu el în orice clipă de-acum încolo, mai bine ai trece de partea credinței.

Acest argument i se păru de bun-simț bătrânului, care se foi și dădu din cap afirmativ.

— Fiica ta, începu Ricky, dar fu întrerupt imediat:

— Fiica mea este moartă. N-a fost bună de nimic. Niciodată n-a fost bună.

— Și crezi că n-ai niciun amestec în asta?

Calvin Tyson clătină din cap, negând.

— Nu știi nimic. Nimeni nu știe nimic. Tot ce s-a întâmplat este istorie de-acum. Istorie.

Ricky tăcu, uitându-se insistent în ochii bătrânului. Îi văzu cum se încrâncenează, ca betonul care se întărește sub arșița soarelui. Calculă repede o mișcare ce ținea de psihologie. „Tyson a fost un pedofil fără pic de remușcări", se gândi Ricky. Nu regreta nimic și era incapabil să înțeleagă răul pe care îl sădise în fiica lui. Iar acum zăcea pe patul de moarte probabil mai speriat de ceea ce îl aștepta decât de ceea ce se întâmplase cu mult timp în urmă. Se gândi să încerce această coardă psihologică, să vadă unde duce.

— Pot să-ți dau iertarea… spuse Ricky.

Bătrânul pufni și rânji batjocoritor.

— Nu există niciun preot care să poată asta. Îmi trăiesc soarta.

Ricky tăcu, apoi spuse:

— Fiica ta, Claire, a avut trei copii…

— A fost o târfă, a fugit cu neisprăvitul ăla și după aia s-a dus la New York. Asta a ucis-o. Nu eu.

— Când a murit, continuă Ricky, ai fost contactat. Erai cea mai apropiată rudă. Cineva din New York te-a sunat și te-a întrebat dacă vrei să iei copiii…

— Ce să fac cu bastarzii ăia? Ea nu s-a măritat niciodată. Nu i-am vrut.

Ricky se uită fix la Calvin Tyson și se gândi că asta trebuie să fi fost o hotărâre grea pentru el. Pe de o parte, nu voia povara financiară pe care o reprezenta creșterea celor trei orfani ai fiicei sale. Însă, pe de altă parte, i-ar fi furnizat câteva noi surse pentru orientările lui sexuale perverse. Ricky se gândea că asta trebuie să fi fost o provocare seducătoare pentru un pervers ca el. Un pedofil în culmea dorinței este o forță potentă de neoprit. Ce l-a făcut să refuze o nouă sursă proaspătă de plăceri? Ricky nu-și luă ochii de la bătrân și apoi, într-o clipă, se lumină. Calvin Tyson avea alte surse. Copiii vecinilor? Alții de pe stradă? De după colț?

Din locurile de joacă? Ricky nu știa, dar înțelese oricum că răspunsul era pe undeva pe-aproape.

— Așa că ai semnat niște hârtii și i-ai dat spre adopție, așa e?

— Da. De ce vrei să știi asta?

— Pentru că trebuie să-i găsesc.

— De ce?

Ricky se uită împrejur și făcu un gest arătând spre camera de spital.

— Știi cine te-a dat afară în stradă? Știi cine ți-a închis casa și te-a dat în șuturi afară, ca să ajungi aici și să mori singur ca un câine?

Tyson dădu din cap:

— Cineva a cumpărat ipoteca pentru casă de la bancă. Nu mi-a dat nicio șansă când am întârziat o lună cu plata. Pur și simplu, afară!

— Ce s-a întâmplat atunci cu tine?

Ochii bătrânului se umeziră și se umplură dintr-odată de lacrimi. „Patetic", se gândi Ricky, cenzurându-și orice sentiment de milă. Ceea ce pățise Calvin Tyson era mai puțin decât merita.

— Am fost dat afară în stradă. M-am îmbolnăvit. Am fost bătut. Acum mă pregătesc să mor, exact așa cum ai spus.

— Omul care te-a adus în patul asta, singur ca un câine, este fiul copilului tău.

Calvin Tyson holbă ochii și dădu din cap.

— Cum se poate?

— El a cumpărat ipoteca. El te-a dat afară. Probabil că tot el a aranjat să fii bătut. Ai fost violat?

Tyson negă dând din cap. Ricky se gândi: „Există ceva ce Rumplestiltskin nu știe. Probabil că Claire Tyson a ținut secretul ascuns de copii. Bătrânul a fost norocos că

Rumplestiltskin nu s-a obosit să vorbească cu vecinii sau cu cineva de la școală”.

— El mi-a făcut toate astea? De ce?

— Pentru că i-ai întors spatele lui și mamei lui. Așa că ți-a plătit cu aceeași monedă.

Omul oftă:

— Toate relele care mi s-au întâmplat…

Ricky încheie fraza în locul lui:

— … Vin de la un singur om. Ăsta e cel pe care încerc să-l găsesc. Deci, te întreb încă o dată, ai semnat niște acte ca să dai copiii spre adopție, așa este?

Tyson aprobă din cap.

— Ai primit și niște bani pentru asta?

Din nou bătrânul dădu din cap afirmativ.

— Vreo două mii.

— Cum îi cheamă pe cei care i-au adoptat pe cei trei copii?

— Am un act.

— Unde?

— Într-o cutie cu lucrurile mele, în dulap. Și arătă spre un dulap metalic gri.

Ricky deschise ușa dulapului și văzu niște haine zdrențuite atârnate pe umerașe. Pe podeaua dulapului era o cutie cu lacăt, din acelea ieftine. Încuietoarea fusese spartă. Ricky o deschise și frunzări rapid actele vechi până găsi câteva împăturite și legate cu un elastic. Văzu o ștampila a statului New York. Puse actele în buzunarul hainei.

— Nu vei mai avea nevoie de ele, îi spuse bătrânului.

Se uită în jos spre bărbatul întins pe cearșafurile zdrențuite de spital, cu pijamalele abia acoperindu-i goliciunea. Tyson mai inhală puțin oxigen, fiind foarte palid la față.

— Știi ceva? spuse Ricky încet, iar cruzimea sa îl înmărmuri chiar și pe el. Moșule, acum poți să te ocupi

liniștit de moarte. Cred că ar fi foarte înțelept să faci asta cât mai repede, pentru că altfel te așteaptă multă suferință. Mult mai multă. De o sută de ori mai multă suferință decât ai semănat în urma ta. Așa că, hai, dă-i drumul și mori!

— Ce o să faci? întreba Tyson.

Vocea îi era o șoaptă îngrozită, plină de gâfâieli și hârșâieli, forțată de boala care îi măcina pieptul.

— Să-i găsesc pe copiii ăia.

— De ce vrei să faci asta?

— Pentru că unul dintre ei m-a omorât și pe mine, spuse Ricky, în timp ce îi întorcea spatele și ieșea.

Chiar înaintea cinei, Ricky bătu la ușa unei case cu două camere de pe o stradă liniștită cu palmieri de o parte și de alta a drumului. Era îmbrăcat tot cu hainele preoțești care îi făceau pe oameni să îi acorde încredere, ca și cum gulerul din jurul gâtului îi conferea un fel de invizibilitate care oprea pe oricine să pună întrebări. Așteptă auzind zgomote înăuntru, apoi ușa se deschise și o femeie mai în vârstă apăru în prag. Ea deschise ușa puțin mai mult când văzu hainele preoțești, dar rămase în spatele ușii de plasă.

— Da? întrebă femeia.

— Bună ziua, răspunse Ricky vesel. Mă puteți ajuta? Încerc să dau de urma unui tânăr pe nume Daniel Collins…

Femeia tresări și își duse mâna la gură pentru a-și ascunde surprinderea. Ricky rămase tăcut, urmărind-o pe femeie cum încearcă din răsputeri să se adune. Încercă să citească schimbările de pe fața ei, de la șoc la o asprime rece care parcă trecea prin ușa de plasă. În cele din urmă trăsăturile îi împietriră, iar vocea, atunci când fu în stare să vorbească, părea că folosește cuvinte tăiate în gheață.

— Este pierdut pentru noi, spuse ea.

Lacrimile se adunaseră la colțurile ochilor, în contradicție cu tonul de gheață al vocii.

— Îmi pare rău, spuse Ricky, păstrând aceeași veselie în glas care îl ajută să-și ascundă curiozitatea bruscă. Nu înțeleg, ce vreți să spuneți prin „pierdut”?

Femeia scutură din cap, fără să răspundă direct la întrebare. Îl măsură pe așa-zisul preot din cap până-n picioare, iar apoi întreba:

— Părinte, de ce îl cauți pe fiul meu acum?

Ricky scoase falsa scrisoare, socotind că femeia nu o va citi atât de atent încât să dea naștere la întrebări.

Imediat ce femeia își lăsă ochii pe document, Ricky începu să vorbească, gândindu-se că bătrâna nu va putea să se concentreze asupra a ceea ce era scris acolo, în timp ce el vorbea. Nu i se păru deloc greu să-i distragă atenția ca s-o împiedice să pună întrebări.

— Vedeți, doamnă… Collins, nu-i așa? Un enoriaș încearcă să dea de oricine ar putea să fie donator de măduvă pentru acest copil care vă este rudă îndepărtată. Vedeți problema? V-aș ruga și pe dumneavoastră să vă faceți testul de sânge, dar bănuiesc că ați depășit vârsta la care se poate dona măduvă. Aveți peste șaizeci de ani, nu-i așa?

Ricky nu avea nici cea mai vagă idee dacă măduva osoasă încetează să mai fie viabilă după o anumită vârsta. Așa că inventă această întrebare la care răspunsul era evident. Femeia ridică ochii din scrisoare pentru a răspunde, iar Ricky i-o luă din mână, cu mult înainte ca ea să o fi citit-o până la capăt. Spuse:

— Hârtia asta e plină de tot felul de chestiuni medicale. Mai bine vă explic, dacă vreți. Poate ne așezăm?

Femeia aprobă din cap încă destul de reticentă dar îi deschise ușa lăsându-l să intre. Ricky păși într-o casă care părea la fel de fragilă ca bătrâna care locuia acolo. Era plină

de obiecte micuțe și figurine de porțelan, vaze de flori și bibelouri și avea un aer stătut de vechime mai puternic decât aerul condiționat care se auzea făcând un zgomot care-l duse cu gândul la o defecțiune a aparatului. Covoarele erau acoperite cu traverse de plastic și canapeaua de asemenea avea o cuvertură de plastic, ca și cum femeia se temea de orice grăunte de praf ce ar fi putut să se depună. Ricky avu impresia că toate lucrurile aveau locul lor în casă și că femeia care locuia acolo și-ar da seama într-o clipă dacă un lucru ar fi mutat chiar și un milimetru de la locul lui.

Canapeaua scârțâi când se așeză.

— Fiul dumneavoastră este disponibil? Știți, s-ar putea să se potrivească pentru donare… începu Ricky, mințind cu ușurință.

— Este mort, spuse femeia cu răceală.

— Mort? Dar cum?

Doamna Collins își scutură capul.

— Mort pentru noi toți. Mort pentru mine, de-acum. Mort și fără scăpare, nimic altceva decât durere, părinte. Îmi pare rău.

— Dar cum a…

Femeia dădu din cap din nou.

— Nu încă. Dar destul de curând, cred.

Ricky se lăsă pe spătarul canapelei care scârțâi din nou.

— Mă tem că nu prea înțeleg, spuse el.

Femeia se aplecă și scoase un album de pe o etajeră a măsuței de cafea. Îl deschise și dădu câteva pagini. Ricky văzu articole de ziar despre jocuri sportive și-și aminti că Daniel Collins fusese sportiv în timpul liceului. Mai era și o poză de la absolvire, iar apoi o pagină albă. Bătrâna se opri acolo și îi dădu albumul lui Ricky.

— Dați pagina, spuse ea acru.

În mijlocul unei singure pagini din album era un articol decupat din *Tampa Tribune.* Titlul articolului era: „O PERSOANĂ A FOST ARESTATĂ DUPĂ OMORUL DIN BAR”. Mai erau câteva detalii pe lângă faptul că Daniel Collins fusese arestat cu un an în urmă și acuzat de omor în urma unei bătăi într-un bar. Pe pagina alăturată, un alt titlu: „STATUL CERE MOARTEA UCIGAȘULUI DIN BAR”. Acest articol, lipit pe mijlocul unei alte pagini, era însoțit și de o fotografie a lui Daniel Collins de vârstă medie, cu cătușe la mâini, într-o sală de judecată. Ricky se uită cu atenție la decupajele din ziare. Faptele acestui caz păreau destul de simple. Avusese loc o bătaie între doi bețivi. Conform procurorilor, unul dintre ei ieșise din bar și îl așteptase pe celalalt, cu cuțitul în mână. Ucigașul, Daniel Collins, fusese arestat la locul faptei, inconștient, beat, cu cuțitul însângerat lângă mână, iar victima se afla la doar câțiva metri mai departe. Victima fusese ciopârțită într-un mod foarte crud, sublinia articolul din ziar, înainte de a fi jefuit. Se pare că, după ce și-a omorât victima și i-a luat banii, Collins s-a dus să mai bea o sticlă de băutură ieftină, s-a pierdut cu firea și a leșinat, fără să mai apuce să părăsească locul faptei. Cazul era închis.

Citi apoi articolele care relatau despre proces și condamnare. Collins pretinsese că nu-și amintește de crimă, într-atât fusese de beat în acea noapte. Nu era o explicație prea bună și nu-i convinsese pe jurați. Aceștia deliberaseră doar nouăzeci de minute. Le mai luase alte două ore pentru a recomanda pedeapsa cu moartea. Moartea oficială, curată.

Ricky ridică privirea. Femeia dădea din cap.

— Puiul meu drag, spuse ea. Mai întâi mi l-a luat curva aia, apoi băutura, iar acum e condamnat la moarte.

— Au stabilit o dată? întreba Ricky.

— Nu, răspunse femeia. Avocatul lui zice că a făcut recurs. Mai încearcă la nu știu ce curte de justiție. Nu înțeleg prea bine. Tot ce știu este ca băiatul meu zice că e nevinovat, dar asta n-a avut nicio importanță la proces. Femeia se uită cu atenție la gulerul de la gâtul lui Ricky. În acest stat, noi toți îl iubim pe Iisus, iar majoritatea oamenilor merg la slujbă. Dar când Cartea Sfântă spune: „Să nu ucizi!", se pare că nu se aplică și în curțile de judecată. Doar la noi, în Texas și în Georgia. Nu e bine să faci o crimă în aceste locuri, părinte. Aș vrea ca fiul meu să se fi gândit la asta înainte să ia cuțitul în mână și să se bată.

— El zice că este nevinovat?

— Da. zice că nu-și amintește deloc bătaia cu pricina. Spune că s-a trezit acoperit tot de sânge când l-au zgâlțâit polițiștii cu bastoanele lor, cu cuțitul lângă el. Dar bănuiesc că dacă nu-ți amintești asta nu e o apărare suficientă.

Ricky dădu pagina albumului, dar nu era nimic mai departe.

— Trebuie să mai păstrez o pagină, cred, spuse femeia. Pentru un ultim articol. Sper să mor înainte de acea zi, căci nu vreau să ajung să văd asta.

Femeia dădu din cap.

— Știți ceva părinte?

— Ce anume?

— Mereu mă enervează asta. Când a dat golul acela măreț împotriva echipei South Side High, în liceu, în campionatul orașului, a apărut poza lui chiar în mijlocul primei pagini. Dar toate aceste articole care au apărut în Tampa, unde nimeni nu știa mai nimic despre băiatul meu, sunt articole scurte, ascunse pe la mijlocul ziarului, unde nu se uită nimeni. Mie mi se pare că, dacă ai de gând să iei viața unui om în curtea de judecată, trebuie să faci un mare tam-tam pe tema asta. Ar trebui să apară ceva special, chiar acolo, pe

prima pagină a ziarelor. Dar nu e. E doar încă un articolaș ascuns lângă rubrica de utilitare și grădinărit. Ca și cum viața nu ar mai fi așa de importantă.

Se ridică în picioare, iar Ricky se ridică și el.

— Inima mi se umple de durere, părinte, când vorbesc despre asta. Și nu există alinare în niciun fel de cuvinte, nici măcar în Cartea Sfântă, care să-mi ușureze suferința.

— Eu cred, copila mea, că trebuie să-ți deschizi inima către lucrurile bune pe care ți le amintești și astfel îți vei găsi liniștea.

Ricky se gândi că, încercând să vorbească asemenea unui preot, vorbele sale păreau reci și lipsite de afecțiune, ceea ce și urmărea, de fapt. Bătrâna crescuse un băiat care era, după toate aparențele, un adevărat ticălos, care își începuse viața seducând o colegă de clasă, trăgând-o după el câțiva ani și apoi abandonând-o, împreună cu copiii, atunci când aceștia deveniseră incomozi. Și sfârșise omorând un om probabil fără un motiv evident, altul decât cel dat de ingerarea unei cantități prea mari de băutură. Nu credea că era ceva de iertat în existența prostească și inutilă a lui Daniel Collins. Acest cinism care fierbea în el fu confirmat imediat de cele spuse de bătrână:

— Tot ce a fost bun cu copilul meu a luat sfârșit când a apărut fata aia. Când a rămas însărcinată prima oară, s-au risipit toate șansele pe care le-a avut băiatul meu. Ea l-a atras, și-a folosit toate farmecele femeiești, l-a prins în capcana ei și apoi s-a folosit de el pentru a fugi de aici. Ea este de vină pentru toate problemele pe care le-a întâmpinat fiul meu în dorința lui de a deveni cineva și de a-și croi drum în viață.

Vocea femeii nu lăsa loc pentru compromisuri. Era rece și sigură de faptul că dragul ei băiat nu avusese nimic de-a face cu crearea problemelor care l-au dus la pieire. Iar Ricky,

psihanalistul de odinioară, știa ca nu erau șanse ca ea să-și vadă propria complicitate. „Noi dăm naștere la ceva, se gândi el, iar apoi, când acea creație o ia pe un drum greșit, vrem să dăm vina pe alții, când de fapt noi suntem singurii vinovați."

— Dar dumneavoastră credeți că este nevinovat? întrebă Ricky.

Însă știa răspunsul și nu spuse „nevinovat de crimă", pentru că bătrâna credea că fiul ei este nevinovat în legătură cu toate lucrurile pe care le făcuse prost.

— Sigur că da. Dacă el spune așa, eu îl cred.

Căută în album și scoase cartea de vizită a unui avocat, pe care i-o dădu lui Ricky. Un avocat din oficiu din Tampa. Ricky își notă numele și numărul de telefon, iar apoi se lăsă condus la ușă.

— Știți ce s-a întâmplat cu cei trei copii? Nepoții dumneavoastră? întrebă Ricky, arătând spre falsa scrisoare.

Femeia dădu din cap și spuse:

— Au fost dați spre adopție, așa am auzit. Danny a semnat niște acte când era în închisoare în Texas. Acolo a fost prins furând, dar eu n-am crezut nimic din asta. A făcut doi ani de închisoare. Nu am mai auzit de copii de atunci. Cred că sunt mari acum, dar nu i-am văzut niciodată, nici măcar o singură dată, așa că nu mă gândesc la ei. Danny a făcut bine că i-a dat după ce a murit femeia, pentru că nu putea să crească singur trei copii. Și nici eu nu puteam să-l ajut, singură aici și bolnavă. Așa că au devenit problema altcuiva, copiii altcuiva. Așa cum am spus, n-am mai auzit de ei niciodată.

Ricky știa că această ultimă afirmație nu era adevărată.

— Ați știut vreodată cum îi cheamă? întrebă el.

Femeia negă scuturând capul. Cruzimea acestui gest îl lovi ca un pumn și înțelese de unde învățase Daniel Collins egoismul.

Cu ultimele raze ale soarelui lovindu-l încă în cap, Ricky rămase ameţit pe marginea trotuarului, cugetând dacă Rumplestiltskin avusese această putere de a-l duce pe Daniel Collins până la condamnarea la moarte. Cu siguranţă că putuse face acest lucru. Doar că Ricky nu ştia exact cum.

XXVII

Ricky se întoarse la New Hampshire și la viața pe care o ducea sub numele de Richard Lively. Tot ce aflase în timpul călătoriei în Florida îl tulbura.

Două persoane intraseră în viața lui Claire Tyson în momente importante. Unul o părăsise în voia sorții, pe ea și copiii ei, iar acum ocupa o celulă, așteptându-și condamnarea la moarte, strigându-și nevinovăția într-un stat bine-cunoscut pentru surzenia față de asemenea proteste. Celălalt întorsese spatele fiicei pe care o abuzase și nepoților care ar fi avut nevoie de ajutor și, după ani de zile, fusese dat afară pe străzi la rândul său, cu o cruzime la fel de mare, iar acum era condamnat să-și trăiască ultimele zile într-o altfel de condamnare la moarte, dar la fel de neiertătoare.

Ricky adăugă date noi la ecuația care începea să se formeze în mintea lui: iubitul care o bătuse pe Claire Tyson la New York fusese apoi omorât în bătaie la rândul său și i se înfierase un *R* pe piept. Comodul doctor Starks care, din cauza indeciziei la un moment dat, nu reușise să o ajute pe Claire Tyson, aflată într-o profundă depresie, atunci când aceasta venise să-i ceară ajutorul, fusese împins spre sinucidere după ce îi fuseseră distruse toate căile de unde ar fi putut cere ajutorul.

Trebuie să mai fi fost și alții. Un fior rece îl străbătu când își dădu seama de acest lucru.

Părea că Rumplestiltskin proiectase un număr de acte de răzbunare care urmau un principiu simplu: fiecăruia, potrivit cu cine fusese. Crimele erau judecate, iar sentințele erau date după ani de zile. Iubitul din liceu, care nu era decât un cuțitar și un infractor, fusese tratat într-un fel. Bunicul care nu plecase urechea la implorările urmașilor săi fusese

pedepsit în alt fel. Erau metode unice de a împărți răul. Jocul la care luase parte fusese proiectat după personalitatea și educația lui Ricky. Cu alții se lucrase mult mai brutal, pentru că aceia veneau din lumi în care brutalitatea era cuvântul de ordine. Un alt lucru părea foarte clar: imaginația lui Rumplestiltskin nu cunoștea limite.

Cu toate astea, observă Ricky, rezultatul final era același. O cale clară către moarte sau distrugere. Iar cei care i-ar fi stat în cale, cum fusese cazul cu nefericitul domn Zimmerman sau cu detectivul Riggins, erau văzuți doar ca simple impedimente și erau șterși de pe fața pământului cu aceeași ușurință cu care îndepărtezi o muscă.

Ricky se înfioră când își dădu seama cât de răbdător, dedicat și cu sânge rece era de fapt Rumplestiltskin.

Începu să facă o scurtă listă cu oameni care, de asemenea, nu reușiseră să o ajute pe Claire Tyson și pe cei trei copii ai ei, atunci când aceștia avuseseră nevoie. Oare existase un proprietar în New York care ceruse cu insistență plata chiriei, atunci când ei nu mai aveau bani? Dacă da, atunci cu siguranță că acum zăcea pe undeva pe străzi, întrebându-se ce s-a întâmplat cu proprietatea lui. Un asistent social care nu o înscrisese într-un program de ajutor social? Poate că, la rândul lui, acesta era acum ruinat financiar și se înscria în același program de asistență socială. Vreun preot îi ascultase implorările și îi sugerase că rugăciunile pot umple stomacul? Probabil că se ruga pentru el însuși acum. Ricky putea doar să bănuiască cât de departe mergea răzbunarea lui Rumplestiltskin. Ce se întâmplase cu muncitorul de la compania de electricitate, care le tăiase lumina atunci când nu mai avuseseră bani să plătească factura? Nu știa răspunsurile la aceste întrebări, așa cum nu știa exact unde plasa Rumplestiltskin linia de demarcație care îi separa pe cei pe care îi considera vinovați de toți ceilalți, judecându-i în

consecință. Totuși, Ricky știa un lucru: un număr de oameni nu-și făcuseră bine treaba odinioară, iar acum plăteau prețul.

Sau, mai bine spus, își plăteau datoriile. Toți oamenii care n-o ajutaseră pe Claire Tyson, astfel că aceasta ajunsese să-și ia viața, disperată.

Era cel mai înfricoșător concept de dreptate pe care Ricky și-l putea imagina. Uciderea deopotrivă a trupului și a sufletului. Ricky fusese de multe ori înfricoșat de când Rumplestiltskin intrase în viața lui. El fusese adept al rutinei și al reflecției interioare. Acum, nimic nu era solid, totul plutea în derivă. Frica pe care o simțea era cu totul diferită decât până acum. Era ceva ce nu putea numi, însă îi lăsa gura uscată și un gust amar pe limbă. Ca psihanalist, trăise în lumea anxietăților încurcate și a frustrărilor istovitoare ale pacienților bogați, însă toate acestea îi păreau acum cu totul meschine și patetice.

Amploarea furiei lui Rumplestiltskin îl lăsa fără replică. Și, în același timp, avea sens.

Psihanaliza te învață un lucru, se gândi Ricky: nimic nu se întâmplă în neant. Un simplu act negativ poate avea tot felul de repercusiuni. Asta îi amintea de acele perpetuum mobile pe care le țineau pe birou unii dintre colegii săi, în care un grup de bile rotunde de metal erau agățate una lângă alta pe o bară, iar dacă o ridicai puțin pe prima din șir și apoi îi dădeai drumul să cadă peste celelalte, forța o făcea pe ultima din șir să sară și apoi să cadă la loc, lovind din nou șirul și făcând-o pe prima să sară, cu un clinchet metalic, și tot așa, dând astfel naștere unei mișcări permanente care nu înceta decât dacă cineva le oprea cu mâna. Răzbunarea lui Rumplestiltskin, din care el reprezenta doar o mică parte, era asemenea acelei mașinării, un perpetuum mobile.

Mai erau și alții morți, alții distruși, ruinați. Doar el singur, din câte se părea, văzuse tot procesul și avea imaginea de ansamblu. Mișcare permanentă, perpetuum mobile.

Ricky simți sloiuri de gheață curgându-i parcă prin corp.

Toate acestea erau crime existente într-un plan al imunității. Ce detectiv, ce autoritate polițienească va putea vreodată să facă legătura între toate acestea, când singurul lucru pe care îl aveau în comun victimele era că o cunoscuseră pe femeia care murise cu douăzeci de ani în urmă?

„Crime în serie, se gândi Ricky, legate cu o ață invizibilă, care sfida imaginația." Asemenea polițistului care îi oferise atât de sigur explicația pentru litera R gravată pe pieptul lui Rafael Johnson, întotdeauna exista cineva mai probabil să poarte vina decât mult mai alunecosul domn R. Motivele care stăteau la baza propriei morți erau mai mult decât evidente. Cariera ruinată, casa distrusă, soția moartă, finanțele spulberate, fără prieteni și înclinat spre introspecție, de ce nu s-ar fi sinucis?

Și încă un lucru îi era foarte limpede lui Ricky: Dacă Rumplestiltskin ar fi aflat că Ricky a scăpat, dacă ar bănui măcar că Ricky mai respiră aer pe această planetă, ar porni imediat pe urmele lui cu intenții criminale. Ricky se îndoia că ar mai avea ocazia să joace, indiferent ce joc, a doua oară. De asemenea, știa cât de ușor era să trimită pe lumea cealaltă noua sa identitate: Richard Lively era ca și cum nu exista pe lume. Anonimatul acestuia făcea ca moartea rapidă și brutală să devină o certitudine. Richard Lively putea să fie executat ziua în amiaza mare și niciun polițist, nicăieri în lume, nu va fi în stare să facă legătura între el și Ricky Starks, cu atât mai puțin n-ar fi făcut legătura cu un individ care-și spunea Rumplestiltskin. Ceea ce ar fi putut să

descopere poliția în cel mai bun caz era că Richard Lively nu era Richard Lively, caz în care ar deveni imediat un John Doe[23], îngropat fără ceremonie și fără piatră funerară într-un cimitir. Poate că vreun detectiv se va întreba în treacăt cine era de fapt cel mort, dar, asaltat de alte cazuri, moartea lui Richard Lively ar fi considerată un caz închis, pur și simplu. Pentru totdeauna.

Ceea ce îl ținea la adăpost pe Ricky îl făcea și extrem de vulnerabil.

Astfel că, la întoarcerea în New Hampshire, își reluă treburile de rutină din viața în Durham cu un entuziasm frenetic. Era ca și cum spera să se piardă în obișnuința cu care se trezea devreme în fiecare dimineață și mergea la muncă alături de restul echipei de serviciu de la universitate, în sârguința cu care curăța podelele, spăla băile, lustruia holurile și schimba becurile arse, făcând glume cu colegii și lansându-se în pronosticuri privind șansele echipei Red Sox în sezonul următor. Trăia într-o lume atât de obișnuită și de normală, încât parcă ar fi trebuit să fie vopsită în totalitate în albastru și verde-deschis. Odată, în timp ce lucra cu un aspirator cu aburi pe covorul de pe un hol al facultății, descoperi că zumzetul mașinăriei care îi vibra în mâini și dâra curată pe care o lăsa în urmă îi dădeau o senzație extrem de plăcută, aproape hipnotică. Era ca și cum ar fi putut să dispară din persoana care fusese cândva și să se reîncarneze în simplitatea acestei lumi. Era o situație ciudat de satisfăcătoare; singur, cu o slujbă de rutină și normală, câte o noapte petrecută la centrala telefonică a centrului de prevenire a sinuciderilor, unde își amintea abilitățile de psihanalist, dând sfaturi și împărtășind gânduri de viață în

23 John Doe era numele folosit în procedurile juridice pentru a desemna o persoană de sex masculin necunoscută sau neidentificată (n.tr.).

felul său modest, controlat. Descoperi că nu-i era dor de acumularea de mânie, frustrare și furie care caracteriza viața lui ca psihanalist. Se întreba câteodată dacă oamenii pe care îi cunoscuse, sau chiar soția lui decedată, l-ar mai recunoaște. În mod curios, Ricky era de părere că Richard Lively se apropia mai mult de persoana care voia el să fie și care devenea doar în vacanțele de la Cape, decât își dăduse vreodată seama doctorul Starks, atunci când îi trata pe bogătașii puternici și nevrotici.

„Anonimatul, se gândi el, este seducător."

Dar nu te poți bizui pe el. Pentru că în fiecare clipă în care se forța să se simtă bine așa cum era, persoana răzbunătoare a lui Frederick Lazarus striga comenzi contradictorii. Își reluă antrenamentele fizice și-și petrecea timpul liber perfecționându-și îndemânarea în mânuirea pistolului. Pentru că vremea continua să se îmbunătățească, aducând tot mai multă căldură și culoare, se gândi că avea nevoie de îndemânare și afară, în aer liber, așa că se înscrise, sub numele de Frederick Lazarus, la un curs de orientare organizat de o companie de turism montan.

Într-un fel, Ricky devenise trivalent, așa cum cel care se rătăcește în pădure își găsește drumul printr-un proces de triangulare. Trei stâlpi: cel care fusese, cel care devenise și cel care trebuia să fie.

Se întreba în sinea sa, târziu în noapte, stând singur în semiobscuritatea camerei închiriate, cu o singură lampă de birou care risipea ușor umbrele, dacă putea să întoarcă spatele la tot ce se petrecuse. Pur și simplu să lase deoparte orice legătură cu trecutul său și cu ceea ce i se întâmplase și să devină un om simplu. Să trăiască de la un salariu la altul. Să găsească plăcerea în rutina zilnică. Să se redefinească. Să se apuce de pescuit sau de vânătoare sau pur și simplu să citească. Să aibă legături cu cât mai puțini oameni. Să

trăiască viața în stilul unui călugăr și într-o singurătate monahală. Să întoarcă spatele la cincizeci și trei de ani de viață și să considere că viața lui începuse din momentul în care dăduse foc casei de la Cape și fugise de acolo. În toate acestea era ceva din filosofia Zen și se simțea ispitit. Ricky vedea posibilitatea de a se evapora de pe pământ asemenea unei picături de apă într-o zi călduroasă de vară, ridicându-se în atmosfera fierbinte.

Această capacitate era aproape la fel de înspăimântătoare ca și alternativa ei.

Ricky credea că ajunsese într-un moment în care trebuia să ia o decizie. Asemenea lui Odiseu, numele său electronic, calea trecea printre stâncile Scila și Caribda. Existau costuri și riscuri în oricare din variante.

Târziu în noapte, în cămăruța lui închiriată din New Hampshire, Ricky răsfiră pe pat toate notițele și conexiunile pe care le avea cu omul care îl obligase să-și ia viața. Bucățele și fragmente de informații, indicii și direcții pe care putea să le urmeze sau nu. Fie îl urmărea pe omul care îi făcuse tot acest rău, riscând să fie descoperit, fie arunca totul la gunoi și-și ducea viața cu ceea ce avea deja. Într-un fel, se simțea ca un explorator spaniol din secolul al XV-lea care, pe puntea vasului său micuț, se uită în depărtările albastre ale oceanului și scrutează o posibilă lume nouă, dincolo de orizont.

În mijlocul grămezii de hârtii erau actele pe care le luase de la bătrânul Tyson aflat pe patul de moarte în sanatoriul pentru veterani din Pensacola. În acte se aflau numele părinților adoptivi care îi luaseră pe cei trei copii cu douăzeci de ani în urmă. Acesta era următorul pas, după părerea lui Ricky.

Decizia pe care trebuia s-o ia era: să facă sau nu acest pas?

O parte din el insista că putea fi fericit în calitate de Richard Lively, omul de serviciu. Durham era un oraș plăcut. Iar proprietăresele erau niște doamne drăguțe.

Dar o altă parte din el vedea lucrurile altfel.

Doctorul Frederick Starks nu merita să moară pentru ceea ce făcuse, chiar dacă greșise, într-un moment de indecizie și îndoială. Sigur că ar fi putut să facă mai mult pentru Claire Tyson. Putea să fie cel care să o ajute pe biata femeie să-și găsească drumul spre o viață mai bună. Nu avea niciun argument, avusese această șansă și o ratase. Rumplestiltskin avea dreptate cu asta. Însă pedeapsa depășea cu mult fapta.

Iar acest gând îl înfurie pe Ricky.

— Nu eu am omorât-o, spuse el cu voce tare, dar în șoaptă.

Camera din jurul său era ca un sicriu sau ca o plută pe râul vieții, credea Ricky.

Se întrebă dacă va putea vreodată să inspire o gură de aer fără să simtă gustul îndoielii. Ce fel de siguranță e asta în care trebuie să se ascundă tot timpul? Să suspecteze pe oricine că este cel care îl redusese la anonimat. Ricky își dădea seama că acest gând era groaznic: jocul lui Rumplestiltskin nu se va termina niciodată pentru el, chiar dacă se încheiase pentru Domnul R. Ricky nu va ști niciodată, nu va fi sigur niciodată, nu va avea niciun moment de liniște, nu va fi eliberat de întrebări și îndoieli.

Trebuia să găsească un răspuns.

Singur în camera sa, Ricky se întinse spre documentele de pe pat. Răsuci banda de cauciuc care ținea legate actele de adopție atât de brusc, că aceasta se rupse.

— În regulă, zise el încet, vorbind singur sau cu o fantomă care poate îl asculta. Jocul reîncepe.

Ricky află imediat din acele acte că serviciile sociale din New York îi plasaseră pe cei trei copii în diverse orfelinate în următoarele șase luni după moartea mamei lor, până când fuseseră adoptați de un cuplu care locuia în New Jersey. Exista un singur raport al unui asistent social care spunea că plasarea celor trei copii se făcuse cu dificultate; că în afară de ultimul orfelinat în care stătuseră, dar care nu era amintit, copiii se dovediseră distrugători, furioși și abuzivi în fiecare grup în care fuseseră plasați. Asistentul social recomandase terapie, mai ales pentru cel mai mare dintre ei. Raportul era scris într-o engleză de lemn, birocratică, fără niciun detaliu care i-ar fi putut da lui Ricky un indiciu cât de mic despre copilul care avea să crească și să devină cel care îl urmărise. Mai află că adopția fusese realizată de Dioceza Episcopală a New Yorkului, sub aripa lor caritabilă. Nu exista nicio dovadă că se plătise vreo sumă de bani în schimbul copiilor, însă Ricky bănuia acest lucru. Existau copii după acte semnate de bătrânul Tyson, din care reieșea că acesta renunța la orice drepturi asupra copiilor. Un alt act era semnat de Daniel Collins pe când se afla în închisoare în Texas. Ricky observă simetria acestui element: Daniel Collins renunțase la cei trei copii pe când se afla în închisoare. Ani de zile mai târziu, se întoarce în închisoare sub „îndrumarea" lui Rumplestiltskin. Ricky se gândi că, indiferent cum reușise copilul respins să facă acest lucru, asta trebuie să-i fi dat o mare satisfacție.

Cuplul care îi luase pe cei trei copii abandonați erau Howard și Martha Jackson. Era dată o adresă a lor în West Windsor, într-o semisuburbie sau semifermă, la câțiva kilometri de Princeton, dar fără niciun fel de alte informații despre părinți. Ei luaseră toți cei trei copii, ceea ce îl interesa pe Ricky. Întrebarea cum de reușiseră să rămână împreuna era la fel de interesantă ca întrebarea de ce nu fuseseră

despărțiți. Erau numiți și copiii: un băiat, Luke, de doisprezece ani; al doilea băiat, Matthew, de unsprezece ani; și o fată, Joanna, de nouă ani. „Nume biblice”, se gândi Ricky. Se îndoia însă că ei își păstraseră aceste nume.

Căută pe internet, dar nu găsi nimic. Asta îl surprinse. Credea că trebuiau să existe niște informații „plutind” prin internet. Verifică formularul electronic de „Pagini albe”, găsi o mulțime de Jacksoni în New Jersey, dar niciunul care să se potrivească cu cele scrise pe foile de hârtie din fața lui.

Tot ce avea era o adresă veche. Ceea ce însemna că exista o ușă la care putea să bată. Părea singura alternativă.

Ricky se gândi să folosească hainele de preot și scrisoarea despre falsa leucemie, dar decise că-și făcuseră treaba o dată și mai bine le păstra pentru altă ocazie. În schimb, nu se mai bărbieri, ci își lăsă barbă și comandă pe internet o legitimație de detectiv particular la o agenție care nu exista. După o altă vizită seara târziu în Departamentul de artă teatrala de la universitate, își făcu rost de o burtă falsă de tipul unei perne pe care putea să o pună sub un tricou și care îl făcea să pară cu vreo douăzeci de kilograme mai gras decât era acum, când devenise mai atletic în urma exercițiilor fizice. Spre ușurarea sa, găsi și un costum maro sub care să încapă „grăsimea” suplimentară. În seturile cu machiaje mai găsi un pic de ajutor în plus. Strecură toate obiectele într-un sac verde de gunoi pe care îl luă acasă. Când ajunse în camera sa, puse în sac și pistolul semiautomat și doua încărcătoare pline.

Închirie o mașină veche de patru ani, care avusese sigur și vremuri mai bune, de la compania locala Rent-A-Wreck[24], care în general furniza mașini studenților și care păru mai mult decât bucuroasă să ia banii de la el fără prea multe întrebări, funcționarul notând doar informațiile de pe permisul de conducere de California pe care îl arătase Ricky.

24 În traducere, „Închiriați o epavă de mașină” (n.tr.).

Iar vinerea următoare, imediat după ce își încheie tura de la Departamentul de curățenie, porni cu mașina spre New Jersey. Lăsă noaptea să-l înghită, iar kilometri să rămână în urma mașinii închiriate și conduse repede, dar constant, cu zece kilometri la oră peste limita de viteza admisă. La un moment dat, își lăsă geamul jos și, simțind un suflu de aer cald pătrunzându-i în mașină, se gândi că vara se apropia. Dacă ar fi fost în oraș, ar fi început să-și conducă pacienții spre un fel de înțelegere de care să se țină strâns atunci când urma să vină inevitabila vacanță din luna august. Uneori reușea să facă acest lucru, alteori nu. Își amintea cum se plimba prin oraș la sfârșitul primăverii și la începutul verii și cum florile din parc și explozia de verdeață păreau că învingă zidurile de cărămidă și beton care reprezentau Manhattanul. Era cea mai bună vreme acolo, dar trecea repede, fiind înlocuită de o căldură și o umiditate apăsătoare. Dura doar atât cât să fie convingătoare.

Trecuse de miezul nopții când Ricky lăsă în urmă orașul, aruncând o privire peste umăr când traversa podul George Washington. Chiar și în puterea nopții, orașul părea că strălucește. Upper West Side se întindea în fața lui, iar Ricky știa că undeva, în afara razei vizuale, se găsea Columbia Presbyterian Hospital și clinica unde lucrase foarte puțin cu atâția ani în urmă, orb la impactul faptelor sale. Un amestec curios de emoții puse stăpânire pe el, pe când trecea de punctul de taxare și intra în New Jersey. Era ca și cum fusese prins într-un vis, în una dintre acele serii de imagini și evenimente care ocupă zona inconștientului, la un pas de coșmar. I se părea că orașul acesta spunea totul despre ceea ce fusese el cândva, mașina care zdrăngănea pe autostradă reprezenta ceea ce devenise, iar întunericul din fața lui, ceea ce avea să fie.

Un indicator luminos care arăta locuri libere la un Econo Lodge pe Route One îl făcu să oprească. Recepția pe timp de noapte era asigurată de un tip trist din India sau Pakistan, cu un ecuson pe care scria Omar. Acesta era oarecum nervos că sosirea lui Ricky îi întrerupsese semireveria. Îi dădu lui Ricky o hartă a zonei și se întoarse la loc pe scaun, la cărțile sale de chimie și la termosul cu lichid cald pe care îl ținea în poală.

Dimineața, Ricky petrecu ceva timp în baia camerei de motel cu trusa de machiaj a actorilor, făcându-și o vânătaie și o cicatrice chiar lângă ochiul stâng. Mai adăugă o culoare roșie-vineție menită să atragă atenția tuturor celor cu care ar fi vorbit. „Asta ține de psihologia elementara", se gândi Ricky. La fel ca în Pensacola, oamenii nu-și vor aminti cine era, ci ce era. Aici, ochii aveau să le fie atrași de așa-zisele răni astfel încât să nu remarce trăsăturile feței. Și barba îl ajuta să-și acopere trăsăturile. Burta falsă de sub tricou se adăuga la portretul pe care îl creiona Ricky. Se gândi că i-ar fi prins bine și niște pantofi care să-l arate mai înalt, dar se gândi să încerce asta cândva, în viitor. După ce își luă pe el un costum ieftin, își puse pistolul în buzunar, alături de un cartuș de gloanțe.

Ricky credea că adresa spre care se îndrepta reprezenta un pas și mai aproape de cel care-i dorise moartea. Cel puțin așa spera.

Zona prin care trecea cu mașina i se părea foarte contradictorie. Era în mare parte formată din peisaje verzi câmpenești, străbătută de drumuri care probabil că fuseseră rurale odinioară, liniștită și neglijată, dar acum parcă purta povara dezvoltării pe scară largă. Trecu pe lângă numeroase complexe de locuințe, de la case pentru cei din clasa de mijloc, cu două sau trei dormitoare, la vile mult mai

somptuoase și luxoase, cu portice și coloane, cu piscine și garaje pentru cele trei mașini, inevitabilele BMW, Range Rover și Mercedes. „Vile directoriale”, se gândi Ricky. Locuri fără suflet pentru femei și bărbați care fac bani și îi cheltuiesc cu viteza gândului, dar fără sens, după părerea lui Ricky. Amestecul de vechi și nou era deconcertant; era ca și cum această parte de lume nu putea să se hotărască între ceea ce fusese și ceea ce voia să fie. Bănuia că nici vechii proprietari de ferme, nici mai noii proprietari, oameni de afaceri sau brokeri, nu se înțelegeau prea bine unii cu alții.

Soarele îi bătea în parbriz și Ricky deschise geamul. Era o zi extrem de frumoasă, caldă, promițând o primăvară frumoasă. Ricky simți greutatea pistolului în buzunarul hainei și se gândi că se va umple de gânduri hibernale.

La adresa pe care o avea găsi o cutie poștală pe marginea drumului, în mijlocul unei foste ferme. Ezită puțin, neștiind la ce să se aștepte. O firmă lângă alee indica: „ADĂPOST PENTRU ANIMALE DE PAZĂ: CAZARE, ÎNGRIJIRE, ANTRENAMENT, CREȘTEREA TUTUROR SISTEMELOR DE SECURITATE «NATURALE»”. Alături de aceasta se găsea o poză cu un câine Rottweiler, iar lui Ricky nu i se păru nimic amuzant în asta. Conduse mașina pe o alee, pe sub copacii care formau o boltă de verdeață deasupra lui.

Ieși de sub copaci și opri în fața unei case de fermă de pe la 1950, cu un singur etaj și fațadă de cărămidă. La casă fusese adăugată o construcție albă din șindrilă care o lega de o curte împrejmuită cu gard de sârmă. Imediat ce opri mașina Ricky fu întâmpinat de hărmălaia lătrăturilor de câini. Duhoarea materiilor fecale plutea în aer, din ce în ce mai supărătoare odată cu arșița zilei. Pe măsură ce înainta sporea și hărmălaia. Zări un indicator pe partea adăugată casei pe care scria: „BIROU”. Un alt indicator, asemănător celui pe care îl zărise la intrarea pe alee, împodobea zidul. În

adăpostul cel mai apropiat, un Rottweiler negru imens, cu un piept uriaș și cântărind peste cincizeci de kilograme, se ridică pe picioarele din spate, cu botul deschis, arătându-și colții. Dintre toți câinii din adăpost – iar Ricky văzu câteva zeci alergând pe-acolo, măsurându-și închisoarea – acesta era singurul tăcut. Câinele se uită cu atenție la Ricky, ca și cum l-ar fi măsurat, ceea ce probabil că și făcea.

Ricky intră în birou, unde văzu un bărbat de vârstă medie care stătea în spatele unui birou vechi metalic. Aerul era stătut și mirosea a urină. Omul era slab, chel, ager, cu brațe subțiri, dar musculoase, datorită faptului că avea de-a face cu animale mari.

— Imediat, spuse bărbatul, apăsând butoanele unui calculator de buzunar.

— Stați liniștit, răspunse Ricky.

Văzu că mai apasă câteva butoane și apoi se strâmbă când vede totalul. Omul se ridică și veni spre el.

— Cu ce vă pot ajuta? spuse el. Au, se pare că ați luat parte la o bătaie zdravănă, dom'le!

Ricky aprobă din cap.

— Ar trebui să spun: „Să-l vezi pe celalalt…"

Îngrijitorul de câini râse:

— Iar eu ar trebui să vă cred. Așadar, cu ce pot să vă ajut? Dar, ar trebui să subliniez că, dacă l-ați fi avut pe Brutus lângă dumneavoastră, n-ar mai fi avut loc nicio bătaie. În niciun caz.

— Brutus este câinele din boxa de lângă ușă?

— Ați ghicit. Are darul de a descuraja certurile. Este și tatăl unor cățeluși care vor fi gata de antrenament în câteva săptămâni.

— Nu, mulțumesc.

Îngrijitorul de câini păru derutat.

Ricky scoase legitimația de detectiv particular pe care o achiziționase „în scopul cunoașterii” de pe internet. Omul se uită cu atenție la ea un minut, apoi întrebă:

— Deci, domnule Lazarus, bănuiesc că nu ați venit după un cățel?

— Nu.

— Atunci cu ce pot să vă ajut?

— În urmă cu câțiva ani, aici locuia un cuplu. Howard și Martha Jackson…

După ce rosti cuvintele, bărbatul din fața lui îngheță. Chipul amabil dispăru într-o fracțiune de secundă, înlocuit de o puternică suspiciune, subliniată de pasul în spate pe care-l făcu, aproape ca și cum rostirea cu voce tare a numelor avusese același efect ca o lovitură în piept. Vocea lui avea acum o tonalitate joasă, rece.

— De ce vă interesează oamenii ăștia?

— Erau rude cu dumneavoastră?

— Am cumpărat casa rămasă în urma lor. Cu mult timp în urmă.

— În urma lor?

— Au murit.

— Au murit?

— Da. De ce vă interesează acești oameni?

— Mă interesează cei trei copii ai lor…

Bărbatul ezită din nou, de parcă se gândea profund la ce întrebase Ricky.

— N-au avut copii. Au murit fără urmași. Doar un frate care locuia undeva foarte departe. El mi-a vândut locul acesta. L-am aranjat bine. Am făcut ceva din afacerea lor. Dar nu au avut copii. Niciodată.

— Nu, vă înșelați, spuse Ricky. Au avut. Au adoptat trei copii orfani din New York, prin intermediul Diocezei Episcopale a New Yorkului…

— Domnule, nu știu de unde v-ați luat informațiile, dar sunt eronate. Vă înșelați amarnic, spuse îngrijitorul, vocea lui abia reușind să mascheze mânia care îl cuprindea. Jacksonii nu au avut niciun fel de familie apropiată, în afară de fratele ăla care mi-a vândut mie locul ăsta. Era doar un cuplu de bătrâni și au murit împreuna. Nu știu despre ce vorbiți și cred că probabil nici dumneavoastră nu știți despre ce vorbiți.

— Împreună? Cum?

— Asta nu e treaba mea. Și nu cred că e nici treaba dumneavoastră.

— Dar știți răspunsul, așa este?

— Toți cei care locuiesc prin preajmă știu răspunsul. Puteți să verificați ziarele vremii. Sau să mergeți la cimitir. Au fost înmormântați chiar la cimitirul de lângă șosea.

— Dar dumneavoastră nu vreți să mă ajutați?

— Ați înțeles bine. Ce fel de detectiv particular sunteți dumneavoastră?

— V-am spus, răspunse Ricky. Mă interesează cei trei copii pe care Jacksonii i-au adoptat în mai 1980.

— Iar eu v-am spus că nu au fost niciun fel de copii. Adoptați sau alt fel. Așa că, ce doriți de fapt?

— Am un client. El are de pus niște întrebări. Restul este confidențial, spuse Ricky.

Ochii bărbatului se îngustară și umerii se ridicară, ca și cum șocul inițial fusese înlocuit de o agresivitate care vorbea de la sine.

— Un client? Cineva vă plătește ca să veniți aici și să puneți întrebări? Aveți o carte de vizită? Un număr de telefon unde pot să vă sun, dacă îmi amintesc ceva…

— Nu sunt din oraș… minți Ricky repede.

Îngrijitorul continuă să îl fixeze pe Ricky cu privirea.

— Liniile telefonice merg dintr-un stat în altul, nene! Cum pot să dau de dumneavoastră? Unde vă găsesc, dacă trebuie?

Era rândul lui Ricky să se dea un pas înapoi.

— Ce puteți să vă amintiți mai târziu și nu vă amintiți acum? întrebă el.

Vocea bărbatului se calmase cu totul. Acum măsura, cerceta, de parcă voia să înregistreze fiecare detaliu al chipului și al trupului lui Ricky.

— Mai arătați-mi o dată legitimația aia, ceru el. Aveți o insignă?

Schimbarea de atitudine a bărbatului lansa semne de avertizare către Ricky. Își dădea seama în acea clipă că era foarte aproape de ceva periculos, ca și cum mergea pe întuneric și deodată și-ar da seama că se află pe marginea unei prăpăstii.

Ricky făcu un pas înapoi spre ușă.

— Vă spun cum facem. Vă dau două ore ca să vă gândiți la asta și vă sun înapoi. Dacă vreți să vorbiți, dacă vă mai aduceți aminte de ceva, putem să ne vedem atunci.

Ricky ieși repede din birou și făcu câțiva pași spre mașina parcată. Îngrijitorul era câțiva pași în spatele său, dar se duse într-o parte și, într-o secundă, ajunse la adăpostul în care se afla Brutus. Omul deschise ușa, iar câinele, cu botul deschis, sări imediat lângă îngrijitor. Acesta îi dădu un semnal ușor cu palma și câinele se opri imediat, cu ochii pe Ricky, așteptând comanda următoare.

Ricky se întoarse cu fața la câinele și la stăpânul acestuia, parcurgând ultimii pași până la ușa mașinii cu spatele, încet. Scoase cheile din buzunarul pantalonilor. Câinele lătră o singură dată, atât de amenințător încât lui Ricky îi înțepeniră mușchii, și umerii, și urechile.

— Nu cred că ne vom mai revedea, domnule, spuse îngrijitorul. Și nu cred că e o idee prea bună să veniți pe-aici și să puneți întrebări.

Ricky mută cheile în mâna stângă și deschise ușa de la mașină. În același timp, mână stângă se strecură în buzunarul hainei, în căutarea pistolului. Nu-și luă ochii de pe câine și se concentră asupra a ceea ce avea de făcut: să ridice piedica, să scoată pistolul, să bage glonț pe țeavă, să-și ia o poziție de tragere și apoi să ochească. Atunci când făcea asta la antrenamente, nu era niciodată grăbit, dar tot îi lua câteva secunde. N-avea idee dacă avea timp să tragă măcar o dată și dacă putea să nimerească animalul. Îi trecu prin cap că putea să tragă de câteva ori până să-l oprească.

Rottweilerul ar fi străbătut distanța dintre ei în două-trei secunde, cel mult. Îl vedea cum se târăște câte un centimetru spre Ricky. „Nu, se gândi Ricky, va ajunge și mai repede." Doar într-o secundă.

Îngrijitorul se uită la Ricky și îl văzu cu mâna în buzunar. Zâmbi.

— Domnule detectiv particular, chiar dacă ai o armă în buzunar, crede-mă, n-o să apuci să tragi, când e vorba de câinele ăsta. N-ai nicio șansă.

Ricky cuprinse patul pistolului, cu degetul pe trăgaci. Ochii i se îngustaseră și aproape că nu-și recunoscu vocea când spuse, încet și privind atent în jur:

— Poate că știu asta. Și n-am să mă chinuiesc să trag în câinele de lângă dumneavoastră. În schimb, am să plasez un glonț chiar în mijlocul pieptului dumneavoastră. Sunteți o țintă mai mare și, credeți-mă, nu-mi va fi greu să vă împușc. Și veți muri chiar înainte de a ajunge la pământ. Și nu veți avea satisfacția de a vă vedea tâmpitul de câine devorându-mă.

Acest răspuns îl făcu pe îngrijitor să ezite. Puse mâna pe zgarda câinelui, strunindu-l.

— Plăcuțe de înmatriculare de New Hampshire, spuse el după o clipă. Cu mottoul „Trăiește liber sau mori”. Foarte memorabil. Acum dispăreți de-aici!

Ricky nu ezită să intre în mașină și să trântească portiera. Scoase pistolul din haină și apoi porni mașina. În câteva secunde se îndepărta, dar îl vedea încă pe îngrijitor în oglinda retrovizoare, cu câinele lângă el, uitându-se după mașina lui Ricky.

Respira greu. Era ca și cum căldura de afară era mai puternică decât aerul condiționat din mașină și, imediat ce ieși de pe alee pe șosea, lăsă geamul jos și trase o gură de aer din curentul creat de mișcarea mașinii. Avea un gust fierbinte.

Trase pe marginea drumului ca să-și revină și de acolo zări intrarea în cimitir. Încercă să se calmeze și să-și dea seama ce se întâmplase la casa îngrijitorului. Cu siguranță, răspunsul stătea în menționarea celor trei copii. Bănuia că era un mesaj adânc îngropat, aproape subliminal. Omul nu se mai gândise la cei trei copii de ani de zile, până când sosise Ricky cu o simplă întrebare, iar asta declanșase o reacție de undeva, din adâncuri.

Fusese ceva periculos în legătură cu întâlnirea asta, în afară de câinele de la piciorul îngrijitorului. Ricky se gândi că era ca și cum omul îl așteptase ani de zile pe Ricky sau pe altcineva asemenea lui să vină cu întrebări și, odată ce trecuse surpriza din primul moment, știa exact ce avea de făcut.

Ricky simți o strângere în stomac la gândul acesta.

În cimitir se afla o clădire mică albă, de șindrilă, la o oarecare depărtare de șosea, între rândurile de morminte. Ricky bănui că era un fel de depozit de unelte și trase mașina în fața lui. Imediat din clădire ieși un bătrânel cu părul alb, îmbrăcat cu o cămașă albastră asemănătoare celei pe care o purta și el ca uniformă la departamentul de întreținere de la universitate. Bătrânul făcu câțiva pași spre o mașină de tuns iarba aflată în apropiere, dar, văzându-l pe Ricky, se opri.

— Pot să ajut cu ceva? întrebă bătrânul.

— Caut două morminte, spuse Ricky.

— O mulțime de oameni sunt îngropați aici. Pe cine anume cauți?

— O pereche pe nume Jackson.

Bătrânul zâmbi:

— N-a mai venit nimeni să-i viziteze de multă vreme. Probabil că oamenii cred că poartă ghinion. Eu cred că oricine ajunge să fie cazat aici a experimentat soarta, și bună, și rea, așa că nu prea îmi pasă. Mormântul Jacksonilor este în fund, ultimul rând, pe dreapta. Mergeți pe alee până la capăt, iar apoi o luați la dreapta. Îl găsiți imediat.

— I-ați cunoscut?

— Nu. Sunteți ruda cu ei?

— Nu, spuse Ricky. Sunt detectiv particular, îi caut pe copiii lor adoptivi.

— N-au avut niciun fel de familie. Nu știu nimic de niciun copil adoptiv. Ar fi trebuit să apară în ziare atunci când au murit, dar nu-mi amintesc nimic de asta, iar Jacksonii au stat pe prima pagină o zi-două.

— Cum au murit?

Omul se uită puțin surprins.

— Am crezut că știți, dacă veniți la mormântul lor…

— Cum?

— A fost ceea ce polițiștii numesc crimă-sinucidere. Bătrânul și-a împușcat nevasta după una dintre certurile lor și apoi s-a împușcat. Cadavrele au zăcut mai multe zile în casă, până când poștașul a observat că nu vin să-și ridice poșta de la cutie, a devenit bănuitor și a chemat poliția locala. Câinii se pare că au ajuns la cadavre și nu mai rămăsese mare lucru din ele când a ajuns poliția, doar niște rămășițe urâte. Multă mânie a fost în casa aia, poți să mă crezi.

— Cel care a cumpărat casa…

— Nu-l cunosc, dar se spune că e o figură. La fel de al naibii precum câinii lui. A preluat și afacerea cu îngrijirea câinilor pe care Jacksonii o aveau acolo, dar cel puțin a omorât toate animalele care i-au mâncat pe foștii proprietari. Însă mă gândesc că e posibil să sfârșească și el la fel. Poate că asta crede și el. D-aia o fi așa urâcios. Bătrânul râse scurt și arătă spre deal: Acolo sus, spuse el. De fapt, e un loc plăcut pentru a-ți petrece veșnicia.

Ricky se gândi o clipă, apoi întrebă:

— Nu știți cine a cumpărat locul de veci, nu-i așa? Și cine plătește întreținerea lui.

Omul ridica din umeri.

— Cecurile vin mereu, dar nu știu de unde.

Ricky găsi mormântul fără nicio greutate. Stătu o clipă în liniștea după-amiezii de vară, întrebându-se dacă îi pusese și lui cineva o piatră funerară după sinucidere. Se îndoia. Fusese la fel de izolat ca Jacksonii. Se întrebă însă de ce nu pusese și el o piatră funerară mai deosebită la mormântul soției sale. Ajutase la punerea bazelor unui fond de carte în numele ei la Facultatea de Drept pe care o absolvise și făcea anual o donație la Conservarea Naturii, tot în numele ei, și își spunea că aceste fapte erau mai bune decât o piatră rece deasupra unei fâșii înguste de pământ. Însă acum, așa cum

stătea acolo, nu mai era la fel de sigur. Se lăsă prins într-un vis al morții, gândindu-se la veșnicia ei și la impactul asupra celor rămași în urmă. Când moare cineva, învățăm mai multe despre cei rămași în viață decât despre cel care moare.

Nu știa sigur cât timp stătuse acolo, în fața mormintelor, până când în sfârșit se apucă să le cerceteze. Era o singură piatră pentru amândoi și nu spunea decât numele, data nașterii și data morții lor.

I se părea ceva nelalocul lui și se uită cu atenție la aceste puține informații, încercând să-și dea seama ce anume. Dură câteva secunde până să facă legătura.

Data crimei și a sinuciderii era în aceeași luna când fuseseră semnate actele de adopție.

Ricky se dădu un pas înapoi. Și apoi mai văzu ceva.

Jacksonii se născuseră amândoi în anii 1920. Deci amândoi trebuie să fi avut în jur de șaizeci de ani atunci când au murit.

Simți că îl înăbușă căldura și-și lărgi cravata în jurul gâtului. Burta falsă parcă îl strângea, trăgându-l la pământ, iar vânătaia falsă și cicatricea de pe față deodată începură să-l doară.

„Nimeni nu poate să adopte un copil, cu atât mai puțin trei copii, la acea vârstă”, se gândi el. Regulamentele de adopție a copiilor din orice agenție ar fi decis împotriva adoptării copiilor de către un cuplu cu o asemenea vârstă și în favoarea unui cuplu mai tânăr și mult mai în putere.

Ricky stătea lângă morminte, gândindu-se că are în față o minciună. Nu o minciună despre moartea lor. Asta era adevărat. Ci o minciună undeva în viața lor.

„Totul e greșit, își spuse el. Totul e altfel decât ar fi trebuit să fie.” Ricky era aproape copleșit de sentimentul că dăduse

de ceva mult mai important decât se așteptase. Răzbunare fără limite.

Își spuse că tot ce trebuia să facă era să se întoarcă la siguranța din New Hampshire și să analizeze tot ce aflase, pentru a face pasul următor în mod rațional, inteligent. Parcă mașina închiriată în fața motelului Econo Lodge și intră în hol, unde zări un alt funcționar. Omar fusese înlocuit cu James, care purta o cravată ce părea că-l strânge de gât.

— Voi elibera camera, spuse Ricky. Domnul Lazarus, camera 232.

Funcționarul scrise factura pe monitorul computerului și spuse:

— Totul e în regulă. Dar aveți două mesaje telefonice.

Ricky ezită, apoi întrebă:

— Mesaje telefonice?

Funcționarul James aprobă dintr-o mișcare a capului.

— A sunat unul de la un adăpost pentru câini și a întrebat dacă stați aici. A vrut să vă lase un mesaj pe telefonul din cameră. Apoi, chiar înainte să veniți, a mai fost un mesaj.

— Același tip?

— Nu știu, eu doar apăs butoanele. Nu vorbesc cu persoana respectivă. Doar apare un număr aici, pe panoul meu. Camera 232. Două mesaje. Dacă vreți, ridicați receptorul la telefonul ăla din colțul de-acolo și formați numărul camerei dumneavoastră. Așa puteți să vă ascultați mesajele.

Ricky făcu așa cum i se spusese. Primul mesaj era de la proprietarul adăpostului de câini.

— M-am gândi eu că stați într-un loc ieftin din apropiere. N-a fost prea greu să aflu unde. M-am gândit la întrebările dumneavoastră. Sunați-mă! Cred că am niște informații care ar putea sa vă ajute. Dar mai bine vă aduceți și carnetul de cecuri, pentru că o să vă coste.

Ricky apăsă pe tasta trei pentru a șterge mesajul. Următorul mesaj veni imediat. Vocea era rece, clară și uimitoare, ca și cum ai găsi o bucată de gheață pe trotuarul fierbinte într-o zi de vară.

— Domnule Lazarus, tocmai am fost informată despre curiozitatea dumneavoastră în legătură cu domnul și doamna Jackson, decedați, și cred că am niște informații privind această problemă, care ar putea să vă ajute. Vă rog să mă sunați la numărul 212–555–1717 cât de repede posibil și putem să stabilim o întâlnire.

Apelantul nu își dădea numele. Dar nici nu era necesar. Ricky recunoscuse vocea.

Era Virgil.

PARTEA A TREIA

PÂNĂ ȘI POEȚILOR DE MÂNA A DOUA MOARTEA LE PLACE

XXVIII

Ricky fugi.

Își împachetă bagajele în grabă, porni cu scârțâit de roți, acceleră cu putere pe autostradă, fugi cât putu de repede de motelul din New Jersey și de vocea familiară de la telefon. Abia avu timp să-și spele cicatricea falsă de pe obraz. În această dimineață, punând câteva întrebări nepotrivite la locurile nepotrivite, reușise să comprime timpul, transformându-l din aliat în dușman. Se gândise că ar putea cu ușurință să dezvăluie identitatea lui Rumplestiltskin, iar apoi, după ce va fi reușit să descopere tot ce avea nevoie, ar fi putut să înceapă încet, cu grijă, să-și plaseze capcanele, și apoi să iasă și el din ascunzătoare, pentru a juca de pe picior de egalitate. Acum, din câte înțelegea, pierduse acest lux.

Nu știa ce legătură exista între omul de la adăpostul de câini și Rumplestiltskin, dar cu siguranță că era una, pentru că imediat după plecarea lui, pe când Ricky cerceta mormintele unui cuplu mort, el dăduse telefoane. Ușurința cu care omul găsise motelul la care stătea Ricky era înfricoșătoare. Își spuse că trebuie să fie mai atent cum își ascunde urmele.

Conduse cu viteză, îndreptându-se spre New Hampshire, încercând să-și dea seama cât de compromisă îi era existența. Temeri de tot felul și gânduri negre reverberau în el.

Însă exista o idee supremă: Ricky nu putea să se mai întoarcă la pasivitatea de psihanalist. Aceea era o lume în care așteptai să se întâmple ceva și abia atunci, înainte de a acționa, încercai să interpretezi și să înțelegi toate forțele care determinau acea acțiune. Era o lume a întârzierii, a calmului și a rațiunii.

Dacă ar fi căzut din nou în capcana acestei lumi, asta l-ar fi costat viața. Știa că trebuia să facă neapărat ceva.

Dacă altceva nu putea, trebuia măcar să dea senzația că este la fel de puternic precum Rumplestiltskin.

Abia trecu de semnul de pe autostradă cu BINE AȚI VENIT ÎN MASSACHUSETTS, când îi veni o idee. Văzu un indicator de ieșire de pe autostradă și imediat după aceea zări semnul atât de comun în peisajul american: un magazin de tip mall. Ieși de pe autostradă și apoi merse în parcarea magazinului universal. În doar câteva minute se îndreptă spre șirul de magazine care vindeau cam aceleași lucruri, la aceleași prețuri, dar ambalate diferit, ceea ce le dădea cumpărătorilor senzația că au cumpărat ceva unic din mijlocul acestei întregi mase de similitudini. Dând dovadă de umor negru prin asta, Ricky se gândi că aici era cel mai potrivit loc pentru ceea ce avea de gând să facă.

Nu trecu mult până găsi un grup de cabine telefonice, în apropierea fast-foodurilor. Își aminti cu ușurință primul număr pe care voia să-l formeze. În spatele lui se auzea un zumzet de oameni la mese, vorbind și mâncând, așa că își făcu palma căuș în jurul receptorului când formă numărul.

— *New York Times*, secțiunea de anunțuri.

— Da, spuse Ricky, amabil. Aș dori să cumpăr unul dintre acele anunțuri de mică publicitate de pe prima pagină.

Citi numărul de pe un card de credit. Funcționarul notă informația și întrebă:

— Bine, domnule Lazarus. Care este mesajul?

Ricky ezită o clipă, apoi spuse: „Domnule R., jocul a început. O noua Voce". Funcționarul îl mai citi o dată.

— Asta e tot? întrebă el.

— Asta e tot, spuse Ricky. Te rog să nu uiți să scrii cu literă mare cuvântul „Voce", da?

Funcționarul notă cererea și Ricky închise telefonul. Apoi merse la unul dintre fast-fooduri, își comandă o cafea și luă o mână de șervețele. Găsi o masă puțin mai retrasa de lângă mulțimea de oameni și se așeză, cu un pix în mână, sorbind din lichidul fierbinte. Făcu abstracție de gălăgia din jur și se concentră asupra a ceea ce voia să scrie, ducând din când în când pixul la gură și ciocănindu-și dinții. Apoi sorbea iar din cafea, încercând tot timpul să planifice, lucrurile cu calm. Folosea șervețelele pe post de ciorne și, în cele din urmă, după mai multe încercări, compuse următorul text:

Știi cine am fost, dar nu cine sunt.
D-asta confuzia ți-e mare în gând.
Ricky s-a dus, e mort și-ngropat
Dar eu sunt aici, locul i l-am luat.
Ridicat din morți e Lazăr, la fel ca mine,
Altcuiva ceasul să moară acum îi vine.
Un joc total nou, dar dintr-o veche viață
Ne va aduce în final pe amândoi față în față.
Atunci să vedem, domnule R., mutarea finală cine o va face,
Căci până și poeților de mâna a doua moartea le place.

Ricky își admiră opera o clipă, apoi se întoarse la cabinele telefonice. În câteva momente, fu în legătură cu Departamentul de mică publicitate de la *Village Voice.*

— Aș vrea să dau un anunț la secțiunea de „Personale”, spuse el.

— Nicio problemă. Pot să preiau eu anunțul, spuse funcționarul.

Ricky se amuză puțin de faptul că persoana de la anunțurile de mică publicitate de la *Voice* părea atât de

diferită la voce decât cea de la *Times*, mai puțin sobră și oficială. Ceea ce i se părea oarecum de așteptat, când se gândi mai bine.

— Ce titlu vreți să aibă mesajul? întrebă funcționarul.

— Cum adică titlu? întrebă Ricky.

— Ah, făcu funcționarul. Sunați pentru prima oară la noi. E vorba de abrevieri, știți, cum ar fi B.A. pentru bărbat alb, S.M. pentru sadomasochist…

— Înțeleg acum ce vreți să spuneți, răspunse Ricky. Se gândi o clipă și apoi spuse: Titlul să sune cam așa: „B. A., 50, caut Domnul Perfect pentru divertisment și jocuri speciale…"

Funcționarul îi repetă titlul lui Ricky.

— Bine, spuse el. Altceva?

— Oh, da, desigur, spuse Ricky.

Și apoi îi citi poezia, punându-l să repete mesajul de două ori, ca să fie sigur că notase corect. Când termină de citit, funcționarul se opri o clipă.

— Ei bine, spuse el, asta e altfel, cu totul altfel. Asta probabil că o să-i scoată din bârlog. Cel puțin din curiozitate. Și poate pe câțiva dintre cei mai nebuni. Acuma, vreți să plătiți pentru o căsuță de răspuns? Vă dăm un număr de căsuță, pe care îl puteți accesa prin telefon. Cum funcționează: dacă plătiți cutia, numai dumneavoastră puteți avea acces la răspunsuri.

— Desigur, vă rog, spuse Ricky.

Îl auzi pe funcționar cum tasta ceva la un computer.

— În regulă, zise el. Aveți căsuța cu numărul 1313. Sper că nu sunteți superstițios.

— Nici pe departe, răspunse Ricky. Notă pe șervețel numărul la care trebuia să sune ca să-și acceseze răspunsurile și apoi închise.

O clipă se gândi să sune la numărul pe care îl lăsase Virgil. Dar rezistă acestei tentații. Mai avea câteva lucruri de pus în ordine mai întâi.

În Arta *războiului,* Sun-Tzu discută despre importanța alegerii câmpului de bătălie de către general. El vorbește despre ocuparea unei poziții misterioase, despre găsirea unei locații care să confere superioritate. Despre cum să te așezi în zonele superioare, cum să-ți ascunzi puterile, cum să creezi un avantaj din cunoașterea topografică. Ricky se gândi că aceste lecții i se potriveau și lui acum. Poezia din *Village Voice* era ca un glonț aruncat peste șanțurile de apărare ale adversarului, o salvă de tun menită să atragă atenția.

Ricky își dădu seama că nu va mai trece mult până când cineva va sosi la Durham să-l caute. Faptul că proprietarul adăpostului pentru câini observase plăcuțele de înmatriculare ale mașinii îi întărea această presupunere. Nu i-ar fi fost prea greu să afle că plăcuțele și, implicit, mașina aparțineau firmei Rent-A-Wreck și imediat cineva va veni să întrebe de numele celui care închiriase acea mașină. Problema cu care se confrunta era complexă, dar se putea reduce la o singură întrebare: unde dorea să poarte următoarea luptă? El trebuia să-și aleagă terenul de luptă.

Se întoarse la mașina închiriată, merse apoi la camera unde stătea și apoi direct la slujba de noapte la centrul telefonic în caz de criză, având tot timpul în minte aceste întrebări și gândindu-se că nu știa cât timp își cumpărase odată cu anunțurile din *Times* și *Voice,* dar știind că, oricum, e vorba de puțin timp. *Times* urma să apară a doua zi dimineață, *Voice* – la sfârșitul săptămânii. Era foarte probabil că Rumplestiltkin nu va acționa până nu le va vedea pe amândouă. Tot ce știa acesta până acum era că un detectiv particular cu burtă mare și cu cicatrice pe față sosise la un

adăpost pentru câini din New Jersey punând întrebări incoerente în legătură cu cuplul care apare în actele oficiale că l-a adoptat pe el și pe frații lui cu mulți ani în urmă. Un om care vâna o minciună. Ricky nu se păcălea singur că Rumplestiltskin nu o să vadă legăturile și nu o să-și dea seama imediat și de alte semne ale existenței lui Ricky. Preotul Frederick Lazarus va apărea în urma cercetărilor în Florida. Detectivul particular Frederick Lazarus ajunsese și în New Jersey. Avantajul pe care îl avea Ricky era că nu exista nicio legătură clară între Frederick Lazarus, pe de o parte, și doctorul Frederick Starks sau Richard Lively, pe de altă parte. Unul se presupunea că este mort. Celălalt era pierdut încă în anonimat. Așezându-se la telefonul cu multiple linii telefonice de la birou, Ricky se bucură în sinea sa că semestrul universitar se apropia de sfârșit. Se aștepta să sune obișnuitele persoane stresate, disperate de examenele și lucrările de sfârșit de semestru, cu care se descurca cu ușurință. Nu credea că s-ar sinucide cineva din cauza unui examen final la chimie, deși auzise de lucruri și mai ciudate. Și astfel, în miezul nopții, putea să se concentreze pe propriile probleme.

Se întrebă: „Ce doresc să obțin?”

Voia oare să-l omoare pe cel care îl făcuse să-și însceneze propria moarte? Care îi amenințase pe membrii îndepărtați ai familiei sale și distrusese tot ce reprezenta ceea ce fusese el cândva? Ricky se gândi că în unele dintre romanele polițiste pe care le devorase în ultimele luni răspunsul ar fi fost simplu: da. Cineva îl făcuse să sufere profund, așa că trebuia să întoarcă armele către acela. Să-l omoare. Ochi pentru ochi – esența răzbunării.

Ricky strânse din dinți și-și spuse: „Sunt multe feluri în care poți ucide pe cineva”. Chiar așa, el trecuse prin unul

dintre ele. Cu siguranță mai erau și altele, de la glonțul asasinatului până la ravagiile unei boli.

Ceea ce era important era găsirea crimei potrivite. Și pentru a face acest lucru avea nevoie să-și cunoască adversarul. Nu numai să știe cine era, ci și, mai ales, ce era acesta.

Iar el trebuia să se scoale din propria moarte cu viața intactă. Ricky nu era un kamikaze, care bea o ceașcă rituală de sake, pentru ca apoi să meargă liniștit la propria moarte. Ricky dorea să supraviețuiască.

Nu-și făcea iluzii că va mai fi vreodată doctorul Frederick Starks. Nu va mai asculta zilnic, confortabil, văicărelile bogătașilor, patruzeci și opt de săptămâni pe an. Practica aceasta era de mult apusă, iar el știa.

Se uită în jurul său în mica încăpere în care se afla locația centrului de criză. Era într-o cameră de pe holul principal al clădirii care adăpostea cabinetele medicale pentru studenți. Era un loc îngust, nu prea confortabil, cu un sigur birou, trei telefoane și câteva afișe care aminteau de victoriile echipelor de fotbal american, *lacrosse* și fotbal de câmp, cu fotografiile sportivilor. Mai era și o hartă mare a campusului și o listă de servicii de urgență și numere de la pază. Mai apărea scris, cu litere ceva mai mari, un protocol care trebuia urmat în cazul în care cel care răspundea la telefon era convins că persoana care apelase urma să se sinucidă. Protocolul explica ce pași trebuiau urmați: trebuia sunat la poliție, ca apoi operatorul de la serviciul unic de urgențe 911 să identifice locul de unde se efectuase apelul. Acest protocol trebuia să fie urmat numai în cele mai grave urgențe, când o viață se afla în pericol și trebuiau alertate serviciile de salvare. Ricky nu făcuse niciodată uz de această opțiune. În săptămânile când lucrase aici de noapte, fusese întotdeauna în stare să vorbească cu cei care sunau și să-i convingă, dacă nu să renunțe, cel puțin

să-și întârzie punerea în practică a hotărârii. Se întrebase dacă vreunul dintre tinerii pe care îi ajutase ar fi fost uimit să afle că vocea calmă care le vorbea atât de logic aparținea unui om de serviciu din Departamentul de chimie.

Ricky își spuse: „Lucrul ăsta merită să fie ascuns".

Concluzia la care ajunse îl duse la o hotărâre: trebuia să-l conducă pe Rumplestiltskin departe de Durham. Dacă avea să supraviețuiască confruntării iminente, Richard Lively trebuia să se afle în siguranță și să-și păstreze anonimatul.

Șopti pentru el însuși:

— Înapoi la New York!

Pe când ajungea la această concluzie, sună telefonul de pe biroul din fața lui. Prelua linia care clipea și ridică receptorul.

— Central de criză, spuse el. Cu ce vă pot ajuta?

O clipă fu liniște, apoi se auzi un suspin înăbușit, urmat de un șir de cuvinte fără înțeles, care separat nu prea spuneau mare lucru, dar luate împreună însemnau multe.

— Nu pot, pur și simplu nu mai pot, e prea mult, nu vreau, oh, pur și simplu nu mai știu…

„O tânără", se gândi Ricky. Nu auzi deloc cuvinte pronunțate greșit, în afară de suspine, așa că se gândi că fata nu consumase droguri sau alcool. Era vorba pur și simplu de singurătatea de la miezul nopții și disperarea provocată de ceva.

— Poți să vorbești puțin mai rar, spuse el cu blândețe, și să mă lămurești ce s-a întâmplat? Nu trebuie să-mi zugrăvești totul, întregul tablou. Doar ce se întâmplă acum, în acest moment. Unde ești?

O pauză, apoi veni răspunsul:

— În camera mea de la cămin.

— Bine, începu Ricky cu grijă. Ești singură?

— Da.

— Fără colegi de cameră? Prieteni?

— Nu. Singură.

— Mereu ești singură? Sau doar te simți singură?

Întrebarea asta o puse pe gânduri.

— Păi, eu și prietenul meu ne-am despărțit, toate cursurile sunt îngrozitoare, iar când o să ajung acasă ai mei o să mă omoare pentru că am note proaste. De fapt, s-ar putea să nici nu trec la cursul de literatură comparată, iar totul a ajuns la un capăt…

— Ceva te-a făcut să suni la noi, așa e?

— Am vrut doar să vorbesc. Nu am vrut să-mi fac nimic rău.

— Asta e extrem de bine. Mi se pare mie sau ăsta n-a fost tocmai cel mai bun semestru?

Tânăra râse amar:

— Așa s-ar spune.

— Dar mai vin și alte semestre, nu-i așa?

— Pai da.

— Iar prietenul, de ce a zis că te părăsește?

— A spus că nu vrea să fie legat acum…

— Iar răspunsul ăsta te-a făcut să te simți cum? Deprimată?

— Da. A fost ca o palmă peste față. M-am simțit de parcă doar se folosise de mine, știți, pentru sex, iar acum, că vine vara, ei bine, și-a dat seama că nu mai are nevoie de mine. Ca și cum aș fi un fel de bomboană. Mă gustă și apoi mă aruncă…

— Bine spus, zise Ricky. A fost o insultă, în cazul ăsta. Un atac la ceea ce ești tu.

Din nou tânăra făcu o pauză.

— Cred că da, dar nu văzusem lucrurile așa.

— Așadar, spuse Ricky cu vocea liniștită, dar fermă, în realitate, în loc să fii deprimată și să te gândești că e ceva în neregulă cu tine, ar trebui să te superi pe nemernicul ăla,

pentru că el e problema, cu siguranță. Iar problema este egoismul lui, am dreptate?

Tânăra aprobă. „Genul de apel telefonic tipic", se gândi Ricky. Ea sunase într-o stare de disperare combinată, din cauza prietenului și a problemelor de la școală, dar în realitate nu era nici pe departe în această stare, la o examinare mai atentă.

— Cred că asta e o afirmație corectă, spuse ea. Ticălosul!

— Așa că poate că ți-e mai bine fără el. Că doar n-a rămas balta fără pește! spuse Ricky.

— Credeam că-l iubesc, spuse tânăra.

— Așa că doare puțin, nu-i așa? Dar durerea nu e pentru că ți-a frânt inima, ci pentru că te-ai complăcut într-o minciună. Iar acum ți s-a zdruncinat încrederea.

— Aveți dreptate, spuse ea. Ricky simțea că lacrimile se usucă la celălalt capăt al firului. După un minut, fata adăugă: Probabil că primiți o mulțime de telefoane ca acesta. Totul părea atât de important și de groaznic acum un minut sau două. Plângeam și suspinam și acum…

— Mai sunt notele. Ce se-ntâmplă când ajungi acasă?

— O să fie supărați foc. Tata o să zică: „Nu-mi cheltuiesc banii câștigați cu sudoarea frunții pentru o mulțime de opturi!"

Tânăra își îngroșă vocea și imită o voce masculină, vocea tatălui, destul de bine. Ricky râse, și ea i se alătură.

— O să-i treacă, spuse el. Fii sinceră cu el. Povestește-i despre problemele tale și despre prietenul tău și spune-i că vei încerca să iei note mai bune semestrul următor. Va înțelege.

— Aveți dreptate.

— Așadar, spuse Ricky, iată care e rețeta pentru această seară: Trage un somn sănătos. Lasă cărțile. Trezește-te de dimineață și du-te să-ți cumperi o cafea dulce, cu o mulțime

de calorii. Ia-ți cafeaua afară, stai pe o bancă s-o bei și admiră vremea. Dacă se întâmplă să-l vezi pe băiatul cu pricina, ignoră-l. Iar dacă vrea să vorbească, pleacă de lângă el. Găsește altă bancă. Gândește-te puțin la ce-ți va aduce vara asta. Întotdeauna există speranța că lucrurile merg spre mai bine. Trebuie doar să regăsești speranța.

— Bine, spuse fata. Mulțumesc că ați vorbit cu mine.

— Dacă tot te simți stresată, până la punctul la care nu crezi că mai poți face față, trebuie să te programezi la un consilier la serviciile de sănătate. Te vor ajuta să treci peste probleme.

— Știți multe despre depresie, spuse ea.

— Ah, da, răspunse Ricky, știu. De obicei este trecătoare. Uneori însă nu este. Prima este o condiție normală a vieții. Cea de-a doua este o adevărată boală periculoasă. Mi se pare că tu tocmai ai avut-o pe prima.

— Mă simt mai bine, spuse fata. Poate am să iau și o prăjitură cu cafeaua aia, la naiba cu caloriile!

— Îmi place atitudinea asta! spuse Ricky. Era cât pe ce să închidă, dar se opri la timp. Hei, spuse el. Vrei să mă ajuți și tu cu ceva?

Tânăra păru puțin surprinsă, dar răspunse:

— Ce? Cum? Aveți nevoie de ajutor?

— Aici e linia telefonică în caz de crize, spuse Ricky cu umor în voce. Dar ce te face să crezi că noi, cei de la capătul ăsta al firului, nu avem și noi crizele noastre?

Tânăra făcu o mică pauză, de parcă ar fi digerat evidența acestei afirmații:

— Bine, spuse ea cu ce pot să fiu de folos?

— Când erai mică, ce jocuri te jucai? întrebă Ricky.

— Jocuri? Cum ar fi jocurile pe tablă, știți, ca „Chute and Ladders”, „Candylady”.

— Nu. Afară, tipul de jocuri pe terenul de joacă sau în curte…

— Cum ar fi „Ring Around the Rosie”[25] sau „Freeze Tag”[26]?

— Da. Dar, dacă ai vrea să te joci și cu alți copii, un joc în care unul trebuie să îl vâneze pe altul, dar în același timp este și el vânat? Există un astfel de joc?

— Nu vă referiți la „De-a v-ați ascunselea”?

— Nu, altceva…

Tânără se concentră, apoi începu să se gândească mai mult sau mai puțin cu voce tare.

— Păi, este „Țară, țara, vrem ostași”, dar ăsta are mai mult o provocare de ordin fizic. Mai e și „Gunoierii”, dar asta e în căutarea unor obiecte. „Leapșa” și „Îmi dai voie, mamă?”[27], și „Simon Spune…”[28]

---

25 Joc pentru copii în care jucătorii fac o horă ținându-se de mâini și, la un semnal, se ghemuiesc toți. Primul vers al poeziei recitate de copii în timp ce dansează dă numele jocului. Asemănător cu „Ursul doarme” de la noi (n.tr.).

26 Joc pentru copii în care jucătorii fiecăreia din cele două echipe încearcă să elimine prin „înghețare” toți jucătorii echipei adverse. Aduce puțin cu „leapșa” de la noi (n.tr.).

27 Joc pentru copii în care cineva întreabă „Îmi dai voie, mamă?” și trebuie să primească răspuns pozitiv înainte de a urma orice fel de instrucțiuni. Jocul se joacă cel puțin în trei jucători, se anunță de la început cine joacă rolul mamei, care îi aliniază pe toți ceilalți jucători cu fața la ea și începe să le dea mici ordine. Dacă un jucător începe să îndeplinească ordinul fără a cere mai înainte „permisiunea” mamei, este eliminat din joc (n.tr.).

28 Joc pentru copii în care aceștia trebuie să urmeze toate instrucțiunile care încep cu „Simon spune…” dar nu și pe cele care

— Nu. Caut ceva mai provocator…

— Cel mai bun la care mă gândesc este „Vulpile și ogarii”[29], spuse ea brusc. Ăsta era cel mai greu să-l câștigi.

— Cum îl jucai? întrebă Ricky.

— Vara, la țară. Erau două echipe, vulpile și ogarii, firește. Plecau mai întâi vulpile, cu cincisprezece minute mai devreme. Ele aveau pungi de hârtie pline cu bucățele de ziare. La fiecare zece metri, lăsau o mână de ziare pe jos. Ogarii veneau pe aceste urme. Cheia era să lași urme false, să-i întorci din drum, să-i conduci spre o mlaștină, și așa mai departe. Vulpile câștigau dacă ajungeau înapoi la locul de pornire după un timp stabilit dinainte, adică două sau trei ore mai târziu. Ogarii câștigau dacă le prindeau din urmă pe vulpi. Dacă ei vedeau vulpile peste o câmpie, aveau voie să se comporte ca niște câini și să fugă direct la ele peste câmp. Iar vulpile trebuiau să se ascundă. Așa că vulpile se asigurau că știu unde sunt ogarii, știți, îi spionau…

— Ăsta e jocul pe care îl caut, spuse Ricky ușor. Cine câștigă de obicei?

— Asta era frumusețea jocului, spuse tânăra. Depinde de imaginația vulpilor și de hotărârea ogarilor. Așa că putea câștiga oricare din părți.

— Mulțumesc, spuse Ricky, mintea lui începând să țeasă tot felul de idei.

— Noroc, spuse fata și închise.

Ricky se gândi că exact de asta va avea nevoie: de noroc.

---

nu sunt precedate de aceasta. Comenzi posibile: „Simon spune să vă puneți mâinile pe cap” sau „Simon spune să stați într-un picior”. Pierd și sunt eliminați cei care îndeplinesc o comandă care nu începe cu „Simon spune…” (n.tr.).

29 Numele jocului în original în engleză, „Foxes and Hounds”, asemănător jocului, „Hoții și vardiștii” de la noi (n.tr.).

În dimineața următoare, începu să facă tot felul de aranjamente. Își plăti chiria pentru luna următoare, dar le spuse proprietăreselor că probabil va fi plecat din oraș cu probleme de familie. Își luase o plantă în cameră și le rugă pe femei să vină să i-o ude cu regularitate. „Ăsta e cel mai simplu mod de a se juca cu psihologia femeilor", se gândi Ricky; niciun bărbat care vrea să-i fie udată planta nu are de gând să fugă. Vorbi cu șeful lui de la Departamentul de curățenie de la universitate și primi permisiunea de a-și lua câteva zile cumulate de concediu medical și libere. Șeful lui era înțelegător, dar îl ajuta și faptul că se apropia sfârșitul semestrului, iar solicitarea de câteva zile libere nu-i punea în pericol slujba.

La banca locală unde avea cont Frederick Lazarus, Ricky făcu un transfer electronic către un cont pe care și-l deschise, tot electronic, la o bancă din Manhattan.

Făcu și o serie de rezervări la hoteluri din New York, pentru zile succesive. Acestea erau la hoteluri proaste, pe care nu le-ar fi ales nimeni, genul de locuri care nici măcar nu apar în ghidurile turistice ale orașului. Garantă fiecare rezervare cu cartea de credit a lui Frederick Lazarus, cu excepția ultimului hotel pe care îl alese. Ultimele două hoteluri la care făcu rezervări erau localizate pe 22nd Street, oarecum unul în fața celuilalt. La primul dintre ele făcu o rezervare de două nopți pe numele Frederick Lazarus. Celalalt avea avantajul de a oferi apartamente la preț bun, pentru o săptămână, iar aici își rezervă o cameră pentru două săptămâni. Dar pentru acest din urmă hotel folosi cartea de credit Visa a lui Richard Lively.

Închise căsuța poștala pe numele Frederick Lazarus de la Mailboxes Etc., lăsând ca adresa la care să-i fie trimisă corespondența adresa penultimului hotel.

Ultimul lucru pe care îl făcu fu să-și împacheteze arma și muniția pe care o mai avea, alături de câteva schimburi de haine într-o geanta, și merse din nou la Rent-A-Wreck. La fel ca mai înainte, închirie o mașină veche, modestă. Dar de această dată se asigură că lasă semne în urma sa.

— Este cu kilometraj nelimitat, da? îl întreba el pe funcționar. Pentru că vreau să merg la New York și nu vreau să fiu reținut de o taxă de zece cenți pe kilometru…

Funcționarul era un puști de colegiu, care își începea slujba de vară în mod evident și care deja, după numai câteva zile la birou, era plictisit de moarte.

— Da, kilometraj nelimitat. Din punctul nostru de vedere puteți să conduceți până în California și înapoi.

— Nu, am afaceri la Manhattan, repetă Ricky în mod deliberat. Am să scriu adresa unde o să stau în New York pe contractul de închiriere a mașinii.

Ricky scrise numele și telefonul de la primul hotel unde făcuse rezervare pe numele Frederick Lazarus.

Funcționarul se uită la blugii și tricoul sport cu care era Ricky îmbrăcat.

— Sigur. Afaceri. Nu contează.

— Și dacă trebuie să-mi prelungesc șederea…

— Există un număr de telefon pe contractul de închiriere. Sunați acolo. Vă reținem banii de pe cardul de credit, dar avem nevoie de o înregistrare, altfel după patruzeci și opt de ore sunăm la poliție și declarăm mașina furată.

— Nu vreau asta.

— Cine ar vrea?

— Mai e un singur lucru, spuse Ricky rar, alegându-și cuvintele cu atenție.

— Ce anume? întrebă funcționarul.

— Am lăsat un mesaj unui prieten, să vină și el și să închirieze o mașină de aici. Știți, sunt prețuri bune, mașini

bune, solide, nu e atâta nebunie și hârțogăraie ca la companiile mari de închirieri…

— Sigur, spuse puștiul, surprins că cineva și-ar pierde timpul să-și dea cu părerea, indiferent care ar fi aceasta, în legătură cu mașinile închiriate.

— Dar nu sunt sigur că a înțeles mesajul cum trebuie…

— Cine?

— Prietenul meu. Are o mulțime de afaceri pentru care trebuie să călătorească, la fel ca mine, așa că mereu este în căutare de lucruri bune.

— Și?

— Și, spuse Ricky rar, dacă se întâmplă să apară pe aici în următoarele două zile, întrebând dacă asta e compania de la care am închiriat eu mașina, te rog să-l îndrumi bine și să-i dai o mașină bună, da?

Puștiul dădu din cap:

— Dacă sunt eu de serviciu…

— Ziua ești aici, nu-i așa?

Funcționarul aprobă dând din cap și făcu un gest care indica faptul că a sta în spatele tejghelei în aceste prime zile ale verii i se părea asemănător cu a fi la închisoare, ceea ce probabil că și era.

— Deci există șanse ca tu să fii cel pe care îl găsește prietenul meu aici.

— Da, există șanse.

— Așa că, dacă întreabă de mine, spune-i că am plecat cu afaceri la New York. Îmi știe el programul.

Funcționarul ridică din umeri.

— Nicio problemă, dacă întreabă. Altfel…

— Sigur că da. Dar dacă vine cineva să întrebe de mine, ăla e prietenul meu.

— Cum îl cheamă? întrebă funcționarul.

Ricky zâmbi:

— R.S. Skin. Ușor de ținut minte: Domnul R. Skin.

Pe Route 95 spre New York, Ricky se opri la trei supermarketuri diferite, toate poziționate lângă autostradă. Unul era chiar mai jos de Boston, celelalte două – în Connecticut lângă Bridgeport și New Haven. La fiecare, Ricky se învârti fără țintă pe holurile centrale, printre magazinele de haine și prăjituri din ciocolată, până când găsi un loc unde se vindeau telefoane celulare. Cumpără cinci telefoane diferite, toate pe numele lui Frederick Lazarus, toate cu zeci de minute gratuite și convorbiri interurbane la prețuri mici. Telefoanele erau de la patru companii de telefonie mobilă diferite și, deși fiecare vânzător, completând formularul respectiv, îl întrebase pe Ricky dacă mai are alt telefon, iar acesta spusese că nu mai are, niciunul nu-și dăduse osteneala să verifice. Ricky mai luă și servicii suplimentare la fiecare telefon, cum ar fi identitatea apelantului, apel în așteptare și așa mai departe, ceea ce-i făcu pe vânzători nerăbdători să-i vândă marfa.

Ricky se opri apoi la un mall pentru echipamente de tot felul unde, după câteva căutări, găsi un magazin foarte mare cu echipamente de birou. Își cumpără de aici un laptop ieftin și echipamentul hardware necesar pentru funcționarea acestuia. De asemenea, mai cumpără o geantă specială pentru laptop.

Era seara devreme când ajunse la primul dintre hoteluri. Își lăsă mașina închiriată într-o parcare de lângă Hudson River, în partea de vest a orașului, apoi luă un metrou până la hotelul aflat în cartierul chinezesc. Se cază la recepționerul pe care îl chema Ralph și care suferise de acnee la pubertate, căci avea pe față cicatricele specifice, ceea ce-i dădea o înfățișare ciudată, parcă răutăcioasă. Ralph nu avu prea multe de spus, în afară de o ușoară surprindere atunci când

își dădu seama că funcționează cartea de credit pe numele Frederick Lazarus. Cuvântul „rezervare” îl surprinse, de asemenea. Ricky se gândi că nu era genul de loc care avea prea multe rezervări. O prostituată care trecea pe hol pe lângă Ricky îi zâmbi, invitându-l la serviciile ei, în același timp, dar el dădu din cap și intră în cameră. Era un loc exact așa de dezgustător cum sperase Ricky. În plus, era acel gen de loc unde simplul fapt că Ricky intră fără bagaje și ieși după un sfert de oră nu atrase în niciun fel atenția.

Luă un alt metrou către ultimul hotel de pe lista sa, unde avea închiriat apartamentul acela cu preț bun, pe două săptămâni. Aici deveni Richard Lively, deși fu cât putu de tăcut și monosilabic cu cel de la recepție. Încercă să nu atragă atenția asupra lui și se îndreptă spre cameră.

Ieși o singură dată în acea seară la un magazin non-stop din apropiere pentru a-și lua un sendviș și două sticle de apă minerală. Își petrecu restul serii făcând planuri în liniște, cu excepția unei singure ieșiri la miezul nopții.

O scurtă ploaie de vară lăsase în urmă o atmosferă umedă și plăcută pe stradă. Felinarele galbene aruncau cercuri de lumină pe asfaltul negru. Aerul nopții era oarecum călduț, având în el ceva ce indica apropierea verii. Se uită cu atenție în josul trotuarului și se gândi că nu fusese niciodată cu adevărat conștient de cât de multe umbre există la miezul nopții în Manhattan. Apoi presupuse că și el reprezenta o astfel de umbra.

Traversă orașul, mergând pe jos pe lângă cartiere întregi, până găsi un telefon public mai retras.

Era timpul să-și verifice mesajele.

XXIX

O sirenă săgetă noaptea la mică distanță de telefonul public unde se afla Ricky. N-ar fi putut să spună dacă era poliția sau salvarea. Știa sigur că pompierii aveau o astfel de sirenă, cu un sunet mai adânc, inconfundabil. Dar sirenele de pe mașinile de poliție și salvare sunau cam la fel. Pentru o clipă, se gândi că erau puține zgomote pe pământ care anunțau atât de clar necazurile ca sunetele sirenelor. Ceva de temut, ca și cum compromisul și speranța fuseseră reduse de simpla asprime a sunetului. Așteptă până când sunetul se estompă în întuneric și liniștea obișnuită a Manhattanului reveni: doar sunetul regulat al automobilelor și al autobuzelor făcându-și drum pe șosele și din când în când zgomotul metroului sub pământ, târându-se prin tunelele subterane care traversau orașul în lung și-n lat.

Ricky formă numărul de la *Village Voice* și accesă căsuța lui personală pentru răspunsuri la 1313. Erau peste treizeci de mesaje.

Majoritatea erau invitații și promisiuni de aventuri sexuale. Majoritatea răspunsurilor menționau: „...Distracție și jocuri deosebite", cum spusese Ricky în anunț, formulare care părea că se îndreaptă, așa cum se așteptase, într-o anume direcție. Câțiva dintre cei care răspunseseră compuseseră poezioare rimate ca răspuns la poezia lui. Dar și acestea vorbeau despre sex și energie. Putea să distingă nerăbdarea specifică în vocile lor.

Cel de-al treizecilea mesaj, pe care-l aștepta, era cu totul diferit. Vocea era rece, aproape plată, plină de amenințare. Avea un accent metalic, ascuțit, care o făcea să sune aproape mecanic. Ricky bănui că vorbitorul folosea un dispozitiv

electronic de mascare a vocii. Însă puterea psihologică a răspunsului nu ascundea nimic:

Ricky e isteț, Ricky e deștept…
Dar strofa asta să n-o ia-n deșert:
El crede că-i la adăpost și-acum vrea să joace,
Acolo unde s-a ascuns trebuie să stea în pace.
Prima dată a scăpat, uimitoare am dovada.
Însă nu ar trebui să întindă prea mult coarda.
A doua șansă are acum, alt joc să joace vrea,
Finalul cursei, pentru el, va fi însă tot așa.
Doar că acum ce-mi datorează voi lua, e negreșit,
Îmi va plăti în întregime, eu asta i-o promit.

Ricky ascultă răspunsul de trei ori, până când i se întipări bine în memorie. Era ceva în plus în acea voce, care îl neliniștea, ca și cum cuvintele nu erau de ajuns, chiar și din tonul vocii răzbătea ura. Însă, dincolo de asta, i se părea că există ceva recognoscibil în voce, aproape familiar, care trecea mai presus de ecoul dispozitivului de ascundere a vocii. Gândul ăsta îl străfulgeră, mai ales când își dădu seama că era pentru prima oară când îl auzea pe Rumplestiltskin. Orice alt contact cu el fusese oarecum de la distanță, pe hârtie sau prin intermediul lui Merlin și Virgil. Dar, auzindu-i vocea, Ricky fu străbătut de un fior de coșmar, care-l făcu să se cutremure puțin. Își spuse în sinea sa că nu trebuie să subestimeze profunzimea provocării pe care o lansase.

Ascultă și celelalte mesaje din căsuța de răspunsuri, știind că probabil ar trebui să mai apară o altă voce, mai familiară. Nu fu deloc surprins s-o audă vorbind. Imediat după liniștea care însoțea poezioara, Ricky auzi vocea lui Virgil înregistrată. Ascultă cu atenție, fiind atent mai ales la nuanțele care i-ar fi putut spune ceva.

— Ricky, Ricky, Ricky, ce plăcut să aflu vești despre tine. Cât de deosebit, într-adevăr. Și cu totul surprinzător, de asemenea, aș putea să adaug…

— Sigur, murmura Ricky pentru sine. Pun pariu.

Ricky continuă să asculte cele spuse de tânăra femeie. Tonul vocii era la fel ca mai înainte; cu toate că sărea dintr-una într-alta, era când convingătoare, enervantă, când crudă și fără să lase loc de compromis. Virgil juca acest joc cu aceeași seriozitate ca și cel care o angajase. Pericolul pe care îl reprezenta ea provenea din schimbările bruște care o caracterizau; încerca să fie de ajutor, pentru ca în momentul următor să fie nervoasă și directă. Dacă Rumplestiltskin era direct și avea un singur țel, Virgil era schimbătoare și alunecoasă. Iar Merlin, despre care încă nu aflase vești, era asemenea unui contabil, lipsit de pasiune, tern, cu tot pericolul care decurgea de aici.

— … Cum ai scăpat, ei bine, asta cu siguranță va face ca unele persoane din cercuri importante să-și revizuiască abordarea lucrurilor, aș putea spune. O atentă reexaminare a ceea ce părea să fie acest caz. Asta arată cât de înșelător poate fi adevărul, nu-i așa, Ricky? I-am avertizat, să știi, chiar i-am avertizat. Le-am spus: „Ricky este foarte isteț. Intuitiv și cu minte ageră…”, dar n-au vrut să mă creadă. Au crezut că ești la fel de prost și de imprudent ca toți ceilalți. Și acum uite unde am ajuns. Ești alfa și omega tuturor finalurilor neașteptate, Ricky. Ești ceea ce se numește o *pièce de résistance.* Foarte periculos pentru toți cei care au legătură cu asta, aș putea crede… Oftă adânc, de parcă propriile vorbe îi spuneau ceva, apoi continuă: Eu, personal, nu-mi dau seama de ce mai vrei o altă rundă cu Domnul R. Aș fi crezut, văzând casa de vară la care țineai atât de mult în flăcări – asta a fost cu adevărat o chestie frumoasă, Ricky, o mișcare bună, extrem de profundă și de inteligentă. Să dai

foc la toată fericirea aia, împreună cu toate acele amintiri, vreau să spun, ce alt mesaj mai bun am fi putut primi? Cu atât mai mult din partea unui psihanalist cum ziceam, n-aș fi crezut că o să mai dai naștere la alt joc, nici pe departe – aș fi crezut că știi din experiență că e greu să te pui cu Domnul R.; nu poți să-l învingi în niciun joc, mai ales unul pe care el îl stabilește. Trebuia să stai acolo unde erai, Ricky, indiferent sub ce piatră ai găsit să te ascunzi. Sau poate că ar trebui să fugi acum. Să fugi și să te ascunzi pentru totdeauna. Ar trebui să începi să sapi o groapă undeva departe, foarte departe, unde este rece și întuneric, și să sapi întruna. Pentru că bănuiala mea este că Domnul R. va dori o dovadă mai puternică a victoriei sale de data asta. O dovadă extrem de concludentă… E o persoană foarte scrupuloasă, așa am auzit…

Vocea lui Virgil dispăru, de parcă ar fi închis brusc telefonul. Ascultă un fâșâit electronic, apoi accesă următorul mesaj telefonic. Era tot Virgil.

— Așadar, Ricky, nu-mi place să te văd că repeți rezultatul primului joc, dar, dacă așa va fi să fie sau nu, alegerea îți aparține. Care este acest „nou joc” despre care vorbești și care sunt regulile? O să citesc *Village Voice* cu mai mare atenție acum. Iar șeful meu este… „nerăbdător” nu este exact cel mai potrivit cuvânt, Ricky. Va fornăi în boxe, ca un cal de curse pregătit de start, poate. Deci, Ricky, așteptăm mișcarea de deschidere.

Ricky închise telefonul și spuse cu voce tare:

— Deja a avut loc.

„Vulpile și ogarii, se gândi el. Gândește ca vulpea. Trebuie să lași o urmă ca să știi unde se află, dar să rămâi suficient de departe în față pentru a evita să fii capturat sau depistat. Iar apoi, se gândi el, să îi conduci direct în bălării, în tufele de mărăcini.”

Dimineața, Ricky luă metroul către primul dintre hotelurile la care se înregistrase, dar în care nu stătea. Restitui cheia unui recepționer dezinteresat, care citea în spatele tejghelei o revistă pornografică numită *Large Ladies of Love*[30]. Omul avea ceva sordid în înfățișare, cu hainele în neorânduială, o față plină de pete și o cicatrice pe buză. Ricky se gândi că nici nu se putea găsi un recepționer mai bun pentru un astfel de hotel. Omul luă cheia aproape fără o vorbă, preocupat mai degrabă de materialul expus în culori vii și explicite în paginile din fața lui.

— Hei, spuse Ricky, atrăgând foarte puțin atenția recepționerului. Hei, s-ar putea să mă caute un om cu un pachet.

Recepționerul dădu din cap, dar fără să fie atent, preferând, în mod evident, creaturile din paginile revistei.

— Pachetul ăla e important, insistă Ricky.

— Sigur, spuse recepționerul, dând un răspuns care reprezenta cu puțin mai mult decât a ignora tot ce spunea Ricky.

Ricky zâmbi. Nu putea defini o conversație mai potrivită pentru ceea ce avea în minte. Se uită împrejur, asigurându-se că erau singuri în holul întunecat și mizer, apoi duse mâna la buzunarul hainei și, cu mâna mai jos de tejghea, scoase pistolul semiautomat și îl armă, făcând un zgomot distinct.

Recepționerul ridică brusc privirea, făcând ochii mari.

Ricky rânji răutăcios spre el:

— Cunoști sunetul ăsta, nu-i așa, vierme?

Recepționerul își puse mâinile la vedere în față, pe masă.

— Poate acum o să fii atent la mine? întrebă Ricky.

— Vă ascult, răspunse recepționerul.

---

30 În traducere ar fi „Mari doamne ale dragostei”, evident cu tenta peiorativă de rigoare, având în vedere specificul revistei (n.tr.).

Ricky se gândi că omul avea experiența de a fi jefuit sau amenințat.

— Deci să încercăm din nou, spuse Ricky. Un om cu un pachet. Pentru mine. Dacă vine și întreabă de mine, îi dai numărul ăsta. Ia creionul și scrie: 212–555–2798. Aici mă poate găsi. Ai notat?

— Am notat.

— Fă-l să-ți dea cincizeci de dolari, spuse Ricky. Poate chiar o sută. Merită.

Omul avea o figură morocănoasă, dar dădu din cap.

— Și dacă nu sunt aici? întrebă el. Dacă e tipul de noapte?

— Dacă vrei suta, să fii aici, răspunse Ricky. După o clipă, adaugă: Acum, uite care e partea mai dificila: Oricine poate să vină să întrebe. Vreau să spun, orice persoană, corect? Oricine vine fără să aibă un pachet – îi spui că nu știi unde m-am dus, sau cine sunt, sau orice altceva. Niciun cuvânt. Nu-l ajuți deloc. Ai înțeles?

— Doar omul cu pachetul. Am înțeles. Ce este în pachet?

— Nu vrei să știi. Și cred că nu te așteptai să-ți spun.

Răspunsul ăsta avu un mare impact.

— Dar dacă nu văd niciun pachet? Cum o să știu dacă e omul care trebuie?

Ricky aprobă dintr-o mișcare a capului.

— Aici ai dreptate, omule, spuse el. Să-ți spun cum faci. Îl întrebi de unde îl știe pe domnul Lazarus, iar el o să-ți spună ceva de genul: „Toată lumea știe că Lazăr s-a ridicat din morți în a treia zi". Atunci poți să-i dai numărul, așa cum am spus. Dacă faci bine treaba asta, probabil îți iese mai mult de o sută.

— A treia zi. Lazăr s-a ridicat din morți. Sună ca un fel de chestie din Biblie.

— Poate.

— Bine. Am înțeles.

— Bine, spuse și Ricky, punând pistolul în buzunar după ce îl dezarmă cu un zgomot la fel de distinct ca la armare. Mă bucur că am avut această mică discuție. Mă simt mult mai bine în legătură cu șederea mea aici.

Ricky îi zâmbi recepționerului și, arătând spre revista pornografica, spuse:

— Nu te mai reține, văd că faci progrese în educație, zise el și în același timp se întoarse și plecă.

Desigur că nu niciun om cu un pachet nu urma să-l caute pe Ricky. Cu totul altcineva va sosi în curând la hotel. Și, cel mai probabil, recepționerul îi va da toate informațiile relevante pentru acea persoană care va veni să-l caute, mai ales când va fi supus unor presiuni sugestive cum sunt banii sau amenințarea fizică, de care Ricky era sigur că vor face uz Domnul R., sau Merlin, sau Virgil, sau oricine altcineva va fi trimis. Iar apoi, după ce recepționerul va fi furnizat răspunsurile pe care i le lăsase Ricky, Rumplestiltskin va avea la ce să cugete. Un pachet care nu exista, conținând niște informații la fel de inexistente. Livrate unei persoane care nu existase niciodată. Lui Ricky îi plăcea. Să-i dea ceva la care să cugete și care era pură ficțiune.

Se îndreptă spre cealaltă parte a orașului, către următorul hotel.

Acest hotel era aproape la fel ca primul, lucru care îl liniști. Un recepționer la fel de neatent stătea în spatele unei mese mari din lemn. O încăpere simplă, deprimanta și foarte ponosită. Trecu pe lângă două femei cu fuste scurte, machiate strident, cu tocuri ascuțite și dresuri negre de plasă, care stăteau pe hol și-și exercitau profesia evidentă. Îl văzuseră și depistaseră ceva câștig de pe urma lui. Ricky dădu din cap înspre ele când una îi adresă o privire sugestivă. O auzi pe una spunând:

— Polițai…

Iar apoi plecară, ceea ce îl surprinse. Credea că se pricepe să se acomodeze cel puțin vizual în lumea în care coborâse. „Dar probabil, își spuse Ricky în sinea lui, este greu să ascunzi ceea ce ai fost odată. Porți ceea ce ești și înlăuntru, dar și pe dinafară."

Se aruncă pe pat, simțind în spate arcurile proaste. Pereții erau subțiri și se auzea rezultatul succesului uneia dintre colegele celor două femei, o serie de gemete și bufnituri, patul fiind folosit la capacitate maximă. Dacă n-ar fi fost concentrat asupra altei chestiuni, cu totul diferite, Ricky poate s-ar fi simțit deprimat de sunete și mirosuri – o dâră de urină și aer stătut care circula prin aerisiri. Dar mediul acesta era exact ce căutase Ricky. Avea nevoie ca Rumplestiltskin să creadă că Ricky devenise familiar cu această lume de jos, exact cum era și Domnul R.

Lângă pat se afla un telefon, iar Ricky îl trase spre el.

Primul telefon îl dădu brokerului care îi administra modestele conturi de investiții când era încă în viață. Dădu de secretara acestuia:

— Cu ce pot să vă ajut? întrebă ea.

— Numele meu este Diogene… Îi spuse femeii pe litere numele grecesc, apoi continuă: îl reprezint pe domnul Frederick Lazarus, care este executorul averii defunctului domn doctor Frederick Starks. Vă rog să luați la cunoștință faptul că neregularitățile privind situația sa financiară de dinainte de moartea nefericită a acestuia se află în investigarea noastră.

— Bănuiesc că oamenii noștri de la securitate au analizat acea situație…

— Nu suntem mulțumiți. Voiam să vă anunț că vom trimite pe cineva să cerceteze acele înregistrări și să găsească în cele din urmă acele fonduri care lipsesc, pentru a fi distribuite proprietarilor de drept. Oamenii sunt foarte nemulțumiți de

modul în care s-a făcut toată această chestiune, trebuie să adaug.

— Înțeleg, dar cine…

Secretara fu redusă la tăcere, uimita și fără replică, de tonul autoritar al lui Ricky:

— Diogene este numele meu. Vă rog să rețineți. Voi lua din nou legătura cu dumneavoastră zilele astea. Vă rog să-l informați pe șeful dumneavoastră să adune toate înregistrările relevante ale tuturor tranzacțiilor, în special transferurile telefonice sau electronice, pentru ca noi să nu mai pierdem timp când vom veni la întâlnire. Nu voi fi însoțit de detectivii de la poliția economică în această vizita preliminară de examinare, dar e posibil ca asta să devină o chestiune necesară în viitor. Vedeți dumneavoastră, este o problemă de cooperare.

Ricky bănui că menționarea poliției economice trebuie să fi avut un impact semnificativ. Nici unui broker nu-i place să audă de poliția economică.

— Cred că ar fi mai bine să vorbiți cu…

Ricky o întrerupse.:

— Cu siguranță. Când voi suna din nou. Am o întâlnire importantă acum și trebuie să mai dau niște telefoane legate de această problemă. Așa că am să vă spun la revedere. Mulțumesc.

Și cu asta, Ricky închise telefonul, simțind că-și face loc în inima lui un sentiment răutăcios de satisfacție. Nici prin cap nu-i trecea că brokerul lui de odinioară, un om plicticos pe care nu-l interesau decât banii și cum să-i facă sau să-i piardă, va recunoaște numele personajului care colindase lumea antică fără succes în căutarea unui om cinstit. Însă Ricky știa pe cineva care va recunoaște într-o clipă acest lucru.

Următorul telefon îl dădu la Societatea Psihanalitică din New York.

Îl întâlnise pe acel doctor doar o dată sau de două ori până atunci, în cadrul acelor adunări pe teme medicale pe care Ricky încercase din răsputeri să le ocolească, și îl socotise atunci un freudian meticulos și arogant, care le vorbea chiar și colegilor săi prin tăceri lungi și pauze. Tipul era un veteran în psihanaliză și tratase multe persoane faimoase prin tehnica tăcerilor și a canapelei, adăugând faima acestor tratamente la importanța de sine și-așa exagerată, ca și cum, dacă are pe canapea un actor câștigător al premiului Oscar sau scriitor câștigător de Pulitzer sau un finanțist multimilionar, acest lucru îl face mai bun terapeut sau un om mai bun. Ricky, care își petrecuse viața și practicase meseria în cea mai mare izolare și singurătate până la așa-zisa lui sinucidere, se gândi că nu există nici cel mai mic pericol ca doctorul să-i recunoască vocea, așa că nici măcar nu se sinchisi să și-o modifice la telefon.

Așteptă până se făcu ora fix fără nouă minute. Știa că erau șanse ca doctorul să răspundă la telefon dacă îl suna în pauzele dintre ședințele cu pacienții.

Doctorul răspunse la al doilea apel al telefonului. O voce groasă, adâncă răspunse, fără nicio formulă de salut:

— Doctorul Roth…

— Domnule doctor, spuse Ricky rar. Mă bucur să dau de dumneavoastră. La telefon domnul Diogene. Îl reprezint pe domnul Frederick Lazarus, care este executorul averii defunctului domn doctor Frederick Starks.

— Cu ce pot să vă ajut? îl întrerupse Roth.

Ricky tăcu o clipă, o tăcere menita să-l facă pe doctor să se simtă inconfortabil, tehnică mai mult sau mai puțin folosită la rândul său de doctor.

— Dorim să aflăm cum s-au soluționat exact plângerile împotriva defunctului doctor Starks, spuse Ricky, cu o agresivitate care îl surprinse și pe el însuși.

— Plângerile?

— Da, plângerile. Așa cum cu siguranță cunoașteți, cu puțin timp înainte de moartea sa, au fost formulate unele plângeri împotriva lui, pe tema hărțuirii sexuale a unei paciente. Vrem să știm la ce rezultat a ajuns ancheta privind acele acuzații.

— Nu știu dacă s-a ajuns la un rezultat oficial, spuse Roth aspru. Cu siguranță nu din partea Societății Psihanalitice. Atunci când doctorul Straks s-a sinucis, acest lucru a făcut inutile orice investigații ulterioare.

— Chiar așa? zise Ricky. V-a trecut cumva prin cap, dumneavoastră sau altcuiva din societatea pe care o conduceți, că poate sinuciderea lui a fost determinată de incorectitudinea și falsitatea acelor acuzații, în loc să credeți că sinuciderea ține loc de orice verificare?

Roth tăcu o clipă.

— Desigur că am luat în calcul și această variantă.

„Sigur că da, gândi Ricky în sinea sa. Mincinosule."

— V-ar surprinde, domnule doctor, să aflați că tânăra femeie care a adus acele acuzații a dispărut fără urmă?

— Poftim…?

— Nu s-a mai întors niciodată să-și reia terapia cu doctorul din Boston căruia îi spusese întreaga poveste la bun început.

— Asta e curios…

— Și că eforturile acestuia de a o găsi au scos la iveală faptul că identitatea ei – cine pretindea că este – era falsă?

— Falsă?

— Iar mai departe s-a aflat că acuzațiile ei au fost toate parte a unei înșelătorii. Știați asta, domnule doctor?

— Dar nu, nu, n-am știut… așa cum am spus, noi n-am mai cercetat mai departe după sinucidere…

— Cu alte cuvinte, v-ați spălat pe mâini de întreaga problemă.

— A fost predată autorităților care trebuie…

— Dar acea sinucidere v-a salvat pe dumneavoastră și profesiunea dumneavoastră de o întreagă publicitate negativă și dezonorantă, nu-i așa?

— Nu știu – bine, desigur, dar…

— V-a trecut cumva prin minte că poate moștenitorii doctorului Starks vor să-i restabilească reputația? Că exonerarea de orice vină, chiar și după moartea acestuia, ar putea fi importanta pentru ei?

— Nu m-am gândit la asta.

— Știți că ați putea fi considerat responsabil pentru moartea acestuia?

Această afirmație atrase un răspuns previzibil, iritat:

— Nici pe departe! Noi nu…

Ricky îl întrerupse:

— Sunt mai multe tipuri de responsabilitate pe lumea asta, nu-i așa, domnule doctor?

Lui Ricky îi plăcea întrebarea. Mergea până în miezul a ceea ce reprezintă psihanalistul. Putea să și-l imagineze pe omul de la celălalt capăt al firului foindu-se inconfortabil pe scaun. Poate că i se strânseseră broboane de transpirație pe frunte sau îi curgeau la subraț.

— Desigur, dar…

— Dar nimeni din Societatea Psihanalitica nu a dorit cu tot dinadinsul să cunoască adevărul, nu-i așa? Era mai bine dacă adevărul ar fi dispărut în ocean împreună cu doctorul Starks, așa este?

— Nu cred că ar trebui să vă mai răspund la nicio întrebare, domnule… ăăă…?

— Sigur că nu. Nu în acest moment. Poate mai târziu. Dar este curios, nu-i așa, domnule doctor?

— Ce anume?

— Că adevărul este mult mai puternic decât moartea.

Cu această afirmație, Ricky închise telefonul.

Se întinse pe pat, cu privirea ațintită în tavanul alb și la becul fără abajur. Își simțea propria transpirație sub braț, ca și cum s-ar fi epuizat în acea conversație, dar nu era pe fond nervos, ci mai degrabă dată de un sentiment de satisfacție. În camera de alături, perechea începuse din nou, iar Ricky ascultă o clipă ritmul inconfundabil al actului sexual, găsindu-l amuzant, nicidecum neplăcut. Mai mult de o persoană care se distrează în timpul unei zile de lucru. După un moment, Ricky se ridică și căută prin preajmă un carnețel și un pix, pe care le găsi în sertarul noptierei.

Pe hârtie scrise numele și numerele de telefon ale celor două persoane pe care tocmai le sunase. Sub acestea, scrise cuvintele: „bani", „reputație". Bifă cele două cuvinte cu cruciulițe în dreptul lor, apoi scrise numele celui de-al treilea hotel sordid unde avea rezervare. Sub acesta, scrise cuvântul „casă".

Apoi mototoli hârtia și o aruncă într-un coș de gunoi metalic. Se îndoia că se făcea curat în camere atât de regulat și se gândi că exista o mare posibilitate ca, oricine ar veni să-l caute, să găsească biletul mototolit în coșul de gunoi. În plus, indiferent de asta, probabil că vor fi destul de inteligenți să verifice ce telefoane se dăduseră din acea cameră, ceea ce va scoate la iveala exact numerele pe care le formase. Nu le era greu deloc să facă legătura între numere și conversațiile telefonice.

„Cel mai bun joc, își spuse el, e cel pe care nici nu-ți dai seama că îl joci."

XXX

În plimbarea sa prin oraș, Ricky dădu de un magazin de articole pentru armată și marină, de unde cumpără câte ceva care credea că îi va trebui pentru următorul pas din jocul pe care îl avea în minte. Printre acestea se numărau o mică rangă, un cablu de siguranță ieftin pentru bicicletă, niște mănuși chirurgicale, o lanternă de buzunar, o rolă de bandă izolatoare, de culoare gri, și cel mai ieftin binoclu pe care îl aveau. După ce se gândi puțin, mai cumpără un spray de gândaci Ben's Bug Juice, cu DEET în proporție de 100%, ceea ce constituia produsul cel mai aproape de otrava pe care îl folosise vreodată pe corpul său. Era o colecție ciudată de produse, își dădu el seama, dar nu știa cu certitudine de ce va avea nevoie în următoarea etapă, așa că luă mai multe ca să fie sigur că le are.

În acea după-amiază devreme, împachetă aceste lucruri, împreună cu pistolul și două dintre telefoanele mobile recent achiziționate, într-un rucsac micuț. Folosi cel de-al treilea telefon pentru a suna la următorul hotel de pe listă, cel la care nu se înregistrase încă. Acolo lăsă un mesaj urgent pentru Frederick Lazarus, să-l sune înapoi imediat ce ajunge la hotel. Lăsă numărul de telefon unui recepționer, apoi aruncă acel telefon în buzunarul exterior al rucsacului, după ce mai întâi îl însemnă cu atenție cu un creion. Când ajunse în mașina închiriată, scoase telefonul și sună nervos la hotel a doua oară, lăsând încă un mesaj urgent pentru Frederick Lazarus. Mai făcu acest lucru încă de trei ori, pe când conducea mașina spre ieșirea din oraș, îndreptându-se către New Jersey, de fiecare dată susținând tot mai tare și mai insistent ca domnul Lazarus să-l sune imediat, pentru că avea să-i furnizeze informații importante.

După cel de-al treilea mesaj de pe acel telefon mobil, opri la popasul Joyce Kilmer de la intrarea în New Jersey. Se duse la toaletă, se spălă pe mâini și lăsă telefonul pe marginea chiuvetei. Observă câțiva adolescenți care treceau pe lângă el când ieșea, îndreptându-se la rândul lor spre baie. Se gândi că probabil vor lua telefonul și vor începe să-l folosească imediat, ceea ce era exact ceea ce dorea și el.

Se înserа când ajunse la West Windsor. Traficul fusese aglomerat pe toată șoseaua de centură, șirul de mașini se întindea pe multe sute de metri, mergând cu viteze mari, până când se ajunse la zgomote de claxoane, voci ridicate, mers de melc pe lângă zona unde avusese loc un accident aproape de Ieșirea 11 din oraș. Faptul că șoferii se uitau la urmările accidentului încetinea și mai mult traficul, iar mașinile trebuiau să treacă pe lângă două ambulanțe, vreo șase mașini de poliție și fiarele contorsionate a două mașini care suferiseră impactul. Ricky văzu un bărbat cu cămașă albă și cravată stând pe jumătate ghemuit cu capul în mâini, ascunzându-și privirea. Una din ambulanțe o luă din loc cu sirenele pornite când Ricky trecu pe lângă locul accidentului, iar el văzu un polițist cu o ruletă, care începuse să măsoare urmele de frânare de pe autostradă. Un altul se afla lângă semnalele luminoase de pe asfalt și făcea semn oamenilor să meargă mai repede, cu o privire necruțătoare dezaprobatoare, ca și cum curiozitatea, cea mai omenească dintre emoții, era oarecum deplasată sau nepotrivită în acel moment, când, de fapt, reprezenta doar un inconvenient pentru el. Ricky își zise că genul ăsta de analiză, specifică vieții lui anterioare, era asemănătoare acelei priviri a polițistului.

Găsi un restaurant pe Route One, nu departe de Princeton, unde se opri și-și mai omorî timpul mâncând un cheesburger cu cartofi prăjiți, care erau preparate chiar de mâna unui bucătar, nu de mașini și aparate. Ziua se mărise, iar când

ieși din restaurant, mai era încă ceva vreme până să se lase de tot întunericul. Merse la cimitirul unde fusese cu două săptămâni în urmă. Îngrijitorul bătrân nu mai era acolo, lucru pe care contase și el. Avu norocul ca poarta cimitirului să nu fie încuiată sau baricadată cumva, așa că trase mașina în spatele magaziei mici, vopsite în alb, și o lăsă acolo, oarecum ascunsă vederii de pe șosea și cu siguranță părând inofensivă oricui ar fi zărit-o.

Până să-și ia rucsacul în spate, Ricky își dădu cu Ben's Bug Juice și își puse mănușile de cauciuc. Știa că asta n-o să-i ascundă mirosul, dar cel puțin îl va ajuta să țină la distanță insectele. Lumina zilei începea să se estompeze, transformând cerul din New Jersey într-un gri-maroniu, ca și cum marginile lumii ar fi fost arse de căldura după-amiezii. Ricky puse rucsacul pe umăr și, după ce aruncă o privire în josul șoselei rurale părăsite, începu să alerge spre crescătoria de câini unde știa că așteaptă informația de care avea nevoie. Asfaltul răspândea încă destulă căldură, care îi intră imediat în plămâni. Respira greu, dar știa că nu din cauza efortului la alergat.

Lăsă în spate șoseaua și intră pe sub bolta copacilor, strecurându-se pe lângă indicatorul de pe șosea care anunța adăpostul de câini și care avea pe el și poza Rottweilerului. Apoi ieși de pe alee, în tufișurile și verdeața care ascundeau vederii adăpostul de la șosea, și merse cu atenție spre casă și cuști. Încă ascuns de frunzișul des, în primele umbre ale nopții care se apropia, Ricky scoase binoclul din rucsac și cercetă exteriorul casei, cu mai multă atenție decât o făcuse la prima sa vizită atât de rapid încheiată.

Privirea i se opri mai întâi la cușca de lângă intrarea principală, unde îl văzu pe Brutus în picioare, măsurând nervos cușca. „Miroase DEET-ul, se gândi Ricky. Iar dincolo de asta, simte mirosul meu. Dar nu știe încă ce să înțeleagă

din asta.” Pentru câine, asta intra pur și simplu în categoria anormalului. Ricky nu se apropiase încă destul de mult ca să fie considerat o amenințare. Pentru o clipă, simți că invidiază lumea simplă a câinelui, definită de mirosuri și instincte și lipsită de haosul emoțiilor.

Aruncându-și privirea spre cealaltă parte, Ricky văzu că se aprinde o lumină în casă. Se uită cu atenție un minut sau două, apoi văzu lumina albăstruie inconfundabilă a televizorului în camera din față. Biroul adăpostului aflat puțin mai la stânga rămase întunecat și, probabil, încuiat. Mai inspectă o dată locul și zări un reflector dreptunghiular lângă acoperișul casei. Bănuia că se activa cu senzori de mișcare și că aria de acoperire era direcționată spre intrarea în casă. Ricky puse la loc binoclul în rucsac și se mișcă în paralel cu casa, rămânând în umbra tufișurilor, până când ajunse la marginea proprietății. Un salt rapid l-ar aduce la intrarea în birou și probabil că nu ar activa luminile exterioare.

Nu numai Brutus era intrigat de prezența lui. Și câțiva dintre ceilalți câini se agitau în cuști, adulmecând aerul. Unii dintre ei lătraseră nervos o dată sau de două ori. Neliniștiți și nesiguri privind mirosul acesta, care le era necunoscut.

Ricky știa exact ce voia să facă și se gândi că era un plan bun. Dacă va reuși sau nu, asta nu știa. Era doar conștient că, până la acest punct, se aflase la limita ilegalității. Acesta era un pas de cu totul altă factură. Ricky mai era conștient de un alt detaliu: pentru unul căruia îi plăceau jocurile, Rumplestiltskin nu avea reguli. Cel puțin nu unele care să țină de vreo moralitate și pe care să le cunoască. Ricky știa că, chiar dacă Domnul R. nu-și dăduse seama încă, el avea de gând să intre mai profund în acea zonă.

Inspiră adânc. Vechiul Ricky nu și-ar fi imaginat niciodată că va ajunge în această postură. Noul Ricky se simțea foarte decis și cu inima de gheață. Șopti pentru sine:

— Nu mai sunt ceea ce am fost. Și ceea ce sunt acum nu este tot ce pot să fiu.

Se întreba dacă mai fusese vreodată ceea ce era acum sau ce era pe cale să devină. „O întrebare dificilă", își spuse el, zâmbind în sinea sa. O întrebare asupra căreia, odinioară, ar fi petrecut ore în șir, zile, pe canapea, analizând-o. Dar destul cu asta! Alungă întrebarea adânc înlăuntrul său.

Ridicându-și ochii spre cer, văzu că ultimele rămășițe ale zilei tocmai dispăruseră, iar întunericul urma să pună stăpânire peste toate în câteva momente. „Este cel mai neliniștitor moment al zilei, socoti Ricky, și perfect pentru ceea ce mă pregătesc să fac." Cu aceste lucruri în minte, Ricky scoase ranga și cablul de siguranță pentru bicicletă și le puse în mâna dreaptă, ținându-le strâns. Apoi își puse din nou rucsacul în spate, inspiră adânc și ieși din tufișuri, alergând spre intrarea în clădire.

Haosul dezlănțuit de câini sparse deodată tăcerea. Lătrături de toate felurile și toate intensitățile spintecau aerul, ascunzând zgomotul făcut de pantofii săi sport pe pietrișul aleii. Vedea cu coada ochiului că toate animalele se agitau în cuștile lor mici, contorsionându-se de enervare. O lume de marionete cu mișcări spasmodice, cu sfori acționate de confuzie.

În câteva secunde ajunse în fața adăpostului lui Brutus. Câinele uriaș părea să fie singurul animal din acest loc care avea un soi de calm, dar acest lucru era chiar amenințător. Se plimba încoace și încolo pe pavajul de ciment, dar se opri când Ricky ajunse în dreptul porții. Brutus se uită la Ricky o secundă, cu botul deschis, mârâind, arătându-și colții. Apoi, cu o viteză șocantă, câinele străbătu dintr-un salt toată

distanța care-i despărțea, aruncându-se cu toate cele peste cincizeci de kilograme în gardul de oțel care-l ținea închis. Forța atacului aproape că-l paralizã pe Ricky. Brutus căzu pe spate, acum spumegând de furie, apoi din nou se aruncă în plasa de oțel, cu colții încleștați în metal.

Ricky se mișcă repede, punând cablul de siguranță pentru bicicletă în jurul celor doi stâlpi care susțineau poarta adăpostului lui Brutus, retrăgându-și mâinile rapid, înainte ca animalul să aibă timp să le vadă, apoi închise lacătul și răsuci combinația de cifre. Brutus se repezi imediat la manșonul din cauciuc negru al cablului de oțel.

— Du-te dracului, șopti Ricky imitând accentul unui tip dur. Cel puțin n-ai să pleci nicăieri.

Apoi se ridică și sări la ușa biroului adăpostului. Se gândi că nu are decât câteva secunde la dispoziție până când proprietarul adăpostului avea să iasă să vadă ce e cu hărmălaia făcută de câini. Ricky presupuse că omul va fi înarmat, dar nu era sigur. Poate că faptul că îl avea pe Brutus alături îi sporea încrederea în el și îl va face să iasă neînarmat.

Folosind ranga, sparse ușa cu un trosnet puternic, de lemn rupt. Încuietoarea era veche și avea urme de rugină, așa că se sparse fără dificultate. Ricky bănuia că, oricum, proprietarul nu ținea lucruri de valoare în birou și nici nu se aștepta să-l atace vreun hoț, sfidându-l pe Brutus. Ușa se deschise și Ricky intră în încăpere. Își răsuci rucsacul în față, îndesă ranga în el și scoase pistolul, armându-l repede.

Înăuntru era o larmă de nedescris. Hărmălaia umplea atmosfera, împiedicându-l chiar să gândească, însă îi dădu lui Ricky o idee. Aprinzând lanterna, Ricky se repezi pe coridorul umed și plin de duhoare, unde erau închiși în cuști toți câinii, oprindu-se la fiecare cușcă.

În câteva secunde, Ricky fu înconjurat de o adunătură de cățeluși săltăreți și gălăgioși. Unii erau îngroziți, alții erau foarte fericiți. Adulmecau, lătrau, dar toți erau conștienți că sunt liberi. Erau aproape patruzeci de câini, de diferite forme și mărimi, nesiguri de ceea ce se întâmpla, dar mai mult sau mai puțin hotărâți să ia parte la aceste evenimente. Ricky se baza pe gândirea simplă a câinilor care nu înțelegeau prea bine ce se întâmplă, dar voiau să participe cu tot dinadinsul. Adulmecările și foșgăiala în jurul și printre picioarele lui îl făcură să zâmbească încântat în ciuda nervozității provocate de ceea ce făcea. Înconjurat de animalele care săreau și lipăiau împrejur, Ricky se întoarse la biroul adăpostului. Dădea din mâini întruna, gonind animalele, asemenea unui Moise nerăbdător, pe malul Mării Roșii.

Văzu o lumină afară și auzi izbindu-se o ușă.

Ricky se gândi că proprietarul adăpostului de câini ieșise în sfârșit, asmuțit de hărmălaie, întrebându-se probabil ce naiba pățiseră toate animalele și fără să înțeleagă că ar putea fi în pericol. Ricky numără până la zece. Suficient timp pentru ca proprietarul să ajungă la cușca lui Brutus. Auzi încă un zgomot, peste toată hărmălaia câinilor. Proprietarul încerca să deschidă cușca Rottweilerului. Un zgomot metalic, apoi o înjurătură, când omul își dădu seama încetul cu încetul că acea cușcă nu avea să se deschidă.

În acel moment, Ricky dădu de perete ușa biroului.

— În regulă, băieți, sunteți liberi, spuse el, dând din mâini. Aproape patruzeci de câini năvăliră pe ușă afară, îndreptându-se spre noaptea caldă din New Jersey, într-un cor de voci care lătrau fericirea eliberării.

Îl auzi pe proprietar înjurând sălbatic, iar apoi Ricky ieși și el în întunericul de afară, ținându-se în umbră.

Omul fu obligat să se dea la o parte din calea animalelor furibunde, ba chiar fu aruncat jos, în genunchi, de valul de

câini. Se poticni, ridicându-se în picioare și încercând să-și recapete echilibrul. Încerca să-i prindă, în timp ce aceștia săreau peste tot, peste el, lovindu-l în trecere. Un talmeș-balmeș de emoții combinate – unora dintre câini le era frică, alții se bucurau, alții nu știau ce să creadă, dar toți erau la fel de confuzi în legătură cu ceea ce se întâmpla, știind doar că era cu mult diferit de rutina vieții la adăpost și nerăbdători să profite de acest lucru, indiferent despre ce era vorba. Ricky zâmbi răutăcios. Era o distracție pe cinste.

Când ridică privirea, proprietarul adăpostului văzu, dincolo de nebunia creată de câinii care săreau, lătrau sau adulmecau, pistolul lui Ricky, îndreptat spre fața lui. Tresări, făcând câțiva pași înapoi, ca și cum capătul metalic al țevii pistolului ar fi avut aceeași forță ca valul de căței.

— Ești singur? întrebă Ricky destul de tare pentru a acoperi gălăgia pe care o făceau câinii.

— Ha?

— Ești singur? Mai este cineva în casă?

Omul tuși și dădu din cap negativ.

— Vreun tovarăș al lui Brutus este în casă? Fratele, sau mama, sau tatăl?

— Nu, doar eu.

Ricky veni cu pistolul mai aproape de bărbat, destul de aproape pentru ca mirosul de oțel și unsoare și poate chiar de moarte să-i ajungă la nări fără a avea nevoie de nasul sensibil de câine pentru a înțelege ce ar putea să i se întâmple.

— Ca să rămâi în viață este important să mă convingi că spui adevărul, zise Ricky, oarecum surprins de cât de ușor îi era să amenințe pe cineva, însă nu-și făcea iluzii că ar putea fi altceva decât o cacealma.

În spatele gardului de oțel, Brutus ajunsese la paroxismul furiei. Continua să se arunce în gard, iar cu dinții încerca să

muște încuietoarea. Avea spume la gură, iar urletele sale umpleau aerul. Ricky se uită o clipă la el. „E greu, se gândi el, să fii crescut și hrănit pentru un scop unic, iar apoi, când vine acel moment când se presupune că trebuie să-ți folosești tot antrenamentul, să fii împiedicat de o poartă încuiată cu un cablu de bicicletă de copii.” Câinele părea de-a dreptul copleșit de neputință, iar Ricky se gândi că asta semăna cu microcosmosul vieților unora dintre foștii săi pacienți.

— Sunt numai eu, nimeni altcineva.

— Bine. Acum putem sta de vorbă.

— Cine ești dumneata? întreba omul.

Îi trebui o secundă lui Ricky ca să-și amintească faptul că la vizita sa precedenta la adăpostul pentru câini era deghizat. Își trecu mâna peste față.

„Sunt cineva cu care îți vei dori să te fi purtat mai frumos la precedenta vizită” se gândi Ricky, dar spuse în schimb:

— Sunt cineva pe care ți-ai dori să nu-l fi cunoscut, amenințându-l tot timpul cu pistolul pe omul din fața lui.

În câteva secunde, Ricky îl duse pe proprietarul adăpostului pentru animale acolo unde voia, adică așezat direct pe pământ, cu spatele sprijinit de cușca lui Brutus, cu mâinile pe genunchi, la vedere. Ceilalți câini se temeau să se apropie prea mult de Rottweilerul furios. Deja unii dintre ei dispăruseră în întuneric și în zonele dimprejur, alții se adunaseră la picioarele proprietarului, iar alții săreau încolo și-ncoace, jucându-se unii cu alții, pe alee.

— Tot nu știu cine ești, spuse omul. Se uita în sus spre Ricky, încercând să-l repereze în amintirile sale. Combinația de umbre și schimbarea de înfățișare lucrau însă în avantajul lui Ricky. Despre ce e vorba? Nu păstrez bani aici și…

— Ăsta nu e un jaf, decât dacă socotești smulgerea unei informații ca fiind furt, ceea ce cred că e cam același lucru, răspunse Ricky, enigmatic.

Omul dădu din cap:

— Nu pricep, spuse el. Ce vrei?

— Acum ceva vreme, un detectiv particular a venit să te caute și avea câteva întrebări.

— Da. Și ce-i cu asta?

— Aș vrea să-mi răspunzi mie acum la acele întrebări.

— Cine ești dumneata? întrebă omul din nou.

— Ți-am spus. Dar acum nu contează decât că eu am un pistol în mână, iar tu nu. Iar singurul tău mijloc de apărare este închis în spatele unui gard și se simte al dracului de prost pe tema asta, după câte se pare.

Omul aprobă din cap, însă părea că-și recapătă puțin încrederea și calmul.

— Nu prea pari genul care să folosească chestia aia pe care o ții în mână. Așa că poate că n-o să spun niciun cuvânt despre indiferent ce ești interesat să afli. Du-te dracului, oricine ai fi.

— Vreau să aflu informații despre cuplul care a murit și a fost înmormântat mai jos pe șosea, în cimitir. Și cum ai cumpărat locul ăsta. Și mai ales despre cei trei copii pe care i-au adoptat și tu ai spus că nu au făcut-o. Și mai vreau să aflu despre telefonul pe care l-ai dat după ce prietenul meu Lazarus te-a vizitat acum câteva zile. Pe cine ai sunat?

Omul clătină din cap.

— O să-ți spun doar atât: am fost plătit ca să dau acel telefon. Și era în interesul meu să încerc să-l rețin pe individul ăla, indiferent cine dracului o fi fost. Păcat că a plecat. Aș fi primit un bonus.

— De la cine?

Omul își scutura capul:

— Treaba mea, nenorocitule. Așa cum am mai spus, du-te dracului!

Ricky ridică pistolul în dreptul feței omului, care rânji:

— Am văzut oameni care foloseau un obiect din ăsta și, îți spun eu, omule, nu ești unul dintre ei.

Dar în vocea lui era ceva din nervozitatea trișorului. Ricky știa că omul nu e sută la sută sigur de nimic.

Pistolul rămase nemișcat în mâna lui Ricky. El își fixă un punct între ochii omului. Cu cât își menținea mai mult poziția, cu atât omul din fața lui devenea mai agitat, ceea ce, se gândi Ricky, nu era lipsit de sens. Văzu transpirația cum curge pe fața omului. Dar, în același timp, cu fiecare secundă de întârziere, omul putea să-l citească tot mai bine pe Ricky. Se gândi că s-ar putea să trebuiască să devină criminal, însă nu știa dacă putea să ucidă și pe altcineva decât ținta lui primordială. Pe cineva străin de situație, un slujitor, chiar dacă detestabil. Ricky se gândi o secundă la acest lucru, apoi îi zâmbi rece omului. Este o diferența considerabilă între a-l omorî pe cel care ți-a distrus viața și a ucide o simplă componentă în această mașinărie.

— Știi ceva, spuse Ricky rar, ai perfectă dreptate. Nu m-am aflat prea mult în această poziție. Ți-e foarte clar, nu-i așa, că nu am prea multă experiență în acest domeniu?

— Da, spuse omul. E al naibii de evident.

Se foi puțin, relaxându-se.

— Poate ar trebui să mai exersez, spuse Ricky cu voce lipsită de orice emoție.

— Ce?

— Am spus că trebuie să mai exersez. Adică, cum pot să știu dacă pot să folosesc acest obiect asupra ta, până nu încerc pe ceva mai puțin important. Poate cu mult mai puțin important.

— Nu pricep, spuse proprietarul.

— Ba da, răspunse Ricky. Doar că nu te concentrezi de-ajuns. Ce vreau să-ți spun este că nu iubesc deloc animalele.

Spunând aceasta, Ricky mișcă puțin direcția pistolului și, cu gândul la orele de antrenament pe care le luase la New Hampshire, Ricky inspiră adânc, se liniști puțin și apăsă o singură dată pe trăgaci.

Pistolul avu un recul puternic în mâna sa. Un singur glonț traversă aerul și se duse în întuneric.

Ricky bănui că glonțul lovise gardul și deviase. Nu își dădea seama dacă lovise sau nu Rottweilerul. Proprietarul rămase absolut perplex, de parcă i-ar fi tras cineva o palmă peste față, și-și acoperi o ureche cu mâna, verificând dacă nu cumva glonțul îl atinsese când trecuse pe lângă el.

Hărmălaia câinilor reîncepu, un amestec de lătrături, urlete și alergătură. Brutus, singurul animal închis, înțelese în ce pericol se afla și se aruncă încă o dată în gardul care îi bara calea.

— Cre' că am ratat, spuse Ricky cu nonșalanță. La dracu! Și ziceam că sunt un trăgător bun.

Potrivi din nou pistolul, luând în cătare câinele furios.

— Isuse Hristoase! fu în stare să spună, în cele din urmă, dresorul.

Ricky zâmbi din nou.

— Nu e cazul, aici și acum. Îndrăznesc să spun că asta n-are nimic de-a face cu religia. Problema mai importantă aici este alta: îți iubești câinele de colo?

— Hristoase! Oprește-te!

Omul era aproape la fel de isteric precum animalele care alergau pe alee. Ridică mâna, să-l oprească pe Ricky.

Ricky se uită la el cu curiozitate, așa cum te uiți la o insectă care te imploră să-i cruți viața înainte să o omori cu o palmă. Interesat, dar neimportant.

— Oprește-te o secundă, insistă omul.

— Ai ceva să-mi spui? întrebă Ricky.

— Da, la naiba! Dar oprește-te!

— Aștept.

— Câinele ăsta valorează mii de dolari, spuse antrenorul. Este un mascul alfa, iar eu am petrecut ore întregi, Isuse, jumătate din viața mea, ca să-l antrenez. E cel mai tare campion, iar dumneata vrei să-l împuști?

— Nu prea am de ales. Aș putea să te împușc pe tine, dar atunci n-aș mai putea să aflu ceea ce vreau să știu. Iar dacă, printr-un uriaș accident al forțelor de poliție, curcanii o să dea vreodată de mine, aș fi pus în fața unor importante acuzații – cu toate că tu, desigur, nu vei găsi mare satisfacție în asta, odată ce ai murit. Pe de altă parte, așa cum ți-am spus, nu prea sunt un iubitor de animale. Iar Brutus ăsta, pentru tine poate că e o pâine de mâncat și poate chiar simți ceva pentru el, dar pentru mine e doar un idiot nervos și furios, care abia așteaptă să-mi roadă gâtul, iar lumea ar fi mult mai bună fără el. Așa că, date fiind aceste alternative, mă gândesc că a venit timpul ca Brutus să-și ocupe marele adăpost din ceruri.

Vocea lui Ricky vădea un umor ironic. Voia ca omul să creadă că este exact pe-atât de crud pe cât părea, ceea ce nu era prea greu.

— Dar stai o secundă, spuse antrenorul de câini.

— Vezi? răspunse Ricky. Acum ai la ce să te gândești. Oare merită să pui viața câinelui în pericol pentru acele informații? Tu decizi, tâmpitule! Dar hotărăște-te repede pentru că încep să-mi pierd răbdarea. Adică pune-ți această întrebare: cui trebuie să-i fiu credincios? Câinelui, care a fost însoțitorul meu și mi-a furnizat banii pentru mâncare atâția ani… sau unor străini care îmi plătesc tăcerea? Alege.

— Nu știu cine sunt oamenii ăștia… începu omul, făcându-l pe Ricky să țintească spre câine. De aceasta dată, ținu pistolul cu ambele mâini. Bine, am să-ți spun ceea ce știu.

— Asta ar fi o decizie înțeleaptă Iar Brutus îți va răsplăti probabil generozitatea și devotamentul și va procrea multe animale la fel de sălbatice.

— Nu știu prea multe… spuse omul.

— Ai început prost, zise Ricky. Îți ceri scuze înainte de a spune ceva.

Imediat trase un al doilea glonț în direcția fiarei furibunde. Glonțul pătrunse în lemnul căsuței dintr-o parte a cuștii. Brutus începu să latre îngrozitor.

— La naiba! Oprește-te! Îți spun tot.

— Atunci începe, te rog. Ședința asta deja s-a lungit prea mult.

Omul se opri o clipa, gândindu-se cum să formuleze ce avea de spus.

— Totul a început de mult, începu el.

— Îmi dau seama.

— Ai dreptate în ceea ce-i privește pe cei doi care dețineau locul ăsta. Nu știu exact prin ce mijloace s-a făcut asta dar ei au adoptat acei trei copii doar pe hârtie. Copiii n-au fost niciodată aici. Nu știu exact pentru cine făceau chestia asta pentru că am ajuns aici după ce au murit. Amândoi într-un accident de mașină. Încercasem să cumpăr locul ăsta de la ei cu un an înainte ca ei să moară iar după ce au murit, am primit un telefon de la un bărbat care spunea că el este executorul moștenirii celor doi și mă întreba dacă mai vreau casa și afacerea lor de antrenat câini. Și prețul era de necrezut…

— Mic sau mare?

— Sunt aici, nu? Deci mic. Era o înțelegere extrem de bună, mai ales că tot ce aveam nevoie se găsea pe proprietate. O tranzacție extraordinar de bună. Am semnat imediat actele.

— Cu cine te-ai înțeles? Vreun avocat?

— Da. Imediat ce am spus că sunt interesat, a început să se ocupe un tip din zonă. Un idiot. Se ocupă doar cu încheierea de tranzacții imobiliare și amenzi de trafic. Și era și foarte enervat, pentru că spunea că am fost autorul unui jaf. Dar și-a ținut gura pentru că bănuiesc că era foarte bine plătit pentru asta.

— Știi cine a vândut proprietatea?

— Am văzut numele o singură dată. Cred că-mi amintesc că avocatul a spus că e cea mai apropiată rudă a celor doi. Un văr foarte îndepărtat. Nu-mi amintesc numele, ci doar că era doctor.

— Doctor?

— Da. Și mi s-a spus un singur lucru, absolut clar.

— Ce anume?

— Că dacă cineva întreabă vreodată, atunci sau după ani de zile, despre tranzacție, sau despre cei doi bătrâni, sau despre cei trei copii pe care oricum nu i-a văzut nimeni niciodată, trebuia să sun la un număr de telefon.

— Ți-au dat și un nume?

— Nu, doar un număr de telefon din Manhattan. Iar apoi, după vreo șase-șapte ani, mă sună un bărbat într-o zi, din senin, și-mi spune că s-a schimbat numărul. Îmi dă alt număr din New York. Apoi, la câțiva ani după aceea mă sună același tip și-mi dă un alt număr, doar că de data asta e un număr din statul New York, nu din oraș. Mă întreabă dacă a venit vreodată cineva să întrebe ceva. Îi spun că nu. Spune că foarte bine. Îmi amintește de înțelegere și spune că voi primi un bonus dacă vine cineva vreodată și întreabă. Dar nu s-a întâmplat niciodată până acum câteva zile, când a apărut tipul ăla Lazarus. A pus câteva întrebări și eu l-am gonit. Apoi sun la numărul de telefon. Răspunde omul, e bătrân acum, se simte din vocea lui. Foarte bătrân. Spune mulțumesc pentru informație. Nici nu trec două minute și

primesc alt telefon. De data asta e o tânără la telefon. Spune că-mi trimite niște bani, ca răsplată și că dacă pot să-l găsesc pe Lazarus și să-l rețin, îmi mai dă un bonus. Îi spun că probabil stă la unul dintre cele trei sau poate patru moteluri de-aici. Asta e tot, până ai apărut. Și tot nu știu cine naiba ești, domnule.

— Lazarus este fratele meu, spuse Ricky încet.

Ezită puțin, gândindu-se, adunând anii într-o ecuație care reverbera adânc în sufletul său. În cele din urmă, întrebă:

— Care este numărul la care ai sunat?

Omul îi spuse rapid cele zece cifre.

— Mulțumesc, spuse Ricky cu răceală. Nu trebuia să-l scrie. Era un număr pe care-l știa deja.

Făcu un gest cu pistolul ca omul să se răsucească.

— Mâinile la spate, îi ceru Ricky.

— Haide, omule, ți-am spus tot. Indiferent despre ce e vorba, la naiba, eu n-am nici cea mai mică importanță.

— Asta cu siguranță.

— Atunci, lasă-mă!

— Trebuie doar să-ți restricționez activitatea timp de câteva minute. Destul cât să plec înainte ca tu să te ridici, să găsești ceva ascuțit și să descui lacătul, eliberându-l pe Brutus. Mă gândesc că probabil ar fi foarte nerăbdător să se afle singur cu mine în întuneric, câteva clipe.

Asta îl făcu pe antrenor să mormăie:

— Brutus e singurul câine pe care îl știu care poartă ranchiună. Bine. Fă ce vrei.

Ricky îl legă de mâini cu bandă adezivă. Apoi se ridică.

— O să-i suni, nu-i așa?

Omul aprobă din cap.

— Dacă aș spune că nu, te-ai enerva pentru că ai știi că mint.

Ricky zâmbi.

— Ai intuit foarte corect.

Tăcu, gândindu-se exact ce voia să transmită prin intermediul proprietarului adăpostului. Avea în cap numai poezii și rime.

— În regulă. Uite ce trebuie să le spui:

Lazarus se ridică, e tot mai aproape.
Nu umblă aiurea, nu vrea să te scape.
E-aici, e-acolo, unde nu gândești
Poate fi oriunde, nu poți să ghicești.
Jocul de final se-apropie acum
Lazarus sigur că-i pe drumul bun
S-ar putea ca astăzi să n-ai de ales,
Săptămâna asta Voice are un sens.

— Sună ca o poezie, zise omul, întinzându-se pe burtă și întorcând capul ca să se uite la Ricky.

— Un fel de poezie. Acum o să fii ca la școală. Repetă după mine.

Antrenorul trebui să facă câteva eforturi ca să memoreze destul de bine.

— Nu pricep, spuse omul, după ce reuși să învețe poezia. Ce se petrece aici?

— Joci șah? întrebă Ricky.

Omul dădu din cap afirmativ.

— Da, dar nu prea bine.

— Ei bine, spuse Ricky, zi mersi că ești doar un pion. Și nu trebuie să știi mai mult decât știe un pion. Pentru că, ce urmărește șahul?

— Să captureze regina și să omoare regele.

Ricky zâmbi.

— Destul de corect. Mi-a părut bine să discut cu tine și cu Brutus ăla. Pot să-ți dau un sfat?

— Ce anume?

— Dă telefonul. Recită poezia. Mergi și încearcă să prinzi toți câinii care au fugit. Asta o să-ți ia ceva timp. Iar mâine trezește-te și uită că s-a întâmplat ceva. Întoarce-te la viața pe care o duceai și nu te mai gândi niciodată la asta.

Proprietarul adăpostului se mișcă puțin, inconfortabil, făcând nisipul de pe alee să scrâșnească.

— Asta o să fie destul de greu.

— Poate, spuse Ricky. Dar ar fi înțelept să încerci.

Se ridică, lăsându-l pe celălalt pe jos, pe pământ. Unii dintre câini se risipiseră prin preajmă și începură să se agite când îl văzură mișcându-se. Punând la loc pistolul în rucsac, cu lanterna în mână, Ricky începu să alerge pe alee spre șosea. Când ieși din raza luminilor care inundau zona din fața adăpostului de câini, grăbi pasul, apucând-o pe șoseaua întunecată și îndreptându-se rapid spre cimitir, unde-și parcase mașina. Pașii lui făceau zgomot pe cimentul negru, iar Ricky stinse lanterna și începu să alerge pe întuneric. Era ca și cum ar fi înotat în marea agitată de furtună, croindu-și drum printre valurile care îl loveau din toate părțile. În ciuda nopții care îl înghițea, se simțea călăuzit de o singură, unică informație: numărul de telefon. În acea secundă, lui Ricky i se păru că totul, de la prima scrisoare pe care o primise la birou și până acum, totul făcea parte din același mare curent care mătura totul în cale. Dar poate că acel curent mergea chiar și mai departe. Luni și ani de zile din trecutul său, acolo unde ceva părea să-l prindă din urmă și să-l tragă într-o direcție sau alta, însă fără ca el să fie vreodată conștient de asta. Aflarea acestei informații ar fi trebuit să-l epuizeze, dar, în schimb, simțea o energie și o eliberare ciudate. Se gândi că fusese înconjurat de minciuni, iar acum deodată văzuse o fărâmă de adevăr, iar asta era ca un combustibil care-l împingea înainte.

Avea de mers mulți kilometri în acea noapte. Kilometri de autostradă și kilometri pe drumul inimii. Ambele căi duceau spre trecutul său și indicau calea spre viitor. Iuți pasul, asemenea unui maratonist care simte linia de sosire în depărtare, undeva în afara câmpului vizual, dar măsurată în durerea din picioare, în timp epuizarea i se strecoară în fiecare suflare.

XXXI

Era puțin trecut de miezul nopții când Ricky ajunse la punctul de taxare de pe autostradă pe partea vestică a râului Hudson River, la nord de Kingston, New York. Condusese cu viteză, mergând până la limita la care credea că este în stare, fără să fie oprit de vreun polițist nervos din statul New York. Își imagina că asta e într-un fel o transpunere a vieții sale trecute. Voia să gonească, dar nu era pe de-a-ntregul convins că vrea să-și ia zborul. Se gândi că persoana inventată a lui Frederick Lazarus ar fi călcat accelerația până la două sute de kilometri la oră, dar el însuși nu putea să facă asta. Era ca și cum ambele persoane, Richard Lively, care stătea ascuns, și Frederick Lazarus, care era dispus să intre în luptă, se aflau pe această șosea. Își dădu seama că, de la momentul când își înscenase propria moarte, pendula între nesiguranța asumării unor riscuri și siguranța de a sta ascuns. Dar știa că probabil nu mai era la fel de invizibil cum se crezuse cândva. Bănuia că omul care îl caută se află undeva aproape, în spatele său, că fuseseră găsite toate firimiturile pe care le lăsase ca indicii în urmă, de la New Hampshire înapoi pe autostradă la orașul New York și apoi la New Jersey.

Dar mai știa că și el, la rândul lui, era aproape.

Era o cursă mortală. O fantomă care urmărește un mort. Sau un mort care urmărește o fantomă.

Plăti taxa – era singura mașină care traversa podul la acea oră târzie. Lucrătorul care încasa taxele avea o revistă *Playboy* și se holba la poze, nu citea, așa că nu-i acordă nicio atenție lui Ricky. Podul în sine este o curiozitate arhitectonică, așa cum se ridică la câteva sute de metri deasupra pânzei de apă întunecată care este râul Hudson,

iluminat de lămpi cu vapori galben-verzui, și coboară pe pământ de cealaltă parte, în Rhinebeck, într-o zonă rurală și întunecată, cu ferme, astfel că de la distanță seamănă cu un colier strălucitor suspendat pe un gât de abanos și înghițit de malurile întunecate. „E o călătorie tulburătoare", cugetă Ricky, conducând spre șoseaua care părea că dispare într-un abis. Luminile de la farurile mașinii aruncau slabe conuri de lumină în noaptea întunecată.

Găsi un loc unde putu să oprească și-și scoase unul din cele două telefoane mobile pe care le mai avea. Formă numărul de la ultimul hotel unde își făcuse rezervare Frederick Lazarus. Era un loc dezolant, sordid și ieftin, genul de hotel care nu se deosebește prea mult de acelea care găzduiesc prostituatele și pe clienții lor cu ora. Presupuse că recepționerul de noapte n-avea mare lucru de făcut, dacă nimeni nu fusese împușcat sau bătut acolo în acea noapte, ceea ce, se gândi Ricky, era totuși o presupunere hazardată.

— Hotelul Excelsior, cu ce vă pot fi de folos?

— Mă numesc Frederick Lazarus, spuse Ricky. Am rezervare pentru seara asta, dar nu pot ajunge decât mâine.

— Nicio problemă, răspunse recepționerul, râzând la auzul cuvântului „rezervare". Vor fi la fel de multe locuri ca acum. Nu sunt chiar toate camerele ocupate în acest sezon turistic.

— Puteți să verificați dacă mi-a lăsat cineva vreun mesaj?

— O clipă, spuse recepționerul.

Ricky auzi zgomotul receptorului așezat pe masă. Recepționerul se întoarse repede.

— Isuse, da! spuse el. Cred că sunteți foarte popular. Aveți cel puțin trei sau patru mesaje…

— Citiți-mi-le, ceru Ricky. Și o să am grija de dumneavoastră când ajung acolo.

Omul citi mesajele. Erau doar cele pe care le lăsase Ricky însuși. Asta îl făcu să cadă pe gânduri.

— A venit cineva să mă caute? Trebuia să am o întâlnire…

Recepționerul ezită și de aici Ricky înțelese ce voia. Înainte ca acesta să aibă timp să mintă, spunând că nu, Ricky zise:

— E o femeie splendida, nu-i așa? Genul care obține orice dorește, oricând dorește, fără niciun comentariu. Cu mult deasupra celor care intră de obicei pe ușa hotelului, așa este?

Recepționerul tuși.

— Acum este acolo? întrebă Ricky.

După o secundă sau două, recepționerul șopti:

— Nu, a plecat acum mai puțin de o oră, după ce a primit un telefon pe mobil. A zbughit-o imediat, la fel și tipul cu care era. S-au tot plimbat pe aici toată seara, întrebând de dumneavoastră.

— Tipul cu care era? întrebă Ricky. Un tip rotund și burtos, genul pe care îți venea să-l bați tot timpul în școală?

— Chiar așa, spuse recepționerul râzând. Ăsta-i tipul. E perfectă descrierea.

„Salut, Merlin!" se gândi Ricky.

— Au lăsat un număr sau o adresă?

— Nu. Au spus doar că vor reveni. Și nici nu mi-au dat voie să vă spun că au fost aici. Despre ce este vorba?

— Afaceri. Să-ți spun cum facem. Dacă apar, dă-le acest număr de telefon… Ricky dictă numărul ultimului dintre telefoanele mobile. Dar fă-i să-ți dea niște bani în schimb. Au de unde.

— Bine. Să le spun că veniți mâine?

— Da. Poți să le spui. Și spune-le că am sunat să-mi preiau mesajele. Asta-i tot. S-au uitat la mesaje?

Omul ezită din nou.

— Nu! minți el. Sunt secrete. Nu le-aș da străinilor fără permisiunea dumneavoastră.

„Sigur, se gândi Ricky. Pentru niciun cent mai puțin de cincizeci de dolari." Era mulțumit că omul de la hotel făcuse

exact ce anticipase Ricky. Închise telefonul și se lăsă pe spate. Nu vor ști exact cine altcineva îl mai căuta pe Frederick Lazarus, sau de ce, sau ce legătura avea cel care îl căuta cu ceea ce se întâmpla. Îi va pune pe gânduri și le va încetini pasul următor. Exact asta urmărea și Ricky. Se uită la ceas. Era sigur că proprietarul adăpostului de câini se eliberase de banda adezivă și, după ce îl liniștise pe Brutus și adunase o parte dintre câinii risipiți, dăduse telefonul cu pricina, așa că Ricky se aștepta ca măcar o lumină să fie aprinsă la casa spre care se îndrepta.

Așa cum făcuse și mai devreme în acea noapte, Ricky parcă mașina lângă șosea, să nu poată fi văzută de nimeni. Se afla la aproape doi kilometri de destinație, dar socoti că ar putea să folosească timpul mergând pe jos, pentru a se gândi mai bine la planul său. Era emoționat, simțea că găsise în sfârșit răspunsul la unele întrebări. Dar această nerăbdare tindea să se amestece cu furia, dacă nu se străduia să se controleze. „Trădarea poate să devină mult mai puternică decât dragostea”, se gândi Ricky. Simți o puternică greață în stomac și își dădu seama că este semnul dezamăgirii amestecate cu mânia nestăpânită.

Ricky, odinioară introspectiv, verifică arma ca să se asigure că este complet încărcată, gândindu-se că, de fapt, nici nu are alt plan decât confruntarea directă, o abordare care se definește prin ea însăși, și își dădea seama că se apropia vertiginos de unul dintre acele momente în care gândurile și acțiunile se amestecă. Începu să alerge în întuneric, iar pantofii îi făceau zgomot pe asfalt, adăugându-se sunetelor obișnuite ale nopții câmpenești: oposumul sub tufișuri și greierii în câmpurile din apropiere. Ricky își dorea să se contopească întru totul cu atmosfera.

Alergând se întrebă: „Vei omorî pe cineva în seara asta?”

Nu știa răspunsul.

Apoi se întrebă: „Ești dispus să omori pe cineva în seara asta?”

Răspunsul la această întrebare era mai ușor. Își dădu seama că o mare parte din el era gata să ucidă. Era acea parte pe care o construise din bucăți de identitate în lunile de când viața lui fusese distrusă. Partea care studiase toate metodele de crimă și mutilare disponibile în biblioteca locală și devenise expert în tactica tragerii la țintă. Partea inventată.

Se opri când ajunse la aleea către casă. În casă se afla telefonul cu numărul pe care îl recunoscuse. Pentru o clipă, își aminti cum venise aici cu aproape un an în urmă, plin de speranțe și aproape panicat, căutând un ajutor cât de mic, așteptând disperat răspunsuri. „Erau aici și mă așteptau, se gândi Ricky. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că omul pe care îl credeam cel mai mare sprijin în viață se va dovedi cel care încerca să mă omoare.”

De pe alee văzu, așa cum se aștepta, o lumină în birou.

„Știe că vin”, se gândi Ricky. Iar Virgil și Merlin, care l-au ajutat, sunt tot la New York. Chiar dacă au condus cu viteză după ce i-a sunat el, probabil că tot mai au o oră până să ajungă. Mai făcu un pas, ascultând zgomotul pașilor săi pe alee. „Poate chiar știe că sunt aici.” Ricky se uită împrejur, încercând să găsească o modalitate de a se strecura în casă. Însă nu era sigur că aici era nevoie de elementul surpriză.

Așa că, în schimb, luă pistolul în mâna dreaptă și îl armă. Cu revolverul pregătit, merse nonșalant la ușa de la intrare, ca un vecin prietenos într-o după-amiază de vară. Nu ciocăni, pur și simplu apăsă pe clanță. Așa cum bănuia, ușa era descuiată.

Ricky intră în casă. Se auzi o voce din biroul aflat în dreapta.

— Aici, Ricky.

Făcu un singur pas înainte, ridicând pistolul în față și pregătindu-se să tragă. Apoi păși în lumina care inunda încăperea.

— Bună, Ricky. Ai noroc că ești încă în viață.

— Bună, domnule doctor Lewis, răspunse Ricky.

Bătrânul stătea în spatele biroului, cu mâinile pe tăblia acestuia, la vedere, aplecat în față, în așteptare.

— Să vă omor acum sau poate peste un minut sau două? întrebă Ricky, cu vocea plată, chinuindu-se să-și păstreze cumpătul și să nu-și arate furia.

Bătrânul psihanalist zâmbi.

— Cred că ai avea toate motivele să mă împuști. Însă mai sunt unele întrebări la care vrei răspunsuri, iar eu am așteptat treaz în noaptea asta lungă doar ca să răspund la ce pot. În fond și la urma urmei, asta facem noi, nu-i așa, Ricky? Răspundem la întrebări.

— Poate odinioară făceam asta, răspunse Ricky. Dar acum nu mai e cazul.

Ridică pistolul spre omul care îi fusese mentor cândva. Omul care îl instruise. Doctorul Lewis păru puțin surprins.

— Ai bătut atâta drum doar ca să mă omori? întrebă el.

— Da, minți Ricky.

— Atunci dă-i drumul, îl îndemnă doctorul, privindu-l cu intensitate.

— Rumplestiltskin, spuse Ricky. Dumneavoastră ați fost acela tot timpul!

Doctorul Lewis dădu din cap.

— Nu, te înșeli. Dar eu sunt cel care l-a creat. Cel puțin o parte din el.

Ricky se deplasă pe marginea încăperii, venind mai aproape în birou, cu spatele pe lângă perete. Aceleași dulapuri cu cărți erau aliniate pe lângă perete. Aceleași opere de artă. Își imagină o clipă că anul care se scursese între cele

două vizite ale lui aici de fapt nici nu existase. Biroul era un loc rece, care părea că vorbește despre neutralitate și personalitate opacă; nimic de pe pereți sau de pe masă nu spunea nici cel mai mic lucru despre omul care ocupa biroul, ceea ce, se gândi Ricky mai bine, spunea totul. Nu ai nevoie de o diplomă pe perete care să certifice faptul că ești rău. Se miră chiar cum de nu observase acest lucru mai înainte. Îi făcu un semn bătrânului să se așeze pe scaunul de piele ergonomic de la birou.

Doctorul Lewis se prăbuși pe acel scaun, oftând din greu.

— Îmbătrânesc și nu mai am energia pe care o aveam odinioară, spuse el cu o voce fără inflexiuni.

— Vă rog să vă țineți mâinile la vedere, zise Ricky.

Bătrânul ridică mâinile. Apoi arătă spre frunte cu degetul arătător.

— Nu ceea ce ții în mâini este cu adevărat periculos, Ricky. Ar trebui să știi asta. În cele din urmă, ceea ce ai în cap este periculos.

— Odinioară aș fi fost de acord cu dumneavoastră, doctore, dar acum am îndoielile mele. Și mai am o mare încredere în acest instrument din mâna mea, care, dacă nu știți, este un pistol Ruger semiautomat. Trage cu o viteză foarte mare, cu cartuș de 380. Sunt cincisprezece gloanțe în încărcător, fiecare dintre ele putând să smulgă o bună parte din craniul dumneavoastră, poate chiar partea spre care ați arătat, omorându-vă rapid. Și știți ce este cu adevărat curios la arma asta, doctore?

— Ce anume?

— Că se află în mâinile unui om care deja a murit o dată. Care nu mai există pe acest pământ pe care îl împărțim cu toții. Luați în calcul pentru o clipă implicațiile acestui eveniment existențial.

Doctorul Lewis tăcu o clipă, cu ochii la arma din mâna lui Ricky. După un moment, zâmbi.

— Ricky, ceea ce spui tu este interesant Dar te cunosc. Te cunosc pe dinăuntru. Te-ai aflat pe canapeaua mea de patru ori pe săptămână, vreme de patru ani. Îți cunosc fiecare teamă. Fiecare îndoială. Fiecare vis. Fiecare aspirație. Fiecare neliniște. Te cunosc la fel de bine cum te cunoști tu însuți, și probabil chiar mai bine, și știu că nu ești un criminal, în ciuda posturii în care te afli acum. Ești cel mult un om adânc tulburat care a făcut câteva alegeri foarte proaste în viață. Mă îndoiesc profund că omuciderea va fi încă una.

Ricky dădu din cap.

— Cel pe care îl cunoșteați ca fiind doctorul Frederick Starks s-a aflat pe canapeaua dumneavoastră. Dar el e mort, iar pe mine nu mă cunoașteți. Nu pe noul „eu". Nici pe departe.

Apoi apăsă pe trăgaci.

Glonțul răsună în încăperea mică surzindu-l pentru o clipă. Glonțul trecu prin aer pe deasupra capului doctorului Lewis și se opri într-o carte din spatele acestuia. Ricky văzu cum cotorul unui volum medical gros explodează absorbind împușcătura. Era o lucrare despre psihologia anormala, un detaliu care aproape că-l făcu pe Ricky să râdă.

Doctorul Lewis păli, se clătină se răsuci cu scaunul într-o parte și-n alta, apoi bolborosi ceva cu voce tare.

Își recăpătă poziția și suflul încetul cu încetul.

— Dumnezeule! lăsă el să-i scape. Ricky văzu ceva în ochii bătrânului, care nu era chiar frică, ci mai mult uimire profundă ca și cum se petrecuse ceva la care nu se aștepta în ruptul capului. N-am crezut… începu el.

Ricky i-o reteză scurt, cu un gest din mâna în care se afla pistolul:

— Un câine m-a învățat asta.

Doctorul Lewis se răsuci puțin cu scaunul și cercetă locul în care se înfipsese glonțul. Izbucni într-un amestec de râs și gâfâială, apoi dădu din cap:

— Bună lovitură, Ricky, zise el rar. O lovitură de-a dreptul remarcabilă. Și mai aproape de adevăr decât capul meu. Poate vrei să ții minte chestia asta în momentele următoare.

Ricky se uită la bătrânul doctor.

— Încetați să mai fiți așa obtuz, spuse el brusc. Vom vorbi despre răspunsuri. Este remarcabil cum o armă ca aceasta te ajută să te concentrezi la problemele care așteaptă rezolvare. Gândiți-vă la toate acele ore cu toți acei pacienți, inclusiv cu mine, domnule doctor. Toate acele minciuni, și confuzii, și devieri. Tot timpul petrecut sârguincios în dezvăluirea adevărului. Cine ar fi crezut că lucrurile pot fi atât de ușor limpezite de un instrument ca acesta? Oarecum ca Alexandre și nodul gordian[31], nu credeți, domnule doctor?

Doctorul Lewis părea că și-a recăpătat calmul. Înfățișarea i se schimbase rapid, iar acum se uita la Ricky cu o privire îngustă, mânioasă, ca și cum încă ar fi deținut controlul asupra situației. Ricky ignoră ceea ce implica acea privire și apoi, aproape așa cum făcuse cu un an în urmă, își luă un scaun și-l aduse în fața bătrânului doctor.

— Dacă nu sunteți dumneavoastră, întrebă Ricky, atunci cine este Rumplestiltskin?

— Știi, nu-i așa?

— Iluminați-mă!

— Fiul cel mare al pacientei tale de odinioară. Femeia căreia nu i-ai oferit ajutorul.

— Asta am descoperit singur. Mai departe.

---

31 Legenda spune că Alexandru Macedon a fost pus să dezlege un nod foarte complicat, pe care nu reușise nimeni până atunci să-l dezlege. Soluția lui a fost că a scos paloșul și l-a tăiat, pur și simplu, fără să se mai chinuiască să-l dezlege (n.tr.).

Doctorul Lewis ridică din umeri:

— Fiul meu adoptiv.

— Asta am aflat mai devreme, în seara asta. Și ceilalți doi?

— Fratele și sora lui mai mici. Îi cunoști drept Merlin și Virgil. Desigur că în realitate, au alte nume.

— Tot adoptați?

— Da. I-am luat pe toți trei. Mai întâi doar în grijă, prin intermediul statului New York. Apoi am aranjat ca verii mei din New Jersey să apară în față în procesul de adopție. A fost de-a dreptul patetic de simplu să păcălesc birocrația căreia oricum, așa cum sunt sigur că ai aflat deja, nu îi păsa prea mult ce se întâmpla cu cei trei copii.

— Deci vă poartă numele? Ați renunțat la Tyson și le-ați dat numele dumneavoastră?

— Nu. Bătrânul dădu din cap. Nu ești așa de norocos, Ricky. Nu apar în nicio carte de telefon ca Lewis. Au fost cu totul reinventați. Nume diferite pentru fiecare dintre ei. Identități diferite. Destine diferite. Școli diferite. Educație diferită și tratament diferit Dar frați în inimile lor, iar asta e cel mai important. Asta știi.

— De ce? De ce schema asta elaborată de a le ascunde trecutul? De ce nu ați…

— Soția mea era deja bolnavă și oricum trecusem de vârsta legală pentru adopție în acest stat. Verii mei erau la îndemână. Și, contra unei sume de bani, au fost dispuși să ne ajute. Să ajute și să uite.

— Sigur, răspunse Ricky sarcastic. Și micul lor accident? O dispută domestică?

Doctorul Lewis dădu din cap.

— Coincidență, spuse el.

Ricky nu știa dacă să creadă asta. Nu putu rezista tentației și spuse:

— Freud spunea că nu există accidente.

Doctorul Lewis aprobă din cap:

— Adevărat. Dar este o diferență între a-ți dori și a acționa.

— Chiar așa? Cred că aici vă înșelați. Dar nu contează. De ce ei? De ce i-ați vrut pe acești trei copii?

Bătrânul psihanalist ridică din umeri.

— Îngâmfare. Aroganță. Egoism.

— Astea sunt simple cuvinte, domnule doctor.

— Da, dar ele explica multe. Spune-mi, Ricky, un ucigaș… un psihopat criminal neîndurător… este cineva creat de mediu? Sau s-a născut așa, având un ceva de mărime infinitezimală criminal, din punct de vedere genetic? Ce crezi, Ricky?

— Mediul. Cel puțin așa ne învață. Orice psihanalist ar spune la fel. Cei care se ocupă cu genetica s-ar putea să nu fie de acord. Însă, din punct de vedere psihologic, suntem produsul mediului din care venim.

— Iar eu sunt de acord. Așa că am luat un copil – și pe cei doi frați ai săi – care era un adevărat cobai al răului. Abandonat de tatăl natural. Respins de celelalte rude. Fără niciun sentiment al stabilității. Expus tuturor perversităților sexuale. Bătut mereu de prietenii sociopați ai mamei sale. Și-a văzut în cele din urmă propria mamă care s-a omorât din cauza sărăciei și a disperării, fără a putea să o ajute pe singura persoana în care avea încredere în aceasta lume. O adevărată formulă a răului, nu ești de acord?

— Ba da.

— Și m-am gândit că aș putea să iau acel copil și să inversez toată acea povară a răului comis. Am creat un sistem în care copilul să se rupă de trecutul înfricoșător. Apoi m-am gândit că aș putea să-l transform într-un membru productiv al societății. În asta constă aroganța mea, Ricky.

— Și n-ați reușit?

— Nu. Dar, în mod curios, am reușit să dau naștere la loialitate. Și poate unui ciudat sentiment de afecțiune. Este un lucru teribil, și totuși extrem de fascinant, Ricky, să fii iubit și respectat de un om devotat morții. Asta găsești la Rumplestiltskin. Este un profesionist. Un criminal desăvârșit. Unul echipat cu cea mai bună educație pe care am putut să i-o dau. A studiat la Exeter, Harvard, la Facultatea de Drept din Columbia. Plus un scurt stagiu militar pentru antrenament. Știi care e cel mai interesant aspect în toate astea, Ricky?

— Spuneți-mi!

— Meseria lui nu diferă așa de mult de a noastră. Oamenii vin la el cu probleme. Îl plătesc foarte bine pentru soluții. Pacientul care ajunge pe canapeaua noastră este disperat să scape de o greutate. Tot la fel și clienții lui. Doar mijloacele sale sunt, cum să spun, mai rapide decât ale noastre. Dar nu mai puțin discrete.

Ricky începu să respire greu. Doctorul Lewis scutură din cap.

— Și mai știi ceva, Ricky? În afară de faptul că este extrem de bogat, știi ce altă calitate mai are?

— Ce calitate?

— Este neîndurător.

Bătrânul psihanalist oftă și apoi adăugă:

— Dar probabil că deja ai văzut asta. Cum a așteptat ani de zile, pregătindu-se, iar apoi i-a luat unul câte unul și i-a urmărit pe fiecare dintre cei care i-au făcut vreun rău vreodată mamei sale și i-a distrus, la fel cum ei o distruseseră pe mama lui. Cred că, într-un fel, ai putea spune că e înduioșător. Dragostea fiului. Moștenirea mamei. A greșit el acționând așa, Ricky? Să-i pedepsească pe toți cei care, sistematic sau din ignoranță, i-au distrus viața mamei sale? Care au părăsit-o în plata Domnului, cu trei copii mici

și amărâți, într-o lume atât de grea? Nu prea cred, Ricky. Deloc. Chiar și cei mai enervanți politicieni perorează întruna despre cum trăim noi într-o societate care se eschivează de responsabilități. Nu este oare răzbunare acceptarea datoriilor cuiva și înveșmântarea lor într-o soluție diferita? Oamenii pe care i-a ales chiar meritau pedeapsa. Ei – la fel ca tine, de altfel – au ignorat pe cineva care le implorase ajutorul. Asta e problema cu meseria noastră, Ricky. Uneori vrem să explicăm atât de multe, când, de fapt, adevăratul răspuns stă într-unul dintre acelea… spuse doctorul, arătând spre pistolul din mâna lui Ricky.

— Dar de ce eu? lasă Ricky să-i scape. Eu nu am…

— Ba da. A venit disperată la tine, implorându-ți ajutorul, dar tu erai prea prins de direcția spre care se îndrepta cariera ta ca să mai fii atent și să-i acorzi ajutorul de care avea nevoie. Sigur că da, Ricky, pentru un pacient care se sinucide când se află în grija ta – chiar și numai pentru câteva ședințe – chiar nu simți niciun fel de remușcare? Vreun sentiment cât de mic de vină? Nu crezi că meriți să-ți plătești prețul? De ce crezi că răzbunarea este o responsabilitate mai mică decât orice altă acțiune omenească?

Ricky nu răspunse. După o clipă, întrebă:

— Când ați aflat…

— Despre legătura ta cu experimentul meu adoptat? Aproape de sfârșitul psihanalizei tale. Pur și simplu am hotărât să las totul să văd cum se va desfășura de-a lungul timpului.

Ricky simți că-l cuprinde furia, amestecată cu transpirația care îi curgea parcă pe dinăuntru. Gura i se uscase.

— Și când a pornit după mine? Puteați să mă avertizați..

— Să-mi trădez copilul adoptiv în favoarea unui pacient de odinioară? Și nici măcar pacientul preferat, de altfel…

Aceste cuvinte se înfipseră în inima lui Ricky ca un pumnal, își dădu seama că bătrânul era absolut la fel de ticălos ca acel copil pe care îl adoptase. Poate chiar mai rău.

— …Am crezut că ar putea fi considerată dreptate. Bătrânul psihanalist râse tare. Dar nu știi nici jumătate din asta, Ricky!

— Care este jumătatea pe care n-o știu?

— Cred că trebuie să descoperi singur.

— Și ceilalți doi?

— Cel pe care îl știi drept Merlin este într-adevăr avocat, și încă unul foarte bun. Femeia pe care o cunoști drept Virgil este o actriță, cu o frumoasă carieră la picioare. Mai ales acum, că aproape au reușit să scape de orice probleme legate de viețile lor. Ricky, cred că noi doi am rămas acum singurele lor probleme. Un alt lucru pe care trebuie să-l știi, Ricky, este că amândoi cred că fratele lor mai mare, omul pe care îl cunoști drept Rumplestiltskin, este cel care le-a salvat viața. Nu eu, cu toate că și eu am contribuit la asta. Nu, el i-a ținut împreună, i-a împiedicat să se risipească, a insistat să meargă la școala, să ia numai note de zece și să se realizeze în viață. Așa că, dacă nu altceva, măcar pricepe acest lucru: ei sunt devotați. Sunt cu toată ființa loiali celui care te va ucide. Care te-a mai omorât o dată și care va face din nou acest lucru. Nu este curios, Ricky, din punct de vedere psihiatric? Un om fără scrupule care dă naștere la un devotament orb și total. Un psihopat care te va ucide la fel de ușor cum calci tu un păianjen pe care-l întâlnești în cale. Dar care este iubit și iubește la rândul său. Însă care îi iubește numai pe cei doi. Pe nimeni altcineva. Poate pe mine, puțin, pentru că l-am salvat și l-am ajutat. Așa că, poate că mi-am câștigat dragostea unui supus credincios. Asta trebuie să ții minte, Ricky, pentru că ai atât de puține șanse să supraviețuiești relației cu Rumplestiltskin!

— Cine este Rumplestiltskin? întrebă Ricky. Fiecare cuvânt rostit de bătrânul psihanalist întuneca lumea din jurul său.

— Vrei numele lui? Adresa? Locul unde își desfășoară afacerile?

— Da, spuse Ricky hotărât, ridicând pistolul spre bătrân.

Doctorul Lewis scutură din cap.

— Ca-ntr-un basm, nu-i așa? Mesagerul prințesei aude trolul[32] care dansează în fața focului și lasă să-i scape numele. Ea nu face nimic cu-adevărat inteligent sau înțelept, sau măcar ceva sofisticat. Ea este pur și simplu norocoasă, așa că, atunci când îi este adresată a treia întrebare, ea are răspunsul pe limbă, noroc chior, și așa supraviețuiește, și își păstrează primul născut, și trăiește fericită până la adânci bătrâneți. Crezi că va fi la fel acum? Norocul care te face să fii acum aici, fluturând un pistol în fața unui bătrân, te va face să câștigi jocul?

— Dați-mi numele lui, spuse Ricky, cu vocea atât de rece și de tăioasă pe cât putea. Vreau numele tuturor.

— Ce te face să crezi că nu le știi deja?

— M-am săturat de jocuri, spuse Ricky.

Bătrânul psihanalist dădu din cap.

— Așa este toată viața. Un joc după altul. Iar moartea este cel mai important dintre toate jocurile.

Cei doi se uitau unul la altul din două colțuri opuse ale încăperii.

— Mă întreb, spuse doctorul Lewis cu atenție, ridicându-și privirea o clipă și uitându-se la ceasul de pe perete, apoi oprindu-se după fiecare cuvânt, cât timp ți-a mai rămas.

— Destul, răspunse Ricky.

---

32 Creatura supranaturală din mitologia scandinavă, fie pitic, fie uriaș, care trăiește în peșteri sau în munți. Aluzie la povestea lui Rumplestiltskin (n.tr.).

— Chiar așa? zise bătrânul. Timpul este elastic, nu-i așa? Unele clipe pot să dureze o veșnicie, iar altele se evaporă într-o clipă. Timpul este doar o funcție a percepției noastre despre lume. Asta nu e ceva ce învățăm în psihanaliză?

— Da, spuse Ricky. Este adevărat.

— Iar în seara asta sunt tot felul de întrebări în legătură cu timpul, nu-i așa? Ce vreau să spun, Ricky, este că suntem aici, singuri în această casă. Dar pentru cât timp? Știind că vii încoace, nu crezi că mi-am luat măsuri de precauție și am chemat ajutoare? Cât timp crezi că va mai dura până sa ajungă aici?

— Destul de mult.

— Ah, ăsta e un pariu de care n-aș fi așa de sigur. Bătrânul psihanalist zâmbi din nou. Dar probabil că ar trebui să complicăm puțin lucrurile.

— Cum adică?

— Dacă ți-aș spune că undeva în camera asta se află informația pe care o cauți. Ai putea s-o găsești la timp? Înainte să-mi vină cineva în ajutor și să mă salveze?

— V-am mai spus, m-am săturat de jocuri.

— Este la vedere. Și chiar ai ajuns mai aproape de obiectul respectiv decât mă gândeam eu. Iată. Destule repere.

— Nu mai joc.

— Cred că te înșeli. Cred că vei mai juca o vreme, Ricky, pentru că jocul nu s-a isprăvit încă.

Doctorul Lewis ridica deodată ambele mâini în același timp și spuse:

— Ricky, trebuie să scot ceva din sertarul de sus al biroului. Este ceva care cu siguranța va schimba modul în care este jucat acest joc. Ceva ce vei vrea să vezi. Îmi permiți?

Ricky îndreptă pistolul spre fruntea doctorului Lewis și aprobă din cap.

— Dați-i drumul!

Doctorul zâmbi din nou, un zâmbet rece, răutăcios, care nu avea nimic în comun cu umorul. Mai degrabă rânjetul călăului. Scoase un plic din sertar și-l puse pe masă, în fața lui.

— Ce-i asta?

— Poate că sunt informațiile după care ai venit. Nume, adrese, identități.

— Dați-mi-l!

Doctorul Lewis strânse din umeri.

— Cum vrei… spuse el.

Aruncă plicul peste masă și Ricky se repezi la el. Era sigilat, iar Ricky își desprinse privirea o clipă de pe bătrânul psihanalist ca să cerceteze plicul. Asta fu o mare greșeală, de care își dădu seama imediat ce o făcuse.

Ridică privirea și văzu că bătrânul avea un rânjet macabru pe față și un revolver micuț, de calibru 38, în mâna dreaptă.

— Nu e chiar așa de mare ca al tău, nu-i așa, Ricky? râse doctorul tare. Dar probabil că la fel de eficient. Vezi, tocmai ai făcut o greșeală pe care niciunul dintre cei trei n-ar fi făcut-o. Și mai ales cel care-și spune Rumplestiltskin. El nu și-ar fi luat niciun moment privirea de la țintă. Nicio clipă. Indiferent cât de bine ar fi cunoscut persoana care reprezenta ținta, niciodată nu ar fi avut suficientă încredere încât să-și ia ochii de la el, nicio secundă! Poate că asta ar trebui să-ți spună cât de puține șanse ai, de fapt.

Cei doi erau unul în fața celuilalt, de o parte și de alta a biroului, cu armele îndreptate unul împotriva altuia.

Ricky îl fixă cu privirea pe bătrân, simțind în același timp că transpiră la subraț.

— Asta este o fantezie analitică, nu-i așa, șopti doctorul Lewis. În sistemul de transfer din psihanaliză[33], oare nu

33 Proces prin care emoțiile și dorințele asociate la început cu o persoană, cum ar fi părinții sau frații, sunt transferate, treptat și

dorim să-l omorâm pe psihanalist, la fel cum dorim să o omorâm pe mama, sau pe tata, sau pe oricine a ajuns să simbolizeze tot ce se întâmplă rău cu viața noastră? Iar psihanalistul, la rândul său, nu are și el o pasiune ucigașă pe care ar vrea să o exploateze în același timp?

Ricky nu răspunse la început în cele din urmă însă, murmură:

— Copilul se poate să fi fost un cobai al răului, așa cum spuneți, însă ar fi putut fi transformat. Ați fi putut să faceți acest lucru, dar nu l-ați făcut, așa este? Era mult mai interesant să vedeți ce se întâmplă dacă îl lăsați în derivă, din punct de vedere emoțional, nu-i așa? Și era mult mai ușor pentru dumneavoastră să dați vina pe tot răul din lume, mai puțin pe al dumneavoastră propriu, nu-i așa?

Doctorul Lewis păli ușor.

— Știai, nu-i așa? continuă Ricky. Că sunteți la fel de psihopat ca el? Ați vrut un criminal, așa că ați găsit unul, pentru că asta ați vrut mereu să fiți: un criminal.

Bătrânul se încruntă disprețuitor:

— Întotdeauna ai fost inteligent, Ricky. Gândește-te ce ai fi putut să faci cu viața ta dacă ai fi fost un pic mai ambițios. Un pic mai subtil.

— Lăsați arma jos, domnule doctor! N-o să mă împușcați! spuse Ricky.

Doctorul Lewis ținu în continuare revolverul ațintit spre fața lui Ricky, însă spuse:

— Nu va trebui să fac asta, nu-i așa? Pentru că acela care te-a omorât o dată o va face din nou. Iar de data asta nu va mai accepta un necrolog în ziar. Cred că va vrea să te vadă mort. Tu nu crezi?

---

inconștient, asupra altei persoane, cel mai adesea asupra psihanalistului (n.tr.).

— Nu și dacă am un cuvânt de spus în legătură cu asta. Și poate că, odată ce am să aflu acest mare număr de indicii care spuneți că sunt aici, poate că pur și simplu am să dispar din nou. Am reușit o dată și cred că pot să mă evaporez încă o dată. Poate că Rumplestiltskin va trebui să se mulțumească cu ceea ce a obținut prima oară când am jucat. Doctorul Starks este mort. Rumplestiltskin a câștigat acea rundă. Dar eu voi continua și voi deveni ce vreau. Pot să câștig alergând. Pot să câștig ascunzându-mă. Rămânând în viață și anonim. Nu e ciudat, doctore? Noi, care muncim din greu să-i ajutăm pe pacienți să confrunte demonii care îi urmăresc și îi chinuiesc, putem să ne menținem în viață doar prin fugă. I-am ajutat pe pacienți să devină cineva, dar eu pot să devin doar nimeni pentru a câștiga. O ironie, nu credeți?

Doctorul Lewis dădu din cap afirmativ.

— Ți-am anticipat răspunsul, spuse el încet. Mi-am imaginat că ai să vezi răspunsul pe care tocmai mi l-ai dat.

— Așadar, spuse Ricky, repet: lăsați jos arma și am să plec. Presupunând că informația de care am nevoie este în plic.

— Într-un fel, este, zise bătrânul. Șoptea, zâmbind răutăcios. Dar mai am numai o întrebare sau două pentru tine, Ricky… dacă îmi permiți…

Ricky dădu afirmativ din cap.

— Ți-am spus despre trecutul omului pe care-l cauți. Și ți-am spus mult mai multe decât înțelegi acum. Dar ce ți-am spus despre relația lui cu mine?

— Ați vorbit despre o ciudată loialitate și dragoste. Dragostea unui psihopat.

— Iubirea unui criminal pentru altul. Foarte ciudat, nu crezi?

— Fascinant, spuse Ricky ironic. Și, dacă aș mai fi fost psihanalist, aș fi curios și nerăbdător să cercetez. Dar nu sunt. Nu mai sunt.

— Ah, cred că te înșeli. Doctorul Lewis ridică din umeri. Cred că nu poți să-ți scoți din suflet meseria de doctor așa de ușor cum poate părea la prima vedere. Bătrânul scutură din cap. Tot nu slăbise strânsoarea revolverului și nici nu-l îndepărtase din fața lui Ricky. Cred că timpul nostru s-a scurs în seara asta, Ricky. A fost o ultimă ședință. Ora de cincizeci de minute. Poate că acum analiza noastră este aproape completă. Însă, Ricky, adevărata întrebare cu care vreau să pleci de aici este: dacă a fost atât de hotărât să vadă că te sinucizi după ce nu ai ajutat-o pe mama lui, ce crezi că se va întâmpla cu tine când va crede că m-ai ucis?

— Ce vreți să spuneți? întrebă Ricky.

Însă bătrânul doctor nu răspunse. În schimb, cu un simplu gest, își duse revolverul la tâmplă, rânji macabru, și apoi trase un singur glonț.

XXXII

Ricky izbucni într-un țipăt de stupoare și șoc. Strigătul său se amestecă cu ecoul zgomotului făcut de revolver.

Se lăsă pe spate cu greutate, aproape ca și cum glonțul care explodase în capul bătrânului psihanalist ar fi fost deviat și l-ar fi lovit în piept. Până ca ecoul împușcăturii să se piardă în noapte, Ricky se și ridicase în picioare, uitându-se cu atenție în jos la omul în care avusese atât de mare încredere odinioară. Doctorul Lewis căzuse pe spătar, oarecum contorsionat de forța loviturii cu care moartea care îi intrase pe la tâmple. Ochii îi rămăseseră deschiși, iar acum se holbau cu intensitate de-a dreptul macabru. Un amestec de sânge stacojiu și creier mânjise biblioteca din spatele său, iar un șuvoi de sânge de un maro-închis se scurgea din rana adâncă pe fața și gâtul doctorului, mânjindu-i cămașa. Revolverul care aplicase lovitura fatală îi alunecase dintre degete pe podea, bufnetul acestuia fiind estompat de covorul persan fin de la picioarele lor. Ricky lăsă aerul să-i iasă cu zgomot din plămâni, pe când trupul bătrânului se mai zbătea, mușchii intrând treptat în rigor mortis.

Inspiră adânc. Își dădu seama că nu era prima oară când vedea moartea. Pe când era medic rezident intern și făcea gărzi prin rotație la medicină internă și la camera de gardă, nu o singură dată se întâmplase ca o persoană să moară în prezența sa. Dar acele morți erau întotdeauna însoțite de echipamente și de echipe de oameni care încercau să salveze viața și luptau contra morții. Chiar și atunci când soția lui căzuse pradă cancerului, asta era încă parte dintr-un proces cunoscut și apărea într-un context, chiar și îngrozitor, pentru ceea ce se întâmpla.

Asta era cu totul altceva. Era ceva sălbatic. Era crimă, de cea mai pură speță. Își simți propriile mâini tremurând, ca ale unui bătrân. Se luptă cu greu să reziste instinctului copleșitor de a intra în panică și de a fugi.

Ricky încercă să-și pună ordine în gânduri. Era liniște în încăpere și-și auzea doar respirația chinuită, ca a unuia care a urcat până pe vârful muntelui și inspiră aer rece, care însă nu-l ajută să se liniștească. Parcă i se încordase fiecare mușchi și fiecare tendon și doar alergarea ar fi slăbit tensiunea. Ricky apucă marginea biroului, încercând să se adune.

— Ce mi-ai făcut, bătrâne? spuse el cu glas tare.

Vocea lui păru nepotrivită, ca atunci când cineva tușește în biserică, în mijlocul unei ceremonii solemne.

Apoi își dădu seama de răspunsul la propria întrebare: „A încercat să mă omoare". Un glonț menit să omoare două persoane, pentru că moartea bătrânului doctor avea să fie o mare lovitura pentru trei oameni de pe lumea asta care nu cunoșteau limite atunci când era vorba de răzbunare. Iar aceștia îl vor învinovăți pe Ricky, indiferent câte dovezi de sinucidere le-ar sări în ochi.

Însă era chiar mult mai complicat de-atât. Doctorul Lewis a vrut ca prin asta să facă mai mult decât să pună capăt vieții lui Ricky. Avea arma îndreptată spre Ricky și ar fi putut cu ușurință să apese pe trăgaci, chiar știind că putea să tragă și el la rândul lui înainte de a muri. Ceea ce voise bătrânul fusese să-i înzestreze pe toți cei care joacă acest joc al morții cu o depravare morală care o egalează pe a lui însuși. Asta era cu mult mai important decât pur și simplu să-l omoare pe Ricky și să se sinucidă. Ricky încercă să respire, cu toate gândurile care îl năpădeau în valuri. „Tot timpul, se gândi el, nu a fost vorba numai despre moarte. Ci

și despre proces. Despre felul în care se poate ajunge la moarte."

Un joc potrivit să fie inventat de un psihanalist.

Din nou inspiră lacom aerul viciat al biroului. „La fel de bine, Rumplestiltskin s-ar putea să fie agentul răzbunării și instigatorul", se gândi Ricky. Însă adevăratul creator al jocului era cel care zăcea acum mort în fața lui. De asta nu mai încăpea nicio îndoiala.

Ceea ce însemna că, atunci când vorbise despre cunoaștere, era posibil să fi spus adevărul. Sau cel puțin o versiune pervertită a acestuia.

Ricky își dădu seama că încă strângea în mână plicul pe care i-l dăduse mentorul său de odinioară. Era greu să-și ridice privirea de la trupul bătrânului. Era ca și cum sinuciderea avea efect hipnotic. Dar în cele din urmă făcu asta și, rupând o margine a plicului, scoase din el o singură foaie de hârtie. Citi repede:

> Ricky: moartea este plata pentru orice rău. Gândește-te la acest ultim moment ca o taxă pe care am plătit-o pentru toate relele pe care le-am făcut. Informația pe care o cauți se află în fața ta, dar o poți repera? Oare nu asta facem noi? Dovedim misterul evident? Găsim indiciile care ne sar în ochi și mai-mai că țipă către noi?
>
> Mă întreb dacă mai ai suficient timp și ești destul de deștept să vezi ceea ce trebuie. Mă îndoiesc. Cred că este mult mai probabil să mori în seara asta, mai mult sau mai puțin la fel cum am murit și eu. Doar că moartea ta va fi cu mult mai dureroasă, pentru că vina ta este cu mult mai mică decât a mea.

Scrisoarea nu era semnată.

Ricky intra în panică tot mai mult, cu fiecare respirație.

Ridică ochii și începu să cerceteze biroul. Un ceas de perete ticăia încet cu fiecare secundă, iar acest sunet îi penetră dintr-odată conștiința. Încercă un pic de matematică: când sunase bătrânul ca să le spună lui Merlin și Virgil și, probabil, și lui Rumplestiltskin că Ricky venea spre el? Din oraș și până la casa de la țară făceai cam două ore. Poate ceva mai puțin. Oare mai avea la dispoziție câteva secunde? Minute? Un sfert de oră? Știa că trebuie să fugă, să se distanțeze de moartea care stătea pe scaunul din fața lui, chiar și numai ca să-și adune gândurile și să-și dea seama ce avea de făcut mai departe, dacă mai era ceva de făcut. Era ca și cum participa la un joc de șah cu un mare maestru și muta piesele la întâmplare pe tablă, tot timpul știind că adversarul putea să prevadă cu două, trei, patru sau mai multe mutări înainte.

Gâtul i se uscase și se simțea îmbujorat.

„Chiar în față", se gândi el.

Strecurându-se cu grijă în jurul biroului, încercând să evite chiar și cel mai mic contact cu trupul mort al psihanalistului, încercă să se întindă spre sertarul de sus, dar imediat se opri. „Ce las în urmă? se gândi el. Fire de păr? Amprente? ADN? Oare am comis o crimă?"

Apoi își zise: „Sunt două feluri de crime. Primul îi pune pe urmă poliția, și procurorii, și toată justiția. Cel de-al doilea lovește în sufletul individului. Uneori cele două tipuri se contopesc". Dar cea mai mare parte din ceea ce se întâmplase se încadra celui de-al doilea tip, iar judecătorul, jurații și călăul care îi ghidau drumul erau cei care îl preocupau cu-adevărat pe Ricky.

Nu exista cale de ocolire a acestor probleme. Își spuse în sinea lui că trebuie să se încreadă în faptul că individul ale cărui amprente și alte substanțe vor fi găsite în camera

mortului era și el mort, la rândul lui, iar acest lucru ar trebui să-i confere oarece protecție, cel puțin față de poliția care cel mai probabil va sosi la fața locului într-un moment sau altul, în acea noapte. Puse mâna pe sertar și îl deschise.

Era gol.

Cercetă rapid și celelalte sertare. Și acelea fuseseră golite. Cu siguranță că doctorul Lewis avusese timp să îndepărteze orice fusese depozitat acolo. Ricky își trecu degetele pe sub tăblia mesei, gândindu-se că poate acolo fusese ascuns ceva. Se aplecă și cercetă, dar nu găsi nimic. Apoi se întoarse spre mort. Cu respirația tăiată, își strecură degetele în buzunarele bătrânului. Dar nici acolo nu găsi nimic. Nimic asupra lui. Nimic în birou. Parcă bătrânul psihanalist depusese eforturi susținute pentru a curăța totul împrejur. Ricky aprobă dând din cap. „Psihanalistul, se gândi el, știe mai bine ca oricine altcineva ce anume vorbește despre fiecare individ. Prin urmare, încercând să șteargă cu buretele identitatea, el știe cel mai bine cum să scape de semnele personalității."

Din nou, Ricky își trecu privirea peste toată încăperea. Se întrebă dacă exista un seif. Zări ceasul și îi veni o idee. Doctorul Lewis vorbise despre timp. „Probabil, se gândi Ricky, ăsta era indiciul." Se repezi către perete și căută în spatele ceasului.

Nimic.

Îi venea să urle de furie. „Trebuie să fie aici", insistă el.

Ricky mai inspiră o dată adânc. „Poate că nu este, se gândi el, iar bătrânul a vrut doar ca eu să fiu aici atunci când sosesc urmașii săi adoptați. Ăsta să fi fost jocul? Poate că a vrut ca ăsta să fie sfârșitul, în noaptea asta." Ricky se uită la propria armă și merse înapoi la ușă.

Apoi scutură din cap. „Nu, asta ar fi o minciună prea simplă, iar minciunile doctorului Lewis erau cu mult mai complexe. Trebuie să fie ceva aici."

Ricky se întoarse spre rafturile cu cărți. Șiruri de lucrări medicale și psihiatrice, scrieri ale lui Freud și Jung, câteva studii moderne și încercări clinice în formatul unor cărți. Lucrări despre depresie. Cărți despre anxietate. Cărți despre vise. Zeci de cărți, pline cu o mică parte din cunoștințele existente despre emoțiile umane. Inclusiv cartea care găzduia glonțul lui Ricky. Se uită la titlu, citind cotorul cărții: *Enciclopedia psihologiei anormale,* din care doar „-ale" din ultimul cuvânt fusese distrus de glonț.

Ricky se opri, uitându-se fix înainte.

„De ce ar avea nevoie un psihanalist de un volum despre psihologia anormală?" Profesiunea lor lucra aproape exclusiv cu emoțiile oarecum deranjate. Nu cu acelea cu-adevărat întunecate și deformate. Dintre toate cărțile aliniate pe rafturi, aceasta era singura nelalocul ei, dar ăsta era un lucru de care numai un alt psihanalist ar fi putut să-și dea seama.

Bătrânul izbucnise în râs. Se întorsese și se uitase unde ajunsese glonțul și spusese că locul era foarte potrivit.

Ricky sări la bibliotecă și apucă volumul de pe raft. Era greu și gros, legat în piele neagră și cu scris auriu pe copertă. Deschise cartea la pagina de gardă.

Scrise cu litere groase roșii cu un marker, chiar peste titlu, se aflau cuvintele: „Bună alegere, Ricky. Acum poți să găsești înregistrările corecte?"

Se uită în sus și văzu ceasul care ticăia. Nu credea că mai are acum timp să răspundă la această întrebare.

Făcu un pas îndepărtându-se de bibliotecă, aproape rupând-o la fuga și apoi se opri. Se întoarse și scoase cu grijă un alt volum de pe un alt raft și îl puse în locul rămas liber de unde scosese tomul, făcând astfel să nu se observe absența cărții.

Se mai uită o dată, rapid, împrejur, dar nu mai zări nimic care să-i spună ceva. Mai aruncă o ultimă privire către cadavrul bătrânului psihanalist, care parcă albise în cele câteva momente de când intrase moartea în el. Se gândi că probabil ar trebui să spună sau să simtă ceva, dar nu mai știa anume, așa că, în loc de orice, Ricky o luă la fugă.

Întunericul profund al nopții îl cuprinse, în timp ce se strecura afară din casa doctorului Lewis. Din câțiva pași se îndepărtă de ușa de la intrare, iar lumina care venea dinspre birou fu înghițită de întunericul nopții. Din umbră, Ricky se uită o clipă în urmă. Sunetele câmpenești plăcute își cântau muzica nocturnă obișnuită și niciun ton discordant nu trăda cumva faptul că moartea violentă făcea acum parte din peisaj. O clipă, Ricky încercă să-și dea seama cum fusese ștearsă sistematic fiecare bucățică din el în ultimul an. Identitatea este o combinație de experiențe, însă Ricky credea că mai exista atât de puțin din ceea ce îl reprezentase cândva. Ceea ce îi mai rămăsese era copilăria. Viața adultă îi era numai zdrențe. Însă ambele jumătăți ale existenței sale îi fuseseră îndepărtate, fără ca aparent să mai aibă legătură. Acest gând îl lasă parțial amețit, parțial scârbit.

Se întoarse și-și continuă fuga.

Porni într-o alergare lejeră; cu zgomotul pașilor săi amestecându-se cu sunetele obișnuite ale nopții, Ricky se îndreptă spre mașină. Ținea enciclopedia de psihologie anormală într-o mână și arma în cealaltă. Abia parcursese jumătate din distanță, când auzi sunetul inconfundabil al unei mașini care gonea pe drumul de țară, îndreptându-se spre el și spre casă. Ricky ridică privirea și zări luminile farurilor care măturau strada însoțite de un sunet puternic de motor care accelerează.

Nu ezită nicio clipă. Știu imediat cine vine în direcția aia cu asemenea viteză. Ricky se aruncă la pământ și se ghemui după un pâlc de copaci. Se făcu una cu pământul, însă ridică puțin capul exact când pe lângă el trecea un Mercedes negru. Cauciucurile scârțâiră la curba următoare.

Se ridică și o luă la fuga. Fugi cât îl țineau puterile – mușchii protestau, plămânii erau deja obosiți de efort –, înaintând cât putea de repede prin noapte. Singurul lucru care conta, singura lui preocupare era să se îndepărteze cât mai mult. Cu urechea ciulită la zgomotele din spate, gonea înainte. Își tot spunea întruna că trebuie să se îndepărteze. „Ei nu vor sta prea mult la casa de la țară, își spuse el, grăbindu-se înainte." Doar câteva momente pentru a cerceta moartea care venise în birou și pentru a verifica dacă el mai era încă acolo. Sau prin apropiere. Vor ști că numai câteva clipe trecuseră între sinucidere și sosirea lor și vor dori să reducă intervalul de timp care îi despărțea.

În câteva minute, Ricky ajunse la mașină. Scotoci după chei, le scăpă o dată pe jos, dar le apucă cu nervozitate, gâfâind. Se aruncă la volan și porni motorul. Totul în el îi spunea să accelereze. Să scape. Să fugă. Dar se lupta să învingă aceste instincte, încercând să-și păstreze mințile.

Ricky se strădui să judece. „Nu pot să fug de ei cu mașina asta." Există două drumuri spre New York City, unul direct, pe malul vestic al râului Hudson, și Taconic Parkway, pe partea de est. Vor avea șanse de cincizeci-cincizeci să ghicească pe care din ele o apucase Ricky, iar apoi să găsească mașina. Tăblița de înmatriculare de New Hampshire de pe mașina ieftină închiriată era un semnal care indica clar cine se afla la volan. Probabil că făcuseră rost de o descriere a mașinii și a numărului de înmatriculare de la agenția de închirieri din Durham. De fapt, se gândi că e chiar foarte probabil.

Înțelese că în acel moment trebuia să facă ceva neașteptat.

Ceva care să contrazică orice ar fi anticipat cei trei din mașină.

Văzu că îi tremurau mâinile în momentul în care se hotărî ce să facă. Se întrebă dacă îi venea mai ușor să-și riște viața acum, că murise deja o dată.

Băgă mașina în viteză și începu să conducă înapoi, înspre casa bătrânului psihanalist. Se ghemui pe scaun cât putu de mult, fără ca acest lucru să devină suspect. Se forță să rămână în limitele vitezei legale, îndreptându-se spre nord pe drumul vechi de țară, când, de fapt, siguranța relativă a orașului era spre sud.

Se apropia de locul în care tocmai fusese, când deodată văzu farurile Mercedesului îndreptându-se spre șosea. Auzi scrâșnitul roților pe asfalt. Încetini ușor – nu voia să iasă direct în fața farurilor mașinii – dându-i timp să intre pe șoseaua principală și să se îndrepte direct spre el, accelerând imediat. Ricky avea faza lungă aprinsă și, pe măsură ce Mercedesul se apropia, trecu pe faza scurt[, așa cum trebuie procedat la întâlnirea cu alt autovehicul, apoi, exact când treceau pe lângă el, folosi iarăși faza lungă, ca un șofer care face semnale luminoase către o mașină ce se apropie. Efectul fu că ambele mașini trecură una pe lângă alta cu faza lungă aprinsă. Așa cum și el fusese orbit o clipă, Ricky știa cu siguranță că și ei fuseseră orbiți. Apăsă accelerația când trecură de el, strecurându-se imediat după un colț. Prea rapid, spera el, pentru ca cineva din cealaltă mașină să se poată întoarce și să vadă plăcuța de înmatriculare de pe spate.

O luă pe prima străduța laterală pe care o zări, înspre dreapta, și imediat stinse luminile. Întoarse în întuneric, drumul fiindu-i luminat doar de razele lunii. Își aminti să nu

apese frânele, pentru ca stopurile să nu se aprindă pe spate. Apoi așteptă să vadă dacă era urmărit.

Șoseaua era liberă. Așteptă cinci, apoi zece minute. Destul timp pentru ocupanții Mercedesului să se hotărască pe care dintre cele două variante s-o ia, iar apoi să gonească cu aproape două sute de kilometri la oră, încercând să-l prindă din urmă.

Ricky băgă din nou în viteză și continuă să conducă spre nord aproape fără țintă, pe drumuri și străduțe laterale. Nu se îndrepta spre nicăieri în mod special. După aproape o oră, întoarse în cele din urmă mașina și din nou schimbă direcția, îndreptându-se spre oraș. Ricky conducea cu viteză constantă, gândindu-se cât de mică devenise lumea lui și cât de întunecată și încercând să găsească o cale de a readuce lumina aici.

Era târziu, aproape mijeau zorii, când Ricky ajunse în oraș. La acea oră, New Yorkul era parcă stăpânit de umbre schimbătoare, când mulțimile nopții, fie ele frumoase sau decrepite, aflate în căutarea aventurii, fac loc aglomerației zilei. Trecerea de la noapte la zi, pe străzile înmuiate de umezeala dimineții și de luminile cu neon, este ciudată. „Este, își zise Ricky, un moment periculos al nopții. Un moment în care inhibițiile și constrângerile par lăsate la o parte, iar lumea este dispusă să-și asume riscuri."

Revenise în camera sa de hotel, luptându-se cu dorința puternica de a se arunca pe pat, pradă unui somn profund. „Răspunsuri", își spuse el. Avea răspunsuri în cartea de psihologie anormala, trebuia doar să le citească. Întrebarea era: „Unde?"

Enciclopedia cuprindea 779 de pagini de text. Era organizată alfabetic. Frunzări câteva pagini, dar nu găsi nimic care să-i spună ceva. Totuși, aplecat asupra cărții

asemenea unui călugăr dintr-o mănăstire veche, știa că undeva între paginile acestea se afla ceea ce voia să afle.

Ricky se lăsă pe spătarul scaunului, luă un creion și începu să îl lovească de dinți. „Sunt la locul potrivit", se gândi el. Dar, în afară de a cerceta fiecare pagină, nu știa ce să facă. Își spuse că trebuia să gândească precum cel care murise mai devreme în acea noapte. Un joc. O provocare. Un puzzle.

„Toate astea sunt aici, se gândi Ricky, într-un text de psihologie anormală."

Ce mi-a spus? Virgil este actriță. Merlin este avocat. Rumplestiltskin este asasin plătit. Trei profesiuni care lucrează împreună. Frunzărind la întâmplare printre paginile cărții și încercând să găsească o soluție la problema din fața lui, dădu câteva pagini de la litera V. Ca un noroc, privirea lui zări un semn pe pagina inițială a acestei secțiuni, care începea la pagina 559. În colțul de sus, scris cu același pix fosforescent pe care doctorul Lewis îl folosise pentru salutul de la începutul cărții, se găsea fracția unu pe trei. Un sfert.

Atât.

Ricky merse la înregistrările de la litera M. Într-un loc mic era o altă pereche de cifre, dar scrise diferit. Acestea erau 1/4, scrise unu, bară, patru. Pe pagina de la deschiderea secțiunii cu litera R, Ricky găsi o a treia „semnătură", două cincimi. Doi, bară, cinci.

Nu exista îndoială în mintea lui Ricky că acestea reprezentau indicii, chei pentru înțelegerea unui mesaj. Acum trebuia să găsească și lacătele pe care le descuiau aceste chei.

Ricky se aplecă puțin înainte pe scaun, legănându-se ușor în față și-n spate, ca și cum ar fi încercat să-și calmeze o durere de stomac, cu mișcări aproape involuntare, concentrându-se de fapt pe problema din fața lui. Era o

ghicitoare de personalitate, la fel de complexă ca oricare dintre cele pe care le întâlnise în experiența sa ca psihanalist. Omul care îl tratase pentru a-și găsi propriul drum prin propria personalitate, care îl ghidase în profesie și care îi pusese la îndemână mijloacele pentru propria moarte, acum îi lăsase un ultim mesaj. Ricky se simțea ca un matematician chinez din Antichitate care lucra pe un abac, iar pietricelele negre clicăiau când erau trecute repede dintr-o parte în alta, pe măsură ce erau făcute calcule și apoi lăsate la o parte pe măsură ce ecuația avansa.

Se întrebă: „Ce știu de fapt?"

În imaginația sa începu să ia naștere un portret, începând cu Virgil. Doctorul Lewis spusese că era actriță, ceea ce avea sens, pentru că nu făcuse altceva decât să joace teatru tot timpul. Copilul născut în sărăcie, cea mai mică dintre cei trei frați, care ajunsese de la atât de puțin, la atât de mult, cu o viteză uimitoare. „Cum fusese ea afectată?" se întrebă Ricky. În subconștientul ei probabil că zăceau crâmpeie de identitate, despre cine era ea cu adevărat. De aici hotărârea de a alege o profesie în care trebuia să se reconstruiască constant. Un cameleon, unde rolurile dominau adevărurile. Ricky aprobă dând din cap. Dar și o urmă de agresivitate și o oarecare iritabilitate care demonstra amărăciune. Ricky se gândi la toți factorii care contribuiseră la crearea a ceea ce era ea acum și la cât de nerăbdătoare fusese să facă parte din distribuția dramei care îl dusese pe Ricky la moarte.

Ricky se foi pe scaun. „Ghicește, își spuse el însuși. O ghicitoare de expert."

Personalitate narcisistă.

Merse la enciclopedie la litera N de la narcisist și apoi la diagnosticul pe care îl pusese.

Pulsul i se acceleră. Văzu că doctorul Lewis atinsese cu o cariocă fosforescentă galbenă câteva litere din niște cuvinte.

Ricky apucă o foaie de hârtie și scrise aceste litere. Apoi se așeză cu greutate, holbându-se la galimatiasul din fața lui. N-avea niciun sens. Se întoarse la definiția din enciclopedie și-și aduse aminte de cheia care spunea: o treime. De această dată scrise literele care se aflau la trei spații distanța de cele subliniate. Din nou, fără niciun rezultat.

Se concentră și mai mult asupra acestei probleme. De această dată, se uită la literele care se aflau la trei cuvinte distanța. Dar, înainte de a le scrie, se gândi la cum arată fracția, unu pe trei, unu deasupra lui trei, așa că se uită la literele aflate cu trei rânduri mai jos.

Astfel, primele trei litere dădură la iveală cuvântul THE.

Continuă rapid, scoțând la iveală cuvântul: JONES.

Mai erau încă șase puncte. Folosind aceeași schemă, acestea se traduceau în cuvântul: AGENCY.

Ricky se ridică și merse la noptieră unde, sub telefon, se afla o carte cu abonații telefonici din New York City. Căută secțiunea de talente artistice și găsi, printre multe alte reclame, una mică și un număr de telefon de la „Agenția Jones – agenția talentelor teatrale care produce starurile de mâine…”

Unul fusese descoperit. Acum era rândul lui Merlin, avocatul.

Își imagină persoana acestuia, cu ochii minții: părul pieptănat cu grijă, costume fără cute, croite atent după corpul sau. Chiar și hainele de zi cu zi erau formale. Ricky se gândi apoi la mâinile individului. Unghiile cu manichiură fină. Fiul mijlociu, care voia ca totul să fie în ordine, care nu putea să tolereze mizeria existenta în lumea din care provenea. Probabil că-și ura trecutul, adora siguranța tatălui său adoptiv, chiar așa cum îl deformase și îl păcălise sistematic acesta. El era cel care aranjase, care făcuse totul

posibil, omul care lucrase cu amenințările și cu banii și-i distrusese cu ușurință viața lui Ricky.

Diagnosticul pentru acesta îi veni chiar mai ușor: personalitate obsesiv-impulsivă.

Merse imediat la acea secțiune din enciclopedie și zări aceeași serie de litere subliniate. Folosind cheia care îi fusese pusa la dispoziție, ajunse la un cuvânt care îl surprinse: ARNESON. Nu era exact un amestec de litere, dar nici ceva pe care să-l poată recunoaște.

Se opri, pentru că părea sa nu aibă niciun sens. Apoi insistă și descoperi că următoarea literă era V.

Ricky se întoarse, verifică încă o dată cheia de descifrare, se încruntă, și apoi înțelese ce apărea. Restul literelor formară cuvântul: FORTIER.

O speță de judecată.

Nu știa în care curte de justiție avea să găsească cazul Arneson v. Fortier, dar un drum la un funcționar judecătoresc cu un computer probabil că avea să-l lumineze.

Întorcându-se din nou la enciclopedie, Ricky se gândi la omul care se afla în centrul a tot ce se întâmplase: Rumplestiltskin. Merse la secțiunea P, unde se afla înregistrarea PSIHOPAȚI. Exista o subsecțiune, CRIMINALI.

Iar aici găsi seria de puncte și litere subliniate pe care ajunsese să le aștepte.

Folosind cheia de descifrare care îi fusese furnizată, Ricky descifră repede literele, scriindu-le pe foaia de hârtie. Când termină, se ridică brusc în picioare, respirând sacadat. Apoi mototoli foaia de hârtie în mână, făcând-o cocoloș și aruncând-o furios într-un coș de gunoi. Lăsă să-i scape o serie de epitete, care mascau doar parțial ceea ce simțea.

Mesajul pe care îl descoperise era: „ACESTA NU!”

Ricky nu dormise prea mult, dar adrenalina îi dădea energie. Făcu un duș, se bărbieri și se îmbrăcă frumos cu cămașă și cravată. Un drum la ora prânzului până la biroul unei curți de justiție și o lingușeală modestă a asistentelor nerăbdătoare din spatele birourilor îi aduseseră câteva informații despre cazul Arneson v. Fortier. Era o dispută civilă la curtea superioară, programată pentru o audiere înaintea procesului pentru dimineața următoare. Din câte își dădea seama, cele două părți se certau din cauza unei tranzacții imobiliare asupra căreia nu se înțeleseseră. Erau pretenții și contrapretenții și sume substanțiale de bani care provocaseră neînțelegeri între doi oameni destul de avuți din Manhattan. „Genul de caz, își imaginã Ricky, în care toți erau supărați și bogați și nu erau dispuși să facă niciun compromis, ceea ce însemna că toți vor sfârși prin a pierde, cu excepția avocaților care reprezentau fiecare parte, care aveau să se aleagă cu cecuri considerabile.” Era un caz atât de obișnuit, încât Ricky îl privi cu dispreț. Însă, simțind în același timp un val de răutate curgându-i prin vene, Ricky știa că, printre toți acei avocați care iau atitudine, pledează, aruncă amenințări într-o parte și-n alta, el îl va găsi pe Merlin.

De la evidența sentințelor făcu rost de numele tuturor părților. Niciunul nu-i sărea în ochi. Însă unul dintre aceste nume era al celui pe care-l căuta.

Audierea avea loc abia a doua zi dimineață, dar Ricky merse la tribunal chiar în acea după-amiază. Câteva momente se opri în fața clădirii de cărămidă gri, uitându-se în sus la rândurile de scări care duceau la coloanele ce încadrau intrarea principală. Se gândi că probabil arhitecții clădirii, cu zeci de ani în urmă, căutaseră să confere grandoare și un aspect impozant justiției, însă, după tot ceea ce i se întâmplase lui, Ricky credea că justiția reprezintă un

concept cu mult mai mic și mai puțin nobil, genul de concept care ar putea foarte bine să încapă într-o cutie de carton.

Ricky intră, mergând pe coridoare printre sălile de judecată, amestecându-se cu mulțimea de oameni, observând lifturile și scările pentru ieșirea de urgență. Îi trecu prin cap că ar putea să-l găsească pe judecătorul din procesul Arneson v. Fortier și probabil că ar putea să descopere cine era Merlin doar descriindu-l secretarei judecătorului. Însă Ricky bănuia că această simplă cercetare ar stârni suspiciunea. Cineva ar putea să-și amintească de asta mai târziu, după ce el va fi reușit să obțină ceea ce dorea.

Ricky – gândind tot timpul asemenea lui Frederick Lazarus – voia să îndeplinească ceea ce-și pusese în gând fără să lase urme.

Observa ceva ce i-ar fi putut fi de ajutor: erau mai multe genuri de oameni pe coridoarele tribunalului. Cei cu costume din trei piese erau cu siguranță avocații care aveau afaceri în tribunal. Apoi erau alții mai puțin avuți, dar încă prezentabili. Ricky îi puse pe aceștia într-o categorie care includea polițiștii, jurați, reclamanți, acuzați și personalul tribunalului. Toți cei care păreau să aibă un motiv ca să se afle aici și înțelegeau rolul pe care urmau să-l joace. Apoi mai era o a treia categorie, de margine, care îl intriga pe Ricky: vulturii. Soția lui îi descrisese odată, cu mult înainte de a-i fi diagnosticată boala și cu mult înainte ca viața ei să devină doar programări la doctor, medicamente, durere și lipsa ajutorului. Erau bătrâni pensionari, oameni care își făceau de lucru pe-acolo, pierzând vremea, care găseau o distracție în urmărirea proceselor și a pledoariilor avocaților. Se asemănau oarecum cu cei care privesc păsările din pădure, mutându-se de la un caz la altul, în căutare de mărturii dramatice, conflicte interesante, poate chiar închiriind locuri

în săli în care se desfășurau procese cărora li se făcea mare publicitate. Aparent, erau oameni săraci, poate doar cu puțin deasupra celor care locuiau pe străzi. Se aflau la un pas de spitalele pentru veterani sau casele pentru pensionari și se îmbrăcau în haine de poliester, indiferent cât de cald era afară. „Un grup în care mi-e ușor să mă infiltrez pentru câteva momente", se gândi Ricky.

Părăsi tribunalul cu un plan în minte. Luă un taxi mai întâi până la Times Square, unde intră într-unul dintre multele magazine de unde puteai să cumperi o ediție falsă din *New York Times,* având în titlul de pe prima pagină numele oricui doreai. Acolo găsi un om cu o imprimantă și își făcu șase cărți de vizită false. Apoi luă un alt taxi, care îl duse la o clădire de birouri din oțel și sticlă din partea de est a orașului. La intrare era un gardian care îl puse să semneze, ceea ce făcu, scriind un înflorat și întortocheat Frederick Lazarus și ocupația „producător". Gardianul îi dădu un card din plastic cu numărul șase pe el, care desemna etajul la care mergea. Gardianul nici măcar nu se uită la caietul cu semnături după ce Ricky i-l dădu înapoi. „Securitatea, se gândi Ricky, funcționează pe bază de percepții." El însuși părea atât de sigur pe el, făcându-l, poate, pe gardian să renunțe la orice fel de întrebări. Era ca și cum ar fi jucat un pic de teatru, dar într-un fel care ar fi fost apreciat de Virgil.

O recepționeră foarte atrăgătoare îl întâmpină imediat ce intră pe ușa Agenției Jones.

— Cu ce va pot ajuta? întrebă ea.

— Am vorbit mai devreme cu cineva, minți Ricky. Despre o reclamă pentru televiziune pe care vrem să o facem. Căutăm fețe proaspete și am venit să vedem ce talente sunt disponibile. Voiam să mă uit prin portofoliul dumneavoastră…

Recepționera păru puțin descumpănită.

— Vă amintiți cu cine ați vorbit?

— Nu, îmi pare rău. Asistenta mea a dat telefon, spuse Ricky. Recepționera dădu din cap. Dar poate aș putea să mă uit mai întâi la câteva fotografii, iar apoi să mă conduceți?

Tânăra zâmbi.

— Nicio problemă, spuse ea. Se aplecă sub masă și scoase un catalog mare, legat în piele. Aceștia sunt clienții actuali, preciză ea. Dacă găsiți ceva care vă trebuie, vă pot conduce apoi la agentul care se ocupă de programările lor.

Îi făcu un semn către o canapea de piele aflată în colțul camerei. Ricky luă portofoliul și începu să-l frunzărească.

Virgil era a șaptea fotografie din catalog.

— Bună, spuse Ricky ca pentru sine, întorcând pagina, unde văzu pe verso, numele ei real, adresa, numărul de telefon și numele agentului ei, împreuna cu o serie de roluri pe Broadway și în reclame în care mai jucase. Scrise toate acestea într-un carnețel. Apoi făcu exact același lucru pentru alte două actrițe. Dădu înapoi portofoliul recepționerei, uitându-se la ceas.

— Îmi pare rău, spuse el, dar am întârziat la o altă întâlnire. Sunt câțiva care parcă s-ar potrivi la înfățișare cu ceea ce căutăm, dar trebuie să avem o întâlnire față-n față înainte de a face orice fel de angajament

— Desigur, răspunse tânăra.

Ricky continuă să pară extrem de grăbit.

— Uite ce e, sunt într-o mare criză de timp. Poate ai putea să le suni pe acestea trei și să-mi stabilești câte o întâlnire cu ele? Să vedem, aceasta la prânz mâine la restaurantul Vincent pe East 82. Apoi celelalte două, să zicem, la orele două și patru după-amiaza, în același loc? V-aș fi extrem de recunoscător. Suntem pe ultima suta de metri, înțelegeți…

Recepționera păru jenată.

— De obicei agenții stabilesc fiecare întâlnire, spuse ea șovăitoare, domnule…

— Înțeleg, spuse el. Dar stau în oraș doar până mâine, apoi plec înapoi la Los Angeles. Îmi pare rău că vă grăbesc așa cu asta, dar…

— Să văd ce pot să fac… dar numele dumneavoastră?

— Ulise, spuse Ricky. Domnul Richard Ulise. Și pot fi găsit la acest număr…

Scoase una dintre cărțile de vizită false. Erau inscripționate cu sigla: „CASA DE PRODUCȚIE PÂNZA PENELOPEI". Purtându-se de parcă ăsta ar fi fost cel mai natural lucru din lume, luă un pix de pe masă și tăie un număr fals cu prefix de California, scriind în loc numărul ultimului telefon mobil pe care îl mai avea. Se asigură că a ascuns bine numărul fals. De asemenea, se îndoia că vreunul dintre agenți avea educație clasicistă.

— Vedeți ce puteți să faceți, spuse el. Dacă este vreo problemă, sunați-mă la acel număr. Să fim serioși, actori și mai mari au apărut din ocazii mai mici. V-o amintiți pe Lana Turner într-o farmacie? În orice caz, trebuie să fug. Mai am de văzut și alte poze, înțelegeți. Sunt o mulțime de actrițe. Nu-mi place să văd că cineva dă cu piciorul șanselor pe care le are.

Și cu aceasta, Ricky se întoarse și ieși. Nu era foarte sigur că atitudinea lui degajată, plină de vervă, va prinde.

Dar se gândi că era posibil.

XXXIII

Înainte de a pleca spre tribunal a doua zi dimineață, Ricky confirmă cu agentul lui Virgil întâlnirea pentru ora prânzului, ca și următoarele două întâlniri, cu celelalte două actrițe, pe care de fapt nu avea de gând să le onoreze. Omul pusese câteva întrebări despre reclamele pe care voia să le realizeze producătorul Ricky, iar acesta îi răspunsese jovial, sigur pe el, aruncând o minciună ticluită despre plasarea producției undeva în Orientul îndepărtat și Europa de Est și despre noile piețe care se deschideau acum în aceste zone, de aici nevoia de figuri proaspete în industria de publicitate. Ricky își spuse în sinea lui că devenise adeptul vorbitului mult, fără să spună de fapt nimic, ceea ce, din câte își dădea seama, era una dintre cele mai eficiente minciuni. Orice scepticism din partea agentului se risipi imediat în puzderia ficțiunilor lui Ricky. La urma urmei, întâlnirea putea să ducă la un rezultat, caz în care el ar primi zece procente, sau ar putea să nu ducă la niciun rezultat, iar în acest caz nu ar avea nimic nici de pierdut, nici de câștigat. Ricky știa că, dacă Virgil ar fi fost un star mai cunoscut, într-adevăr el ar fi avut o problemă. Dar încă nu era, lucru care o ajutase atunci când venise timpul să contribuie la distrugerea vieții lui Ricky, iar el miza aici pe ambiția ei.

Ricky își lăsă, cu șovăire, arma în camera închiriată. Știa că nu poate să riște să declanșeze un detector de arme la tribunal, însă începuse să se obișnuiască cu siguranța pe care i-o dădea pistolul, cu toate că tot nu știa dacă ar fi în stare să-l folosească pentru adevăratul său scop – moment care parcă se apropia tot mai mul. Însă, înainte de a pleca, se uită în oglinda de la baie. Se îmbrăcase frumos, cu blazer și cravată. Destul de bine pentru a se putea strecura cu

ușurință prin mulțimile care mai mult ca sigur că vor fi pe coridoarele tribunalului, lucru care, într-un fel, îi oferea aceeași protecție ca pistolul, deși cu mai puțină eficiență. Știa ce voia să facă și își dădea seama că totul era pe muchie de cuțit.

Ricky își dădea seama că pentru el era o linie de demarcație foarte subțire între a ucide, a muri și a fi liber.

Uitându-se la imaginea din oglindă, își aminti unul dintre primele cursuri pe care le audiase despre psihiatrie, când medicul de la școala de medicină explicase că, indiferent cât de multe se cunoșteau despre comportamente și emoții și indiferent cât de încrezător era cineva în diagnostice și în acțiunile determinate de nevroze și psihoze, în final nimeni nu poate prezice cu o totală siguranță modul în care va reacționa un individ. Lectorul explicase că există elemente predictibile și cel mai adesea oamenii vor juca scena așa cum e de așteptat. Dar uneori aceștia înșală așteptările, iar asta s-a întâmplat de destule ori pentru a face ca această profesie să semene mai degrabă cu ghicitul.

Ricky se întreba în sinea lui dacă a ghicit corect de această dată.

Dacă da, atunci va fi liber. Dacă nu, va fi mort.

Studia cu atenție fiecare aspect al imaginii din oglindă. „Cine ești tu acum? se întrebă el. Cineva sau nimeni?"

Aceste gânduri îi smulseră un rânjet. Simți un fel de eliberare ilară. Liber sau mort. Ca pe plăcuța de înmatriculare de pe mașina sa închiriată din New Hampshire. Trăiește liber sau mori. În sfârșit, avea un sens pentru el.

Gândurile sale se întoarseră către cei trei care îl urmăriseră. Copiii eșecului său. Crescuți întru ură față de oricine nu reușise să-i ajute.

— Te cunosc acum, spuse Ricky cu voce tare, având în minte imaginea lui Virgil. Iar pe tine te voi cunoaște în curând, continuă el, cu Merlin în ochii minții.

Însă Rumplestiltskin îi scăpa încă, o umbră în imaginația sa.

Aceasta era singura sa teamă, își dădu seama Ricky. Însă era o teamă imensă.

Ricky aprobă imaginea pe care o vedea în oglindă. „Să-nceapă piesa de teatru!" își zise.

La colțul străzii era o farmacie mare, dintr-un lanț de farmacii, cu rafturi întregi de medicamente, șampoane și baterii. Ceea ce avea de gând în ceea ce-l privește pe Merlin în această dimineață era ceva ce-și amintea dintr-o carte despre gangsterii din South Philadelphia. Găsi ceea ce căuta într-un departament al magazinului ce conținea jucării ieftine pentru copii. Apoi al doilea element, într-o altă zonă a magazinului, unde vindea o gamă modesta de consumabile de birou. Plăti cu numerar și, după ce puse în buzunarul hainei lucrurile cumpărate, ieși din nou pe stradă și chemă un taxi.

Intră cu naturalețe în clădirea tribunalului, așa cum făcuse cu o zi mai înainte, părând un om cu un scop complet diferit de cel pe care îl avea de fapt în minte. Se opri la toaleta de la etajul al doilea, unde scoase lucrurile cumpărate de la magazin și le pregăti în câteva secunde. Apoi își mai omorî puțin timpul înainte de a se îndrepta spre sala de judecată în care urma să susțină o moțiune cel pe care îl știa drept Merlin.

Așa cum se aștepta, sala propriu-zisă era doar parțial ocupată. Mai erau și alți avocați acolo, așteptând să vină rândul și cazurilor lor. Vreo zece-cincisprezece vulturi de tribunal ocupau scaunele din mijlocul zonei destinate

publicului – unii moțăiau, alții ascultau atent. Ricky se strecură tăcut pe ușă, trecu pe lângă gardianul care o păzea și se așeză pe un scaun în spatele câtorva dintre bătrânii „vulturi". Se lăsă cât mai jos, pentru a nu fi observat.

Erau vreo șase avocați și reclamanți la masă, așezați în fața judecătorului. Zona din fața ambelor echipe era plină cu hârtii și cutii cu pledoarii scrise. Toți erau bărbați și așteptau reacția judecătorului la ceea ce aveau de spus. Nu existau jurați la această audiere preliminară, ceea ce însemna că absolut tot ce spuneau era adresat direct judecătorului. Și nici nu era nevoie să se întoarcă și să se adreseze audienței, jucând teatru, pentru că n-ar fi avut niciun impact perceptibil asupra procedurilor. În consecință, niciunul dintre acei bărbați nu le acorda nici cea mai mică atenție celor așezați la întâmplare pe rândurile de scaune din spatele lor. În schimb, luau notițe, verificau citatele din textele de lege și se ocupau numai cu ceea ce aveau de făcut, adică încercau să câștige niște bani pentru clienții lor, dar mai ales pentru ei înșiși. Ricky socoti acesta un fel de teatru stilizat, unde nimănui nu-i păsa de auditoriu, ci doar de criticul teatral din fața lor, cu robele lor negre. Ricky se așeză mai bine pe scaun, rămânând ascuns și anonim, așa cum își dorea.

Sângele îi pulsa mai repede prin vene atunci când îl văzu pe Merlin că se ridică în picioare.

— Aveți vreo obiecție, domnule Thomas? întrebă aspru judecătorul.

— Sigur că am, răspunse Merlin îngâmfat.

Ricky se uită la lista pe care și-o făcuse cu numele avocaților implicați în acest caz. Stimabilul Mark Thomas, cu birouri în centrul orașului, se afla în mijlocul grupului.

— Care este obiecția? întreba judecătorul.

Ricky ascultă câteva clipe. Tonul vocii îngâmfate, pline de ea, a avocatului era același indiferent dacă se baza pe adevăr, pe vreo lege sau pe nimic. Merlin era exact acel om care pătrunsese atât de brutal în viața lui Ricky.

Doar că acum avea un nume. Și o adresă.

Iar asupra lui Ricky aceasta avu efectul unei uși care i se deschide.

Văzu din nou mâinile individului. Mai ales unghiile cu manichiura îngrijită. Apoi Ricky zâmbi. Pentru că, în aceeași imagine, observă prezența unei verighete. Asta însemna o casă. O soție. Poate și copii. Toate capcanele ascensiunii, ale profesionistului tânăr de la oraș, care se îndreaptă cu agresivitate spre succes.

Numai că avocatul Merlin avea câteva fantome în trecut. Și mai avea și un frate, fantomă de prim rang. Ricky îl ascultă pe om vorbind, gândindu-se ce sistem psihologic complicat se desfășura sub ochii lui. Ar fi fost o provocare pentru psihanalistul care fusese cândva să încerce să clarifice acest sistem. Însă acest lucru era mult mai ușor de făcut pentru omul care fusese obligat să devină. Ricky băgă mâna în buzunar și dădu de jucăria pe care o pusese acolo.

La prezidiu, judecătorul dădea din cap și începu să sugereze ca aceste chestiuni să fie continuate în sesiunea de după-amiază. Ăsta fu semnalul pentru Ricky să iasă, ceea ce și făcu în liniște.

Ocupa o poziție lângă ieșirea de urgență, așteptând cu fața spre lifturi. Imediat ce zări grupul de avocați care ieșeau din sala de judecată, se ascunse în casa scării. Observă că Merlin căra două genți grele, fără îndoială pline cu documente și hârțoage necesare la tribunal. „Prea grele ca să meargă cu ele altundeva decât la cel mai apropiat lift”, își zise Ricky.

Ricky o luă pe scări, sărind câte două o dată, și ieși la etajul al doilea. Mai mulți oameni așteptau lângă lifturi. Ricky se alătură acestora, cu mâna pe mânerul jucăriei din buzunar. Se uită la indicatorul electronic care arăta la ce etaj se afla liftul și văzu că se oprise la etajul de deasupra. Apoi începu din nou să coboare. Ricky știa un singur lucru: Merlin nu era genul care să stea în spate în lift, făcând loc și altora.

Liftul se opri și ușile se deschiseră cu un hârâit.

Ricky păși în spatele oamenilor care urcau în lift. Merlin se afla exact în mijlocul liftului.

Avocatul ridică privirea, iar Ricky se uită fix în ochii lui.

Pe fața lui Merlin trecu o umbră, semn al recunoașterii, iar apoi Ricky văzu o panică de moment.

— Bună, Merlin! spuse Ricky încet. Iar acum știu cine ești.

În aceeași clipă, scoase jucăria pe care o ținea în buzunar și o îndreptă spre pieptul avocatului. Era un pistol de apă, în forma unui Luger german din cel de-al Doilea Război Mondial. Apăsă pe trăgaci și un șuvoi de cerneală neagră țâșni din pistolul de jucărie, lovindu-l pe Merlin drept în piept.

Înainte ca oricine să aibă timp să reacționeze, ușile liftului se închiseră.

Ricky sări înapoi la scări. Nu alergă în jos, pentru că știa că nu putea să ajungă înaintea liftului. În schimb, urcă până la etajul cinci, ieși din casa scărilor și găsi toaleta bărbaților. Acolo scăpă de pistolul de jucărie aruncându-l într-un coș de gunoi, după ce mai întâi șterse amprentele, așa cum ar fi făcut cu o armă adevărată, și se spălă pe mâini. Așteptă puțin și apoi ieși, mergând pe coridoare către celălalt capăt al tribunalului. Așa cum aflase cu o zi înainte, erau mai multe lifturi, mai multe scări și încă o ieșire. Alăturându-se discret unui alt grup de avocați care ieșeau de la o audiere, Ricky coborî la parter. Așa cum se aștepta, nu era nici urmă de

Merlin în porțiunea de hol în care intrase. Merlin nu se afla în situația în care să dorească să dea explicații pentru adevărata natură a petelor de pe cămașa și costumul său.

„Și, își zise Ricky, în curând va înțelege că aceasta cerneală nu se șterge.” Ricky spera că în această dimineață mânjise mult mai mult decât o cămașă, un costum și o cravată.

Restaurantul pe care îl alesese Ricky pentru prânzul cu ambițioasa actriță fusese unul dintre preferatele soției sale, cu toate că se îndoia că Virgil făcuse vreo legătură. Îl alesese pe acesta pentru că avea o caracteristică importantă: un geam mare de sticlă care separa trotuarul de zona unde se lua masa. Ricky își amintea că iluminatul din restaurant făcea dificil să vezi afară, dar mult mai ușor să vezi din afară înăuntru. Iar amplasamentul meselor era în așa fel încât, dacă stăteai la masă, cel mai adesea puteai fi văzut decât să vezi tu. Exact asta și voia.

Așteptă până când un grup de turiști, poate vreo șase bărbați și femei vorbitori de limbă germană, îmbrăcați în cămăși largi și având aparate de fotografiat la gât, trecură prin fața restaurantului. Pur și simplu se luă după ei, cum făcuse și în tribunal mai devreme. E destul de greu, aprecie Ricky, să recunoști o figură într-un grup de străini, mai ales atunci când nu te aștepți la asta. În timp ce grupul de turiști trecea pe lângă vitrina restaurantului, Ricky se întoarse și o zări pe Virgil stând la o masă, cum, de altfel, prevăzuse, într-un colț al localului, așteptând cu nerăbdare. Și singură.

Trecu pe lângă fereastră și inspiră adânc.

„Telefonul va suna din clipă-n clipă”, se gândi Ricky. Merlin întârziase, exact așa cum prevăzuse Ricky. Se curățase de mizerie, se scuzase față de ceilalți avocați, toți aflați încă în stare de șoc. Cu ce scuză venise? Un adversar nemulțumit, învins într-un proces. Ceilalți s-ar putea identifica cu

povestea asta. Îi convinsese pe toți că nu era cazul să cheme poliția, că va lua el legătura cu avocatul nebunului cu pistolul cu cerneală – poate chiar va cere un ordin de restricție. Însă se va descurca singur. Ceilalți probabil că vor fi fost de acord și se vor fi oferit să depună mărturie oricând sau chiar să dea declarații la poliție, dacă era nevoie. Însă toate astea probabil că îi luaseră ceva vreme, ca și spălatul, de altfel, pentru că, știa Ricky, orice s-ar fi întâmplat, trebuia să se întoarcă la tribunal în acea după-amiază. Când în sfârșit ajunse să dea primul telefon, Merlin îl sunase probabil pe fratele mai mare. Probabil că fusese o conversație destul de lungă și importantă, nu doar îi povestise ce se întâmplase, ci încercaseră să-și dea seama de implicații. Probabil că analizaseră pozițiile pe care se aflau și luaseră în considerație alternativele. În cele din urmă, fără să știe încă sigur ce aveau de făcut, probabil că închiseseră. Apoi, imediat, Merlin avea să o sune pe Virgil, însă Ricky urma să împiedice acest apel telefonic.

Zâmbi, se întoarse brusc și se îndreptă direct spre ușa de la intrare a restaurantului, mișcându-se cu lejeritate, sigur pe el. O recepționeră de la intrare se uită la el și începu să-l întrebe inevitabil despre rezervare, dar Ricky dădu din mână când trecu pe lângă ea, spunând:

— Persoana cu care mă întâlnesc este deja aici… și traversă repede restaurantul.

Virgil era întoarsă cu spatele, apoi se răsuci când simți mișcare în apropiere.

— Bună ziua, spuse Ricky. Îți amintești de mine?

Virgil fu extrem de surprinsă.

— Pentru că eu îmi amintesc de tine, continuă Ricky, așezându-se pe locul din fața ei.

Virgil nu spuse nimic, cu toate că se lăsase acum pe spătarul scaunului extrem de surprinsă. Avea pe masă, în

fața ei, un portofoliu de fotografii și un CV, în așteptarea întâlnirii cu producătorul. Acum încet, deliberat, le luă și le lăsă ușor să cadă pe podea.

— Cred că n-o să am nevoie de astea, spuse ea.

Ricky simți două lucruri în răspunsul ei: nervozitate și nevoia de a-și recâștiga stăpânirea de sine. „Îi învață asta la lecțiile de actorie, se gândi Ricky, iar acum caută să se folosească de acele lecții."

Înainte ca Ricky să apuce să răspundă, se auzi un bâzâit în geanta femeii. Un telefon mobil. Ricky scutură din cap:

— Ăsta e fratele tău mijlociu, avocatul, te sună să te avertizeze că am apărut în viața lui în această dimineață. Și va mai fi un telefon, imediat, de la fratele mai mare, care trăiește din crime. Pentru că și el va dori să te apere. Nu răspunde.

Mâna ei se opri.

— Că, dacă răspund, ce se întâmplă?

— Cred că trebuie să-ți pui ție înseți întrebarea: „Cât de disperat e Ricky?" Și apoi urmarea evidentă: „Ce ar putea să facă?"

Virgil ignoră telefonul, care se opri.

— Ce ar putea să facă Ricky? întrebă ea.

Ricky îi zâmbi.

— Ricky a murit o dată. Iar acum probabil că nu mai are pentru ce să trăiască. Ceea ce ar face moartea, a doua oară, cu mult mai puțin dureroasă și poate chiar bine-venită, nu crezi?

Se uită insistent la Virgil, sfredelind-o cu privirea.

— Aș putea face orice.

Virgil se foi agitată. Tonul folosit de Ricky era aspru. Fără urmă de compromis. Își amintea lui însuși că forța rolului pe care îl juca astăzi consta în a se comporta cu totul altfel, în a fi un alt om față de cel care fusese atât de ușor manipulat și

înspăimântat până la sinucidere, cu un an în urmă. Își dădea seama că asta nu era departe de adevăr.

— Neprevizibil. Instabil. În plus, un pic maniac. O combinație periculoasă, nu? Un amestec volatil.

Virgil aprobă dintr-o mișcare a capului:

— Da, este adevărat.

Își revenea puțin la atitudinea ei alunecoasă pe măsură ce vorbea, lucru la care Ricky se așteptase, de altfel. Știa că Virgil este o femeie foarte hotărâtă.

— Dar nu ai de gând să mă împușți aici, în restaurant, în fața atâtor oameni. Nu cred.

Ricky ridică din umeri.

— Al Pacino așa face. În *Nașul.* Ai văzut filmul, sunt sigur. Orice persoană nerăbdătoare să-și câștige existența din actorie l-a văzut. El iese de la toaleta bărbaților cu un revolver în buzunar și îi omoară pe ceilalți gangsteri și pe căpitanul de poliție corupt în frunte, apoi aruncă revolverul într-o parte și iese. Îți amintești?

— Da, spuse ea cu greutate. Îmi amintesc.

— Dar îmi place restaurantul ăsta. Odinioară, pe când eram Ricky, veneam aici cu cineva iubit, dar a cărei prezență nu am apreciat-o cu adevărat. Și de ce să stric prânzul pe care și l-au pregătit acești oameni? Însă, cel mai important, nu am nevoie să te împușc aici, Virgil. Pot să te împușc în orice alt loc. Pentru că acum știu cine ești. Îți cunosc numele. Agenția. Adresa. Și, mai important, știu ce vrei să devii. Îți cunosc ambiția. Și de aici pot extrapola, aflându-ți dorințele. Nevoile. Crezi că acum, când știu cine ești, și ce ești, și de unde pot să te iau, crezi că nu pot deduce orice vreau să aflu în viitor? Poți să-ți schimbi adresa. Poți să-ți schimbi chiar și numele. Dar nu poți să schimbi cine ești și nici ceea ce vrei să devii. Asta-i hiba, nu-i așa? Ești la fel de prinsă cum era și Ricky. Și la fel este și fratele Merlin, detaliu

pe care l-a aflat în această dimineață într-un mod foarte murdar. Ai jucat un joc cu mine odată, știind fiecare pas pe care urma să-l fac și de ce. Acum eu am să joc un nou joc cu tine.

— Care anume?

— Este un joc numit: „Cum să rămân în viață?" Este un joc despre răzbunare. Cred că deja știi o parte dintre reguli.

Virgil pălise. Luă un pahar de apă cu gheață, înghiți o sorbitură mare, holbându-se tot timpul la Ricky.

— O să te găsească, Ricky, șopti ea. Te va găsi și te va omorî și mă va proteja pe mine, pentru că mereu a făcut asta.

Ricky se aplecă înainte, ca un preot care împărtășește un secret întunecat în confesional.

— Ca orice frate mai mare? Poate să încerce. Dar, vezi tu, acum nu știe aproape nimic despre ceea ce am devenit. Voi trei ați tot vânat un domn Lazarus și credeați că l-ați încercuit, de câte ori – o dată? De doua ori? Poate chiar de trei ori? V-ați gândit că l-ați ratat doar cu câteva secunde în casa bătrânului care ne-a intersectat căile noaptea trecută? Dar ghici! El va dispărea, pufff! În orice clipă, pentru că deja a folosit tot ce era de folosit în viața asta. Dar, înainte de a dispărea, poate că va spune celui care voi deveni tot ceea ce trebuie să știu despre tine, și Merlin, și Domnul R. Și toate astea luate la un loc, Virgil, cred că mă fac un adversar periculos.

Ricky tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Oricine sunt astăzi. Oricine voi fi mâine.

Ricky se lăsă pe spătar, urmărind efectul cuvintelor sale pe fața femeii.

— Ce mi-ai spus odată, Virgil? Despre numele pe care ți l-ai ales. „Toți au nevoie de un ghid pe drumul spre iad."

Virgil mai bău o gură din paharul cu apă, aprobând:

— Asta am spus, răspunse ea ușor.

Ricky zâmbi răutăcios.

— Cred că ți-ai ales bine cuvintele, răspunse el.

Apoi se ridică brusc, împingând scaunul în spate.

— La revedere, Virgil, zise el, aplecându-se spre tânăra femeie. Cred că nu vei vrea să mă mai vezi vreodată, pentru că atunci s-ar putea să fie ultimul lucru pe care-l mai vezi.

Fără să mai aștepte răspunsul ei, Ricky se răsuci și ieși brusc din restaurant. Nu mai era nevoie să vadă că-i tremurau mâinile sau bărbia, știa că erau foarte posibile aceste reacții. „Frica este un lucru ciudat, se gândi Ricky. Apare în atât de multe manifestări externe, dar niciuna nu este atât de puternică precum spada cu care taie inima și stomacul sau curentul pe care îl pune în imaginație." Ricky socoti că, pentru un motiv sau altul, cunoscuse multe temeri în viață, un șir fără sfârșit de temeri și îndoieli, însă acum el era cel care semăna frica și nu era sigur că nu-i plăcea acea senzație. Ricky lăsă mulțimile după-amiezii să-l cuprindă, îndepărtându-se de Virgil și lăsând-o în urmă, așa cum făcuse și cu unul din frații ei, în timp ce aceștia încercau să evalueze pericolul în care se aflau cu adevărat. Ricky se strecura prin mulțimile de oameni, făcându-și loc asemenea unui patinator încercat pe gheață, însă cu ochii minții cutreiera în cu totul altă parte. Încerca să și-l imagineze pe omul care îl hăituise odinioară, ducându-l către o moarte perfectă. „Cum va reacționa acesta, se întreba Ricky, când singurele două persoane dragi pe lumea asta au fost amenințate cu moartea?"

Ricky mări viteza cu care mergea pe trotuar și se gândi: „O să vrea să se miște repede. O să dorească să rezolve problema imediat. Nu o să vrea să se pregătească sau să facă vreun plan, așa cum făcuse cândva. Acum va lăsa furia să-i

orbească instinctele și antrenamentul. Însă, ce e cel mai important, acum va comite o greșeală”.

XXXIV

De obicei, o dată sau de două ori pe vară, cu mult timp în urmă, în anii și în concediile care acum îi păreau atât de îndepărtate, pe când soția sa nu se îmbolnăvise încă, Ricky făcea rezervare la unul dintre pescarii bătrâni și experimentați care pescuiau în apele din Cape. Ricky nu se considera expert la pescuit și nici nu era genul care să facă prea mult sport. Ceea ce-i plăcea în mod deosebit era să plece pe mare cu o bărcuță, dimineața devreme, când ceața încă plutea deasupra oceanului cenușiu, și să simtă umezeala rece care sfida primele raze ale dimineții luminoase ce străpungeau orizontul. Îl urmărea atunci pe pescar cum manevrează barca prin canale, pe lângă bancurile de nisip, înspre zonele de pescuit. Însă ceea ce aprecia era faptul că, în atâta întindere de ape, pescarul știa exact unde se găsea pește și unde nu, chiar și atunci când aceștia se ascundeau în adâncul apelor întunecate. Psihanalistul Ricky admirase întotdeauna și i se păruse un act fascinant să arunci nada într-o asemenea imensitate de ape reci, să iei în calcul atât de multe variabile cum ar fi valurile și curenții, temperatura și lumina și iar să găsești prada.

Cu aceste gânduri în minte, în camera sa ieftină din New York, Ricky ajunse la concluzia că se implica într-o acțiune similară. Momeala era în apă. Acum trebuia să ascută cârligul. Nu-și făcea iluzii că ar avea mai mult de o singură șansă cu Rumplestiltskin.

Îi trecuse prin minte ca, după ce avusese confruntări cu fratele și sora mai mici, să fugă, dar imediat știuse că n-ar fi avut rost. Și-ar fi petrecut tot restul vieții după aceea speriindu-se de fiecare zgomot în întuneric, de fiecare sunet pe care l-ar auzi în spate, înfricoșat de fiecare străin care i-ar

fi apărut în fața ochilor. O viață imposibilă, să fugi de ceva și de cineva imposibil de deslușit, întotdeauna lângă el, ca o fantomă la fiecare pas făcut.

Ricky știa cu certitudine că trebuia să-l învingă pe Rumplestiltskin în această confruntare finală. Era singurul mod prin care mai putea să-și continue viața, cu o oarecare normalitate.

Credea că știe cum să reușească acest lucru. Primele elemente ale acestei scheme deja fuseseră elaborate. Își putea imagina cu ușurință discuția care avea loc chiar în acest moment între cei trei frați. Nu era o conversație telefonică. Cu siguranță că s-au întâlnit, pentru că trebuiau să se vadă unii pe alții pentru a se asigura încă o dată că erau teferi. Probabil că discutau cu voci ridicate. Probabil că se vărsau lacrimi și erau foarte mânioși, poate se aruncau și insulte și acuzații în acea cameră. Totul mersese strună pentru cei trei, aducând răzbunarea sângeroasă împotriva țintelor din trecutul lor. Doar o acțiune ieșise prost, dar aceea se dovedea acum o sursă puternică de neliniște pentru ei. Ricky își imagina exclamația: „Tu ne-ai băgat în asta!" strigată spre figura cețoasă care însemnase atât de mult pentru ei de-a lungul vremii. Ricky socoti, nu fără satisfacție, că panica își făcea loc în acea acuzație, pentru că reușise să slăbească puțin legăturile care existau între cei trei. Oricât de convingătoare ar fi fost nevoia de răzbunare, oricât de bine ticluit ar fi fost complotul împotriva lui Ricky, exista un element pe care Rumplestiltskin nu-l prevăzuse: cu toată dorința celor doi de a-l însoți și a-l ajuta, fratele și sora mai mici aveau aspirațiile lor de viață. Normale, în felul lor: o viață pe scenă și o viață la tribunal, jucând după anumite reguli, cu structuri recognoscibile. Rumplestiltskin, singurul dintre cei trei, era dispus să trăiască în afara anumitor

limitări. Însă ceilalți doi nu erau dispuși și asta îi făcea vulnerabili.

Asta era distincția pe care o descoperise Ricky între ei. Și știa că asta era slăbiciunea lor.

Ricky bănuia că frații își vor arunca vorbe grele. La fel de crude cum devenise jocul și tot atât de ucigătoare cum rămăseseră, pentru unul dintre ei, vânătoarea, împușcarea și omorârea. Distrugerea unei reputații sau a conturilor de investiții erau lucruri rele. Însă niciunul dintre ele nu implica totuși vărsarea de sânge. Avusese loc o separare a faptelor reprobabile, în care cele mai crude fapte rămăseseră în mâinile unei singure persoane dintre cei trei.

Astea căzuseră în grija Domnului R. Așa cum el fusese cel care suportase cele mai multe și mai crunte bătăi când erau copii, astfel că violența îi aparținea, de fapt. Ceilalți abia dacă îl ajutaseră, profitând și ei de pe urma satisfacției psihologice pe care ți-o dă răzbunarea. „Diferența între a ajuta la săvârșirea unei acțiuni și a o săvârși", se gândi Ricky. Numai că acum, după câte înțelegeau ei, complicitatea pe care o arătaseră se răsfrângea și asupra lor.

Crezuseră că sunt liberi, însă își dădeau seama că nu era așa.

Ricky zâmbi în sinea lui. Își dădea seama că nu exista nimic la fel de devastator ca atunci când îți dai seama că poate acum tu ești cel vânat, când de fapt tu erai atât de obișnuit să fii vânătorul! Iar asta, spera el, era capcana pe care le-o întinsese, deoarece chiar și psihopatul va dori să nu piardă ocazia de a-și recâștiga poziția de superioritate atât de normala pentru un atacator. Va fi împins în acea direcție de amenințările la care fuseseră supuși Virgil și Merlin. Singurele rămășițe de normalitate pe care le avea Domnul R. erau cele care îl legau de fratele și de sora sa. Dacă, în adâncul lumii sale psihopate, mai avea vreo urmă de

normalitate, asta venea doar din relația cu rudele lui de sânge. Va fi disperat să-i protejeze. E simplu, cu siguranță, insistă Ricky în sinea lui. Să-l faci pe vânător să creadă că vânează, că se apropie de prada lui, când în realitate este atras într-o ambuscadă.

„O ambuscadă, se gândi Ricky cu ironie, care se definește prin dragoste."

Ricky găsi hârtie de scris și lucră puțin la o poezie. Atunci când ajunse la o formă mulțumitoare, sună la Departamentul de mică publicitate de la *Village Voice*. La fel ca altădată, îi răspunse un funcționar. Se conversă puțin cu acesta, așa cum făcuse de nenumărate ori până atunci. Însă de această dată avu grijă să-i pună funcționarului câteva întrebări-cheie și să-i dea câteva informații foarte importante.

— Dacă sunt plecat din oraș, pot să sun totuși și să-mi ascult mesajele?

— Sigur, spuse funcționarul. Doar să formați și prefixul. Puteți să sunați de oriunde.

— Minunat! răspunse Ricky. Știți, am niște treabă în Cape weekendul acesta, așa că trebuie să merg acolo câteva zile, dar vreau să-mi preiau totuși mesajele.

— Nu va fi nicio problemă, îl asigură funcționarul.

— Sper să fie vreme bună. Prognozele meteo indică ploaie. Ați fost vreodată la Cape Cod?

— Am fost la Provincetown, răspunse funcționarul. E cam sălbatic acolo, după weekendul cu 4 iulie.

— Da? făcu Ricky. Eu am un loc la Wellfleet. De fapt, acolo era. Dar l-am vândut. Mă duc doar să mai clarific niște chestiuni. Apoi mă întorc în oraș, la muncă.

— Înțeleg. Mi-ar plăcea să am un loc la Cape.

— Cape este deosebit, spuse Ricky cu grijă, alegându-și cu atenție cuvintele și oprindu-se asupra fiecăruia. Trebuie să mergi acolo numai vara, poate doar puțin toamna și

primăvara, dar fiecare anotimp îți intră în suflet într-un mod specific. Ajungi să te simți cu adevărat acasă. Poate chiar mai bine decât acasă. Un loc de început și de sfârșit. Când o să mor, acolo vreau să mă îngroape.

— Pot să-mi imaginez, spuse funcționarul, ușor invidios.

— Poate, într-o bună zi… mai spuse Ricky. Apoi își drese glasul ca să dea anunțul pentru mica publicitate. Pusese titlul modest: „ÎN CĂUTAREA DOMNULUI R."

— Vreți să spuneți „Domul Riguros?"

— Nu, răspunse Ricky. Doar „Domnul R." e perfect. Apoi începu să dicteze ceea ce spera să fie ultima poezie pe care mai era nevoit s-o compună vreodată:

Ricky e aici. Ricky e acolo.
Ricky ar putea fi oriunde.
Poate că lui Ricky îi place să hoinărească.
Sau poate că Ricky s-a întors acasă.
Poate că Ricky iar a dispărut,
Sigur este însă că Ricky nu-i de găsit.
Într-un loc vechi, într-un loc nou,
Ricky o să-ți scape mereu.
Domnul R. caută disperat,
Dar tot nu va ști niciodat',
Când Ricky se va întoarce,
Cu gând rău, iar nu de pace
Să aducă răul, să aducă moartea,
Gata să îi fure cuiva viața.

— Intens, spuse funcționarul, fluierând prelung. Spuneți că ăsta e un joc?

— Da, răspunse Ricky. Însă unul pe care nu mulți oameni ar fi nerăbdători să-l joace.

Anunțul era programat pentru vinerea următoare, ceea ce-i dădea puțin răgaz lui Ricky. Știa ce avea să se întâmple: ziarul ajungea de fapt la chioșcuri cu o seară mai înainte, și atunci cei trei frați vor citi mesajul. Dar de data asta nu-i vor răspunde în ziar. „Merlin va fi cel care va acționa, se gândi Ricky, care va face uz de atitudinea sa de avocat și va cere și va amenința. Merlin îl va suna pe șeful secțiunii de anunțuri și-și va face drum prin ierarhia ziarului până va ajunge la cel care preluase anunțul-poezie la telefon. Iar Merlin îl va chestiona în legătură cu cel care dăduse telefon. Iar funcționarul își va aminti repede de conversația despre Cape. Poate, se gândi Ricky, omul își va aminti că la Cape era locul unde cel care telefonase spusese că ar vrea să fie îngropat într-o bună zi, o dorință măruntă, într-un fel, însă care va însemna multe pentru Merlin. După ce va face rost de aceste informații, Merlin i le va pasa fratelui său. Un act simplu de izolare, însă unul necesar, în cazul de față. Apoi cei trei se vor certa din nou. Cei tineri probabil că vor fi înfricoșați, poate chiar mai înfricoșați decât se simțiseră când erau copii și fuseseră abandonați de mama lor iubită, care se sinucisese. Vor spune că vor să-l însoțească la vânătoare pe Domnul R., vor spune că se simt responsabili pentru pericolul în care se află, că se simt vinovați pentru că îl fac să mai aibă grijă de ei încă o dată. Însă nu vor fi sinceri în toate astea, iar fratele mai mare nici nu-i va crede, de altfel. Asta e o crimă pe care va dori să o facă singur.

Și astfel, se gândi Ricky, va acționa de unul singur.

Singur și foarte dornic să termine o dată pentru totdeauna ceea ce crezuse că a terminat. Se va grăbi către altă moarte."

Ricky eliberă camera de hotel, după ce mai întâi se asigură că nu lăsase nicio urma a trecerii lui pe acolo. Apoi, înainte de a părăsi orașul, mai îndeplini câteva sarcini. Închise toate

conturile pe care le avea la sucursale din New York ale băncilor, apoi merse la un birou din centru al unei bănci din Caraibe. Acolo își deschise un cont simplu de economii pe numele Richard Lively. După ce încheie această tranzacție, depozitând o sumă modesta din numerarul pe care îl avea asupra lui, ieși din sediul băncii și merse două străzi mai încolo pe Madison Avenue, la sediul băncii elvețiene Credit Suisse, pe lângă care trecuse de nenumărate ori în zilele când era un simplu newyorkez.

Un funcționar bancar de rang inferior fu mai mult decât bucuros să-i deschidă un nou cont domnului Richard Lively. Era doar un cont de economii tradițional, dar avea o singură trăsătură interesantă. Într-o anumită zi, în fiecare an, banca urma să transfere nouăzeci la sută din fondurile acumulate direct, electronic, în contul de la banca din Caraibe furnizat de Ricky. Iar banca elvețiană urma să-și deducă taxele aferente din suma rămasă în cont. Alese absolut la întâmplare data pentru acest transfer anual: la început, se gândi să folosească data nașterii lui, apoi se gândi la data nașterii soției sale. Apoi luă în considerație data la care își simulase moartea. Se gândi chiar să folosească data nașterii lui Richard Lively. Dar în cele din urmă o întrebă pe funcționara care se ocupa cu deschiderea contului lui, o doamnă de altfel foarte amabilă, care îi dăduse mii de asigurări privind caracterul secret și sfințenia regulamentelor băncii elvețiene, care este data ei de naștere. Așa cum spera Ricky, nu avea legătură cu niciuna dintre zilele la care se gândise el. O zi de pe la sfârșitul lunii martie. Îi plăcea asta. Martie este luna martoră a sfârșitului iernii și a începutului primăverii, dar este încărcată cu promisiuni false și vânturi înșelătoare. O lună neliniștită. Îi mulțumi tinerei femei și îi spuse că aceea este ziua pe care o stabilise pentru transferurile anuale.

După ce-și termină aceste treburi, Ricky se întoarse la mașina închiriată. Nu se uită înapoi nici măcar o dată, strecurându-se printre străduțele orașului și îndreptându-se spre Henry Hudson Parkway, spre nord. Avea multe de făcut și puțin timp la dispoziție.

Restitui mașina închiriată și-și petrecu restul zilei distrugând orice dovadă a existenței lui Frederick Lazarus. Orice card de membru, card de credit, cont telefonic – tot ce avea legătură cu persoana lui fu închis, anulat sau șters. Ba chiar merse la magazinul de arme unde învățase să tragă cu pistolul și, cumpărând o cutie cu cartușe, petrecu o oră întreagă trăgând la o țintă pe care și-o imagină a fi cel de care se va afla foarte aproape în curând. Apoi, discută puțin cu proprietarul magazinului de arme și muniții, lăsând înadins să-i scape informația potrivit căreia avea să se mute din oraș pentru câteva luni. Omul din spatele tejghelei dădu din umeri, însă cu siguranță luase act de plecarea lui.

Și, cu aceasta, Frederick Lazarus se evaporă. Cel puțin pe hârtie și în acte. Părăsi și cele câteva relații pe care le avea Când termină cu asta, Ricky se gândi că tot ce mai rămăsese din persoana pe care el însuși o crease erau acele înclinații criminale pe care le absorbise în el însuși. Cel puțin asta spera că mai există în el.

Cu Richard Lively era puțin mai dificil, pentru că Richard Lively era puțin mai uman. Iar Richard Lively trebuia să trăiască. Dar mai trebuia și să dispară din viața pe care o ducea în Durham, New Hampshire, cu cât mai puțin zgomot și cât mai neobservat. Trebuia să lase totul în urmă, dar fără să pară că face asta, în eventualitatea că cineva, într-o bună zi, ar putea veni să pună întrebări și ar putea să facă legătura între dispariția lui și acel weekend.

Ricky analiză această dilemă și ajunse la concluzia că modalitatea cea mai bună pentru a dispărea era să pretindă opusul. Să-i facă pe oameni să creadă că ieșirea lui din scenă este numai temporara. Contul bancar al lui Richard Lively fu lăsat neatins, doar cu un depozit minim. Ricky nu anulă cărțile de credit sau abonamentele la bibliotecă. Îi spuse șefului de la Departamentul de curățenie al universității că probleme de familie necesită prezența lui pe Coasta de Vest mai multe săptămâni. Șeful îl înțelese, îi spuse cu reținere că nu poate promite că-i păstrează postul atâta vreme, dar că va face totul pentru asta. Ricky mai purtă o discuție asemănătoare cu proprietăresele sale, explicându-le că nu știa exact cât timp va lipsi. Plăti chiria pentru încă o lună în avans. Femeile se obișnuiseră cu venirile și plecările lui Ricky și nu spuseră mai nimic nici acum, dar Ricky bănui că bătrâna știa că Ricky n-o să se mai întoarcă, pur și simplu din felul în care se uită la el și primi cele ce-i spunea Ricky. El admiră această calitate. „O nouă calitate de New Hampshire, se gândi el, și anume aceea care acceptă pe față cele spuse cu glas tare, dar înțelege în sinea sa adevărul ascuns de vorbe.” Cu toate acestea, pentru a sublinia iluzia că se va întoarce, chiar dacă nu era crezut pe de-a-ntregul, Ricky își lăsă în cameră cât mai multe dintre lucrurile sale. Haine, cărți, un radio pe noptieră, lucrurile modeste pe care le adunase pe când își reconstruia viața. Își luă cu el doar vreo două schimburi de haine și arma. Se gândi că trebuia să lase în urmă dovezi ale trecerii lui pe acolo, precum și ale posibilei lui întoarceri, dar nimic care să spună ceva despre cine era el cu adevărat și unde s-a dus.

Mergând pe stradă, Ricky simți un fior de regret. Dacă avea să supraviețuiască acestui weekend, ceea ce avea șanse de cincizeci la suta, se gândi el, știa că oricum nu avea să se mai întoarcă aici. Se purta cu ușurință și familiaritate în

mica lume din care făcuse parte, iar plecarea îl întrista. Însa își puse emoțiile în ordine, încercând să le transforme în puterea care să-l ajute în cele ce aveau să se întâmple.

La prânz luă autobuzul spre Boston, refăcând un drum cunoscut. Nu rămase mult în autogara de la Boston, ci doar atât cât să se întrebe dacă adevăratul Richard Lively mai era încă în viață și gândindu-se în treacăt că ar fi interesant să meargă la Charleston să vadă dacă îl găsește pe individ pe vreuna dintre aleile și parcurile pe unde îl urmărise cu atâta grijă odată. Desigur, Ricky știa că nu ar fi avut ce să-i spună altceva decât să-i mulțumească pentru că îi furnizase o cale către un viitor îndoielnic acum și, în plus, nu avea timp. Autobuzul Bonanza de vineri după-amiază pleca spre Cape, iar Ricky se așeză pe unul dintre scaunele din spate, emoțiile și nerăbdarea punând stăpânire pe el. Citiseră poezia în ziar până acum, iar Merlin îl interogase deja pe funcționarul care preluase anunțul.

În acest moment, discutau. Ricky își imagina cuvintele care zburau de la unul la altul. Dar știa că, de fapt, nici nu trebuie să-i audă, pentru că știa ce vor face. Se uită în jos, la ceasul de la mână.

„El, Domnul R., va porni în curând, se gândi Ricky. Va conduce cu viteză, grăbit să pună punct poveștii care fusese scrisă altfel decât se așteptase."

Ricky zâmbi, văzând că are un mare avantaj. Lumea lui Rumplestiltskin era una obișnuită cu finalurile. A lui Ricky era tocmai opusul. Unul dintre principiile psihanalizei spunea: „Chiar dacă sesiunea se apropie de sfârșit, iar terapia zilnică se termină în cele din urmă, procesul nu este niciodată încheiat". Ceea ce face terapia, în cel mai bun caz, este o nouă modalitate de a vedea cine este cineva, precum și de a permite acelei noi definiții date vieții unui individ să influențeze deciziile și alegerile care vor veni în viitor. În cel

mai bun caz, atunci acele opțiuni nu vor mai fi influențate de evenimente din trecut, iar alegerile făcute vor fi eliberate, în mod ciudat, de datoriile pe care fiecare le are față de propria educație.

Ricky avea senzația că ajunsese la acel gen de sfârșit fără sfârșit.

Era fie timpul morții, fie timpul continuării. Și, indiferent ce ar fi fost, va fi definit în orele următoare.

Ricky acceptă implacabilitatea situației în care se afla și începu să se uite pe geam la peisajele pe care le străbătea. Pe când autobuzul zumzăia spre Cape, Ricky observă că pomii și tufișurile de pe marginea drumului parcă deveneau mai mici în înălțime. De parcă viața în solul nisipos, aproape de ocean, era mai aspră și parcă ar fi fost greu să crească înalte când erau lovite iarna de vânturile mării.

La intrarea în Provincetown, Ricky observă un motel pe drumul numit Route Six, pe care nu era încă aprins anunțul: „NU MAI SUNT CAMERE", ca rezultat, probabil, al prognozei meteo proaste. Ricky plăti numerar pentru șederea lui acolo pe timpul weekendului, iar recepționerul luă banii în cel mai plictisit și dezinteresat mod cu putință, presupunând, bănui Ricky, că e un derutat om de afaceri de vârstă medie din Boston, care cedează în sfârșit fanteziilor și vine din oraș pentru câteva zile de sex păcătos fiindcă a auzit de viața de noapte de aici din timpul verii. Ricky nu făcu nimic să înlăture aceste presupuneri, ba, mai mult, îl întrebă pe recepționer unde erau cele mai bune cluburi din oraș. Genul de locuri pentru oameni singuri, în căutare de companie. Omul îi dădu câteva nume de locuri și-l lăsă în pace.

Ricky găsi un magazin cu articole pentru camping, de unde își cumpără din nou soluție antiinsecte, o lanternă puternică și un poncho cu multe numere mai mare, de culoare verde-închis. Mai cumpără și o pălărie de camuflaj cu

boruri largi, care arăta ridicol, dar care avea o dotare foarte importantă: atașată de boruri era o plasă contra țânțarilor, care se putea lăsa pe cap și pe umeri. Încă o dată, prognoza meteo pentru sfârșitul de săptămână îi fusese de folos: vreme umedă, furtuni, cer înnorat și temperaturi ridicate. O vreme scârboasă. Ricky îi spuse vânzătorului că tot va încerca să se ocupe de grădinărit, ceea ce făcea ca fiecare dintre articolele cumpărate să capete un sens, în acest context.

Ieși din magazin și zări primii nori de furtună, adunându-se în depărtare. Ascultă sunetele îndepărtate și înfundate ale tunetelor și se uită la cerul plumburiu de deasupra lui, care făcea ca seara să vină mai repede. Putea simți gustul ploii pe limbă și se grăbi să-și termine pregătirile.

Ziua mai făcea eforturi să zăbovească, luptându-se cu norii și încercând să mărture din cale vremea rea care se apropia. Până ca Ricky să ajungă la aleea care ducea la vechea lui casă, cerul căpătase deja o nuanță aproape maronie. Autobuzul care mergea pe Route Six îl lăsase la câțiva kilometri depărtare, iar el parcursese cu ușurință distanța în fugă, în spate cu rucsacul plin de cumpărături și cu pistolul tot acolo. Ricky își aminti cum alergase pe aceeași distanță, cu aproape un an în urmă, și-și aminti cum respirase greu atunci, pentru că vântul, panica și șocul, în legătură cu ceea ce făcuse și ce mai avea încă de făcut, îi goleau plămânii. Această alergare era cu totul diferita. Avea un sentiment de forță și, în același timp, de izolare amestecată cu autoliniștire, ca și cum locul spre care alerga nu era atât de mult un loc unde își depozitase atâtea amintiri, cât era un loc care vorbea de schimbare. Fiecare pas al acestei distanțe îi era cunoscut, dar totuși suprarealist, de parcă ar fi existat într-un alt plan al existenței. Grăbi pasul, fericit că acum era mult mai puternic

decât data trecută când parcursese în fugă aceeași distanță, neliniștit doar la gândul că vreun vecin de pe vremuri să nu apară pe alee și să-l vadă pe mort alergând spre casa arsă.

Ricky avu noroc – șoseaua era pustie la această oră a cinei. Intră pe aleea care ducea de la șosea la casă, încetinind pasul până la ritmul unei plimbări, și fu imediat ascuns de șirurile de pomi și tufișuri care apăreau cu repeziciune în Cape, în lunile calde. Nu știa exact la ce să se aștepte. Îi trecu prin cap că vreo ruda de-a lui care reușise să pună mâna pe proprietatea lui Ricky curățase zona deja, ba chiar începuse construcția unui nou loc. Scrisoarea lui de sinucidere dăduse instrucțiuni ca terenul să fie dat unei societăți de conservare a naturii, însă Ricky se aștepta ca, atunci când membrii familiei sale înstrăinate prinseseră de veste cât valora de fapt o felie dintr-o zonă construibilă din Cape, proprietatea să ajungă să fie sfâșiată în procese de succesiune și moștenire. Această idee îl făcu să rânjească de ironia sorții, când se gândi că era posibil ca oameni pe care abia îi cunoștea să se bată pe proprietatea lui, când el murise prima oară ca să-i apere pe unul dintre ei de cel care, credea Ricky, se grăbește acum, în această noapte, înspre el.

Când ieși de sub pomi, văzu ceea ce sperase: ruinele arse ale casei sale. În ciuda verii care se așternea, pământul era tot înnegrit pe mulți metri în jurul scheletului abandonat al vechii ferme.

Ricky merse acolo unde era pe vremuri ușa casei, trecând printre buruienile care fuseseră cândva mândrețea lui de gradină. Păși înăuntru, mișcându-se ușor printre ruinele casei. Cu toate că trecuse un an, putea încă simți mirosul de benzină și lemn ars, dar își dădu seama că, de fapt, nu era altceva decât propria minte care îi juca feste. Un tunet se auzi în depărtare, dar Ricky îl ignoră și își făcu drum cum putu printre spațiile goale pe care mintea lui le umplea cu

pereți și mobilier, piese de artă și covoare. Și când toate amintirile reușiră să reconstruiască vechea casă în jurul lui, îi dădu permisiunea mai departe memoriei să zugrăvească momente petrecute cu soția lui, cu mult înainte de a se îmbolnăvi și de a-și pierde puterile, vitalitatea și, în cele din urmă, viața. Lui Ricky i se părea deopotrivă plăcut și misterios acest lucru, cum hoinărea printre rămășițe. În mod ciudat, era deopotrivă o întoarcere și o plecare, iar el se simțea de parcă în acea noapte urma să pornească ceva care trebuia să-l ducă undeva, într-un loc foarte îndepărtat, și în sfârșit putea să-și ia rămas-bun de la tot ce îl reprezentase pe doctorul Frederick Starks, și era pregătit să salute orice persoană s-ar ivi în noaptea care se lăsa încetul cu încetul în jurul său.

Locul pe care spera să-l găsească era acolo, îl aștepta, chiar de o parte a șemineului central care găzduise cu eleganță focul din sufragerie. O bucată din tavan și grinzi masive din lemn căzuse într-o parte, dând naștere la un fel de adăpost dărăpănat, ca o peșteră. Ricky își puse ponchoul pe el, pălăria contra insectelor pe cap și-și scoase lanterna și pistolul semiautomat din rucsac. Apoi se târî, ascunzându-se printre ruinele dărăpănate și așteptă să vină noaptea, furtuna și un criminal.

Întrezări un pic de umor în toată treaba asta: „Ce făcuse el?" Se comportase ca un psihanalist. Provocase emoții puternice în persoana pe care voia s-o cunoască. „Chiar și psihopatul este vulnerabil la propriile dorințe", se gândi Ricky. Iar acum, așa cum făcuse atâția ani de zile cu practica sa analitică, aștepta ultimul pacient să-i intre pe ușă, aducând cu el toată mânia, ura și furia, toate direcționale către terapeutul Ricky.

Cu degetul pe trăgaciul armei, Ricky ridică siguranța. În orice caz, ședința de terapie nu era menită să fie la fel de benefică precum fusese în experiența sa psihanalitică.

Se lăsă pe spate ascultând cu atenție fiecare sunet și memorând fiecare umbră care se întindea în întunericul din jurul său. Acuitatea vizuală avea să reprezinte o problemă în acea noapte. Luna era acoperită de nori. Lumina provenită de la celelalte case și de la Provincetownul îndepărtat se estompa în fața ploii iminente. Ricky se aștepta să se bazeze deopotrivă pe siguranță și nesiguranță: terenul pe care alesese să aștepte era cel mai cunoscut ținut din viața lui. Acesta ar fi un avantaj. Și mai important, se baza pe nesiguranța și necunoașterea terenului de către Rumplestiltskin, care nu va ști sigur unde se găsește Ricky. Era obișnuit să controleze mediul în care acționează, iar aceasta, spera Ricky, era situația pe care o controla cel mai puțin. O lume cu care ucigașul nu era familiarizat. Un loc potrivit pentru a-l aștepta în această seară.

Ricky era cât se poate de convins că ucigașul va veni, și încă destul de curând, ca să-l caute. Conducând spre est de la New York, Rumplestiltskin va înțelege că sunt numai două locuri unde se putea afla Ricky; plaja unde se prefăcuse că se înecă și casa căreia îi dăduse foc. Va veni la aceste două locuri, ca la vânătoare, pentru că, în ciuda a ceea ce e posibil să fi aflat de la angajatul de la *Village Voice,* nu va crede că Ricky avea alt fel de treabă la Cape decât aceea de a muri. Va ști că, în rest, totul nu era decât iluzie și că adevăratul joc era de fapt despre o serie de amintiri puse față în față cu altă serie de amintiri.

XXXV

Ploaia veni în șuvoaie în prima parte a nopții, curgând cu găleata, cu tunete și fulgere deasupra oceanului în primele ore ale așteptării lui Ricky, transformându-se apoi într-un fel de burniță enervantă. Odată cu venirea furtunii, scăzu și temperatura cu câteva grade bune, încărcând întunericul cu o răceală nefirească. Un vânt puternic însoțea tunetele și fulgerele, făcând să fluture marginile ponchoului lui Ricky și făcând dărâmăturile și ruinele din jurul lui să trosnească, de parcă și ele ar fi avut vreo problemă neliniștitoare în acea noapte. Ricky rămase ascuns, ca un vânător care-și așteaptă vânatul să iasă la vedere. Se gândi la toate orele nesfârșite pe care le petrecuse aproape nemișcat și foarte rar spunând ceva, la căpătâiul pacienților aflați pe canapea, și i se păru amuzant că tot acel timp petrecut în contemplare îl pregătise bine pentru așteptarea din această noapte.

Se mișca doar din când în când, și atunci numai ca să-și întindă sau să-și flexeze mușchii atât cât să nu îi înțepenească, ci să-i poată veni în ajutor la nevoie. Cel mai mult se întindea pe spate, cu plasa pentru țânțari pe cap, cu ponchoul învelindu-i corpul, mai mult o construcție diformă decât arătare umană. Din locul în care era ascuns, putea să vadă peste câmpul deschis pe care l-ar fi avut de traversat orice nou-venit, în special atunci când cerul era brăzdat de fulgere. Era plasat într-o poziție care-i permitea să zărească fâșiile de lumină ale farurilor răzbătând printre copacii de pe marginea șoselei și putea să audă motoarele mașinilor prin întunericul negru.

Avea o singură temere: ca nu cumva Rumplestiltskin să aibă mai multă răbdare decât el.

Ricky se îndoia de acest lucru, dar nu era foarte sigur. În fond, copilul nutrise ură atâția ani și așteptase atât de mult înainte de a-și întinde capcanele, încât era posibil ca acum, în acest stadiu, să ezite și pur și simplu să se ascundă printre copaci și să facă mai mult sau mai puțin ce făcea și Ricky, adică să aștepte orice semn de mișcare înainte de a se apropia. Ăsta era jocul de noroc pe care îl juca Ricky în această seară. Însă socotea că pariul său era bine plasat. Tot ceea ce făcuse era menit să-l provoace pe Domnul R. Mânia, teama și amenințările cereau răspunsuri pe măsură. Ucigașul profesionist era un om de acțiune. Psihanalistul însă nu. Ricky era de părere că dăduse naștere unei situații în care propriile puteri se măsurau cu cele ale adversarului. Propriul antrenament îl contrabalansa pe cel al ucigașului. „El, adversarul, va face prima mișcare", se convinse Ricky. Tot ceea ce știa despre comportamentul uman îi spunea că așa este. În jocul memoriei și al morții în care se găseau blocați cei doi bărbați, Ricky se afla pe poziții superioare. El lupta pe un teren cunoscut.

Era tot ceea ce putea să facă.

Până la orele zece seara, lumea se strânsese în jurul său ca o pâlnie și devenise un teren întunecat, de umezeală și apa. Toate simțurile îi erau alerte, iar mintea îi era atentă la toate nuanțele nopții. Nu auzise nicio mașină și nici nu zărise faruri în depărtare de mai bine de o oră, iar ploaia parcă gonise toate animalele nopții în vizuini, astfel că în jurul lui nu se mai auzea nici măcar ronțăitul unui oposum sau vreun sconcs în căutarea hranei. Ricky se gândi că era exact momentul în care curajul și hotărârea ar putea să-l părăsească, îndoiala și-ar putea face loc în imaginația lui, încercând să-l convingă că aștepta în zadar pe cineva care nu mai venea. Luă în derâdere această senzație, insistând că singurul lucru pe care-l știa cu siguranța pe lumea asta era

acela că Rumplestiltskin era aproape și va fi și mai aproape dacă Ricky va persevera și va aștepta în continuare. Își dorea să se fi gândit să ia cu el o sticlă cu apă sau un termos cu cafea caldă, dar nu făcuse asta. E greu să planifici o crimă și să fii atent la toate aceste nimicuri, în același timp.

Își freca mâinile din când în când și lăsa degetul arătător să-i alunece pe lângă garda trăgaciului de la pistol. La un moment dat, fu mirat să vadă un liliac bătând din aripi pe deasupra capului; mai târziu, o pereche de căprioare ieșiră o secundă sau două din pădure. Deslușì doar vag siluetele acestora, până ca ele să se sperie și să se întoarcă cu cozile albe înspre el, pierzându-se din nou în pădure, în acele sărituri de balet caracteristice.

Ricky aștептă în continuare. Ucigașul era probabil un om obișnuit cu noaptea și se simțea confortabil în întuneric. Multe lucruri sunt compromise pentru un criminal, pe timpul zilei. Poate să vadă mai bine, dar îl și face ușor de recunoscut. Se gândi: „Te cunosc, domnule R. Cu siguranță vei vrea să sfârșești toate astea la adăpostul întunericului. Vei veni în curând!"

La vreo treizeci de minute după ce trecuseră în viteză și farurile ultimei mașini, parțial ascunse de copaci, doar un con de lumină care se îndepărta cu viteză, o altă mașină se auzi apropiindu-se pe șosea. Aceasta mergea puțin mai încet, aproape ezitant, cu o ușoară indecizie în felul în care înainta.

Lumina se opri aproape de intrarea pe aleea spre casa lui Ricky, dar apoi o porni din nou cu viteză.

Ricky se făcu mic, ascunzându-se și mai bine în vizuina care îl adăpostea.

„Cineva a găsit ceea ce căuta, se gândi Ricky, dar nu vrea să-și afișeze descoperirea."

Continuă să aștepte. Trecură încă douăzeci de minute în întuneric, dar acum Ricky era răsucit ca un șarpe,

așteptând. Lucirea ceasului de la mână îl ajuta să întrevadă puțin în jurul său. Cinci minute – suficient timp pentru a găsi un loc unde să lase mașina ascunsă. Zece minute ca să meargă pe jos înapoi la intrarea pe aleea ce ducea spre casă. Alte cinci minute pentru a se strecura tăcut la adăpostul copacilor. „Acum probabil că se află la lizieră, aprecie Ricky. Inspectează ruinele casei de la o distanță sigură." Ricky se băgă înapoi în vizuină, trăgându-și picioarele sub marginile ponchoului.

Ricky își construia o rețea de răbdare în jurul inimii. Își simțea adrenalina pompându-i sălbatic în urechi, iar pulsul i-o luase la goană ca al unui atlet, dar se calmă în tăcere recitându-și în gând pasaje din literatură. Dickens: „Erau cele mai bune vremuri, erau cele mai rele vremuri". Un rând din Camus: „Mama a murit astăzi, sau poate că era ieri". Faptul că-și amintea aceste pasaje îl făcea să zâmbească, cu toată teroarea care îl înconjura. „Un pasaj potrivit", se gândi el. Ochii îi alergau înainte și-napoi, scrutând întunericul. Aducea puțin cu momentul când deschizi ochii sub apă: umbrele sunt în mișcare, dar nu le poți recunoaște. Cu toate astea, Ricky așteptă, pentru că știa că singura lui șansă era aceea de a vedea înainte de a fi văzut.

Burnița se opri în final, lăsând în urmă o lume lucioasa și strălucitoare. Se mai potoli și răcoarea care însoțise primele fulgere, iar Ricky simți cum o căldură umedă pune stăpânire pe lumea din jurul său. Respiră încet, de parcă îi era teamă că asprimea din suflarea lui astmatică va fi auzită de la kilometri depărtare. Se uită la cer și văzu umbra unui nor gri pe cerul negru, înaintând lin prin aer, de parcă ar fi fost mânuit de un vâslaș nevăzut. O fâșie din lumina lunii răzbătea printr-o crăpătură a norului trecător, tăind ca o săgeată noaptea. Ricky întoarse repede privirea de la dreapta la stânga și zări o umbră care ieșise dintre copaci.

Ricky fixă silueta, care rămase la vedere doar o clipă în lumina palidă, mai mult o pată de întuneric colorată într-un negru mai intens decât noaptea care-l înconjura. În același timp, văzu că persoana din depărtare ridica ceva la ochi și apoi se întorcea ușor, ca un cercetaș pe turnul vaporului, în căutarea aisbergurilor în apele din față.

Ricky se ghemui și mai mult, cu spatele lipit de ruine. Își mușcă buzele cu putere, căci știu imediat cu ce avea de-a face: un om cu un binoclu cu vedere pe timp de noapte.

Rămase nemișcat pe poziții. Își dădea foarte bine seama că numai costumul poncho și pălăria contra insectelor reprezentau cel mai mare mijloc de apărare al său. Printre bucățile de lemn și grămezile de moloz ars, Ricky părea doar o formă a ruinelor răsucite. Asemenea cameleonului care-și poate schimba culoarea în funcție de nuanța frunzei pe care stă, Ricky rămase pe poziții, sperând că nu arată niciun pic uman.

Silueta se mișcă încet.

Ricky își ținu respirația. Nu știa dacă fusese văzut sau nu.

Trebui să-și mobilizeze toată energia de care era în stare pentru a rămâne pe poziție. Panica dădu năvală la marginile imaginației sale, urlând la el să fugă, să alerge cât mai avea încă șanse. Însă răspunse în sinea lui că unica șansă era să facă ceea ce făcea acum. După tot ce se întâmplase, trebuia să-l facă pe individ să înainteze prin întuneric până la el. Silueta întunecată se mișcă oblic față de câmpul vizual al lui Ricky. Înainta cu grija, încet, dar fără teamă, ușor adus de spate, puțin din profil, un atacator experimentat.

Ricky răsuflă ușurat. Nu fusese zărit.

Umbra ajunse la ceea ce fusese odinioară grădina, iar Ricky îl văzu pe individ că ezită. Văzu că purta un fel de acoperământ pe cap și pe față, asortat cu îmbrăcămintea de culoare închisă. Umbra părea mai mult o componentă a

nopții decât o persoană. Din nou ridică ceva și din nou Ricky îngheță de emoție când ochelarii cu vedere nocturnă inspectară ruinele locului unde el fusese atât de fericit odinioară. Însă încă o dată, ponchoul îi ascunse forma, făcându-l să pară doar o grămadă de dărâmături, iar omul ezita, de parcă se simțea frustrat. Ricky văzu cum își lasă cu deznădejde pe lângă corp mâna cu binoclul, de parcă ar fi renunțat să mai cerceteze împrejurimile.

Umbra înainta și mai agresiv – acum deja stătea în ceea ce fusese pragul ușii de la intrare și cercetând ruinele. Apoi păși mai departe, împiedicându-se ușor, iar Ricky auzi o înjurătură șoptită.

„Știe că ar trebui să fiu aici, se gândi Ricky. Dar acum are îndoieli."

Ricky scrâșni din dinți. Simțea cum îl străbate un fulger rece, criminal. Se gândi: „Acum ești nesigur. Nu este ceea ce te așteptai. Îndoială, frustrare și toată furia acumulată pentru că ai dat greș să mă ucizi atunci când îți era la îndemână. E o combinație periculoasă, pentru că te obligă să faci lucruri pe care în mod normal nu le-ai face. Îți iei măsuri de precauție la fiecare pas și nesiguranța îți însoțește fiecare mișcare, iar acum, deodată, joci pe terenul meu. Pentru că doctorul Starks te cunoaște acum și știe tot ce este în capul tău, pentru că tot ceea ce simți, toată această nehotărâre și confuzie reprezintă moneda de schimb a vieții lui, nu a vieții tale. Ești un criminal a cărui țintă nu este clară încă, și totul din cauza situației pe care am creat-o eu".

Ricky zări umbra. „Vino mai aproape", zise el în sinea lui.

Omul înaintă, împiedicându-se de ceea ce fusese cândva o bârnă din acoperiș, pășind acum într-o cameră pe care n-o cunoștea.

Se opri și dădu cu piciorul unei pietre.

— Domnule doctor Starks, șopti el, asemenea unui actor pe scenă, un secret menit să fie împărtășit. Știu că ești aici.

Vocea aducea în noapte cu o lamă de ras boantă.

— Ieși afară, doctore. E timpul să punem capăt poveștii.

Ricky nu se mișcă. Nu răspunse. Își simți toți mușchii încordați la maximum. Însă Ricky nu petrecuse ani în șir în spatele canapelei, răspunzând cu tăcere la cele mai provocatoare și mai solicitante afirmații, ca să cedeze tocmai acum invitației pe care i-o adresase umbra.

— Unde ești, doctore? continuă omul, întorcându-se în toate părțile. Nu erai pe plajă. Așa că trebuie să fii aici, pentru că ești un om de cuvânt. Și ai spus că vei fi aici.

Omul înaintă, mișcându-se de la o umbră la alta. Se împiedică din nou, lovindu-se puternic cu genunchiul de ceea ce fusese cândva un stâlp de susținere a treptelor de la scară. Mai înjură o dată și se îndepărta de acel loc. Ricky observă, în felul în care-și strângea umerii omul, confuzie și iritare, amestecată cu frustrare.

Omul se mai întoarse la dreapta și la stânga o dată, apoi oftă.

Când vorbi, spuse cu voce tare, resemnat:

— Dacă nici aici nu ești, doctore, atunci unde dracului ești?

Cu o ultimă strângere din umeri, omul se întoarse în cele din urmă cu spatele la Ricky. Și, pe când acesta se întorcea, Ricky ridică mâna cu pistolul semiautomat de unde fusese ascunsă, sub poncho, ținând arma sus cu ambele mâini, așa cum fusese instruit la cursurile de tragere de la magazinul din New Hampshire și aducând țeava pistolului în dreptul spinării lui Rumplestiltskin.

— Sunt în spatele tău, spuse Ricky încet.

Acum timpul chiar părea să-și fi pierdut sensul în jurul lui Ricky. Secundele care în mod normal s-ar fi adunat, în progresie normală, în minute acum păreau că se risipesc precum petalele florilor prinse de un vânt puternic. Ricky rămase nemișcat pe poziții, cu arma îndreptată direct spre spatele ucigașului, cu respirația sacadată. Simți valuri de căldură pompându-i prin vene și trebui să depună eforturi uriașe pentru a-și păstra calmul.

Omul din fața lui rămase nemișcat.

— Am o armă, croncăni Ricky, cu vocea groasă de tensiune. Este îndreptată spre spatele tău. E un pistol semiautomat de calibru 38, plin cu gloanțe, iar dacă te miști câtuși de puțin, trag. Pot să trag de două ori, poate chiar de trei ori până să te întorci și să scoți arma la rândul tău. Cel puțin unul dintre gloanțe își va găsi ținta și cel mai probabil te va omorî. Dar știi toate astea, nu-i așa? Pentru că ești familiarizat cu armele și muniția și știi de ce sunt ele în stare, așa că deja ți-ai făcut aceste calcule în minte, nu-i așa?

— Imediat ce ți-am auzit vocea, doctore, răspunse Rumplestiltskin. Tonul vocii sale era netulburat și normal. Chiar dacă fusese surprins, nu se vedea. Apoi râse tare, adăugând repede: Și când te gândești că ți-am ieșit chiar în bătaia armei! Ah, presupun că era inevitabil. Ai jucat bine, cu mult mai bine decât mă așteptam, și ai etalat resurse pe care nu credeam că le posezi. Dar micul nostru joc a ajuns la un sfârșit, așa este? Tăcu o clipă, apoi spuse: Cred, domnule doctor Starks, că vei fi atât de înțelept încât să mă împuști acum. Exact în spate. Acum ești în avantaj. Dar cu fiecare secundă care trece, poziția ți se slăbește. Ca profesionist care a mai avut de-a face cu acest gen de situații până acum, îți recomand cu tărie să nu pierzi ocazia pe care ți-ai creat-o. Împușcă-mă acum, doctore, cât încă mai ai posibilitatea.

Ricky nu răspunse.

Omul râse.

— Haide, domnule doctor! Canalizează-ți toată mânia. Concentrează-ți toată furia. Trebuie să aduni toate astea laolaltă în mintea dumitale, să le concentrezi într-o singură entitate centrală, iar apoi poți să apeși pe trăgaci fără niciun sentiment de vină. Fă-o acum, doctore, pentru că fiecare secundă pe care mă mai lași s-o trăiesc este o secundă în care poate că-ți iei propria viață.

Ricky ținti înainte, dar nu trase.

— Ține mâine sus, la vedere, îi ceru el în schimb.

Rumplestiltskin izbucni în alt hohot de râs.

— Ce? Ai văzut asta într-un spectacol de televiziune? Sau în filme? În viața reală lucrurile nu funcționează așa.

— Arunca arma, insistă Ricky.

Omul clătină ușor din cap:

— Nu, n-am să fac nici asta. Este un clișeu, în orice caz. Vezi dumneata, dacă arunc arma, atunci îmi elimin orice șansă mai am. Analizează situația asta, doctore: cu judecata mea profesională, dumneata deja ți-ai epuizat șansele. Știu ce-ți trece prin cap. Știu că, dacă ai fi putut să tragi, ai fi făcut asta deja. Dar e puțin mai dificil să omori un om, chiar și pe cineva care ți-a dat toate motivele, mai multe decât crezi dumneata, doctore. Doctore, lumea dumitale este una a morții fantastice. Toate acele impulsuri criminale pe care le-ai auzit la pacienți în toți acei ani și la îndepărtarea cărora ai contribuit. Deoarece pentru dumneata ei trăiesc în domeniul fanteziei. Însă aici, în această noapte, nu e nimic altceva decât pură realitate în jurul nostru. Iar acum dumneata cauți puterea ca să ucizi. Și pun pariu că n-o găsești rapid. Eu, pe de altă parte, nu trebuie să merg atât de departe ca să găsesc această putere. Eu nu mi-aș fi făcut griji nicio clipă pentru ambiguitatea morală a uciderii cuiva pe la spate. Sau

din față, de altfel. Rezultatele contează, doctore, după cum se spune[34]. Dacă oricum ținta este omorâtă, ce mai contează? Așa că n-o să arunc arma nici acum, nici mai târziu. Ci va sta în mâna mea dreaptă, pregătită să tragă. O să mă întorc acum? Să-mi folosesc șansele în acest moment? Sau să mai aștept puțin?

Ricky nu spuse nimic nici acum, dar mintea îi lucra întruna.

— Trebuie să știi un lucru, doctore: Dacă vrei să fii un criminal de succes, trebuie să nu te preocupe propria viață tristă.

Ricky ascultă cuvintele care lunecau prin întuneric. O mare senzație de neliniște i se strecură în suflet.

— Te cunosc, spuse el. Îți recunosc vocea.

— Da, mă cunoști, răspunse Rumplestiltskin, pe un ton batjocoritor. Ai auzit vocea asta de suficiente ori.

Ricky se simți deodată de parcă ar fi stat pe un ghețar alunecos. Nesiguranța i se strecură în glas.

— Întoarce-te, spuse el.

Rumplestiltskin ezită, dând din cap negativ.

— Nu cred că vrei să-mi ceri asta. Pentru că, odată ce m-am întors, avantajul pe care îl ai acum va dispărea. Pentru că voi putea să-ți văd poziția și, crede-mă, doctore, odată ce te-am localizat, nu va mai trece mult până să te ucid.

— Te cunosc, repetă Ricky în șoaptă.

— E chiar așa de greu? Vocea este aceeași. Statura. Toate inflexiunile și tonurile, și nuanțele, și purtarea. Ar trebui să le recunoști, spuse Rumplestiltskin. La urma urmei, ne-am

34 Autorul folosește aici un proverb, The proof is in the pudding. Versiunea completă a proverbului este: The proof of the pudding is in the eating și înseamnă că nu poți judeca un lucru decât dacă este pus în fapt. Sensul este adesea rezumat la „rezultatele contează” (n.tr.).

aflat în aceeași relație fizică de cinci ori pe săptămână timp de aproape un an de zile. Și nici atunci nu mă întorceam cu fața la dumneata. Iar procesul psihanalitic nu este mai mult sau mai puțin asemănător cu asta? Doctorul cu cunoștințele, cu puterea, îndrăznesc să spun, cu armele, chiar în spatele săracului pacient, care nu poate să vadă ce se întâmplă, ci are doar amintirile lui neînsemnate și patetice. Oare lucrurile s-au schimbat chiar atât de mult pentru noi, doctore?

Ricky avea gâtul absolut uscat, dar tot rosti numele, înecându-se:

— Zimmerman?

Rumplestiltskin râse din nou.

— Zimmerman este mort, foarte mort.

— Dar tu ești…

— Sunt omul pe care îl cunoșteai drept Roger Zimmerman. Cu mama invalidă și fratele nepăsător, și slujba fără posibilități de avansare, și toată acea mânie care părea că nu se mai rezolvă niciodată, în ciuda perorațiilor interminabile, dar fără rost din cabinetul dumitale. Ăsta e Zimmerman pe care îl cunoșteai, domnule doctor Starks. Și ăsta e Zimmerman care a murit.

Ricky se simți amețit. Se simțea înconjurat de minciuni.

— Dar metroul…

— Într-adevăr, acela este locul în care și-a pierdut viața Zimmerman – adevăratul Zimmerman, care chiar s-a sinucis. Îmbrâncit către moarte. O moarte care a venit la timp.

— Dar eu nu…

Rumplestiltskin strânse din umeri.

— Doctore, un om vine la cabinetul dumitale și spune că se numește Roger Zimmerman și că suferă de aia și de ailaltă, și se prezintă ca un pacient potrivit pentru psihanaliză, și mai are și posibilitățile financiare ca să-ți

plătească serviciile. Ai verificat vreodată dacă omul care ți-a sosit la ușă este cu-adevărat cine spune că este?

Ricky tăcu.

— Nu cred. Pentru că, dacă ai fi făcut asta, ai fi aflat că adevăratul Zimmerman era mai mult sau mai puțin așa cum ți l-am prezentat. Singura diferență era că nu el era cel care venea la dumneata la cabinet. Eu veneam. Iar când i-a sosit timpul să moară, deja îmi furnizase tot ce aveam nevoie. Pur și simplu am împrumutat viața și moartea de la el. Pentru că, domnule doctor, trebuia să te cunosc. Trebuia să te văd și să te studiez. Și trebuia să fac asta cât mai bine cu putință. A luat ceva timp. Dar am aflat ce am avut nevoie. Încet, ca să fiu sigur, dar, așa cum ai văzut deja, pot să fiu un om foarte răbdător.

— Cine ești tu? întrebă Ricky.

— Nu vei ști niciodată, răspunse omul. Sau altfel, știi deja. Știi despre trecutul meu. Știi despre cel care m-a crescut. Știi despre fratele și sora mea. Știi multe despre mine, doctore. Dar n-o să știi niciodată cine sunt cu adevărat.

— De ce mi-ai făcut toate astea? îl întrebă Ricky.

Rumplestiltskin scutură din cap, de parcă ar fi fost de-a dreptul uimit de îndrăzneala întrebării.

— Știi deja răspunsurile. E chiar atât de nefiresc ca un copil care a fost martor la ura năpustită asupra celor dragi, i-a văzut bătuți și aruncați într-o disperare atât de profundă încât în cele din urmă s-au sinucis pentru a-și găsi salvarea, când copilul ajunge la o situație care îi permite să se răzbune pe toți aceștia – inclusiv pe dumneata, doctore – să nu profite de ocazie?

— Răzbunarea nu rezolvă nimic, spuse Ricky.

— Pentru unul care nu o încurajează, fornăi pe nas Rumplestiltskin. Desigur, te înșeli, doctore. Așa cum te-ai înșelat de multe ori până acum. Răzbunarea servește la

spălarea inimii și a sufletului. Răzbunarea există de pe vremea când primul om al cavernelor s-a dat jos din copac și s-a repezit la fratele său pentru vreo chestiune de onoare. Dar știind toată povestea și ceea ce s-a întâmplat cu mama noastră și cu cei trei copii, de ce crezi că nu meritățm ceva în schimb de la toți aceia care ne-au neglijat? Copii care nu făcuseră niciun rău nimănui, dar care au fost dați afară, abandonați și lăsați să moară de atâția oameni care ar fi trebuit să procedeze altfel, dacă ar fi simțit cea mai mică compasiune sau milă, sau măcar o picătură de umanitate în inimile lor. Și spui că noi, după ce am trecut prin toate chinurile astea, nu meritățm nimic în schimb? Serios, asta este, de departe, cea mai provocatoare întrebare.

Tăcu, ascultând liniștea care venea din partea lui Ricky, drept răspuns, apoi spuse rece:

— Vezi dumneata, doctore, adevărata întrebare care stă în fața noastră în noaptea asta nu este de ce să te ucid, ci de ce să nu o fac.

Din nou, Ricky nu răspunse.

— Te surprinde că am devenit criminal?

Nu-l mira deloc, însă Ricky nu spuse asta cu voce tare.

În jurul celor doi se așternu o clipă tăcerea, iar apoi, așa cum s-ar fi întâmplat și în sanctitatea cabinetului cu canapea și liniște, o voce rupse tăcerea cu o întrebare:

— Să te întreb ceva: De ce crezi că nu meriți să mori?

Ricky putea să-și imagineze zâmbetul de pe fața omului, un zâmbet rece, care îngheață.

— Toți merită să moară pentru ceva. Nimeni nu este în esență nevinovat, doctore. Nici dumneata. Nici eu. Nimeni.

Rumplestiltskin păru să tremure puțin în acea clipă. Ricky își imagină mâna omului apucând mai bine pistolul și ducând degetul pe trăgaci.

— Eu cred, domnule doctor Starks, spuse criminalul, cu o hotărâre rece care vorbea despre ceea ce se petrecea în mintea lui, că oricât de interesantă este această ultimă ședință și chiar dacă dumneata socotești că mai sunt încă multe de spus, cred că timpul pentru discuții a expirat. Acum e timpul să moară cineva. Iar sorții spun că dumneata vei fi acela.

Ricky se uită prin cătarea pistolului, inspirând adânc. Era prins între dărâmături și nu se putea mișca nici la dreapta, nici la stânga, drumul în spatele lui era tot blocat. Își imagină întreaga viață trăită și rămasă risipita în atâtea momente și totul pentru o singură clipă de neglijență când era tânăr și ar fi trebuit să facă ceva, dar nu făcuse. Într-o lume a opțiunilor, el nu mai avea niciuna. Strânse mâna pe trăgaci, luându-și inima în dinți și canalizându-și voința.

— Ai uitat ceva, spuse el încet. Rece. Doctorul Starks a murit deja.

Apoi trase.

Ca și cum celălalt ar fi reacționat la cea mai mică schimbare în inflexiunea vocii lui Ricky, recunoscând prima înăsprire a tonului, înțelegând din experiență și antrenament ce întorsătură au luat lucrurile, acțiunile sale fură hotărâte și fără zăbavă sau ezitare. Când Ricky apăsă pe trăgaci, Rumplestiltskin se aruncă într-o parte, răsucindu-se în același timp, așa că primul glonț lansat exact spre mijlocul spatelui îl nimeri în schimb în umăr, iar al doilea glonț al lui Ricky își croi drum prin mușchii brațului drept, scoțând un zgomot în aer ca de ceva rupt, bufnind când lovi carnea și trosnind atunci când pulverizează osul.

Ricky trase a treia oară, dar de această dată sălbatic, iar glonțul dispăru departe, în întuneric.

Rumplestiltskin se răsuci împrejur și scoase un geamăt de durere; adrenalina începu să-i pompeze prin vene după ce primi lovitura și încercă să-și ridice arma cu mâna rănită. Apucă apoi pistolul cu stânga, se chinui să îl țină bine în timp ce se clătina spre spate, într-un echilibru precar. Ricky înțepeni, cu privirea la țeava pistolului semiautomat care se ridica precum capul unei cobre, legănându-se înainte și înapoi, cu singurul ochi căutându-l; omul care îl ținea, se clătina, de parcă s-ar fi aflat pe marginea alunecoasă a unor stânci.

Ricky auzi urletul pistolului ca prin vis, de parcă toate astea se întâmplau altcuiva, cineva îndepărtat și fără nicio legătură cu el. Dar șuierul glonțului prin aer, deasupra capului, fu real și-l aruncă pe Ricky înapoi în acțiune. Un al doilea pocnet sparse tăcerea și Ricky simți suflul cald al glonțului trecând razant pe lângă umbra diformă a ponchoului care-i atârna pe umeri. Ricky inspiră aerul cu miros de explozibil și fum și din nou se uită pe cătarea de pe țeava pistolului, luptându-se cu fiorul electrizant al luptei, care amenința să-i paralizeze mâinile, și aduse țeava pistolului spre fața lui Rumplestiltskin, când criminalul se prăbuși la pământ.

Ucigașul păru să se clatine, încercând din răsputeri să se țină drept, așteptând lovitura finală, decisivă. Propria armă îi alunecase în jos, atârnând pe lângă el după cea de-a doua încercare, și era ținută doar cu vârful degetelor tremurătoare, fără să mai răspundă comenzilor mușchilor distruși și însângerați. Își ridică mâna teafără spre față, de parcă spera să devieze inevitabila lovitură.

Adrenalină, mânie, ură, teamă – suma tuturor lucrurilor care i se întâmplaseră se adunară chiar atunci, în acea clipă, solicitante, insistente, strigându-i comenzi dinlăuntru, iar

Ricky se gândi cu sălbăticiune că în sfârșit, exact în acel moment, era gata să câștige.

Și atunci se opri, pentru că-și dădu seama deodată că nu va câștiga.

Rumplestiltskin pălise, cu fața albă de parcă era luminată de lună. Sângele părea cerneală neagră care-i curge pe braț și pe piept. Mai încercă o dată să apuce arma și să o ridice, dar nu putu. Șocul punea stăpânire rapid pe el, încetinindu-i fiecare mișcare și întunecându-i înțelegerea faptelor. Era ca și cum liniștea care se așternuse între cei doi, pe măsură ce ecourile se estompau, era palpabilă, învăluind fiecare mișcare pe care o făceau.

Ricky se uită țintă la cel pe care îl cunoscuse odată, dar pe care totodată nu-l cunoscuse ca pacient, și-și dădu seama că Rumplestiltskin va sângera până va muri, în scurt timp. Sau va leșina din cauza șocului. Ricky socoti că doar în filme cineva este împușcat cu o armă puternică de la mică distanță și mai este în stare să danseze. „Șansele lui Rumplestiltskin s-ar putea măsura în minute", își dădu Ricky seama.

O parte din el, pe care n-o știuse până atunci, insista ca pur și simplu să se uite la celălalt cum moare.

Nu făcu asta. Îndepărtă cu piciorul pistolul departe de mâna criminalului, apoi luă propriul pistol și-l strecură în rucsac. Apoi, pe când Rumplestiltskin mormăia ceva, luptându-se să nu cadă în inconștientul vestitor de moarte, Ricky se aplecă și-și apucă adversarul de piept. Poticnindu-se sub greutate, Ricky îl ridică pe criminal și, cu toate puterile de care mai era în stare, îl aruncă pe umăr, așa cum fac pompierii când salvează pe cineva din flăcări. Se îndreptă din șale, găsindu-și echilibrul sub greutate, izbit de ironia care părea la fel de densă ca aerul umed din jur, iar apoi se repezi

înainte, printre ruine, cărându-l în spate pe cel care intenționase să-l omoare și scoțându-l dintre dărâmături.

Transpirația îi intra în ochi. Ceea ce purta în spate părea cu mult mai mare decât orice-și amintea Ricky să fi cărat vreodată. Simțea că Rumplestiltskin își pierde cunoștința și-i auzi respirația hârâită, astmatică din cauza suflului morții care se apropia. Ricky inspiră la rândul lui aerul umed, mergând cu pași neregulați și nepotriviți, fiecare pas parcă mai dificil decât precedentul. Își spuse că acesta e singura cale către libertate.

Se opri la marginea șoselei. Noaptea îi înconjura pe amândoi în anonimat. Îl lăsă la pământ pe Rumplestiltskin și-și trecu mâinile peste hainele lui. Spre ușurarea lui, găsi ceea ce căuta: un telefon mobil.

Rumplestiltskin răsufla sacadat. Ricky bănui că primul său glonț se fragmentase când îi lovise umărul și că zgomotul gâlgâit pe care-l distingea în respirația adversarului său venea de la un plămân lovit. Opri cât putu sângerarea rănilor, apoi formă numărul de urgență din Wellfleet.

— 911 Serviciul de urgența din Cape, răspunse o voce spartă.

— Ascultați-mă cu atenție, spuse Ricky rar, făcând intenționat pauze între cuvinte și enunțând fiecare cuvânt cu un ritm special. Nu spun decât o singură dată, așa că fiți foarte atentă. A avut loc un accident cu arme. Victima se află pe Old Beach Road, la intrarea spre casa de vacanță a răposatului doctor Starks, locul acela care a ars vara trecută. Omul este chiar pe șosea. Victima are multiple răni prin împușcare în omoplat și extremitatea de sus a brațului drept și se află în stare de șoc. Va muri repede dacă nu veniți în câteva minute. Ați înțeles ce am spus?

— Cine este la telefon?

— Înțelegeți?

— Da. Acum trimit salvarea pe Old Beach Road. Cine sunteți?

— Cunoașteți adresa pe care v-am indicat-o?

— Da. Dar trebuie să știu cine e la telefon.

Ricky se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Nimeni care să mai fie cineva.

Închise telefonul. Își scoase arma și goli încărcătorul de gloanțe, pe care le aruncă cât de departe putu. Apoi aruncă pistolul pe pământ, lângă omul rănit. Scoase și lanterna din rucsac, o aprinse și o puse pe pieptul rănitului. Ricky își înălță capul. Deja se auzea o sirenă în depărtare. Sediul pompierilor se afla la doar câțiva kilometri, pe Route Six. Nu le va lua mult timp să ajungă aici. Se gândi că până la spital mai fac încă vreo cincisprezece sau douăzeci de minute. Nu știa dacă echipa de pe salvare va putea să stabilizeze starea rănitului și nici dacă la camera de gardă de la spital erau medici capabili care să vindece plăgi prin împușcare. Cum nu știa nici dacă o bună echipă de chirurgi era de serviciu. Se mai uită o dată la criminal, dar nu-și putu da seama dacă va supraviețui următoarelor ore. Poate că da. Poate că nu. Pentru prima oară, poate, în toată viața lui, Ricky se bucura de incertitudine.

Sirena mașinii de salvare se auzea din ce în ce mai aproape, iar Ricky se întoarse și o luă la fugă, mai întâi mai încet, primii pași, iar apoi adunându-și puterile, din ce în ce mai rapid. Pașii săi răsunau ritmic pe asfalt, lăsând întunericul să-l învăluie încetul cu încetul, până când nu se mai zări deloc.

Ricky dispăru ca o fantoma.

XXXVI

LÂNGĂ PORT-AU-PRINCE

Zorile se iviseră de vreo oră, iar Ricky urmărea o mică șopârlă tropicală verde care mergea pe perete, sfidând legile gravitației. Se uita la animalul mic ce se mișca cu zvâcnete, oprindu-se din când în când să-și întindă gâtul portocaliu înainte de a mai face câțiva pași, apoi se oprea, rotindu-și capul în dreapta și-n stânga ca și cum verifica pericolele existente în jur. Ricky simțea admirație și invidie pentru această minunată simplitate a lumii zilnice a șopârlei: să cauți ceva de mâncare și să eviți să fii mâncat, la rândul tău.

Deasupra lui, în tavan, un ventilator vechi de lemn, cu patru brațe, trosnea ușor la fiecare rotație, învârtind aerul înăbușitor al cămăruței. Când Ricky își mișcă picioarele, dându-le jos peste marginea patului, zgomotul scos de arcurile acestuia ținură isonul sunetului făcut de ventilator. Se întinse cu voluptate, căscând, își trecu mâna prin părul tot mai rar, apucând perechea de pantaloni scurți vechi de culoare kaki, care atârnau pe marginea patului, și-și căută ochelarii. Se ridică și-și puse apă într-un lighean dintr-un vas care se afla pe o masă de lemn instabilă. Își dădu cu apă pe față, lăsând ca o parte din ea să-i curgă pe piept, apoi luă un burete și îl săpuni bine cu o bucată de săpun cu miros puternic aflată pe masă. Înmuie buretele în apa din lighean și apoi începu să se frece bine cu el.

Camera pe care o ocupa Ricky era aproape pătrată și mai deloc decorată, cu stucatură pe pereții odinioară de un alb-imaculat, dar care se decolorase cu timpul căpătând o culoare doar o idee diferită față de praful de pe străzile de afară. Avea puține lucruri: un aparat de radio care

transmitea, primăvara, jocuri de antrenament ale Forțelor Armate și câteva haine. Un calendar actual înfățișând o tânără cu sânii dezgoliți și o privire incitantă avea ziua curentă încercuită cu carioca neagră. Era atârnat pe perete la câțiva metri de un crucifix de lemn care, bănuia el, trebuie să îi fi aparținut fostului chiriaș, dar pe care nu îl îndepărtase pentru că crezuse că aduce ghinion să îndepărteze un obiect de cult religios, într-o țară în care religia era atât de importantă pentru oameni, din diferite puncte de vedere ciudate și conflictuale. Iar el credea că, până acum, cel puțin, avusese noroc. Pe pereți, Ricky pusese două etajere, care gemeau de cărți medicale folosite și răsfolosite, alături de unele nou-nouțe. Titlurile acestora variau de la cele practice *(Boli tropicale și tratamentul lor),* la cele mai ezoterice *(Studii de caz în tipare de boli mintale în dezvoltarea națiunilor).* Mai avea un caiet gros, îmbrăcat în piele, și câteva creioane, pe care le folosea ca să noteze observații și planuri pentru tratament, pe care le ținea pe un birou mic, alături de un laptop și o imprimantă. Deasupra imprimantei avea o listă scrisă de mână, cuprinzând magazinele care vindeau medicamente angro în sudul Floridei. Mai avea o geantă mică din pânză, destul de mare pentru o călătorie de două-trei zile, în care își pusese câteva haine. Ricky se uită prin cameră și se gândi că nu e mare lucru, dar se potrivea cu starea sa de spirit și cu ceea ce devenise el însuși. Probabil că putea cu ușurință să se mute într-un loc mult mai plăcut, dar nu credea că va face asta, nici chiar după ce va duce la îndeplinire însărcinările care-i vor ocupa restul săptămânii.

Merse la fereastră și se uită afară, pe stradă. Erau doar câțiva zeci de metri până la clinică și vedea deja oameni adunați în fața ei. Peste drum se afla o mică băcănie, iar proprietarul și soția lui, două persoane de vârstă medie

incredibil de grase, așezau niște lădițe de lemn și butoiașe cu fructe și legume proaspete. Făceau și cafea, iar mirosul ajunse la Ricky, cam în același timp în care soția băcanului se întoarse și-l văzu la fereastră. Femeia îi făcu veselă cu mână zâmbind, și arătă spre ibricul cu cafea de pe foc, invitându-l pe Ricky să li se alăture. Ricky ridică două degete, ceea ce însemna că va veni în două minute, iar femeia se întoarse la treabă. Strada deja se umplea de oameni, iar Ricky bănui că va fi o zi încărcata la clinică. Căldura era puternică pentru un început de martie, amestecându-se cu o aromă îndepărtată de flori de bougainvillea, fructe de la piață și oameni, iar temperaturile creșteau odată cu dimineața.

Se uită spre dealurile care alternau un verde luxuriant cu un maro steril. Se ridicau mult deasupra orașului, iar Ricky își zise în sinea lui că Haiti era cu adevărat una dintre cele mai curioase țări din lume. Era cel mai sărac loc pe care-l văzuse vreodată, dar, în anumite privințe, cel mai demn. Știa că, odată ce va ieși pe stradă îndreptându-se spre clinică, el va fi singurul om alb pe kilometri întregi. Asta avusese darul să-l neliniștească odinioară, dar acum nu mai era cazul. Îi plăcea să fie diferit și știa că un mister ciudat îi însoțea fiecare pas.

Iar ceea ce-i plăcea în special era faptul că, în ciuda misterului, oamenii de pe stradă erau dispuși să accepte prezența lui ciudată fără nicio întrebare. Sau, cel puțin, fără nicio întrebare adresată direct, ceea ce, dacă se gândea mai bine, părea deopotrivă un compliment și un compromis pe care era bucuros să le accepte.

Coborî din cameră și li se alătură proprietarului magazinului și soției sale la o ceașcă de cafea amară, tare, groasă și îndulcită cu zahăr nerafinat. Mâncă o coajă de pâine coaptă în acea dimineață și profită de ocazie ca să examineze abcesul purulent de pe spatele proprietarului, pe

care îl drenase cu trei zile mai devreme. Rana se vindeca rapid, iar Ricky îi aminti omului jumătate în engleză, jumătate în franceză să mai schimbe o dată bandajul până seara.

Proprietarul dădu din cap că a înțeles, mormăi ceva, vorbi câteva clipe despre norocul pe care îl avusese echipa locală de fotbal și îl imploră pe Ricky să vină la meciul de săptămâna viitoare. Echipa se numea Soaring Eagles, Vulturii Plutitori, și avea mult din pasiunea locuitorilor din zona pentru întreceri, cu toate că rezultatele nu erau deloc notabile. Proprietarul îl refuză pe Ricky când acesta se oferi să-și plătească micul dejun, așa frugal cum fusese. Asta ajunsese deja o rutină între cei doi. Ricky se căuta în portofel, iar proprietarul magazinului îi făcea semn că nu trebuie să plătească. Ca întotdeauna, Ricky îi mulțumi, promise să vină la meciul de fotbal îmbrăcat în roșu și verde, culorile Vulturilor, și o porni spre clinică, având încă în gură gustul cafelei tari.

Oamenii se adunaseră la intrare și aproape că nu se mai vedea de ei plăcuța scrisă de mână cu litere mari, negre și inegale care avea și câteva greșeli de ortografie: „CLINICA ESCELENTĂ A DOCTORULUI DUMONDAIS. DE LA ORA 7 LA ORA 7 ȘI CU PROGRĂMARE. TELEFON 067–8975”. Ricky trecu prin mulțime, care se dădu în lături, făcându-i loc. Mai multe persoane își duseră mâna la șapcă în semn de salut. Recunoscu câteva figuri dintre pacienții care veneau mai des și zâmbi spre ei, salutându-i. Figurile îi răspundeau și auzi: *„Bonjour, monsieur le docteur...”* în dreapta și-n stânga. Dădu mâna cu un bătrân, croitorul Dupont, care îi făcuse un costum din pânză de in cu mult mai elegant decât credea Ricky că ar avea nevoie vreodată, după ce el îi făcuse, la rândul lui, rost de niște medicamente Vioxx pentru artrita

care îi atinsese croitorului mâinile. Așa cum bănuise, medicamentul făcuse minuni.

De cum intră pe ușa clinicii, o văzu pe asistenta doctorului Dumondais, o femeie impozantă care părea să aibă un metru și jumătate și-n lungime, și-n lățime, dar care avea o putere neîndoielnică în trupul ei voluminos, precum și cunoștințe remarcabile despre remedii populare și voodoo, aplicabile oricăror boli tropicale.

— *Bonjour,* Hélène, spuse Ricky. *Tout le monde est arrivé ce jour*[35].

— Ah, da, domnule doctor, vom avea treabă toată ziua.

Ricky clatină din cap. El își exersa franceza insulară cu ea, iar ea, în schimb, își exersa engleza cu el, pregătindu-se în speranța că, într-o bună zi, va aduna suficienți bani în pușculița pe care o ținea îngropată în gradină, încât să-i poată plăti vărului ei pentru un loc pe vechea lui barcă de pescuit, iar el va risca să străbată periculoasa strâmtoare Florida ca s-o ducă la Miami, unde femeia ar putea să o ia de la început acolo unde, așa cum știa ea, se găseau bani pe toate drumurile.

— Nu, nu, Hélène, *pas docteur. C'est monsieur* Lively. *Je ne suis plus un médecin...*[36]

— Da, da, domnule Lively. Știu că mi-ați spus asta de multe ori. Îmi pare rău că am uitat și de data asta încă o dată iar...

Femeia zâmbi larg, de parcă n-ar fi înțeles, dar tot voia să ia parte la gluma pe care o spusese Ricky, care aducea atâtea cunoștințe medicale în clinică și totuși nu voia să i se spună doctor. Ricky credea că Hélène punea pur și simplu acest

35 Buna ziua, Hélène. Toată lumea a venit astăzi (n.tr.).

36 Nu, nu, Hélène, nu doctor. Corect este domnul Lively. Nu mai sunt medic... (n.tr.).

comportament pe seama manierismului ciudat și misterios al tuturor albilor și, asemenea celor adunați la ușa clinicii, nu îi păsa nici cât negru sub unghie cum voia Ricky să fie numit. Știa ea ce știa.

— *Le Doctor Dumondais, il est arrivé ce matin?*[37]

— Ah, da, domnule Lively. Este în, ah, *bureau*-ul lui.

— *Birou* este cuvântul…

— Da, da, *j'oublie.* Uit mereu. Birou. Da. Este aici. *Il vous attend…*[38]

Ricky ciocăni la ușa de lemn și intră. Înăuntru era Auguste Dumondais, un om mărunțel care purta lentile bifocale și avea capul ras. Stătea în spatele biroului de lemn, față în față cu masa de examinare a pacienților. Tocmai îmbrăca un halat alb; ridică privirea în sus și zâmbi când intră Ricky.

— Ah, Ricky, o să fim foarte ocupați astăzi, nu-i așa?

— *Oui,* răspunse Ricky. *Bien sûr*[39].

— Dar nu astăzi e ziua în care ne părăsești?

— Doar pentru o scurtă vizită acasă. Mai puțin de o săptămână.

Doctorul cu statură de pitic dădu din cap afirmativ. Ricky văzu îndoiala în ochii lui. Auguste Dumondais nu pusese prea multe întrebări atunci când Ricky sosise la ușa clinicii, cu șase luni în urmă, oferindu-și serviciile în schimbul celui mai modest salariu. Clinica prosperase după ce Ricky își făcuse un cabinet asemănător celui în care stăteau acum, scoțându-l pe doctorul Dumondais din propria sărăcie și permițându-i să investească în mai mult echipament și medicamente. În ultima vreme, cei doi discutaseră despre

37 Doctorul Dumondais a sosit în această dimineață? (n.tr.).

38 Vă așteaptă (n.tr.).

39 Da, desigur (n.tr.).

obținerea unui aparat la mâna a doua pentru efectuarea de radiografii, pe care Ricky îl descoperise în Statele Unite. Ricky vedea că doctorul se temea ca norocul care i-l adusese pe Ricky la ușă să nu se spulbere.

— Cel mult o săptămână, îți promit.

Auguste Dumondais scutură din capul pleșuv.

— Nu trebuie să-mi promiți, Ricky. Trebuie să faci ceea ce ai de făcut, indiferent ce scop ai. Când te întorci, ne vom continua treaba.

Zâmbi, de parcă ar fi vrut să spună că are atât de multe întrebări, încât nu știe cu care să înceapă.

Ricky dădu din cap afirmativ. Își scoase caietul din buzunarul de jos al pantalonilor.

— Este un caz… începu el rar. Băiețelul pe care l-am văzut săptămână trecută.

— Ah, da, spuse doctorul zâmbind. Sigur că-mi aduc aminte. Am bănuit că acest caz o să te intereseze. Cât are, cinci ani?

— Puțin mai mult, răspunse Ricky. Șase ani. Și, într-adevăr, Auguste, ai dreptate. Mă interesează foarte mult. Copilul nu a rostit niciun cuvânt până acum, după cum spune mama lui.

— Asta am înțeles și eu. Ciudat, nu-i așa?

— Neobișnuit. Da, foarte adevărat.

— Care este diagnosticul tău?

Ricky îl revedea pe copilașul slăbuț, ca mai toți cei de pe insulă, și ușor subnutrit, ceea ce era iarăși tipic, dar nu tragic. Băiatul avea o uitătură furișă, cum stătea în fața lui Ricky, speriat, deși se afla în brațele mamei sale. Mama plângea amarnic, iar lacrimile i se împreunau în bărbie, când Ricky o întreba diverse lucruri, pentru că femeia îl socotea pe acest băiat a fi cel mai deștept dintre cei șapte copii ai ei – învață repede, citește repede, socotește repede, dar nu scoate

niciodată niciun cuvânt. Un copil special, după părerea ei, în toate privințele. Ricky știa că femeia se bucura de o considerabilă reputație în rândul comunității pentru puterile sale magice și era recunoscută că reușea să câștige bani din vânzarea de licori de dragoste și amulete care, chipurile, te păzeau de rele, așa că înțelese că pentru ea să aducă băiețelul la un alb ciudat din clinică trebuie să fi fost o concesie greu de făcut, care spunea multe despre frustrarea ei privind medicamentele locale și despre dragostea pentru copil.

— Nu cred că incapacitatea lui este organică, spuse Ricky rar.

August Dumondais se strâmbă.

— Faptul că nu vorbește este...?

Afirmația căpătă un ton interogativ.

— Un răspuns isteric.

Doctorul mititel își frecă bărbia și apoi își trecu mâna peste chelia strălucitoare.

— Îmi amintesc puțin despre asta, foarte puțin, din studiile mele. Poate. De ce crezi asta?

— Mama poate să facă referire la vreo tragedie. Când copilul era mai mic. Au fost șapte copii în familie, dar acum sunt numai cinci. Cunoști istoria familiei?

— Doi copii au murit. Da. Și tatăl. Într-un accident, îmi aduc aminte, în timpul unei furtuni groaznice. Da, și copilul ăsta era acolo, și asta îmi amintesc. Asta ar putea să fie originea. Dar ce fel de tratament am putea să-i aplicăm?

— O să vin cu un plan de tratament după ce fac niște cercetări. Desigur, trebuie să o convingem pe mamă. Nu știu cât de ușor sau de greu o să fie.

— Va fi scump pentru ea?

— Nu, spuse Ricky. Își dădu seama din vocea lui August Dumondais că acesta voia să consulte copilul când Ricky era

plecat din țară în călătoria pe care și-o planificase. Era un plan evident, dar bun. Bănuia că și el ar fi făcut mai mult sau mai puțin același lucru. Cred că n-o să-i coste nimic să-l aducă aici ca să-l văd după ce mă întorc. Dar trebuie să mai aflu mult mai multe mai întâi.

Doctorul Dumondais zâmbi și dădu din cap afirmativ.

— Excelent, spuse el, atârnându-și de gât stetoscopul și dându-i lui Ricky un halat alb să-l îmbrace.

Ziua trecu repede, cu multă treabă, atât de multă că Ricky era cât pe ce să piardă avionul CaribeAir către Miami. Omul de afaceri de vârstă medie Richard Lively, care călătorea cu un pașaport american emis recent și având doar câteva ștampile pe el de la diferite națiuni din Caraibe, trecu repede prin vama Statelor Unite. Își dădu seama că nu se potrivește nici unuia dintre profilurile tipice ale criminalilor, care fuseseră inventate în principal pentru identificarea traficanților de droguri. Ricky se gândi că el este un criminal unic, care sfida toate categorisirile.

Avea rezervare la avionul de ora opt dimineața spre nord, spre La Guardia, așa că petrecu noaptea la hotelul Holiday Inn din aeroport. Făcu un duș îndelungat, fierbinte, plin de spumă, care îi plăcu deopotrivă din punct de vedere igienic și senzual, socotindu-l aproape un lux, după tratamentul spartan al cazării cu care era obișnuit. Aerul condiționat care sfida căldura și-i răcorea camera era o tratație de care doar își amintea. Însă dormi prost, în reprize, răsucindu-se în pat vreo oră înainte să adoarmă, apoi se trezi de două ori peste noapte, o dată în mijlocul unui vis despre focul de la casa lui de vacanță, iar apoi când visă despre Haiti și băiatul care nu putea să vorbească. Stătea întins în întuneric, puțin surprins că cearșafurile erau prea moi, iar arcurile patului prea tari, ascultând zgomotul mașinii de făcut gheață de pe hol și pașii vreunei persoane care trecea ocazional pe afară, estompați de

covoare, dar nu complet. În liniște, își amintea ultima convorbire telefonică pe care o avuse cu Virgil, cu nouă luni mai devreme.

Era miezul nopții când în cele din urmă ajunse în fugă la camera ieftină pe care o ocupa la periferia Provincetownului. Simțise un sentiment ciudat și contradictoriu de epuizare și energie – obosit după îndelunga alergare, entuziasmat că ieșise din această noapte viu, deși la fel de bine putea să fie mort. Se aruncase pe pat și formase numărul de telefon de la apartamentul ei din Manhattan.

Virgil ridică receptorul după primul apel, spunând simplu:

— Da?

— Nu e vocea pe care o așteptai, răspunse el.

Virgil amuțise.

— Fratele tău, avocatul, este acolo, nu-i așa? Stă în fața ta, de cealaltă parte a camerei, și așteaptă acest telefon.

— Da.

— Atunci spune-i să ridice și el receptorul și să asculte.

În câteva secunde, și Merlin era la telefon.

— Uite ce e, a început avocatul brusc, bravând fals. Nici nu ai idee…

Ricky îl întrerupse:

— Am multe idei. Acum tăceți și ascultați-mă amândoi, pentru că viețile tuturor depind de asta.

Merlin începuse să mai spună ceva, dar Ricky își dădu seama că Virgil aruncase o privire aspră în direcția lui, amuțindu-l.

— Mai întâi, fratele vostru. Este la Mid Cape Medical Center. În funcție de priceperea medicilor, fie va rămâne acolo, fie va fi transportat cu avionul la Boston pentru a fi operat. Poliția o să aibă multe întrebări să-i pună, dacă va supraviețui rănilor pe care le are, dar cred că vor avea dificultăți în a înțelege ce fel de infracțiune s-a comis în această seară, dacă s-a comis vreuna în opinia lor. Vor dori să vă pună întrebări și vouă, dar cred că el va avea nevoie în scurt timp de suportul surorii și al fratelui pe care-i iubește, precum și de un sfat juridic, presupunând că va supraviețui. Așa că eu cred că prima voastră grijă este să faceți fața acestei situații.

Amândoi rămaseră tăcuți.

— Desigur, voi hotărâți asta. Poate că îl veți lăsa să se descurce singur. Poate că nu. Este alegerea voastră, iar voi va trebui să vă resemnați cu hotărârea pe care o luați. Dar mai sunt și alte chestiuni care trebuiesc rezolvate.

— Ce fel de chestiuni? întrebă Virgil, cu vocea fără inflexiuni, încercând să nu trădeze nicio emoție, ceea ce, observă Ricky, o trăda la fel de mult ca orice altă emoție.

— Mai întâi, cele absolut lumești: banii pe care i-ați furat din fondurile mele de pensie și de investiții. Veți restitui acele sume la banca Credit Suisse, în contul numărul 01–00976–2. Notați-vă! Veți face asta repede…

— Că altfel? întrebă Merlin.

Ricky zâmbi.

— Credeam ca este un truism vechi că un avocat nu trebuie să pună niciodată întrebări la care nu știe deja răspunsul. Așa că, presupun că știi deja răspunsul.

Asta îl amuți pe avocat.

— Altceva? întrebă Virgil.

— Avem un nou joc, spuse Ricky. Se cheamă „Jocul de-a rămasul în viață". Noi toți trebuie să-l jucăm. Simultan.

Nici fratele, nici sora nu răspunseră.

— Regulile sunt simple, spuse Ricky.

— Care sunt acestea? întrebă Virgil încet.

Ricky zâmbi pentru sine.

— La vremea când mi-am luat ultimul concediu, îi taxam pe pacienți între 75 și 125 de dolari pe ora de analiză. În medie, mă vedeam cu fiecare pacient de patru ori, uneori de cinci ori pe săptămână, în general patruzeci și opt de săptămâni pe an. Puteți să faceți socoteala și singuri.

— Da, spuse ea. Îți cunoaștem viața profesională.

— Minunat! zise Ricky rapid. Deci așa funcționează acest nou joc: toți cei care vor să continue să respire încep terapia. Cu mine. Plătiți, trăiți. Cu cât mai multe persoane intră în sfera vieții voastre, cu atât plătiți mai mult, pentru că asta le va cumpăra și siguranța lor.

— Ce vrei să spui cu „mai multe persoane"? întrebă Virgil.

— Vă las pe voi să definiți asta, răspunse Ricky cu răceală.

— Dacă nu facem așa cum spui? întrebă Merlin cu asprime.

Ricky răspunse la rândul său aspru, neîndurător:

— Imediat ce banii încetează să mai vină, voi presupune că fratele vostru și-a revenit de pe urma rănilor și mă vânează din nou. Iar eu mă voi vedea forțat să vă vânez pe voi. Se opri, apoi adăugă: Sau pe

cineva apropiat vouă. O soție. Un copil. Un iubit. Cineva care vă ajută ca viața voastră să fie normală.

Din nou rămaseră tăcuți.

— Cât de mult vă doriți o viață normală? întrebă Ricky.

Ei nu răspunseră la această întrebare, deși Ricky știa deja ce ar spune.

— Este, continuă Ricky, mai mult sau mai puțin aceeași alegere pe care mi-ați lăsat-o mie odată. Doar că acum este vorba despre echilibru. Puteți să mențineți echilibrul între voi și mine. Și puteți să semnalați această echivalență cu cel mai facil și cel mai neimportant, cu adevărat, dintre lucruri: plata unor bani. Așa că puneți-vă această întrebare: „Cât de mult valorează viața pe care doresc să o trăiesc?" Ricky tuși, ca să le dea un moment de gândire, apoi continuă:

— Asta este, într-un fel, aceeași întrebare pe care i-aș pune-o oricui ar veni la mine pentru terapie.

Apoi închisese telefonul.

Cerul era senin deasupra New Yorkului și, de pe locul de la geam, Ricky putea să vadă Statuia Libertății și Central Park, pe măsură ce avionul se apropia de oraș și de aeroportul La Guardia. Avea senzația ciudată că nu se întoarce acasă, ci că vizitează un spațiu din vis, de mult uitat, ca și cum ar fi revăzut tabăra din copilărie unde petrecuse vara impusă de părinți.

Ricky voia să se miște repede. Avea rezervare înapoi spre Miami la ultimul zbor din aceeași seară, așa că nu avea prea mult timp. La biroul de închirieri auto era coadă și îi luă ceva timp până să primească mașina rezervată pentru domnul Lively. Folosea permisul de conducere de New Hampshire

care mai avea șase luni până să expire, iar Ricky se gândea că ar fi fost înțelept să-și stabilească domiciliul fictiv la Miami pentru a-și reînnoi permisul, înainte de a se întoarce în insule.

Îi trebuiră cam nouăzeci de minute prin trafic ca să ajungă la Greenwhich, Connecticut, dar își dădu seama că instrucțiunile obținute de pe internet erau corecte până la ultima sută de metri. Asta îl amuză, pentru că se gândi că viața nu este niciodată atât de exactă.

Se opri în centrul orașului și cumpără o sticlă scumpă de vin de la un magazin specializat. Apoi conduse până la o casă de pe o stradă modestă poate, după standardele exagerate ale celei mai bogate comunități a națiunii. Casele erau pur și simplu ostentative, nu obscene. Cele care se încadrau în această categorie se aflau câteva cartiere mai încolo.

Parcă la capătul aleii care ducea de la șosea la o casă în fals stil Tudor. În spatele casei se vedea o piscină, iar un stejar în fața casei era pe cale să înflorească. Soarele de mijloc de martie nu era suficient de puternic, deși părea că promite, după cum se filtra printre ramurile copacului. „Un moment ciudat al anului", decise el.

Cu sticla de vin în mână, Ricky sună la ușă.

Nu după mult timp, îi răspunse o tânără femeie, care nu avea mai mult de treizeci de ani. Era îmbrăcată cu blugi și un tricou negru pe gât, iar părul vopsit în culoarea nisipului îi stătea pieptănat spre spate, lăsând să se vadă ochii machiați la colțuri și câteva cearcăne, probabil de oboseală, la marginile gurii. Însă vocea îi era moale și caldă și, deschizând ușa, vorbi pe jumătate în șoaptă. Înainte să apuce el să spună ceva, ea zise:

— Sssssst, vă rog! De-abia i-am adormit pe gemeni…

Ricky zâmbi și răspunse:

— Trebuie să fie obositor, spuse el.

— N-aveți idee! răspunse tânăra femeie. Își menținu tonul vocii coborât. Cu ce vă pot ajuta?

Ricky ridică sticla de vin.

— Nu vă amintiți de mine? întrebă el. Aceasta era o minciună, desigur. Nu se întâlniseră niciodată până atunci. La petrecerea aceea, împreună cu partenerii soțului dumneavoastră, acum vreo șase luni?

Tânăra femeie se uită cu atenție la el. Ricky știa că răspunsul ar trebui să fie „Nu” – nu-și amintea de el, însă ea fusese crescută mai bine decât soțul ei, așa că răspunse:

— Desigur, ah, domnule…

— Domnule doctor, o corectă el. Dar puteți să-mi spuneți Ricky. Îi strânse mâna și apoi îi dădu sticla de vin. Îi datorez asta soțului dumneavoastră, zise Ricky. Am avut niște afaceri împreună acum vreun an și voiam doar să-i mulțumesc pentru finalul de succes al cazului.

Ea luă sticla puțin perplexă.

— Mulțumesc, domnule doctor…

— Ricky, spuse el. Soțul dumneavoastră o să-și amintească de mine.

Apoi se întoarse și, cu un gest nonșalant de salut din mână, se întoarse la mașină. Văzuse tot ce voia să vadă, aflase tot ce voia să știe. Merlin își încropise o viață frumoasă de familie, care urma să fie și mai frumoasă, în zilele ce aveau să vină. Dar cel puțin în această seară, Merlin va avea o noapte de nesomn, după ce va desface vinul. Ricky știa că o să i se pară amar. Și responsabilă pentru gustul ăsta era frica.

Se gândi să o viziteze și pe Virgil, dar se răzgândi și în schimb îi trimise un buchet de doisprezece crini la studiourile de film unde ea primise un rol modest, dar important într-o producție cinematografică la Hollywood. Ricky aflase că era un rol bun, care, dacă era jucat bine, îi

putea atrage distribuiri în alte roluri mai mari și mai importante în viitor, cu toate că se îndoia că ea va juca vreodată un rol mai interesant decât rolul Virgil. Crinii albi erau perfecți. De obicei se trimit la înmormântări, cu un bilet de condoleanțe, iar Ricky bănuia că ea știa asta. Îl puse pe florar să-i împacheteze crinii în satin negru și îi scrise un bilet care spunea simplu:

Încă mă gândesc la tine.
s/Dr. S.

Devenise mai scump la vorbă.

Doctorul Frederick Starks primește o misterioasă scrisoare de amenințare, semnată Rumplestiltskin, și viața lui, atît de previzibilă pînă atunci, se transformă în haos. Brusc, psihanalistul este aruncat într-un joc cu reguli simple, dar necruțătoare: în 15 zile, Starks trebuie să afle identitatea autorului scrisorii și motivul furiei lui; altfel, are de ales între a se sinucide sau a fi martor cum Rumplestiltskin îi va distruge pe cei care sînt importanți pentru doctor – prieteni, rude, copii. Cu reputația ruinată, cu conturile golite și casa distrusă, Starks trebuie să iasă din coconul vieții liniștite, să dezlege secretul lui Rumplestiltskin și să găsească o cale de scăpare din jocul nebunesc – înainte de a-și pierde, pe lîngă toate celelalte, și viața.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-862-3

www.rao.ro
www.raobooks.com